

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

whynot book 1

CACTUS HEART

*why not fall in
love with my
brother's best
friends?*

CLIO EVANS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kaktüs Kalbi

WHYNOT

KİTAP 1

CLIO EVANS

Telif Hakkı © 2025 Clio Evans

Kapak Resmi @mayharte

Harita Çizimi: The Illustrated Page Kitap Tasarımı Geliştirme

Düzenlemesi: Serpent and Sword Author Services Metin

Düzenlemesi: Emily in the Archives @emilyinthearchives

Sanat: @dalooch____

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü Yapay Zeka ile yazılmamıştır. İnsan yaratıcılığını destekliyorum ve üretken yapay zekayı asla kullanmayacağım.

clioevansauthor.com

İçindekiler

İçerik Uyarısı

Levi

1. Avery
2. Avery
3. Levi
4. Avery
5. Mateo
6. Mateo
7. Avery
8. Avery
9. Levi
10. Avery
11. Levi
12. Levi
13. Mateo
14. Mateo
15. Avery
16. Levi
17. Avery
18. Levi
19. Mateo
20. Mateo
21. Levi
22. Avery
23. Avery
24. Mateo
25. Levi
26. Avery
27. Levi
28. Avery
29. Mateo
30. Mateo
31. Avery
32. Levi
33. Avery
34. Avery
35. Levi
36. Mateo
37. Levi
38. Avery

39. [Levi](#)
40. [Mateo](#)
41. [Mateo](#)
42. [Avery](#)
43. [Avery](#)
44. [Mateo](#)
45. [Avery](#)
46. [Levi](#)
47. [Mateo](#)
48. [Avery](#)

[Levi](#)

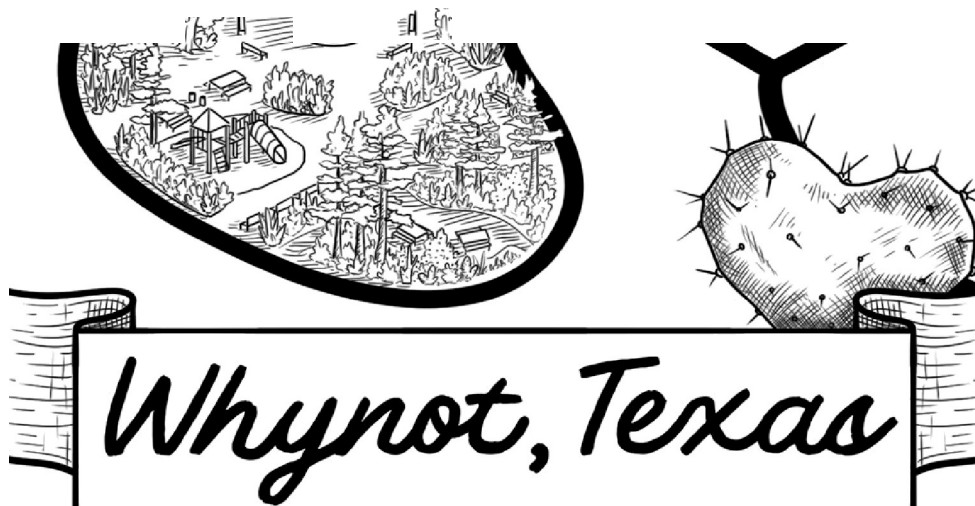
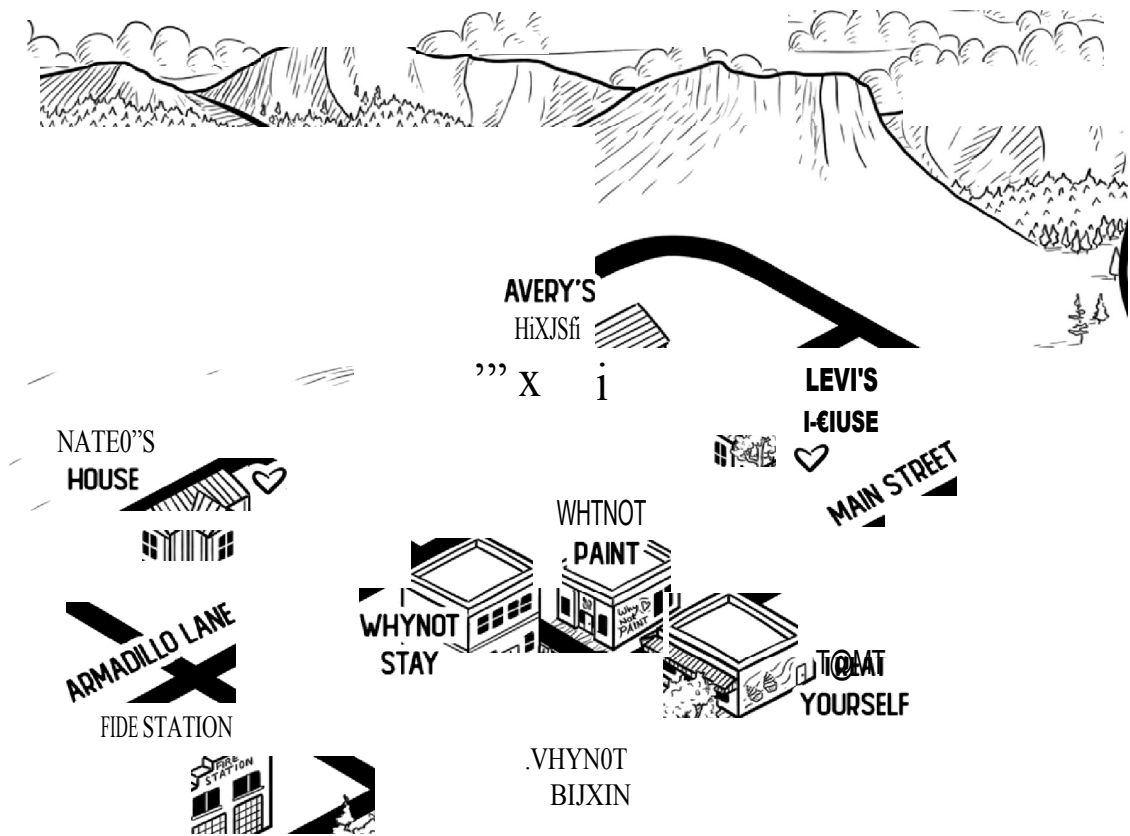
[Thorn Kiss Önizleme \(Whynot Kitap 2\)](#)

[Madi](#)

[Clio Evans Hakkında](#)

[Clio Evans'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

Bıyıklı, yumuşak huylu erkekleri ve seksi küçük gözükleri sevenler için

İçerik Uyarısı

Merhaba! Cactus Heart'ı okumak için seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Lütfen aşağıdaki içeriği kontrol edin.

- *Ayrıntılı* seks sahneleri: BDSM Dom/sub dinamikleri, övgü, şaplak, ısırma, top gagları, göz bağları, penis kafesi, tasma, kayışlar, röntgencilik, zorla orgazm, orgazm reddi, Shibari, yaramazlık, morartma içeren darbe oyunu, oral seks, squirting, boğaz sikme, anal seks, yayma çubukları, gözlüklerini burnunun köprüsüne iten, bıyık süren, seksi gözlüklü bir erkek ve daha fazlası.

- Aile içi şiddetle ilgili tartışmalar
- Ebeveynlerin ölümüyle ilgili tartışmalar (kalp krizi nedeniyle, sayfada yer almıyor)
- Ruh sağlığı ile ilgili tartışmalar

İçerik uyarıları ile ilgili herhangi bir sorunuz varsa, lütfen bana ulaşın.

clioevansauthor@gmail.com

Levi

Bir hafta önce

Bu sefer başardın, Rayburn. Yüzün lanet olası NHL'nin her yerine yayıldı. Bu bir tür hastalıklı şaka mı? Bir şaka mı? Sarhoş olup bu e-postayı mı gönderdin?

Neden bana bu açıklamayı yapacağını söylemedin? Bu nereden çıktı ki? BASINA DA EKLEmişsin. Bu bir KABUS

LEVI LANET OLASI RAYBURN, TELEFONUNA CEVAP VER

Üzgünüm Robin. Ara vermem lazım. Uçağa bineceğim, hazır olduğumda mesaj atarım.

HEMEN BENİ ARA SENİ GERİZEKALİ

Menajerimin son mesajını okudum, sonra ekran kararına kadar telefonumun yanındaki düğmeye bastım.

İşte.

Huzur.

Sonund

a.

Sırtımdan bir yük kalkmış gibi derin bir nefes aldım, omuzlarım rahatlamış bir şekilde düştü.

Sadece son iki saat içinde, bir mesaj seli aldım. Üç yüzden fazla okunmamış mesaj ve sayısız sesli mesaj ve e-posta bildirimleri telefonumu doldurdu. Sosyal medya hesaplarımı kontrol etmeye bile cesaret edemedim. Tüm kariyerim yanıp kül olmuştu ve bunu yapan da bendim.

Bittim.

Bu kadar basit.

Bittim.

En azından şimdilik.

Bu kariyere başladığımda, sıra dışı birisi olmayı hayal etmiştim. Elli iki yaşına kadar oynamayı, sponsorluklar ve reklamlardan tonla para kazanmayı ve altın yıllarımı lanet bir kral gibi yaşamayı hayal etmiştim.

Ama artık yapamıyordum.

Otuz altı yaşında, vücudum seksen yaşında gibi hissediyordu. Sayısız sakatlık yüzünden sürekli ağrı çekiyordum. Bazı sabahlar uyanıp yoga dersine giderdim, ama parmaklarımla ayak parmaklarıma zar zor dokunabildiğimi fark ederdim. Bununla başa çıkabilirdim, ama asıl beni zorlayan diğer her şeydi.

Sosyal medya. Mükemmel olma baskısı. Hayatımın mikroskop altında olması. Artık kendimi bile tanıyamıyordum.

Her şeyden bıkmıştım.

"Midland, Teksas'a giden birinci grup yolcuları uçağa alınıyor."

Sırt çantamı omzuma astım ve eklemelerimde hissettiğim acıdan yüzümü buruşturdum. Etrafımdaki yabancıların bakışlarını görmezden geldim, yüz maskemi düzelttim ve gözlerimi ileriye dikerek kapıya doğru yürüdüm. Çocukluğumun yazlarını geçirdiğim, sevgiyle hatırladığım o tozlu küçük kasabaya doğru yola çıkana kadar rahat nefes alamayacaktım.

Şu anda kulağa hoş gelen tek şey, ıssız bir yere kaçmaktı. Whynot ailesi dışında kimsenin beni hatırlayacağını sanmıyordum. Austin, orada geçirdiğim yazlarda en iyi arkadaşımdı ve ben resmi olarak Minnesota'nın Saint Paul şehrine taşındıktan sonra da

Belki üzücüydü, ama onu hala en iyi arkadaşım olarak görüyordum, her ay sadece bir kez görüşsek de.

O ana kadar tüm hayatım Teksas ve Minnesota arasında bölünmüştü, bu yüzden huzur bulmak için geri dönmem doğru geliyordu.

Tanrım. Menajerim beni öldürecekti. Robin son on yıldır benim için çok çalışmıştı ve ben sezonun geri kalanında ve muhtemelen sonraki tüm sezonlarda oynamayacağımı açıklayarak her şeyi mahvediyordum. Haziran ayıydı ve birkaç hafta sonra draftlar başlayacaktı, bu yüzden yönetime e-posta ile başka bir kaleci bulmaları gerektiğini bildirdim.

Evet, bu çok kötüydü. Evet, profesyonelce değildi. Evet, yıllardır bu takımdaydım ve NHL'deki en iyi takımlarla boy ölçüşecek bir galibiyet serisinin zirvesindeydik.

Ama ben yere düşen bir yapboz gibi parçalanıyordum. Eksik parçalarım da vardı. *İyi* bir yapboz bile değildim.

Göz attığım mesajlar koçumdan, kaptanımdan, menajerimden ve birkaç diğer oyuncudan gelmişti. Geri kalanların hepsi, kariyerimde bir payları olduğunu düşünen ya da beni tanıdıklarını sanan heriflerden gelmiş olmalıydı.

Teksas'a gitmem gereken bir başka neden de buydu. Austin'i on yıldan fazla bir süredir görmemiş olsam da, o beni hayatımdaki herkesten daha iyi tanıyordu.

Sürekli meraklı bakışlardan kaçma ihtiyacım, sonunda görülme ihtiyacımla çatışıyordu ve beynime karışık sinyaller gönderiyordu. Bu normaldi. İçimde bir şey kırılmıştı.

Uçuş görevlisinin kağıt biletimi taraması için öne doğru yürüdüm. Beni tanıdıktan sonra gözleri hafifçe büyüdü ve ben paniğe kapıldım. Bir şey söyleyecek miydi? Neden başarısız olduğumu soracak mıydı? Neden her şeyi mahvettiğimi soracak mıydı?

Ama hiçbir şey söylemedi.

Otomatik pilot devreye girdi ve beni dayanıksız jet köprüsünden aşağı itti. Kocaman bedenimi uçağın kapısından sıkıştırırken başımı eğdim.

Uçmayı bir bilim haline getirmiştım. Pencere kenarı koltuk. Birinci sınıf. Kimse benimle konuşmasın diye kulaklıklar. Yanımda oturan şanssız herifin üzerine kustumam için Dramamine.

Siktir, gerçekten bunu yapıyordum.

Yakında, Minnesota'nın soluk pembe şafağı, Teksas'ın parlak bebek mavisi gökyüzüne yerini bırakacaktı.

Whynot adlı küçük kasabaya ayak basmayalı yıllar olmuştu.

Ama tıpkı ismi gibi, *neden* tüm sorunlarımdan kaçmayayım *ki*? *Neden* hem cehennemim hem de cennetim olan tek yere geri dönmeyeyim *ki*?

Neden eve dönmeyeyim ki?

BİRİNCİ BÖLÜM

Avery

Yüzüm maviye dönmüştü.

"Aman Tanrım."

Bu sefer gerçekten yapmıştı.

Paketten bir tomar makyaj mendili kaptım ve cildim pişmiş ıstakoz gibi görüne kadar yanaklarımı ve alnımı öfkeyle ovuşturdum.

Tanrım. Çıkıyor.

"Siktir."

Görünüşümün korkunçluğuna ağzım açık kaldı.

Kendi saçımı boyamaya kalkışmak benim hatamdı. Kestane rengi dalgalı saçlarım çoğu zaman kıvrıcık ve baş belasıydı, bu yüzden kötü bir hafta geçirdikten sonra, onları — *paketin üzerinde ne yazıyordu?* — anime mavisine çevirmeye çalışmanın *eğlenceli* olacağını düşündüm.

Sonuçta ben bir ressamdım, değil mi? Saçı boyamak o kadar da zor Boy olamazdı.

a.

Yanılmışım. Şimdi saçım hala Whynot ailesinin kahverengi tonundaydı ve bir Şirin'le yatmış gibi görünüyordum.

Ağzımdan, annemin buzlu tatlı çayını boğazına kaçırarak kadar hanımefendiye yakışmayacak bir dizi küfür döküldü. Yirmi altı yıl boyunca benimle diş diş mücadele ettikten sonra, beni mükemmel bir kız haline getirme çabasını kısmen bırakmıştı. Babama çok benziyordum ve o öldükten sonra, benden o kadar da nefret etmeyi bırakmıştı.

Küçük teselliler. Onun ölmesi gerektiği için beni sevmesi çok kötüydü.

Oof. Bu düşünce beni çok fazla acıttı, ben de onu kirli bir kot pantolon gibi bir kenara attım. Ellerimi belime koydum ve aynada kendime baktım.

Ne yapacaktım ben?

Panik başlıyordu. Sonsuza kadar üzgün kalmayacaktım, değil mi? Boya *bir şekilde* çıkmalıydı.

İyi haber, bir sanat stüdyom olduğu için her zaman akrilik boya lekeleriyle kaplıydım. Kimse fark etmezdi... muhtemelen.

Telefonumu aldım ve saç boyasını cildimden nasıl çıkaracağımı telaşla araştırdım. Koltuk altlarım terle dolarken, düzleştirilmiş *anime mavis*i kutuyla kendimi yelpazeledim.

"Kahretsin."

Bakışlarım aynaya geri döndü ve başımı çevirip, koridorun sonundaki mutfakta asılı duran Bob Ross saatine baktım. Bob her zaman yirmi dakika erken gelirdi ve ben onu düzeltmeye hiç zahmet etmemiştim.

Ama bu, *geç* kaldığım anlamına geliyordu.

Reddit'in bana yapmamı söylediği her şeyi yapmak için zaman yoktu. Her çarşamba sabahı, saat 9'dan önce Whynot Paint'te olmam gerekiyordu, yoksa *geç* kaldığım için küçük kasabanın yaşlı öğrencilerinin öfkesiyle karşılaşacaktım. Özellikle Bayan Carlson başımın belasıydı. Emekli bir matematik öğretmenin *geç* kalmamla ilgili nutuklarını dinlemek, bu sabah ihtiyacım olan son şeydi.

Makyaj masamdan bir saç lastiği alıp saçlarımı dağınık bir topuz haline getirdim. Beş tane daha makyaj mendili çöpe attım ve artık biraz daha az karikatürize görünüyordum.

Kasabada olduğum sürece kardeşlerimi, annemi ve arkadaşlarımı görmezden geldiğim sürece, bu küçük olayı hayatımın geri kalanında duymaktan kurtulacaktım.

Son son son uyarı telefon alarmım çalmaya başladı. İrkıldım, alarmı kapattım ve yatak odama koştum.

Hayatımda bir değişiklik yapmak istediğim için başıma gelen buydu. Whynot'a geri taşındığımdan beri her şey hep aynıydı. Küçük Far

Batı Teksas kasabası melastan daha yavaştı ve buradaki insanlar Evie'nin ünlü cevizli turtasından daha çılgındı.

Son nüfus sayımına göre Whynot'ta 2800 kişi yaşıyordu ve ben burada büyüdüğüm için neredeyse hepsinin adını sayabilirdim. Güzel sanatlar diploması almak için Austin'deki Texas Üniversitesi'ne gittiğim dört yıllık kaçışım, bundan sonra sonsuza kadar benim altın günlerim olarak anılacaktı.

Tabii, kendim hakkında *her şeyi* sorgulamama neden olan pislik biriyle çıktığım zamanlar hariç. Ama bu konumuzun dışında.

Whynot'ta bizim için tek avantaj, son birkaç yılda buranın bir turizm merkezi haline gelmiş olmasıydı. Sanatçılar, fotoğrafçılar ve seyahat meraklıları yaz boyunca buraya akın ediyordu. Estetik için geliyorlar, sonra sıcaktan kaçmak için gidiyorlardı.

Babam vefat ettiğinden beri, kardeşlerim ve ben onun mirasını bu kasabada sürdürmek için elimizden geleni yaptık. Whynot adı sayesinde, burayı desteklemek için yapabileceğimiz her şeyin merkezindeydik.

Babamın eski sanat stüdyosunun sahibiydi ve toplulukla birlikte çalışarak okullara ve ilgilenen herkese sanat götürdüm. Ayrıca, yıllık sonbahar festivali için Whynot planlama komitesindeydim ve herkesin şikayetlerini dinliyordum.

Temelde üç işim vardı, Teksas'ın yaz gökyüzünden daha maviydi ve iki ağabeyim bana göz kırpan herkese tehditkar davrandığı için romantik bir hayatım yoktu.

O ikisiyle aşk-nefret ilişkisi yaşıyordum. Elbette onları *seviyordum*. Ama aşk hayatımın, istedikleri zaman gelip mahvedebilecekleri bir şey gibi görülmesinden bıkmıştım. Gençken bu durum komikti, ama artık otuzuma yaklaşıyordum ve çıktığım insanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim.

Sorun şu ki, son çıktığım kişi sadece Dallas ve Austin'in arkadaşı olmakla kalmamış, aynı zamanda manipülatif, kötü ve tacizci biriydi. Onunla bu kadar uzun süre çıktığım için hala kendime kızgındım. Kevin ile tartışmamız sırasında koluma morluklar bıraktığı anda ilişkimizi sonlandırdım ve iki gün sonra babam beklenmedik bir şekilde vefat etti.

Tabii ki, kardeşlerimin aşırı koruyucu olmalarının nedenleri vardı. Beni deli etseler bile.

Dallas tamirciydi. Benden dört yaş büyüktü, kendine saklanmayı severdi, ki bu onun için talihsiz bir durumdu, çünkü Teksas'ın *Whynot* kasabasında bir *Whynot* olmak, asla huzurlu bir anın olmamasını anlamına geliyordu.

O ve en büyük ağabeyimiz Austin (başka bir şehir adı, çünkü ailem Teksaslı olmaktan biraz fazla gurur duyuyordu) arasında, Dallas ikisi arasında en az sinir bozucu olanıydı.

Austin en kötüsüydü. Onun dünyasında her şey *belirli bir şekilde* olmalıydı. Mükemmel olmak için kendine uyguladığı baskı, çevresindeki herkese de yansıyor ve bu da onu bazen tamamen çekilmez hale getiriyordu.

Benim "dağınık" estetik anlayışım mı? Onu *deli* ediyordu.

Ama hakkını vermem gerek, Austin elinden geleni yapıyordu. Whynot Stay'i yönetmek, kütüphaneyi işletmek ve belediye meclisi başkanı olmak gibi kendi hatasıyla üstlendiği çok fazla sorumluluğu vardı. Otuz beş yaşındaydı ve stres seviyesi bu kadar yüksekken kırk yaşına gelmeden öleceğinden emindim.

Ama ben ne bilirdim ki? Üçümüzün en küçüğüydüm ve o pislikler beni hiç dinlemiyordu.

Muhtemelen yaşlanıp, binlerce vibratörle dolu sevimli küçük evimde, Evie ve June'un çok sevdiği o saçma sapan flört programlarından birine bağımlı olarak yalnız başına ölecektim.

En sevdiğim gri tişörtümü giydim, solmuş, boya lekeli bir tulum giydim ve evden çıkmak için ihtiyacım olan her şeyi kaparak evin içinden koştum. Çantam küçük yeşil kadife kanepemin üzerine atılmıştı, güneş gözlüklerim ayçiçeği desenli mutfak tezgahının üzerindeydi, botlarım giriş kapısının yanında dağınık bir şekilde duruyordu.

June ve Evie bugün beni görseler çıldırırlardı. En başından June'dan saçımı yapmasını istemeliydim, ama egom buna engel olmuştu.

En sevdiğim iki şeytandan bahsederken, telefonum çaldı.

June: Yeni komşunu gördün mü?

Evie: Evet, haber bekliyordum. Nasıl biri?

June: Hey, komşunun erkek olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz. Sadece dedikodulardan duyduk. Seksi bir kadın da olabilir.

Evie: ya da seksli bir enby

June: Tüm nonbinary insanlar seksidir.

Evie: Çok doğru. Avery, haberlere ihtiyacımız var.

Kafamı salladım. Günün bu saatinde bu kadar saçma bir şey için çok erkendi, ama ben buna alışkındım.

Söylentilere göre, birkaç gün önce karşıdaki ev gizemli bir adam tarafından kiralanmıştı. Henüz kimse onu görmemişti, bu yüzden nasıl birine benzediğini ya da gerçekten var olup olmadığını bilmiyordum.

Ön kapıdan dışarı çıktım ve pişman oldum. Yazdı ve sıcaklık vücuduma bunaltıcı, baskıcı bir yük olarak çökmüştü. Güneş henüz yakıcı değildi, ama ter, lanet bir fiskiye gibi cildimde fişkırıyordu.

Küçük evim, stüdyoya dört blok uzaklıkta, sakin bir sokakta bulunuyordu. Normalde yürüyerek giderdim, ama bugün bunun yerine dedeme ait olan 67 model Ford kamyonetimi tercih ettim.

Sokağın karşısındaki evi olabildiğince kayıtsız bir şekilde yan gözle süzdüm. Hiçbir hareket yoktu. Gizemli komşu yoktu. Sadece garaj yolunda, domuzun üzerine pembe kurdele takılmış gibi duran güzel bir spor araba vardı.

Komşum kim olursa olsun, o arabayı görünce tek bir şey anladım.
Sinir bozucu olduğunu.

Henüz görmedim...

June: Ölmemiş olduğundan emin miyiz?

Evie: İçeri dalıp öğrenmelisin.

Hepiniz aklınızı
kaçırmışsınız, kesinlikle
olmaz.

June: Hadi ama. Bir kez olsun biraz sorun çıkar, Avery.

Evie: Şehri ziyaret eden seksi bir yabancıyla biraz eğlenmeyi hak ediyorsun.

June: Çılgınlığını göster. Öyle olduğunu biliyoruz. Ve çok uzun zaman oldu.

Bu ikisine her şeyi anlattığım için başıma gelen bu. Benim sapık olduğumu biliyorlardı ve ilginç biri (yani buradan olmayan biri) Whynot'u ziyaret ettiğinde bunu bana hatırlatmayı seviyorlardı.

Sanki geçici komşularımla yatacakmışım gibi, bırakın beni tokatlamalarını ya da saçımı çekmelerini. Biriyle bu tür şeyler yapmak için güven gerekiyordu. *Bağlantı* gerekiyordu.

Kamyonete binerken başımı salladım. Bazen dağınık olsam da, yine de kurallara uyan bir insandım. Açıkçası bu canımı sıkıyordu, çünkü yabancı bir adamın kapısını çalacak türden bir kız olmak isterdim.

Ama hayır, ben öyle değildim. Ben işine bakan iyi bir kızdım.

Çoğu zaman.

İKİNCİ BÖLÜM

Avery

Çarşamba günleri yetişkinler için sanat dersleri vardı.

Sınıf genellikle yaşlılarla doluydu ve ara sıra bir iki şarap içen anne de olurdu. Bazen, June çiçekçisinde işler yavaşsa uğrar, taburelerimden birine oturur, kahve içer ve sıcaktan şikayet ederdi. Diğer zamanlarda ise Evie bana kahvaltı için meşhur turtasından bir parça getirirdi. Nadiren de olsa, ikisi birden konuşup dururlardı.

Ancak bu sabah, ikisini de orada bulmamayı umuyordum. Onları çok seviyordum, ama hala tam anlamıyla üzgündüm ve onların kıkırdamaları beni çileden çıkaracaktı.

Ayrıca, gizemli komşu hala... bir gizemdi.

Frenlere bastığımda lastikler gıcırdadı ve stüdyonun arkasındaki kaldırıma yarı yarıya girdiğimde kamyonet yana yattı. Anahtarlarımı sallayarak arabadan atladım ve stüdyonun arka kapısına koştum, tüm vücut ağırlığımı kullanarak kapıyı açtım.

Cebimde başka bir alarm çaldı. Tüm eşyalarımı duvara yaslı bir sandalyeye attım ve stüdyonun ön tarafına doğru koridordan geçerken alarmı kapatmak için ekranı kaydardım.

Whynot Paint üç bölüme ayrılmıştı. Ön kısım, benim eserlerimin yanı sıra diğer yerel sanatçıların bazı eserlerinin de satıldığı galeri ve dükkân ile gençlik sınıflarımda okuyan gelecek vaat eden öğrencilerin eserlerinin sergilendiği bir vitrindi.

Ardından, derslik alanı vardı: sayısız sanat malzemesi rafının bulunduğu büyük bir oda, bol miktarda doğal ışık alan devasa pencereler ve gelenler için masalar ve tabureler.

Son oda sadece bana aitti. Kapısını parlak maviye boyamıştım ve kilitli tutuyordum. Hayatımdaki herkes o odanın tamamen yasak bölge olduğunu ve içeri adım atmayı düşünmenin bile kurallara aykırı olduğunu biliyordu.

O mavi kapının ardında, sihirle dolu bir yer vardı. Tavan pencereleri odayı doğal ışıkla dolduruyordu. Duvarlara yaslanmış tuval yığınları vardı. Bunların yarısı manzara veya natürmort çalışmalarıydı, peki ya diğer yarısı?

Meraklı gözlerden saklamam gereken tüm sapkın resimlerim. En son ihtiyacım olan şey, Whynot'un küçük kasabanın sevgilisi olan kişinin susamış, ahlaksız bir fahişe olduğunu keşfetmesiydi.

Atölyem *benim* sığınağımdı. Umarım bu gece geç saatlerde kendimi oraya kilitleyebilirim.

Stüdyoda bir kapı çalma sesi yankılandı.

"Siktir. Tabii ki çoktan gelmişler." Ön kapıya koşarken zorla bir gülümseme takındım.

Ugh. En sevdiğim öğrenci.

Bayan Carlson'ın buruşuk yüzü camın diğer tarafında somurtuyordu. Nükleer atık gibi korkutucu bir matematik öğretmeni enerjisi yayıyordu. "İşte orada. Başardı, millet," diye duyurdu.

Harika. Kapının kilidini açtım ve daha geniş bir gülümseme takındım. "Günaydın. Derse hazır mısın?"

Küçük yaşlı kadın dudaklarını büzdü. "Geç kaldın, küçük hanım."

Telefonuma baktım. "Sadece iki dakika, Bayan Carlson." "Ve mavisin."

"Öyleyim, teşekkürler. İçeri girip, başkalarından önce en sevdiğin koltuğu kapmaya ne dersin? Bu hafta başka bir masada oturmak zorunda kalmanı istemem."

O homurdanarak yanımdan geçip sınıfa doğru ilerlerken kapıyı onun için açık tuttum. Ardından birkaç tanıdık yüz daha geldi. Chuck ve Grace, aşk dilinde tartışan yaşlı bir çift. Whynot'un Golden Girls versiyonu: Caroline, Betty, Lola ve Esmeralda. Tex, seksen dört yaşında emekli bir kovboy, bizim çalıştığımız konu olmasa da bluebonnet çiçekleri çizmeyi seven bir adam.

Küçük kalabalığın arkasında, diğerlerinden farklı bir figür daha belirdi.

Vay canına.

"Vay canına." Ellerimi belime koydum. "Bu Levi Rayburn değil mi?"

Onu en az on yıldır görmemiştim, ama o yakışıklı yüzü her yerde tanırdım. Levi kaldırımda duruyordu ve benim dünyamda tamamen yersiz görünüyordu. Benden bir ayak daha uzundu, omuzları bir futbol oyuncusundan daha genişti, pazıları çok kalındı ve karnı biraz yumuşaktı. Keten rengi saçları geriye taranmıştı, sakalı keskin çenesinde güneş ışığında parlıyordu. Koyu renk kot pantolon, güneş gözlüğü, kovboy çizimleri ve işini çok iyi yapan bir gömlek giyiyordu.

Levi benim ilk aşkımdı. Bu utanç vericiydi, özellikle de şimdi. Ama burada ve Minnesota arasında yaşamak, onun için birçok açıdan avantajlıydı. Hokey dünyasında büyük bir isim olmak için gitmiş ve sert bir spor modeli gibi görünerek geri dönmüştü.

Levi kalın kaşlarını kaldırdı ve kalbimin atışını hızlandıran soğukkanlılıkla bana baktı.

Doğru adamı bulmuştum, değil mi? O yüzü her yerde tanırdım. *Hatta o yüzü öpmekle ilgili rüyalar görmüştüm.*

"Seni tanıyor muyum?"

Tanrım, egomun her parçası yok olmuştu. Birinin beni

"Oh. Şey... Ben Avery. Avery Whynot."

"Oh." Duruşu biraz gevşedi, ama kasları hala gergindi.

"Tabii. Austin'in küçük kız kardeşi."

Tabii ki. Beni tanıyan herkesin bildiği tek şey buydu. Bu lanet kasabadaki her erkek, *Austin'in küçük kız kardeşine* yanlış bir şekilde bakmaktan korktuğu için bana çingiraklı yılan gibi davranıyordu.

"Ben bundan daha fazlasıyım,"
dedim sertçe. "Doğru. Sen...
mavisin."

Kollarımı kavuşturdum. Sinirim kabardı. "Sen de bronzlaşmak için solaryuma gitmiş gibi görünüyorsun. Büyük liglere kaçmak, lanet olası terbiyeni de kaçırdı mı?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Bu kasaba senin nezaketin mi yok etti?"

O teslim olarak ellerini kaldırıncaya kadar ona öfkeyle baktım. Çok güçlü, çok seksi, çok büyük hokeyci elleri.

"Üzgünüm. Seni kırmak istemedim. Hala buraya alışmaya çalışıyorum."

Sesi samimi geliyordu. Onu bir süre daha inceledim, sonra omuzlarımı gevşettim. "Sorun değil. Sanat dersine geliyor musun, gelmiyor musun?" *Lütfen evet de.* Hafta içi dersime elli yaşın altında biri gelirse çok iyi olur.

"Aslında babanı arıyordum. Onu bir süredir görmedim ve ziyaret etmek istedim."

Sözleri mideme yumruk gibi indi. Kalbim göğsümden fırladı, zihnim boşaldı.

Tanrım, buna asla alışamayacağım. *Asla.*

Levi'ye gerçeği söylemek için ağzımı açtım, ama başka bir ses sözümü kesti. "Küçük Bayan Whynot, neden yüzün morarmış?" Kahretsin. Bugün biri bana lanet mi okudu? Bunu hak etmek için ne yaptım ki?

?

Bir iç çekerek, Mateo kamyonetinden atlayıp

Cidden, itfaiyeci takvimlerinden birinde yer almalıydı. Mateo'nun altın kahverengi teni, kafasının üstünde koyu kahverengi bukleleri, sürülmek için yalvaran kalın bıyığı ve tüm vücudumu 4 Temmuz gibi aydınlatan bir gülümsemesi vardı.

Şu anda itfaiyeci gibi giyinmemişti. Soluk kot pantolon, kahramanca kaslarını sergileyen Whynot İtfaiye Departmanı logolu lacivert tişört ve her zamanki gibi o *lanet olası küçük gözlükleri* vardı. Bana gülümsediğinde gözlerinin köşelerindeki kırışıklıkları her zaman büyütürdü.

O geniş bir gülümsemeyle yanıma gelip, beni öldürecek olan *tamamen platonik* bir yan kucaklamayla kolunu omuzlarıma doladığında, zorlukla yutkundum.

İki yıl önce Whynot'a geri taşındığımdan beri, ikimiz en iyi arkadaş olmuştuk.

Ve daha fazlası değil.

"Jimenez," diye homurdandım.

"Pff." Şakacı bir şekilde saçlarımı karıştırdı. Bir kedi gibi onun sert eline yaslanmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Ne halt ettin sen?"

Sırıttım. Daha önce dağınık lavabonun fotoğrafını ona göndermek için bir fırsatı kaçırmıştım, bu çok kötüydü.

Mateo ile ilgili sorun buydu. Onu bir arkadaştan çok daha fazla istiyordum, ama elimden geleni yapmaya razı oldum.

Ki o da gerçekten seksi, gerçekten iyi *bir arkadaştı*.

"Saçımı maviye boyayacaktım. Kimseye böyle göründüğümü söyleme."

Mateo beni kendine doğru çevirdi, elleri her zamanki gibi kalçalarımaya yerleşti.

çok tanıdık, şakacı bir şekilde kalçalarımaya koydu.

Platonik.

Tamamen platonik, her ne kadar geceleri onun ellerini birden fazla kez düşünmüş olsam da.

"Hemen grup sohbetine mesaj atıyorum," diye alay etti.

Kahretsin. Neden böyle gülümsediğinde bu kadar sevimli olmak zorundaydı? Neden kardeşlerimin seksi arkadaşları olmak zorundaydı?

"Neden buradasın, Mateo?" diye sordum. "Çalışma saatin bitmedi mi? Gömleğini giymişsin. Dersim olduğunu biliyorsun. Geç kaldığım için Bayan Carlson muhtemelen şu anda çatalını hazırlıyordur."

Mateo'nun elleri düştü ve kollarını kavuşturdu. "Şey, biri senin fumage öğreteceğini söylediğinde sanat derslerinin programına bir göz attım."

Kahretsin. Bu, Angie'nin beni ispiyonladığı anlamına geliyordu.

Angie yerel sevkıyatı yönetiyordu ve herkesin işine burnunu sokmayı çok seviyordu. Dördüncü sınıfta saçına sakız yapıştırdığımdan beri bana garezi vardı. Adil olmak gerekirse, haklıydı. Bir gün önce benim sanat eserimin üzerine çikolatalı süt dökmüştü.

Mateo'nun bıyığı, ağzının köşesi eğlenerek kıvrılırken hareket etti. "Ve Avery, gerçekten mi? Kapalı bir alanda ateşle oynamalarına izin mi vereceksin?"

Ben sertleştim. Fumage, sevdiğim ve daha fazla insanla paylaşmak istediğim bir sanat tekniğiydi. Üniversitede öğrenmiştim ve son zamanlarda denemeler yapıyordum. Bir sanat eseri yaratmak için mum yakıp dumanı kağıt veya tuval üzerine izler bırakmak gerekiyordu. Zorlu ve heyecan verici bir işti ve elbette ki bunu öğretmeye niyetliydim.

"Bu çok güzel bir sanat formu ve bu ders yetişkinler için, zeki çocuk. Oradaki bazı insanlar biz bebekken kıcımızı silmişlerdi," diye tartıştım.

"Benimkiler değil. Ve şimdi hepimiz onların kışlarını siliyoruz." Yüzüm buruştu.

Levi boğazını temizledi ve biz de başımızı kaldırdık. Bize garip bir şekilde bakıyordu, güneş gözlükleri ikimizi yansıtıyordu. Ne kadar yakın durduğumuzu gördüm ve hemen geri çekildim, kalbim hızla atıyordu.

Mateo dirseğini omzuma dayayarak gülümsedi. "Merhaba. Sanırım tanışmadık. Ben Mateo."

"Bu Levi," dedim, onlar el sıkışırken. "O da Austin'in arkadaşlarından biri."

"Oh," dedi Mateo. "Bir dakika, sen *Levi* misin? Sporcu Levi mi?"

Levi gülümsemedi. "Öyle sanırım. Ama onu yıllardır görmedim. Avery..."

Whynot Paint'in kapısı açıldı ve çarpılmadan önce geri çekildim.

"Bayan Whynot! Bazılarımızın bir saat sonra bingo oynaması gerekiyor." Tabii ki, Bayan Carlson başını dışarı çıkardı. Beni ısırarak üzere olan bir yılan gibi görünüyordu, ama Levi ve Mateo'yu gördüğünde ifadesi değişti. "*Oh*, anlıyorum. Yeni öğrencilerimiz var. Tabii ki, tabii ki. Onları bu sıcakta bırakma çocuğum, yoksa terlerler."

Ben müdahale edemeden, Levi'nin iri kolunu tuttu ve onu ön kapıdan içeri çekti. Levi başını çevirdi ve kaçmak üzereymiş gibi göründü, ama Carlson'un pençeleri bir kez sizi yakaladı mı, hokey oyuncusu olsanız bile kaçamazsınız. Tanrı yardımcısı olsun, Levi istese de istemese de bu sınıfa girecekti.

Mateo içinden mırıldandı. Bakışları bana takıldı ve sıcaklığıyla tenim diken diken oldu.

"Demek spor yıldızı arkadaşın bu?"

"Evet." Ellerimi arkama koydum, görünmeyecek şekilde bileğimi tutup sıktım. Bu hareket beni her zaman sakinleştirirdi. "O ve Austin eski dostlar. Görünüşe göre kasabada rakibin var."

Mateo bana göz kırptı. "Rakip yok, Blue. Paylaşmayı sevdiğimi bilirsin."

Bu ima yüzünden yanaklarım öğle vakti asfalt kadar kızardı. "Bana Blue diyemezsin."

Bakışları bir anlığına üzerimde kaldı, sonra yanımdan geçerken sırtıttı. "Seni böyle gördükten sonra mecburum. Ayrıca, az önce grup sohbetine mesaj attım.

mesaj attım."

En azından bugün iki yeni öğrencim olacaktı. Bu iyi bir şeydi, değil mi?

En azından bugün iki yeni öğrencim olacaktı. Bu iyi bir şeydi, değil mi?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Levi

Avery Whynot'u son gördüğümde, gözlerinde yıldızlar parlayan, saçları at kuyruğu yapılmış, yüzünde sivilceler olan ve kötü bir güneş yanığı olan bir genç kızdı.

O benim adımı söylediğinde, *lanet olsun*, biri beni tanıdı ya da biri beni bu tozlu bok çukuruna kadar takip etti diye düşündüm, ama hayır.

Daha da kötüsü.

Lanet olası Avery Whynot, ipeksi kahverengi dalgalı saçları, pürüzsüz tenini süsleyen çilleri ve büyük kahverengi gözleriyle muhteşem bir kadına dönüşmüştü. Giydiği tulum, üzerine boya sıçramış yumuşak bebek mavisi bir kot pantolondur ve kalçaları, kanımı kaynatacak şekilde onu dolduruyordu.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi hakkında düşünmem gereken şeyler kesinlikle bunlar değildi.

İyi haber, onu açıkça kızdırmış olmamdı. Bu iyiydi. İyi olmalıydı, çünkü diğer seçenek onun benden hoşlanması ve benim de ondan hoşlanmamdım - ve yine, onu gördüğümde zihnimin ön plana çıkan cinsel düşüncelerin sıcak dalgasından sonra, bu riski alamazdım.

Beni galeride gezdiren yaşlı bayan, lanet olası bir defans oyuncusu gibi beni sıkıca tutuyordu. Sınıfa sürüklenirken tüm kelimelerim tükendi.

Whynot Paint'e son geldiğimde, burası çok farklı görünüyordu, şimdi olduğu kadar canlı ve düzenli değildi. Aslında, daha önce bu yerde sanat dersleri verildiğinden emin değildim. Hatırladığım kadarıyla, Bay Whynot burayı stüdyosu olarak kullanıyor ve eserlerini satıyordu, hepsi bu kadardı.

"Affedersiniz," diye mırıldandım ve ön kolumu yaşlı kadından çekip aldım. "Bana dokunmayın."

Kadın alaycı bir şekilde güldü. "Peki o zaman. Pek nazik değilsin, değil mi?"

Dilimi ısırđım. Hayır, yabancılar beni rastgele tuttuğunda, yaşlı bayan olsun ya da olmasın, pek *nazik* davranmıyordum. İşim nedeniyle, sırf işim yüzünden, birilerinin bana uygunsuz bir şekilde ya da rızam olmadan dokunduğu çok fazla durumla karşılaşmıştım, bu yüzden tam bir pislik olarak tanınmayı tercih ediyordum. Bu maskeyi takmak kolaydı.

Onun öfkeli bakışlarını görmezden geldim ve sınıfın en arkasında boş olan masaya doğru sürünerek gittim. Bu sabah sanat dersi almak, yapmayı hayal ettiğim en son şeydi, ama bana gönderilen fizik tedavi egzersizlerinden biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

Muhtemelen sahip olabileceğim en iyi kariyerden büyük kaçışımdan hemen önce, *sık sık* doktora gitmiştim. Sayısız randevu, sayısız tavsiye ve sonunda bir reçete: *vücuduna bir mola ver*.

Bundan nefret ediyordum. Yıllardır, her sabah saatlerce egzersiz yapan adamdım. Diyetim çok katıydı. Hayatım bir sürü takviye şişesi, çizelgelerdeki rakamlar ve kendimi mükemmel olmaya zorlamaktan ibaretti.

Şimdi ise birçok yönden yıkılmıştım.

En azından kendimi, birkaç blok ötede kiraladığım evden çıkmaya zorlamıştım. Şu anda insanlarla etkileşim kurmak istemediğim kadar, dışarıda olmanın iyi geldiğini itiraf etmeliyim.

Bizi daha önce rahatsız eden adam Avery'nin peşinden sınıfa girdi. *Mateo*. Ondan gözlerimi ayırmaya çalıştım, ama bu imkansızdı. Yanıma oturduğunda, vücudundan yayılan çekicilik başımı döndürdü. Sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu ve Avery'yi belli bir dikkatle izledi, bu da beni meraklandırdı...

O ikisi birlikte miydi? O, ona karşı kesinlikle oldukça dostça davranmıştı. Bir kez daha, düşüncelerim olmaması gereken yere gitti.

İkisi birlikte yatakta yuvarlanıyorlardı, bu inanılmaz derecede uygunsuz bir düşünceydi, ama yine de sapkın zihninden çıkaramıyordum.

Kelimenin tam anlamıyla başka bir şey düşünmem gerekiyordu.

Bir haftadır Teksas'taydım. Whynot'ta üç gündür. İsteksizce telefonumu tekrar açtım ve bildirimlerin sayısı daha da artmıştı. Ani açıklamam her şeyi alt üst etmişti ve *binlerce* okunmamış mesajım vardı.

O kadar çok insan tanımıyorum. En azından, öyle sanmıyordum. Ama telefonum aksini söylüyordu.

Sosyal medya hesaplarım mesajlarla dolup taşmıştı. Sesli mesaj kutum dolmuştu. Okunmamış mesajların sayısını hatırlatan küçük kırmızı rakamı her gördüğümde, göğsümde panik hissi uyandı ve içimde bir şey tehlikeli bir şekilde kırılmak üzereymiş gibi hissettim. Vücudum gibi, hayatım da şu anda camdan yapılmış gibiydi.

Bu sadece bir kırılmaydı. Değil mi? Bende ne sorun varsa geçecekti. Yıllar boyunca benzer şeyler yaşamıştım, ancak bu düzeyde bir şey olmamıştı. Ama bu hiç mantıklı değildi.

Baskı beni hiç etkilemezdi. Hiç. Öyleyse neden şimdi?

Tek bildiğim, sadece menajerimin mesajlarını okuduğumdu. Robin tam bir kriz modundaydı, ama zihnimi toparlamam için bana altı hafta süre vermişti.

Altı hafta.

Sonra konuşacağımızı söyledi.

Onun dışında kimse nerede olduğumu bilmiyordu ve beş hafta sonra saklandığım yerden çıkmaya hazır olana kadar da böyle kalacaktı.

Avery, odanın ön tarafındaki yerine geçerken boğazını temizledi. "Herkes günaydın. Bugün yeni bir şey yapacağız. Ve şansımıza, bizi gözetleyecek en iyi itfaiyeci burada."

Tüm kafalar, gözlüklerini burnunun köprüsüne iten, tamamen rahat olan Mateo'ya döndü. Onu incelerken, dikkatimi bıyığından uzak tutmaya çalışırken beynim kısa devre yaptı.

Kahretsin, ne güzel bir bıyık.

Bıyıklı erkekleri öpmekten hoşlanıyordum.

Siktiğimin kafasından çık, Rayburn.

Ondan dikkatimi ayırdım ve Avery'ye yeniden odaklandım, sanki bu daha iyiymiş gibi. Onu kızdırmak için daha önce söylediğim her neyse, malzemeleri toplarken aklımdan tamamen çıkmış gibiydi, konuşurken gamzeleri parlıyordu. Hâlâ

neden yüzünün mavi olduğunu merak ediyordum, ama dürüst olmak gerekirse? Ona yakışıyordu. Ve kimsenin bundan gerçekten rahatsız görünmemesi, onun hakkında bir şeyler söylüyordu.

Bu, ilgimi çeken bir şeydi. "Bugün *fumage* deneyeceğiz."

"Ben esrar içmem," diye yaşlı kadınlardan biri önden seslendi. Avery gülmesini zorlukla bastırdı. "Esrar içmediğimize şükretmelisin, Grace."

"O zaman ben istemiyorum," diye mırıldandı diğer kadınlardan biri.

"Tamam, tamam. Lütfen bunun bir topluluk sanat dersi olduğunu unutmayın. burada esrar içmiyoruz. *Fumage*, duman kullanarak sanat eseri yaratma sanatıdır. Mumlarımızı yakacağız ve alevin ucunu kullanarak kağıdı tutacak ve onunla soyut izler yaratacaksınız. Yaratabileceğiniz şeyler sizi şaşırtacak."

Her birimizin önüne malzemeleri bırakıp ön tarafa geri döndü. Şövale üzerinde kumaşla örtülü bir tuval vardı ve o, dramatik bir hareketle kumaşı çekip altındaki eseri ortaya çıkardı.

Herkes hayranlıkla nefesini tuttu ve beğenilerini dile getirdi. Beklediğimden çok daha fazla ilgilenerek öne doğru eğildim.

Resim gerçekten çok iyiydi. Uzun boynuzlu iki hayvanın uzun otların arasında durduğu siyah beyaz bir manzaraydı. Gri ve siyah renkli dumanlar etraflarında dans ediyordu, soyut ama hesaplı bir şekilde. Uzun boynuzlu hayvanlar o kadar detaylı çizilmişti ki, bunu *dumanla* nasıl yaptığını anlayamadım.

Ama ben sanatçı değildim. En azından öyle değildim. Fotoğrafçılık hobimdi, ama resim? İmkansızdı. En son bir tür sanat projesine girişmiş olduğumda, eski sevgilimle mum oyunları oynamıştım.

"Bunu sen mi yaptın, Avery?" diye sordu yaşlı bir adam.

Yüzü aydınlandı. Aniden, odadaki diğer kimse umurumda olmadı.

"Ben yaptım," dedi. "Bu eser, birkaç ay sonra yapılacak festival müzayedesini için. Ne kadar para edilirse, o kadar para kütüphanemize ve okul öğle yemeklerinin ücretsiz kalması için bağışlanacak."

Mateo öne eğildi, bakışları benim hissettiğimle aynı ilgiyle Avery'ye kilitlendi. *Ona bakmayı kes, aptal.*

İşte bu yüzden başım belaya girmişti. Çoğu zaman ifademi kontrol edemiyordum, bu yüzden insanların beni rahatsız etmemesi için sık sık somurtkan bir yüz ifadesi takınıyordum. Menajerim buna RLF, yani

dinlenen Levi yüzü diyordu. Hatta bunu çıkartmalara basmayı bile önerdi, ama ben hemen reddettim.

Tanrım, Robin'in telefonumu yakıp kül edeceğini biliyordum.

"Hadi deneyelim. Her biriniz bir mum ve bir kağıt aldınız. Unutmayın, kağıdı ateşe tutacağız, bu yüzden alev alabilir. Ama alev alırsa, odanın etrafına su kovalarını yerleştirdim."

Mateo boğazını temizledi. "Avery, bundan emin misin?"

Avery ona küstahça bir gülümseme attı. "Ben bir profesyonelim Mateo, bu yüzden güzel kafanı bu konuda yorma. Süreci güvenle izle."

Mateo sırtıttı. "Zaten mesaim devam ediyor, *Blue*."

O ona gözlerini devirdi, ama ben *dostluktan* öte bir heyecan sezdim. Kaşlarımı kaldırdım, *bu ne* olursa olsun ilgimi çekti.

Belki de bu küçük kasabayı özlemiştim. Tanımadığım iki kişi hakkında spekülasyon yapmaya dalmak kolaydı. Onlarla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmek ise daha da eğlenceliydi.

Artık gerçekten aklımı kaçırdığımı biliyordum. Belki de eve dönüp soğuk bir duş almam gerekiyordu. Damarlarımda dolaşan bu lanet şehveti buzla dindirmem gerekiyordu.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" diye Mateo'ya fısıldadım.

Yüzünde şaşkınlık belirdi ve hemen başını salladı. Kahretsin, çenemi kapalı tutmalıydım.

"Hayır. O Austin'in kız kardeşi. Ona dokunmak yasak." Sesi sakindi ve ciddiydi, sanki bu sözleri defalarca prova etmiş gibi.

"Tamam."

Çocukken, ona bakan herkese korku salan o piçi çok net hatırlıyorum. Ama o zamanlar, kendi kararlarını verebilen bir yetişkin değildi.

O zamanlar mantıklı gelmişti, ama şimdi...

Onun aşk hayatını kontrol etmeye çalışması fikri bana hiç uymuyordu. Ama ben ne düşünüyordum ki? Onu tanı mıyordum. O da beni kesinlikle sevmiyordu. Bunların hiçbirisi beni ilgilendirmiyordu.

Mateo'dan gözlerimi ayırdım, omurgamdan yukarı doğru yayılan sıcaklığı görmezden geldim. Uzun zamandır göğsümde böyle bir heyecan hissetmemiştim. Belki de temiz hava ya da burada kimse benim her hareketimi takip etmediği içindi, ama birine ilgi duymak ve onun gizli bir amacı olup olmadığını merak etmemek güzel bir duyguydu.

Avery çakmağı kaldırdı. "Ben gelip tüm mumları yakacağım. Ben talimat verene kadar hiçbir şey yapmayın. Anladınız mı?"

Avery çakmağı çaktığında herkes onaylayarak mırıldandı. Hepimizin mumları alev alana kadar odadaki tüm fitilleri tek tek dolaştı.

Avery sınıfın önüne geri döndü ve kendisi için bir mum daha yaktı. Kağıt parçasını aldı ve ikisini de kaldırarak ateşi kağıda nasıl tutacaklarını gösterdi. Ateşin tutuşacağını sandım, ama tutuşmadı.

"Bu ne sihir böyle?" diye bağırdı Mateo.

Bu, birkaç kişinin burun kıvrmasına neden oldu. Avery onu görmezden gelerek mumu hareket ettirdi, mumun dumanı sayfayı kararttı, ta ki Avery mumu indirene kadar. Sayfayı çevirerek bize işaretleri gösterdi.

"Peki bunu nasıl *oraya* taşıdın?" diye sordum, kağıttan tuvale doğru işaret ederek.

Gözlerinin parlamasında gerçekten özel bir şey vardı. Avery öğretmeyi seviyordu, bu çok açıktı. "Bundan sonra uygulayacağınız teknikler var. Fırça, tüy, aslında isin üzerine iz bırakabilecek her şeyi kullanabilirsiniz. Suluboya gibi başka malzemeler de kullanabilirsiniz. Bu resimde fırça ve kalem kullandım."

Vay canına. Bu eser, eskiden takıldığım çevrelerde binlerce dolara satılırdı. *Eskiden.*

Avery sınıfı dolaştı. "Şimdi, hepiniz deneyin. Ben suyu hazırlayayım."

Mateo mumunu söndürdü ve ayağa kalktı. "Sen öğretmeye odaklanmak istiyorsan, ben yardım ederim Avery."

Teklifini düşünürken dişlerini alt dudağına geçirdi. "Emin misin?"

Mateo başını salladı. "Ben sanatçı değilim, Blue. Sana yardım edeyim."

"Of. Bana öyle dediğine inanamıyorum," diye iç geçirdi. "Ama tamam. Teşekkürler."

İkisini tekrar dikkatle izledim. Tanrım, bir oda tutsalar iyi olur.

"Neden mısın?" diye sordu biri.

"Bu seni ilgilendirmez, Betty. Pekala, millet. Biraz sanat yapın!"

Omuzlarımı yuvarladım, sağ tarafımdaki ağrıyı görmezden geldim. PT egzersizlerini yapmakla geçirmiştım ve onlardan nefret ediyordum. Her anı işkence gibiydi. Alçakgönüllüydü. Göğsümde, muhtemelen sonsuza kadar acı çekeceğim korkusu yerleşmişti.

Burnumu kırıştırarak, kağıdı aleve tutturdum, kağıda değmemesine dikkat ederek. Açıyı biraz ayarlamak gerekti, ama sonunda bir is bulutu kağıdı yaladı ve fırça darbeleri gibi izler oluşturdu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Aferin." Avery'nin sesi beni irkitti ve onun arkamda olduğunu fark ettim. "Sana dokunabilir miyim?"

Beynimdeki sinapların tısladığını duyabildiğime yemin edebilirim. "Uh. Tabii."

"Teşekkürler." Üzerime eğildi ve elimi tutarak hafifçe sabitledi.

Cildi benimkine karşı yumuşaktı. Parmakları uzun ve inceydi, mavi lekeler vardı ve tırnakları kısaydı. Dokunuşuyla içimi bir sıcaklık kapladı, ama sonra sağ elimin titrediğini fark ettiğimi anladım ve her şey utançla söndü.

"Üzgünüm," mırıldandım. "Bazen o tarafımdaki elim titriyor."

"Harika gidiyorsun, Levi." Parfümünün kokusu beni sardı ve ağızım sulandı. Paçuli, gül ve çilek kokusu tatlı bir yaz esintisi gibi hafifçe burnuma çarptı. "İşte oldu. Bak, sen doğuştan yeteneklisin."

"Bu konuda pek iyi değilim." "İyi gidiyorsun."

"Değilim." Ateş beni tedirgin etmeye başlamıştı.

"Gerçekten iyi gidiyorsun. Harika gidiyorsun."

Övgü, kalp atışlarını hızlandırdı. Geri çekilmeye başladım, ama kağıt istemeden biraz fazla yaklaştı. Alev tutuştu ve ben de alevin parlamasıyla küfrettim.

"Ver," dedi Avery çabucak. "Ben alırım."

"Hayır..."

"Ver onu bana, Rayburn," diye homurdandı ve ona uzandı.

Aptalca davranıyordum, ama yine de ona hırıldadım. "Hayır dedim." "Aptal gibi davranıyorsun."

Biraz fazla sertçe geri çektim ve o öne doğru sendeledi, uzun dalgalı saçları öne düştü. Göz açıp kapayınca kadar alev saçlarına sıçradı.

"Siktir!" diye bağırdım, hızla ayağa kalkarak. "İtfaiyeci!"

Mateo odanın diğer ucuna koşarak geldi ve kovayı kaldırdı. Suyu doğrudan ona attı ve onu tamamen sırlsıklam etti.

Avery çığlık attı, alevler söndürölürken gözlerini sıkıca kapattı.

Herkes sessizliğe büründü ve yanakları kıpkırmızı olan kızın kekelediğini izledi. Gözleri açıldı ve öfkeyle parladı.

Bakışlar öldürebilseydi, ben çoktan ölmüş olurdum.

"*Levi Rayburn*," diye tısladı. "Senin neyin var *lan*?"

Tüm savunma mekanizmalarım devreye girdi. "Beni dinlememen benim suçum değil," diye tersledim.

Bu, ona verebileceğim en iyi cevap değildi belki de.

"*Beni* dinlemedin," dedi. "Yıllardır bu sanat tarzıyla çalışıyorum. Bu yüzden öğretmenim."

"Sana söyledim, ben sanatçı değilim."

"Babamın dediği gibi, herkes sanatçıdır."

Her şey dondu. Onun yanakları daha da kızarıırken, ben de bu sözün ima ettiği anlamı anlayarak gözlerimi genişlettim.

Elbette, babasının öldüğünü kastetmemişti. Kesinlikle hayır. Austin bana söylerdi. Her ay konuşurduk. Yıllardır *her ay* konuşuyorduk. Bilirdim. Değil mi?

"Eskiden..." diye sordu.

Mateo yüzünü buruşturdu, bana bilmem gereken şeyi tek kelime etmeden anlattı. Avery boğazını yutkunarak yuttu. Kollarını kavuşturdu, ıslak saçları yüzüne ve boynuna yapışmıştı. "Evet. Üzgünüm. Babam iki yıl önce vefat etti. Kalp krizi. O öldü."

İki yıl.

Bütün kemiklerim üşüdü. Ağzımı açıp, ağzımdan kaçan sözler için özür dilemek istedim, ama Avery beni tamamen görmezden gelerek başka bir masaya geçmişti bile. Herkesin dikkati ona kaydı ve sırlıslık, morarmış ve ağlamak üzere olmasına rağmen, konuşmaya devam etti.

Siktir.

Buradan hemen gitmem gerekiyordu.

Mateo beni incelerken dudaklarını sıkıştırdı. "Bilmiyor muydun?"

Kafamı salladım. "Austin bana söylemedi. Ayrıca işim nedeniyle artık sosyal medyada insanları takip etmekte pek iyi değilim. Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim."

"Avery bu konuyu pek konuşmaz," dedi Mateo, sesini alçaltarak. "Üçü arasında, Austin'den daha fazla sır saklayan kişi odur."

"Görünüşe göre öyle değil." Artık gerçek gözlerimin içine bakıyordu ve bu durum hoşuma gitmiyordu.

Yalnızdım. Belki de hiç fark etmediğim kadar yalnızdım.

"Bundan sonra brunch yapalım mı?" diye sordu Mateo. "Şehre geri döndün, ama aynı zamanda yeni sayılırsın. Taco yiyip Austin'i taciz edebiliriz. En iyi arkadaşıyla birlikte ortaya çıkma fikri hoşuma gitti."

"Hayır." İstmeden biraz sert konuştuğum için yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm."

Sadece biraz havaya ihtiyacım var. Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum."

Mateo başka bir şey söyleyemeden sandalyemi yerine itip kapıya doğru yöneldim. Avery'nin sesi kafamda yankılanırken, ikisinden de kaçmak için koşarken kalbim deli gibi atıyordu.

Whynot'ta bir hafta geçirdim ve şimdiden her şeyi mahvettim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Avery

Akşam yemeği vakti geldiğinde, dört ders daha felaket olmadan vermiştim ve kafamda Levi ile olan durumu milyonlarca kez tekrarlamıştım.

Keşke şehirde yaşasaydım, o zaman onu bir daha görmezdim. Ama bunun yerine, bu küçük kasabada sıkışıp kalmıştım ve o Teksas'ta olduğu sürece ondan kaçınmam imkansızdı.

Bir ara ona bağırdığım için özür dilemem gerekecekti, ama bugün olmazdı.

Mateo'nun her zamanki gibi davranması da yardımcı olmadı. Levi gittikten sonra, dersin geri kalanında yardım etmek için kaldı ve ders bittiğinde bana sarıldı ve gitti.

Hepsi bu kadardı.

Hâlâ bana dokunduğunu hissedebiliyordum. Kokusu beni deli ediyordu. Dokunuşunda cinsel bir şey yoktu, sadece saf destek vardı, ama bu da günümü mahvetmek için yeterliydi.

Stüdyo kapısının çalınmasıyla gözlerimi ön masadan kaldırdım. Liseden beri en iyi arkadaşlarımdan biri olan Evie'ye el salladım. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu, benim bildiğim gibi sabah 5'ten beri ayakta olduğunu hiç belli etmiyordu. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, kırmızı ruju mükemmel bir şekilde bulaşmamıştı. Üzerinde çilek desenli, büyük bedenini saran ve beni hayran bırakan sevimli bir elbise giymişti, kalp şeklinde yakası da harika duruyordu.

Evie içeri girdi ve meşhur cevizli turtasından bir parça uzattı.

"Turtayla geldim. İhtiyacın olabileceğini duydum," dedi.

Dramatik bir şekilde iç geçirdim. "Sana hiç güzel olduğunu söyledi miydin?" "Kötü bir gününde sana pasta getirdiğimde her zaman bunu söylüyorsun, *Blue*."

O yaklaşırken inledim ve alnımı tezgaha dayadım. O piç kurusu, grup sohbetine benim durumumla ilgili bir mesaj gönderdiğini unutmuştum. Bütün gün mesajlarımı kontrol etmemiştim.

Artık, tüm kasaba hayatımın geri kalanında bana *Blue* diye sesleneceklerinden emindim.

"Oh, tanrım. O kadar mı kötü?" Evie pasta tabağını yanıma koydu ve çatalı içine sapladı. "Bütün gün çok meşguldüm, yoksa seni daha önce kurtarırdım. June da yolda. Yeğenini kardeşinin evine bırakıyor."

Kaşlarımla çatarak Evie'nin bakışlarına karşılık verdim. İkimiz de June'un yeğeni Laura'ya ne kadar çok ilgi gösterdiğini fark etmiştik. Bu konuyu ikimizle de konuşmamıştı, bu da muhtemelen durumun bizim bildiğimizden çok daha kötü olduğu anlamına geliyordu.

"Ona müdahale etmemiz mi gerekiyor?" diye tereddütlerle sordum. "Belki.

Henüz belli değil. Kardeşi hiç sevdiğim bir

ama bunun sebebi her zaman ona sorun çıkardığı içindi. Şu anda zor bir dönemden geçtiğini biliyorum." Evie dudaklarını ince bir çizgiye getirdi. "Bugün olanları anlat bana. Her şeyi anlat."

"Bugün tam bir felaketti," dedim tezgaha. Kafamı çevirip yanağımı tezgaha dayadım, çatalla bir parça turta koparıp ağzıma attım. Şekerin verdiği enerji, bugünkü hayal kırıklığımı biraz hafifletmişti.

"Biraz abartıyorsun," dedi Evie burun kıvrarak.

"Değilim," diye itiraz ettim. "Bu sabah saç boyam her yere bulaştı, üstüne üstlük Levi Rayburn'e rastladım. Sonra da Mateo. Levi

televizyonda görüldüğünden daha yakışıklı. Mateo ise beni yerin dibine batırmak istiyor, ama Austin yüzünden bana çocuk muamelesi yapıyor."

"Belki de onlara çocuk olmadığını hatırlatmalısın? Yani, iki yıldır geri döndün, Avery. Belki de sadece arkadaşımı gibi davranmayı bırakmanın zamanı gelmiştir."

Oturup ona kötü bir bakış attım. "Bunu nasıl yapayım Evie? Push up sütyen mi alayım? Herkesin senin gibi göğüsleri yok. Ben tulumumun içinde erkek gibi görünüyorum. Ayrıca Mateo ve ben birlikte olamayız. Austin bizi öldürür."

Duvardan bir bar taburesini çekip oturduğunda, güzel yüzünü ellerine dayayarak galeride kahkahası yankılandı. "Tamam, birincisi, seni bikiniyle gördüm, erkek gibi görünmüyorsun. İkincisi, Kevin'ın durumu ne olursa olsun, Austin senin aşk hayatının patronu değil. Üçüncüsü, şu ana kadar tek duyduğum, iki yakışıklı erkek gördüğün. Başka ne oldu?"

"Sonra benim duman sınıfıma geldiler ve saçlarım alev aldı. Sonra Mateo yangını söndürmek için bana su attı. Islandım ve küçük düştüm." "Bunun senin fetişin olduğunu sanıyordum."

"Evie," diye tısladım. "Ciddi ol."

Kapı açıldı ve June, kasabanın iki mil dışında bulunan ve kalorilerine değen Whynot Burgers'dan iki torba sıcak patates kızartmasıyla içeri daldı.

June'un saçları kozmos pembesiydi ve dalgalı bir bob kesimiydi. Yeşil bir tişört ve palazzo pantolon giymişti, kolları omuzlarına kadar uzanan çiçek dövmeleriyle kaplıydı. Whynot'taki çoğu insan, yerel çiçekçiyi işlettiği için bunların çok *sevimli* olduğunu düşünüyordu, ama Evie ve ben o çiçek dövmelerinin hepsinin aslında zehirli bitkiler olduğunu biliyorduk, ki bu ona çok yakışıyordu.

Dışarıdan şekerden daha tatlıydı, ama gerekirse birinin kalbini boğazından söküp çıkarabilirdi.

"Tabii ki evet," dedim. "Sana güzel olduğunu söylemiş miydim?"

June gamzelerini gösterdi. "O kadar kötü bir gün müydü? Neden yüzün morarmış? Ve neden bu sabah yeni komşun hakkında soru sordüğümüzda bize söylemedin?"

"Çünkü geç kalıyordum."

"Peki yeni olan ne?" diye karşılık verdi June. "Saçındaki boyayı çıkarmanda sana yardım edebilirdim. Sence saçlarım nasıl bu kadar canlı kalıyor? Kesinlikle

kuafördeki Betty'nin dokunmasına izin vermiyorum. Saçını maviye boyayacaksan, önce ağartman lazım. Yarın gelip yaparım."

"Sen bir meleksin," diye iç geçirdim. "Aslında sadece uçlarını boyatmak istiyorum. Bir değişiklik yapmam lazım."

"Yani bu sabah saat yedide uyandın ve bir değişiklik yapmaya karar verdin?" diye sordu Evie.

Bir parça daha pasta aldım. "Beni tanıyor musun?"

June çantaları tezgahın üzerine bıraktı, bir tabure çekip Evie'nin yanına oturdu. İkisi birbirlerine baktılar ve ben kaşlarımı çattım, benim hakkımda ne düşündüklerini merak ederek. Muhtemelen berbat durumda olduğumu.

"Bana olanların geri kalanını anlatacak mısın?" diye sordu June.

Biraz dramatik davranıyordum, ama uzun bir inilti çıkardım ve kendimi dik oturtmaya zorladım. Pasta tabağımı yaklaştırdım ve yapışkan ısıriklar arasında Evie'ye anlattığım her şeyi aktardım.

"Ve sonunda, ikisine de pislik gibi davrandım. Levi'nin bir daha benimle konuşmayacağından eminim ve Mateo muhtemelen benim berbat biri olduğumu düşünüyor. Ama çok utanmıştım ve herkes boya hakkında sorular sorup duruyordu. Ayrıca geç kalıyordum ve ne yapacağımı bilemedim. Levi de babam hakkında sorular sordu."

Evie ve June'un yüzleri düştü.

"Bilmiyor muydu?" diye sordu June

yumuşak bir sesle.

"Hayır." Yutkundum, birden iştahım kaçtı. "Onun suçu değil. Uzun zamandır Whynot'a gelmemişti. Onu en son gördüğümde on beş yaşındaydım galiba."

On beş yaşında, yirmi üç yaşındaki biri bana bir uzaylı gibi gelirdi. Tamamen farklı bir yaşam aşamasındaydı. Onu son gördüğüm anı çok net hatırlıyorum, çünkü Main Street'te babasıyla kavga etmişlerdi ve sonunda babam ve Austin onları ayırmak zorunda kalmıştı.

"Dergilerde ve internette onun fotoğraflarını gördüm," dedi Evie. "Biraz modellik yaptı. Yani, o bir hokey oyuncusu. Yani, eskiden öyleydi."

"Ne demek *eskiden*?" diye sordum. "O büyük liglerin yıldızı değil mi?"

Evie, Levi hakkında sahip olduğu bilgileri açıkça düşünürken, tezgahın üzerine tırnaklarıyla ritmik bir şekilde vuruyordu. "Geçen hafta istifa etti. Bunu bilmemin tek nedeni, daha önce pasta dükkanında birinin bu konuyu konuşmasıydı. Onu kasabada görmüşler ve gördüklerine çok şaşırmışlar."

"O zaman muhtemelen biraz mahremiyet arıyor," diye mırıldandım.

Evimin karşısındaki gümüş renkli spor araba aklıma geldi ve kaşlarımı çattım.

Olamaz.

Levi yeni gizemli komşumuz olamazdı.

Evie omuz silkti. "Kim bilir. Tek bildiğim, internet onun açıklamasından dolayı çıldırmış durumda. Onun hakkında hem iyi hem de kötü bir sürü şey söylüyorlar. Halkla ilişkiler uzmanı maaşını hak ediyor, orası kesin."

June başını salladı. "Bu konuda çok fazla şey biliyorsun, Evie."

Omuz silkti. "Sosyal medyada her yerde bu konu var. Algoritma, senin birbirine sürtünen kaslı erkekleri sevdiğini bildiğinde bunu gözden kaçırmak zor."

June ona patates kızartmasıyla işaret edince güldüm. "Haklısın. Fırsat bulduğunda videoları bana gönder. Paylaşmak önemlidir." Patates kızartmasını bana doğru çevirdi. "Hala terapiye gidiyor musun?"

Kahretsin. "Ne boktan bir geçiş. Önce pastamı bitirebilir miyim?"

"Hayır," dedi June, *p* harfini patlatarak.

"Tamam, madem konuşuyoruz, Laura'yla ne oluyor?" June kaşlarını çattı. "Önce soruma cevap ver, kaltak."

"Cevap evet. Hala terapistime gidiyorum." "Peki, her şey hakkında ne hissediyorsun?"

Ben de somurtarak baktım. *Her şey çok geniş bir kavramdı, ama onun asıl ne sorduğunu biliyordum. Hâlâ annenle kavga ediyor musun? Hâlâ Kevin hakkında kabuslar görüyor musun? Hâlâ bazen babanı özleyip ağlayarak uykuya dalıyor musun?* "Ben gayet iyiyim."

İkisi de buna inanmadı, açıkçası ben de inanmadım. Çoğu gün iyiydi. Ama sonra bugün gibi günler vardı, her şey yeniden yüzüme çarptı: babam gitmişti, biz üç Whynot onun büyük ayakkabılarını doldurmak için elimizden geleni yapıyorduk ve annem içine kapanık bir enkaz haline geliyordu.

"Sıra sende," dedim.

June birkaç patates kızartması yedi ve sonra omuzlarını sıkarak iç geçirdi. "Laura benimle daha fazla zaman geçirecek. Ethan hiç iyi değil ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Annem, kızını sürekli hayal kırıklığına uğratmasına rağmen onu hala bebek gibi davranmaya devam ediyor."

"Sürekli müdahale edemezsin," dedi Evie yumuşak bir sesle.

"Girebilirim ve gireceğim. O çocuğu seviyorum. Geçen gün bana 'anne' dedi, biliyor musun?"

Siktir. "Öyle mi?"

"Evet. Eve gidip ağladım."

Evie eğilip başını June'un omzuna yasladı. "Neden aramadın?"

June omuz silkti. "Sizi yük etmek istemiyorum."

"Sakın bu kartı kullanmaya kalkışma," dedim. "Son iki yılda size yüklediğim onca şeyden sonra olmaz, tamam mı? Sabahın 3'ünde kapıma gelsen bile, senin için orada olacağım."

"Katılıyorum," dedi Evie. "Tanrı biliyor ki ikinizin de kapısına geldim. Anaokulundan beri arkadaşız, June. Biz bunun için buradayız."

"Biliyorum." Yavaşça, bilinçli bir nefes verdi, omuzları balon gibi sönererek düştü. "Onun velayetini almaya çalışmalı mıyım diye düşünmeye başladım. Maddi olarak biraz zor olabilir. Bir çocuğu büyütmenin ne kadara mal olduğunu araştırıyordum ve aman Tanrım. Bu ekonomide mi? Bilmiyorum. Ama bir yolunu bulurdum."

"Yardım edeceğimizi biliyorsun," dedim. "Zaten çok şey yapıyorsun."

"Eğer sen daha fazlasını yapıyorsan, biz de öyle yapacağız," dedi Evie. "Eğer annen olarak seninle kalırsa, teyzeleri olarak bizleri de kazanır. İşler böyle yürür."

"Teşekkürler." June hafifçe mırıldandı ve başını salladı. "Umudum, Ethan'ın iyi bir rehabilitasyon programına girip, onun iyileşmesine yardımcı olabilmemiz. Hala ona inanıyorum. Ayrıca, annem Laura konusunda benimle kavga ederdi."

Hepimiz bunun doğru olduğunu biliyorduk. June'un annesi onu her zaman o kadar çok nefret etmişti ki, benim annem onun yanında melek gibi kalırdı. June'a davranışları o kadar kötüydü ki, ben de uzun zaman önce o kötü kalpli kadına karşı nazik davranmayı bırakmıştım. Onun benim stüdyomda ders alması kesinlikle yasaklanmıştı.

Evie parmaklarını kırıştırdı ve omuzlarını çevirdi. "Biliyorsun, gerekirse ona karşı yirmi yıldır biriktirdiğim öfkemi çıkarabilirim."

June'un kahkahası odayı aydınlattı. "Tamam, Rocky. Annemi dövmeyeceğiz."

"Sadece yapabileceğimi söylüyorum. Fırıncı kasları falan."

Üçümüz kahkahalara boğulduk. Kafamın arkasındaki düğüm biraz gevşedi. Kötü bir gün geçirdikten sonra bile, bu ikisi beni her zaman neşelendirirdi.

Şimdi, yeni komşumun kim olduğunu merak etmek yerine, buna odaklanabilirsem...

BÖLÜM BEŞ

Mateo

"Maria, bu kedi ağaca her çıktığında beni arayamazsın."

Yaşlı calico kediye göğsüme bastırdım, kedinin pençeleri gömleğimi parçalarken yüzümü buruşturdum. Eski meşe ağacından inerken sırtımdan ter damlıyordu, arkamı dönüp Frida'yı kuzenime verirken botlarım toprağa çarpıyordu.

Frida tısladı ve küçük bir iblis gibi dişlerini bize gösterdi. Bu noktada, kedinin ikimizden de daha uzun yaşadığından emindim.

"Bu kedi kaybolursa Abuela beni öldürür, biliyorsun," diye cevapladı Maria, hayvanı benden uzaklaştırarak. "Frida onun gururu ve neşe kaynağı. Yemin ederim, kapıyı her açtığımda kaçmaya çalışıyor. Sanki ölmek istiyormuş gibi."

Ben burnumu çektim. "Yani itfaiyeyi mi aradın?"

Gerçekten şikayet edemem. Küçük kasabamızda genellikle hiçbir şey olmazdı. Çarşamba günü Avery'nin saçlarının alev alması, muhtemelen tüm ay boyunca yaşadığım en heyecan verici olaydı, ama aslında hiç de heyecan verici değildi. Aksine, izlemesi acı vericiydi. Her şey çok hızlı oldu.

Sonra babası hakkındaki yorumu...

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Onu ya da o geceyi düşünmeye kendimi zorlayamıyordum. Hâlâ kabuslar görüyordum. O gün Whynot'ların evine ilk gelen kişi olmak, hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecekti.

"Oh, pardon Mateo. *Meşgul* müydün?" Maria'nın sesi beni geri gerçekliğe döndürdü. "O ağaca tırmanacağımı mı sanıyorsun? Zaten yeterince işim var."

"Tamam, tamam. *Sakin ol.*" Gömleğimle alnımı sildim ve güneş gözlüklerimi düzelttim. "İstasyona geri dönmeliyim. Bilirsin, kahramanlık yapmaya devam etmek için falan."

"Tabii. Austin sana atıştırılacak getireceği zaman ona selam söyle, çünkü ikiniz de sıkılıyorsunuz."

Burun kıvırdım ama tartışmadım. Austin daha sonra istasyona uğrayıp bana akşam yemeği getirecekti, ama bu sadece hafta içi rutinimiz olduğu içindi. Büyük bir Meksika ailesinden geldiğim için, sevdiklerimle birlikte güzel yemekler paylaşmaya alışkındım. Whynot'a ilk taşındığımda, Maria ve büyükannemizden başka kimsem yoktu. Austin da etrafımda olmasını sevdiğim biri haline gelmişti ve çok geçmeden bir alışkanlık geliştirdik. Austin çeşitli işlerini bitirip bana karnitas, tatlı çay ve küçük kasaba dedikoduları ile eşlik etmek için uğrardı. Ya da sonunda Whynot'ta çıkacak kimse olmadığı için sevilmeksizin yaşlanıp öleceğimizden şikayet ederdik.

Sürekli yaptığımız şaka, *neden yalnız ölmeyelim ki?*

Maria, Frida'yı göğsüne sıkıca sarıp eve geri dönerken sıırıttı.

"*Seni seviyorum!*" diye

seslendim. "Evet, evet. Ben

de seni seviyorum."

O arka kapıdan çıkıp kapıyı arkasında kapatırken ona başımı salladım. Ailemi seviyordum. Gerçekten. Maria bazen beni biraz çıldırtsa da, ailemdeki neredeyse herkesten daha çok ona ve büyükannemize yakındım. Lubbock ve Odessa'da yaşayan herkesi özlesem de, en çok bu ikisini sevdiğim ortaya çıktı — ama bu bir sırdı.

Ellerimi belime koydum ve başımı geriye doğru eğip gökyüzüne baktım. Sıcak bir gün olacaktı. Henüz öğlen bile olmamıştı, ama hava fırın içi gibi dalgalanıyordu.

Kamyonetin içinden telsizim çaldı ve koşarak geri döndüm, dinlemek için açık ön kapıdan içeri eğildim.

"*Merhaba, Mateo? Orada mısın?*"

İç geçirdim. Bizim sevkıyatımız pek de profesyonel sayılmazdı. "Evet. Ne oldu, Angie?"

"Şehrin dışında, 'Welcome to Whynot' tabelasının yanında birinin lastiği patlamış. Güzel bir spor araba. Aptal herif kaktüsün üzerinden geçmiş."

Hay aksi. Demek şehir dışından biri. Kim olabileceğine dair bir tahminim vardı, ama yine de yazın ortasıydık ve hafta sonları her yer turistlerle doluydu. "Oraya gidiyorum."

"Ayrıca, Avery Whynot'un başka bir yangın sınıfı vereceğini duydum..."

Tabii ki öyle yapacaktı. Whynotlar hayatımda tanıdığım en inatçı insanlardı ve Avery de onlardan farksızdı. "Eminim yapmayacaktır, ama bir bakayım."

"Teşekkürler, Mateo."

Arabama binip motoru çalıştırdım. Bu büyüklükteki bir kasabada itfaiyeci olarak, alevli yangınlar hariç her türlü yangını söndürüyordum. Teknik olarak, kasabada tam eğitilmiş ve sertifikalı tek itfaiyeci bendim. Diğerleri gönüllü ve ihtiyaç duyulduğunda görev yapıyordu. Çarşamba'dan Pazar'a kadar istasyonda çalışıyordum, ama bunun dışında 7/24 nöbet tutuyordum.

Lubbock'tan ayrıldıktan sonra kendim için hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi. Sürekli tehlikede olan insanları kurtaran, gözde itfaiyecilerden biri olmayı hayal etmişim.

Bunun yerine, toz zerresi büyüklüğündeki bir kasabanın tek itfaiyecisi oldum.

Ama Whynot'un en yakışıklı itfaiyecisi olduğumu söyleyebilirdim. Bu da bir şey sayılırdı, değil mi?

Beş dakika sonra, kasaba sınırının hemen dışındaki tabelaya ulaştım. "Ne oluyor lan?" diye homurdandım ve yolun kenarına çekip durdum.

Gümüş rengi bir Corvette, uzun sarı çimlerin üzerine park edilmişti.

Yanında, artık dik durmayan devasa bir kaktüs vardı.

Ama kaşlarımı çatmamın sebebi ikisi de değildi. Dizlerinin üzerine çökmüş seksi hokey oyuncusuydu.

ALTINCI BÖLÜM

Mateo

Levi'nin geniş sırtından bir ter damlası süzülüyordu. Arabanın lastiğini incelerken gri tişörtü kaslarına yapışmıştı. Wrangler kot pantolonu, biraz fazla yeni ve botları henüz giyilmeye alışmamış olsa da, kıcını çok güzel gösteriyordu.

Onu kasabada birkaç kez görmüştüm, onu fark etmemek imkansızdı. Genellikle yanında bir kamera olurdu ve ben de bunun ne anlama geldiğini sormak için can atıyordum.

Gözlüğümü burnuma itip kamyonetten atladım. "Selam Levi. İyi misin?"

Kalkarken başını çevirdi ve düşük bir homurtu çıkardı. Ayağa kalkarken yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Lanet olası bir spor araba kiralamamalıydım. Bir tavşan yolun karşısına koştu, ben de direksiyonu kırdım ve sonunda o kaktüse çarptım."

Ölü çimlerin üzerine yabani kaktüs çiçekleri dağılmıştı, araba saguaro kaktüsünün üzerinde hafifçe eğilmişti. "Bu bölgede gerçekten ucuz ve dayanıklı bir araca ihtiyacın var.

dayanıklı bir araba lazım. Özellikle de eyalet parkına gideceksen."

Levi bir an sessiz kaldı, sonra konuşmaya başladı. "Biri beni ihbar etmiş, değil mi?"

"Evet. Kasabaya yeni gelen herkes, istese de istemese de dikkat çeker. Eskiden burada yaşıyor olsan bile. Belki de özellikle öyle."

Levi başını geriye eğdi ve inledi. Davis Dağları uzaktaki masmavi gökyüzünü kesiyordu, daha da uzakta ise koyu bulutlar dolaşıyordu. Şanslıysak, belki biraz yağmur yağardı. Kesinlikle ihtiyacımız vardı.

"Telefonumun şarjı bittiği için bu iyi bir şey galiba." Levi dudaklarını sıkıştırdı ve düşünceli bir şekilde bana baktı. "Çarşamba günü bir pislik gibi davrandım."

"Avery'nin saçını ateşe vermeyi planladığını sanmıyorum."

"Planlamadım. Sanat dersine katılmayı planlamadım. Whynot'ta olmayı planlamadım. *Hiçbir şey* planlandığı gibi gitmiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Yakından bakınca Levi, izin verilenden daha yakışıklıydı. Yeni kot pantolonu ve gösterişli arabasıyla uyumsuz bir sertliği vardı. Ama sonra gözleri vardı.

Yeşil. Parlak, çimen yeşili. Rüyalarımı süsleyen bir yeşil tonu.

Sakalının yumuşak ve bakımlı olduğu belliydi. Parmaklarımı sakalının arasında gezdirmeyi düşündüm, sonra bu kirli düşünceyi kafamdan attım. Tanrım, bana ne olmuştu böyle? *Bir şey*.

Avery ve Levi ile ders başladığından beri, kendi iyiliğim için fazla azgındım. Onlar, kurtulmaya çalıştığım ama her çekişte daha da sıkılaştıran iki iplik gibiydi.

Gerçek şu ki, Avery'yi hep istemiştim. Bu, en uzun süre sakladığım sırlarımdan biriydi.

Peki ya Levi?

Hokey oyuncusuna bir bakış, vücudumun iki yıldır kontrol altında tuttuğum şeyleri arzulamasına neden oldu. Avery Whynot'a geri taşındığından beri, kimseyle çıkmamış ya da birlikte olmamıştım. Neden? Belki de gerçekten istediğim kişi oydu, ama onunla asla sınırı aşmamıştım. Belki de şehirdeki gibi sapkın olmanın pek mümkün olmadığı küçük bir kasabada yaşadığımız içindi.

Her halükarda, Levi'nin varlığı benim zor kazanılmış özdenetimimi bozuyordu.

"Bir önerim var," dedim.

Levi kollarını kavuşturdu. "Neymiş o? Beni Minnesota'ya geri göndermek mi?"

"Hayır," diye homurdandım. "Seni arabayla götürsem nasıl olur? Bir tamirci tanıyorum, eminim seninle ilgilenir. Aslında, sen de onu tanıyorsundur. Adı Dallas Whynot."

Levi güneşten daha parlak bir gülümseme attı. "Kahretsin. Onun tamirci olduğunu unutmuşum. O mesleği seçeceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne olacağını düşünmüştün?"

"Lanet bir kütüphaneci."

Kahkahayı bastım. Dallas ilginç biriydi, orası kesindi. Tek istediği arabalarıyla uğraşmak ve kitap okumaktı.

"Biliyor musun, evinin dışında küçük bir ücretsiz kütüphane var," dedim. "Her şeyi eksiksiz olarak stokluyor."

"Tabii ki öyle." Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Eğer senin için sorun olmazsa, o yolculuğa çıkacağım, Mateo."

Adımı söylediğinde midem bir takla attı. Zorlukla yutkundum. "Tabii. Nerede kalıyorsun?"

"Armadillo Lane'deki küçük evi kiraladım. Sarı kapılı olan."

Olamaz. Avery'nin komşusu olduğunu biliyor muydu acaba? İkisinden biri şimdiye kadar bundan bahsetmiş olmalıydı. Aralarındaki gerginlik, zihnimde tekrar tekrar oynayan bir film gibiydi.

Belki de fazla abartıyordum, ama Avery'nin ona bakışları beni kıskandıırıyordu...

Bu düşüncüyü, yabani ot gibi kesip attım. Avery'yi düşünmemem gerekiyordu. Özellikle de bu şekilde. O, Austin'in kız kardeşi, Tanrı aşkına. O benim *arkadaşım*. Son birkaç yıldır, birbirimizin hayatında vazgeçilmez birer parça haline gelmiştik. Benim izinli olduğum sabahlar, kapıma kahvaltı ve kahveyle gelmesi alışılmadık bir şey değildi.

Aynı zamanda çok güzel, eğlenceli, zeki ve dağınık biriydi ve ben onun ötesinde bir şey düşünemezdim.

Bir arkadaş.

Sadece her gün, her an düşündüğüm bir arkadaş.

arka

daş. Sadece yatakta sevişmek istediğim bir arkadaş. "Seni bırakayım," dedim sıkı bir sesle.

"Teşekkürler. Aslında Austin'i görmeye gitmek istiyordum, ama henüz gitmedim. Kendime saklıyorum. Muhtemelen en iyi fikir değil. Nerede olabileceğini biliyor musun?"

"Tabii ki," diye gülerek cevap verdim. "Muhtemelen parmağını soktuğu çeşitli işlerin finansmanıya uğraşıyordur. Şehir merkezindeki küçük mavi oteldeki ofisinde olmalı. Ona henüz mesaj atmamış olmana ya da onun sana mesaj atmamış olmasına şaşırdım."

"Muhtemelen göndermiştir, açıkçası. Telefonumu kullanmaktan kaçınıyorum. Buraya geldiğimden beri kapalı ya da şarjı bitik."

Nedenini merak ettim. Meraklı biri değilimdir, ama Levi hakkında inkar edilemez bir merak duyuyordum. Onun hakkında, özellikle de o huysuz gardını indirdiğinde, onu tanımak istememe neden olan bir şey vardı.

"Hadi, benimle bir gezintiye çık. Seni ona götüreceğim. Arabanda bir şey var mı?"

"Sadece bir sırt çantası ve kamera çantam var. Yürüyüşe çıkacaktım."

"Bu sıcakta mı?" diye burun kıvırdım. "Kızarırsın Minnesota."

Levi bir an için gerildi, ama sonra içten bir kahkaha attı. "Biliyor musun, herkes bana o kadar uzun süredir Tex diyor ki, bunun yerine öyle çağrılmak hoşuma gitti."

Yine midemde bir heyecan hissettim ve dudaklarıma gergin bir gülümseme kondu. Onun nesi vardı böyle?

Levi arabaya eğilip sırt çantasını ve su şişesini aldı, bu beni rahatlattı. En son ihtiyacım olan şey, onu sıcak çarpmasıyla ambulansın arkasına sürüklemektir. Çoğu zaman, yaz aylarında vardiyalarımı böyle geçirirdim.

Levi küçük bagajı açarken ben de başımın arkasını ovuşturdum. Siyah bir spor çantası çıkardı ve bagajı kapattı.

"Yardım edeyim," dedim. "Ben hallederim."

"Hadi." Kamera çantasını uzanırken kalbim bir an durdu, çantayı alırken ellerimiz birbirine değdi. Levi zorlukla yutkundu, ben kamyonetime doğru yürürken gözleri beni takip ediyordu.

Bana neyin yanlış olduğunu hiç bilmiyordum. Hayatım boyunca Teksas'ta yaşamıştım ve açıkça... *ne olacağını* bilmiyordum. Biseksüel mi? Levi gibi iri yarı bir adamla flört etmek mi? Bunu düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum, ama ihtiyacım olan son şey homofobik veya aptal biriyle uğraşmaktı. O, Austin ve Dallas'ın arkadaşıydı ve bu ikisi de biseksüel olduğu için

Levi'nin homofobik olduğunu sanmıyordum. Ama burada asla fazla dikkatli olamayacağımı öğrenmişim.

Levi karşı taraftaki kapıyı açtı, ama bu sefer gülümsemesi biraz daha samimiydi ve yanakları biraz daha pembeydi.

Ve belki de bu sefer güneşten değildi.

Kaşları kalktı. "İtfaiyeciler normalde benim gibi adamları kurtarır mı?"

"Saguaro'yu ezip geçen ilk kişi sen olurdun." İkimiz de kapıları çarptık ve ön koltuğa geçtik. Neredeyse boş olan yola çıkarken ona bir kez daha baktım. "Ama günümün güzel bir bonusu oldu. Senden önce, kelimenin tam anlamıyla bir kediyi ağaçtan kurtarıyordum. Ve şunu söylemeliyim ki, seni kurtarmak çok daha kolaydı."

Boğuk bir kahkaha attı. "İtfaiyecilerin hâlâ bunu yaptığını sanmıyordum." "Whynot'ta yapıyoruz."

Yumuşak bir homurtu çıkardı ve biraz rahatladı. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Birkaç yıldır. İtfaiyeci ve acil sağlık hizmetleri kurslarımı bitirdikten sonra Lubbock'tan buraya taşındım. Burada bir iş ilanı vardı ve bu kasabada bir kuzenim ve büyükannem var. Mantıklı geldi." Bir kez daha ona baktım ve sol bacağının yukarı aşağı sallandığını fark ettim. Onu tedirgin mi ediyordum? "Gatorade ya da başka bir şey ister misin? Arkada soğutucuda var, istersen."

"İyiyim. Bol bol içtim." Main Street'te saatte 15 mil hızla ilerlerken bakışları binalara odaklandı. "Sence Avery benden nefret ediyor mu?"

Onların etkileşimi benim kadar onun da aklında olmalıydı. Avery bazen sinirli olabilirdi, ama bunu asla insanlara yöneltmezdi. Ona bağırması ona hiç yakışmamıştı, ama babası hakkında soru sorulması ve utanması arasında, neden böyle davrandığını anlıyordum.

"Hayır. Eve gidip cildindeki mavi boyayı temizledi. Ve normal tuhaf çalışma saatlerinde resim yapıp çalışıyor."

"O saatler ne zaman?"

Buna cevap vermem gerektiğini bilmiyordum, çünkü o zaman onun programını bir arkadaş olarak bilmem gerekenden çok daha fazla bildiğimi anlayacaktı.

"Saatleri çok düzensiz. Galerisinin yanına park edeceğim, sonra otele yürüyerek gidebiliriz. Belki onunla konuşabilirsin. Onun sana kin beslediğini sanmıyorum."

Açıkcası, Avery'nin kin tutabileceğini biliyordum. Dallas ve Austin bunu herkesten daha iyi biliyorlardı. Gerçek şu ki, eğer hala Levi'ye kızgın olsaydı,

bana bir şey söylerdi.

Birbirimize her şeyi anlatmıyorduk.

Neredeyse her şeyi anlatıyorduk.

Levi, kahve dükkanının önünden geçerken başka bir şey söylemedi. Dükkanın ön cephesi parlak pembeye boyanmıştı ve Avery'nin birkaç ay önce el yapımı bir tabelaya yazdığı "Whynot Community Coffee Roasters" yazısı parıldıyordu. Avery'nin yapamayacağı hiçbir şeyin olmadığına neredeyse ikna olmuşum. Dışarıda küçük masalar vardı, birkaç kişi şemsiyelerin altında uzanmış buzlu latte'lerini yudumluyordu.

Sonra June'un sahibi olduğu Whynot Bloom adlı çiçekçi dükkanı vardı. Kahve dükkanı ile aynı parlak renklere sahipti, sanki sokağın geri kalanının nötr tonları arasında çiçek açan bir kaktüs gibiydi. Buradaki en sevdiğim dükkanlar, Avery'nin galerisi gibi, vitrinlerine ekstra özen gösteren dükkanlardı.

Levi hafifçe öne eğildi ve başını eğdi.

"Bu kasabada bir tema var, hatırladığınız gibi. Hemen hemen her şey kasabanın adını taşıyor."

"Neden olmasın?" Levi koltuğuna yaslanarak sırtıttı. "Biliyorum, eski bir "Öyle. Ama ben seviyorum. Biraz cazibe şey katıyor." "Manzara da öyle." oldu Bu konuda haklıydı. Küçük kasabamızın birkaç mil kuzeyinde günü biliy orum ."

Davis Dağları, güneyde ise Big Bend Ulusal Parkı vardı. Whynot, özellikle yaz aylarında, yürüyüşçüler ve sanatçılar da dahil olmak üzere çok sayıda ziyaretçiyi ağırlıyordu. Bu, kamyonetimi su ve acil durum malzemeleriyle dolu tutmamın nedenlerinden biriydi.

"Burada yıldızları izlemeyi planlıyor musun?"

"Belki," diye iç geçirdi Levi. "Açıkçası ne yaptığımı ben de bilmiyorum. Sadece uzaklaşmam gerekiyordu."

Hmm. Levi neyden kaçıyordu?

"Orası bunun için iyi bir yer. Tavsiyeye ihtiyacın olursa, bana haber ver. Burada yaşadığın zamandan beri bazı şeyler değişmiş olabilir." Evie'nin ünlü pasta dükkanının önünden geçerken kamyoneti yavaşlattım. "Orada Teksas'ın en iyi cevizli pastası var."

Levi başını salladı. "Buna pek inanmıyorum."

"Doğru."

"Whynot'ta mı, hem de o lanet olası yerde?"

Gülümsedim. "Evet. Evie dergilere falan çıktı. Bununla ilgili makaleler var."

Onunla gurur duyuyorduk, orası kesin. Maaşımın çok büyük bir kısmını Evie'nin ürünlerine harcıyordum. Cevizli turtta gerçekten çok lezzetliydi, ama dulce de leche soslu tres leches kek en iyisiydi.

"Yani, daha sonra pasta almam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet, ve burada olduğun sürece tek isteyeceğin şeyin bu olduğunu bil."

Avery'nin galerisi sağ tarafta idi. Ön kapı açıldığında kaldırıma yanaşım.

Avery güneş ışığına çıktı ve kalbim birden hızla çarpmaya başladı.

İşte orada.

Onu görmekten asla bıkmazdım. O bize şeytani bir bakış atarken, ben kamyoneti durdururken ellerini beline koydu ve ben zorlukla yutkundum.

"Beni görmek istemiyor galiba," dedi Levi çabucak. "Gidip Austin'i görelim."

"Isırmaz." Aslında ısırmasını isterdim.

Levi homurdandı, ama ikimiz de kapıları açıp dışarı çıktık. Avery, insanlar stüdyosundan çıkıp kaldırımda arabalarına veya başka bir dükkana doğru yürürken kollarını kavuşturdu.

Saçları bugün gevşek bir topuz halinde toplanmıştı, yüzünü çevreleyen tutamlar vardı. Kakülleri dağınıktı ve son birkaç hafta içinde biraz bronzlaşmıştı, bu da her çilini daha belirgin hale getirmişti. Zeytin yeşili tulum ve tişört giyiyordu, kumaşta boya lekeleri vardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Avery düz bir sesle.

"Kardeşini görmeye gidiyoruz," dedim, kaldırımda onunla karşılaştığımda. Levi henüz tek kelime etmemişti. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Mateo, sen benden daha fazla şey biliyorsun. İkiniz birbirinizden ayrılmazsınız." Parlak bakışlarını Levi'ye çevirdi ve neredeyse ona acımaya başladım.

"Ne?" diye homurdandı

Levi. "Ne demek *ne*?"

Tanrım. Bu ikisinden yayılan gerginlik beni terletmeye yetecek kadar fazlaydı.

"Sanki bir şey söylememi bekliyormuşsun gibi bana bakıyorsun," diye alay etti.

"Senden kaba bir şey söylemeni bekleyerek sana bakıyordum, ama söyledin."

"Avery," diye tısladım, tavrına şaşırmıştım.

Omurgası sertleşti, yanakları kızardı. Nefesini verdi ve sonra başka yere baktı.

"Avery," dedim biraz daha ciddi bir sesle.

Levi boğazını temizledi ve kaçmak için yanımdan geçmeye başladı, ama Avery onun kolunu tuttu. Levi şaşkınlıkla döndü, ona bakarken yüzündeki ifade yumuşadı.

Yine o yeşil gözlü canavar ortaya çıkmıştı. Çirkin, her şeyi tüketen ve ruhumu parçalayan.

Avery kolunu bıraktı. "Özür dilerim, Levi. Aşırı tepki verdim. Babam hakkında soru soracağımı ve seni bir daha göreceğimi hiç beklemiyordum, ve şey..." Sesi kısıldı, boğazı düğümlendi. "Özür dilerim."

"Ben de üzgünüm, Avery. Seni düşünüyordum ve aramızdaki etkileşimi aklımdan çıkaramıyordum," dedi basitçe. Elini uzattı. "Ateşkes?"

Avery ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve elini onun eline kaydırды. Onun ince, boya lekeli eline kıyasla ne kadar büyük olduğunu görünce, ikisinin de vücudumda dolaşması nasıl olurdu diye düşündüm.

Tanrım, hâlâ el sıkışıyorlardı. "*Ne oluyor lan?*"

Çok tanıdık bir ses transımızı bozdu. Döndüm ve Austin Whynot'un kaldırımında bize doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlerindeki bakış beni Avery'den iki adım geri çekilmeye zorladı.

Ama bakışları bana değil,

Levi'ye yönelikti.

Daha doğrusu, el ele tutuşan Avery ve Levi'ye.

YEDİNCİ BÖLÜM

Avery

Levi, Tanrı'nın, tüm kasabanın ve daha da kötüsü
—kardeşimin önünde.

Ya da belki de ben onun elini tutuyordum.

Her neyse, pislik ağabeyim üzerimize gelene kadar elini bırakmadım. Austin, Levi'yi kucaklayarak sıkıca sarıldığında zorla gülümsedim.

"Vay canına," dedi Austin. Geri çekilmeden önce bana yan gözle baktı. "Neredeydin sen, Rayburn?"

"Oh, bilirsin," dedi Levi gülerek. "Buradan başka her yerde."

Austin, *Whynot, Texas* yazılı kot şapkasını çıkardı, kısa, koyu kahverengi saçlarını parmaklarıyla taradı ve tekrar taktı. Yakın zamanda tıraş olmuştu, bu da kendini tamamen yıpratmadığına dair iyi bir işaretti. Kot pantolon ve mavi tişört giymişti, botları da neredeyse on yıldır giydiği botlardı. Eskiden babamındı ve şu anda, onunla birlikte gömülecekmiş gibi hissediyordum.

Dördümüz arasında Levi hala en uzundu, ama Austin da ondan çok daha kısa değildi. İki kardeşim de olması gerekenden daha uzundu

bence. Her ikisinin de en az beş santimi bana ait olmalıydı, ama bunun yerine, ben 162 santimde kalakalmıştım.

Austin geniş bir gülümsemeyle, "Seni görmek çok güzel. Çok uzun zaman oldu. Buraya geri döneceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle." Levi bir adım geri çekildi ve ellerini ceplerine soktu. "Her şey yolunda mı? Son bir aydır senden pek haber almadım."

Austin burnunu çekerek onu dikkatle inceledi. "Ben çok yer gördüm. Peki ya sen?"

İma ortadaydı. Levi'nin neden burada olduğu hakkında duyduğum küçük dedikodular...

"Ben de etrafta dolaştım diyebilirsin," dedi Levi.

Kaldırıma baktım, ama birkaç düzenli müşteri dışında, sadece bizim küçük grubumuz vardı. Cuma günü olmasına rağmen, kasaba henüz çok kalabalık değildi. Ancak bu akşam durum farklı olacaktı. Turistler hafta sonu için gelince, tüm restoranlar dolup taşacak ve tüm oteller dolacaktı.

Austin ve Levi konuşurken Mateo beni yakından izliyordu. Kaşlarımı kaldırdım, onun bakışlarıyla kısa bir süre göz göze geldim ve sonra dikkatimi caddenin karşısındaki Evie'nin pasta dükkanına yönlendirdim, böylece ona değil, pastalara hayran hayran baktığımı gösterebilirdim.

Bu adil değildi. Sorun Mateo'ydu. Onun yüzünden, itiraf etmek istemediğim kadar sık seksi itfaiyeciler hakkında rüya görüyordum. Mateo sürekli aklımdaydı ve öyle değilmiş gibi davranmak zorundaydım.

"Yani, gerçekten geri döndün mü?" diye sordu Austin, Levi'den Mateo'ya, sonra tekrar bana bakarak. "Ve en iyi arkadaşımla Avery'yi tekrar gördün."

"İlk başta beni tanımadı," diye araya girdim.

Levi iri omuzlarını silkti. "Seni son gördüğümde, saçların örgülüydü, sivilcelerin vardı ve güneş yanığıydın."

Harika. Demek beni böyle hatırlıyordu. "Vay canına Levi, egomu çok iyi besliyorsun," diye iç geçirdim.

Mateo burnunu çektirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Şimdilik geri döndüm. Aslında bir haftadır buradayım, sadece yerleşmeye çalışıyordum," dedi Levi. "Burası ne kadar sıcak ve kuru olduğunu unutmuşum."

Austin başını salladı. "Duydum. Mesaj attım ama cevap gelmeyince insanların uydurduğunu düşündüm. Armadillo'da mı kalıyorsun?"

Ne, ne?

Levi başını salladı. "Evet. Küçük, şirin bir ev. Benim için çok küçük ama şimdilik idare eder."

Kesinlikle olamaz.

"Evet, onu yenileyen çift iyi iş çıkarmış. Evi gerçekten güzelleştirmişler. Projeye başladıklarında birkaç konuda yardım ettim. Turistler arasında oldukça popüler."

Levi benim yeni komşum muydu? Nasıl oldu da geçen hafta onu görmedim? Bütün bir hafta boyunca? Evden hiç çıkmadı mı?

"Burada çok turist var mı ki?" Levi güldü.

"Düşündüğünden daha fazla. Birçok doğa sever buraya geliyor."

İkisi sohbet ederken Levi'ye bakışlarımı diktim ve gördüğüm spor arabayı düşündüm. Levi *o* arabayı mı sürüyordu?

Austin, kolunu omuzlarıma dolayarak bana çok iyi bildiğim aşırı koruyucu kardeşçe sarılmasını yaparken kıkırdadı. *Eyvah*. Dudaklarımı ince bir çizgiye sıkıştırdım, ağzından ne çıkacağını merak ederek.

"O zaman benim küçük kız kardeşime göz kulak olabilirsin. Sokağın karşısında oturuyor."

Levi'nin ifadesi değişmedi, ama bakışları benimkilerle buluştuğunda, içimdeki her şey panik havuzuna dönüştü. Onun yeni komşum olması benim şansımdı. Onun benim tam karşımda olacağını düşünmeme gerek yoktu.

"Mateo'dan sadece birkaç blok uzaktasın," dedi Austin rahat bir şekilde. "Onun evi de orada. Ama benim evime arabayla gelmen gerek. Arabaların varsa tabii."

Mateo'nun bıyığı seğirdi. "Oh, onun arabası var."

Levi derin bir homurtu çıkardı, ama gülümsedi. "Artık yok belki. Şu anda şehir dışındaki bir kaktüsün üstünde."

"Dallas'ı arayıp arabayı çekmesini isteyeyim," dedi Austin.

"Sanırım sadece lastiği değiştirilmesi gerekiyor," dedi Mateo. "Kolay olmalı." "Bu iyi. Ne tür bir araba?"

"Küçük bir spor araba." Levi iç geçirdi ve parmaklarını sakalında gezdirdi. Bakışlarım bu harekete biraz fazla uzun süre takıldı. "Kamyonet kiralamalıydım. Mateo beni kurtardı."

"Mateo'ya yakışır bir davranış. Hepimizin dağılmasını engelliyor."

Evet, bu doğrudu. Kardeşime baktım ve gözlerimi kısarak ona baktım. Gözlerinin altındaki halkalar her zamankinden biraz daha koyuydu ve

babam öldüğünden beri yüzünde olan o hüzünlü ifade, her zaman taktığı mutlu maskenin altında gizleniyordu.

Onu kaburgalarına dürttüm. "Çok yorgun görünüyorsun."

"Hey." Gülümsemesi biraz kayboldu. "Seni de görmek güzel. Neden son zamanlarda bana uzak duruyorsun?"

"Çünkü beni deli ediyorsun. İyi erkekleri sürekli korkutup kaçırıyorsun."

"Hey," dedi Austin alaycı bir şekilde.

Mateo gülümsedi, ama gözleri normalde olduğu gibi kırışmadı. Levi kaşlarını kaldırdı ve beni dikkatle izledi. Doğruyu söylüyor olmama rağmen, Austin'e biraz daha yaklaştım. Beni sinir ediyordu, ama onu da seviyordum.

Sadece aşk hayatıma karışmamasını dilerdim.

Ve arkadaşlarına, yetişkin birini bebek bakıcılığı yapmaları gerektiğini hissettirmekten vazgeçmesini.

UT'ye gittiğimde, dört yıl boyunca o kadar da tehditkar değildi. Kim istersem onunla çıkıyordum, kimse beni kontrol etmiyordu ve her şey harikaydı. Her şey normaldi. Sonra Kevin Whynot'tan Austin'e taşındı ve biz birlikte olmaya başladık. Sonra çıkmaya başladık. Sonra birdenbire sanatçı olmayı bırakmamı, yerleşmemi, onun çocuklarını doğurmamı ve onun geleneksel ev hanımı, evinde oturan annesi olmamı istedi. Kavga etmeye başladık ve bu kavgalar kontrolden çıktı.

Dallas ve Austin, Kevin'ın bana söylediklerini ve yaptıklarını öğrendiklerinde, Teksas'ı geçip benim daireme geldiler. Ayrılırken Kevin'ın bana yaptığı morlukları gördüklerinde, Austin Kevin'ı neredeyse hastaneye yatırıyordu.

Birkaç saat içinde tüm dairem toplanmıştı. Austin, eşyalarımı Whynot'a götürmeleri için nakliyecilere para ödedi ve başka hiçbir şey söylemedi, sadece eve geldiğimi söyledi.

Babamla ilgili telefon görüşmesi dönüş yolunda oldu. O

birkaç saati hafızamdan silmiştim. Her şey bulanıktı.

Terapistim, travmanın bazen böyle yaptığını söyledi ve sonra beni bu konuda sorgulamaya çalıştı. Bu, kısmen iyileşmiş bir yara kabuğuna parmağımı bastırıp acıyor mu diye sormak gibiydi. Her zaman acıyordu.

Üstüne üstlük, Kevin'la olan olaydan beri Austin ve Dallas, iki kovboy rahibe gibi bana engel oluyorlardı.

"Seni rahatsız etmiyor ya da erkekleri korkutmuyor olsaydım, işimi yapmıyordum demektir." Austin, Levi'ye doğrudan baktı. "Seni pisliklerden ve sadece kasabadan geçen erkeklerden korumalıyım."

Mesaj çok açık ve netti, ama Levi etkilenmiş gibi görünmüyordu. Hatta, gülümsemesi biraz daha genişledi. "Hala kız kardeşinin biriyle çıkmasını engellemeye çalıştığını söyleme bana. O bir yetişkin, değil mi?"

Austin gözlerini kısarak vücudunu gerdi. "Evet, *ne olmuş?*"

"Sadece söylüyorum."

"*Ben* de kız kardeşimin kimseyle çıkmaya hazır olmadığını söylüyorum. Zaten yeterince derdi var. Güçlü, bağımsız bir kadın olmakla meşgul."

Tanrı aşkına. Kesinlikle bu konuyu bu noktaya getirmek istememişti. bunu mu demek istiyordu?

"Güçlü, bağımsız bir kadın kendi flört kararlarını verebilir," diye karşılık verdi Levi.

"Ya da güçlü, bağımsız bir kadının, onu rahatsız eden herkesi dövmek için kardeşleri vardır."

Aman Tanrım. "Merhaba, selam. İkiniz de aptal gibi konuşuyorsunuz ve ben de tam burada duruyorum?" diye tartıştım. Bu gerçekten oluyor muydu? Austin genelde bu kadar açık sözlü olmazdı. Uzun süredir görüşmediğimiz için, bunun son konuşmamız olacağını düşünmüştüm.

Mateo boğazını temizledi. "Bu biraz kontrolden çıkıyor. Sınırı aşıyorsun, Austin."

Austin onu görmezden geldi. Levi ve Austin, Main Street'te herkesin gözü önünde birbirlerinin erkekliklerini ölçmeye çalışırken, ben yine Mateo'nun gözlerine baktım.

Levi kollarını kavuşturdu. Kasları şişti, güneş ışığı onları okşadı, ben de kısa bir süre hayal ettim - sonra kendimi azarladım. O, sakal ve kaslardan oluşan bir duvardı ve gerçek hayatta televizyonda olduğundan daha seksi olmaya hakkı yoktu.

Son kırk sekiz saati
Muhtemelen.

"Sadece Avery'nin kendini savunabileceğini söylüyorum," dedi Levi rahat bir şekilde.

Kalbim yine o aptalca küçük taklaları yaptı. Beni savunmasını sevdim, bu sadece sorun anlamına gelse bile.

Mateo boğazını temizledi. "Belki de öğle yemeği yemeliyiz? Ya da kahve içmeye gidelim? Hatta bira içmeye?"

Austin beni bıraktı ve kollarını kavuşturarak, seksi hokey oyuncusuyla karşı karşıya geldi. "Kaç yıl sonra benim şehrimde geliyorsun ve ilk konuşmamız kız kardeşimin aşk hayatı hakkında mı olacak?"

"Bir kez daha söylüyorum," dedim yüksek sesle. "Ben tam burada duruyorum. Flört hayatım kimseyi ilgilendirmez. İstedğim kişiyle çıkabilirim."

"Lanet bir bodyguard gibi yürüyerek geldiğinde, kesinlikle ilgilendirir," diye homurdandı Levi.

"Benim açımdan, onun elini tutuyormuşsun gibi görünüyordu." "Evet, tutuyordum, gerizekalı. Çünkü el *sıkıştıyorduk*," dedi Levi.

"Dünkü etkileşimimiz için özür dilerim. Yanlış bir başlangıç yaptık, anlarsın ya."

"Bu konuda hiç değişmemişsin gibi görünüyor."

Levi ve Austin birbirlerine üç saniye... beş saniye... on saniye baktılar.

Kahretsin, bu dayanılmazdı. Öfke ile kahkahaya boğulmak arasında gidip geliyordum. Mateo bu sefer benim bakışımı karşıladı ve başını salladı.

Levi'nin çenesi gerildi. "Eskiden olduğu gibi işleri halletmek için biraz yaşlandık."

"

"Sadece kıcının tekmelenmesini istemiyorsun."

Levi'nin pazıları gerildi ve zihnimde bir statik ses duyuldu. "Austin Whynot, bana yumruk atmaya çalışırken elini kıracak mısın yoksa bana bir bira ısmarlayacak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

"Tamam," diye araya girdi Mateo. "Bu çok güzeldi, ama bazılarımız günün geri kalanına devam etmek istiyor. Austin, pislik gibi davranıyorsun. Levi Avery konusunda haklı, o kendi seçimlerini yapabilir. Ayrıca, siz ikiniz arkadaş değil misiniz? Bu ne biçim bir selamlaşma?"

"Austin pislik gibi davrandığında aldığın türden," dedim. Ellerimi kaldırdım. "Benden bu kadar. İçeri girip resim yapmaya devam edeceğim. İyi öğle yemekleri, ya da benim seks hayatımı tartışırken ne halt ediyorsanız onu yapın."

"Bunu tartışmıyoruz," diye tısladı Austin. Yüzündeki dehşet, kararlılığını sarsmaya yetti. "Ne oluyor, Avery?"

"Sen başlattın lan," diye homurdandım.

Artık buna dayanamıyordum. Galerinin kapısını açtım ve serin klima havasını içime çektim. Koridora doğru ilerlerken hemen arkamda bir varlık hissettim. Austin olduğunu düşünerek arkama döndüm.

Ama kardeşim değildi.

Mateo'ydu.

BÖLÜM SEKİZ

Avery

Bakışlarım, Teksas fırtınasından daha koyu, tanıdık sıcak kahverengi gözlerle buluştu.

Aramızda bir şey kıvılcımlandı. Son iki yıldır inşa ettiğim maskenin çatlaklarından içeri sızan bir şey. Beni büyük bir belaya sokacak bir şey.

Parmaklarımla saçlarımı taradım, ön saçlarımı karıştırdım. "Bundan çok yoruldum. Buradaki her şeyden çok yoruldum. Bazı günler sadece kaçmak istiyorum. Babam öldüğünden beri, Austin ve Dallas on kat daha kötü oldular. Boğuluyorum."

"Biliyorum." Mateo, her zamanki gibi Austin'i savunmak için bir tür yarım yamalak savunma bulmaya çalışarak yüzünü buruşturdu. "Bu aptalcaydı, ama Levi'nin bir şey söylemesi iyi oldu bence. Austin sadece ağabey gibi davranıyor."

"Yani pislik gibi mi?"

İkimiz de kaldırımda duran Levi ve Austin'e baktık. Ama yumruk yumruğa kavga etmiyorlardı, gülüyorlardı. Bu iyiye işaretti.

Mateo dudaklarını sıktı. "Hiç..."

Sözünü bitirmeden sustu. Çok yakın durduğumuzun ve onun kot pantolonunun ona çok yakıştığının farkına varınca kalbim hızla çarpmaya başladı. Ona baktım, güneş ışığının kahverengi tenini öptüğü haliyle onu içime çektim. Gözlüklerini burnunun köprüsüne itti, bıyığı iç bacaklarımın içinde nasıl hissettireceğini merak etmeme neden oldu. *Sakin ol, kızım.*

"Hiç neyi?" diye fısıldadım.

"Hiçbir şey. Önemli değil."

"Yalancı." Duvara yaslandım, az önce olanlardan hala utanıyordum. Ama sonra Evie ve June'un Mateo'ya benim kendi kişiliğim olduğunu hatırlatmam gerektiğini söylediklerini düşündüm. Bana nazik davranılmasına gerek olmadığını. "Kardeşlerimi seviyorum Mateo, ama beni delirtiyorlar. Bana hep bebek gibi davranıyorlar. Hep küçük kız kardeş, ama ben bir yetişkinim."

"Öylesin."

"Bana ne soracaktın?"

"Sormamalıyım."

"*Mateo.*"

"Sormamalıyım."

"Mateo. Yemin ederim..."

"Tamam." Dikkatini tamamen bana verdi. Vücudumdaki her hücre ihtiyaçla parladı. "Hiç gizlice biriyle çıkmayı düşündün mü?"

O kadar yakındaydı ki aramızda neredeyse hiç boşluk yoktu. Vücudumuzun arasındaki ısıyı hissedebiliyordum, başımı döndüren, damarlarımda yanan şehvet.

Hiç gizlice biriyle çıkmayı düşündün mü?

Bu soru sürekli aklımdan geçiyordu, ama bunu gerçekten biriyle denemeyi hiç düşünmemiştim.

Ona hep ilgi duymuştum.

Ama Mateo bana hep sadece arkadaş olduğumuzu hatırlatırdı. "Neden bana bunu soruyorsun?" diye sordum.

Mateo bir adım geri çekildi ve karşı duvara yaslandı. Elleri yanlarına düştü ve kaslarını gerdi. "Sadece merak ediyorum, Blue."

Bu sefer *Blue'yu* söyleme şekli beni farklı bir şekilde tedirgin etti. "Biz sadece arkadaşız," dedim sertçe. "Bunu bana binlerce kez söyledin. Sadece arkadaşız."

Biraz dikleşerek gözlerime baktı. "Bana gerçekten inandın mı?"

Ne? Ağzım açık kaldı. Şaka yapıyordu, değil mi? Sadece benimle oynuyordu.

Ama ifadesi ciddiydi. Sesi yumuşak ama kararlıydı.

Ben başka bir şey söyleyemeden, galeriye açılan kapı açıldı.

Austin başını içeri soktu.

"Barıştık çocuklar," diye seslendi. "Öğle yemeğine çıkmak ister misiniz? Sen de Avery. Dallas da bize katılabilir."

"Hayır," dedim. "Sandviç getirdim. Yapmam gereken sanat çalışmaları ve cevaplamam gereken e-postalar var."

"Sen hep çalışıyorsun," dedi Austin ekşi bir sesle.

"Oh, bana başlama bile," diye tersledim. "Git öğle yemeği ye. Biraz ara ver. Pazar günü akşam yemeğinde görüşürüz."

Austin kapıyı kapatmadan önce gülümsedi ve göz kırptı. Nefesimi verdim, düşüncelerim hızla akıyordu. Dikkatimi tekrar Mateo'ya çevirdim, ama şimdi o bana bakmıyordu.

Söyledikleriyle ne demek istedi? İki yıldır, sadece arkadaş olduğumuzu ısrarla söylüyordu.

Arkadaş. *Dost*.

Sayısız kez yanımda olmuştu ve ihtiyacım olduğunda her zaman beni kurtarmaya gelmişti.

Her zaman yanımdaydı.

Evie ve June ile eğlendiğimde, bizim şoförümüz olması için aradığım kişi oydu. Austin değil. Dallas değil. Mateo.

Beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı, ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olmuştu. Ne kadar acı tatlı olsa da, onun her zaman açıkça söylediği gerçeği kabul etmek için çok uğraşmışım: biz sadece *arkadaştık*.

Ama az önce söylediklerinden sonra...

Mateo ön kapıya doğru yöneldi. Onun peşinden koştum ve elini tuttum.

"Mateo," diye fısıldadım.

Bir elini kapıya koymuş, diğer elini benim elime koymuş olarak durdu. Hâlâ bana bakmıyordu.

"Sana inanmalı mıydım?" diye sordum. "Sadece arkadaş olduğumuzu söylediğinde? Bunca zaman sonra?"

"Hayır. Yapmamalıydın."

Ben başka bir şey söyleyemeden, Mateo kapıdan çıkıp gitti. Kardeşimin seksi itfaiyeci ve seksi hokey oyuncusuna kollarını doladığını izledim ve üçü kaldırımda yürürken gülüyorlardı.

Levi benim komşumdu.

Mateo benim arkadaşımdı.

Ve ikisi de kardeşimin en iyi arkadaşlarıydı. Bu da demek oluyordu ki, her şeyden önce, onlar benim için yasaktı.

BÖLÜM DOKUZ

Levi

Austin bizi kaldırımdan, ön tarafında "*Whynot Stay*" yazan el yapımı bir tabelası olan küçük, mavi, iki katlı bir otele götürdü. Çiçekler ve hasır sandalyelerle dolu, etrafı saran bir veranda, burayı her şeyden çok bir ev gibi hissettiriyordu.

Kapıya varmadan önce, Mateo'nun cebindeki telefon çaldı. Hızla cevap verdi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Oraya geliyorum. Teşekkürler, Angie." Austin'in omzuna vurdu. "Gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Austin.

"Sadece küçük bir yangını söndürmem gerekiyor, ama gerçek anlamda değil. Bazı çocuklar aptalca davranıyor. Sonra görüşürüz. Levi, uzaklaşma. Dikkatimi çekmek için kaktüsün üzerinden geçmene gerek yok." Bana göz kırptı ve o göz kırpması doğrudan sikime gitti. "Bu aptaldan numaramı ve adresimi al."

Austin ona hızlıca sarıldı. "Görüşürüz. Dikkatli ol."

"Olur."

Mateo kaldırımdan uzaklaşırken, "Görüşürüz," diye boğuk bir sesle söyledim.

Onun gidişini izledik ve sonra Austin boğazını temizledi. Ona baktığımda, ondan yayılan tüm parlak enerji kaybolmuştu. Aniden çok yorgun görünüyordu, büyürken tanıdığım her zaman mutlu olan adamdan çok farklıydı.

Burada geçirdiğim her yaz, iyi ve kötü her şeyle doluydu. Ama Austin her zaman iyi şeylerden biri olmuştu.

Mesele şu ki, son birkaç yıldır her ay görüşsek de, benden birçok şeyi saklamıştı. Hâlâ ona kızgındım. Hatta incinmişim.

"Avery bana babanı anlattı," dedim açıkça. "Biraz çok telefon görüşmemizde bahsetmediğin bir şey."

Konuşmak için ağzını açtı, ama sonra kapattı.

"Şok oldum," diye devam ettim. "Hâlâ da öyleyim. Ve bana neden bir şey söylemediğini anlamıyorum. O adam beni yazları büyüttü, Austin."

"Açıklamam gereken şeyler var. Otelin içinde küçük bir restoran var. Yemek yerken ve sohbet ederken aynı anda başka işlerle de ilgilenmeme bir sakıncası var mı?"

"Sen bana neyin v a r diye sorarken birden fazla işi aynı anda mı yapıyorsun?"

Tabii."

Austin yüzünü buruşturdu. "Harika. Bugün muhasebe işleriyle uğraşıyorum ve tam bir kabus gibi."

İç geçirdim. Dikkatli davranmaktan hoşlanmıyordum ama ona müsamaha göstermeye karar verdim. "Eskiden annen yapmıyor muydu?" diye sordum.

"Eskiden yapardı."

Austin, beni küçük çit kapısından geçirirken acı bir gülümseme attı. Üç katlı bir çeşmeden su damlıyordu, güneşin ısıttığı taşlar sarı çimlerin ve parlak pembe Teksas adaçayı çiçeklerinin arasından bir yol oluşturunuyordu. Kayalık toprak ve kuru iklim nedeniyle, buradaki çimler nadiren yeşildi, ama bunda bir çekicilik vardı. Kendimi evimde hissettim. Ayak tabanlarımdan kayaların ısınıp neredeyse hissedebiliyordum, bu da bana çıplak ayakla koşturup boynuzlu kertenkeleleri kovaladığımız günleri hatırlattı.

Bu oteli hatırladım, bu hale getirmek için epey uğraşmışlardı. Eskiden bakımsız ve sıkıcı bir yerdi, ama boya işi, peyzaj düzenlemesi ve özenli yenileme çalışmalarıyla tamamen değişmişti.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye sordum.

"Evet. O lanet olası çeşmeyi kurarken orta parmağımı kırdım. Hâlâ biraz eğri." Dönüp gizlice bana orta parmağını gösterdi. Gerçekten de biraz eğriydi. Dikkat çekilmedikçe neredeyse fark edilmiyordu.

Gölerek başıımı salladım ve merdivenleri çıktık. Bir çift, ögle sıcağına rağmen küçük bir masada oturmuş brunch'ın tadını çıkarıyordu.

"Merhaba," dedi Austin, yine o maskeyi takarak. "Yemekler nasıl?"

"Harika!" diye cevapladı kadın. "Burada özel bir şey var." "Elbette var,"

dedi sıcak bir şekilde. "Evie'nin pastasından mutlaka alın

Evie's'ten biraz turta alın. Kasabanın en iyisi." Gölümsediler.

"Hemen oraya gidiyoruz." "Harika. Afıyet olsun."

Ön kapıdan içeri girdiğimizde, odunsu vanilya kokusu bizi karşıladı. Mekanı içime çekerek derin bir nefes aldım. Ön lobiden restorana ait bitişik alana doğru yürürken, botlarımızın altında ahşap zeminler gıcırdadı. Büyük pencereler doğal ışığı içeri alıyor, parlak renklerle boyanmış mekanı sıcaklıkla dolduruyordu. Mekan küçüktü, ama çok da küçük değildi, oturup çalışmak için mükemmel kabinleri vardı.

Austin dizüstü bilgisayarını ve eşyalarını arka köşedeki kabinde bırakmıştı.

"Vay canına," dedim, etrafa bakarak.

Duvarlar koyu orman yeşili renkte boyanmış, üzerinde at sırtında Charros ve altın çerçeveli güzel elbiseler içinde dans eden kadınların akrilik resimleri vardı.

Austin, sanat eserlerine bakışımı fark ederek, "Birkaç kasaba ötedeki bir sanatçıdan," dedi. "Lucia Pérez. Gerçekten çok yetenekli."

"Öyle."

Kadife bar tabureleriyle çevrili bir bar uzanıyordu, havada chorizo, pastırma ve çırpılmış yumurta kokusu dolaşıyordu. Kabine oturduğumuzda midem guruldadı. Austin dizüstü bilgisayarını ve kağıtlarını kenara itti.

Kaşlarımı kaldırdım. "Eşyalarını her yere mi bırakıyorsun?"

"Herkes benim burada sık sık çalıştığımı bilir. Ve her zaman bu masada oturduğumu.

Kimse eşyalarım dokunmaz, şehirli çocuk."

"Haklısın. Buradaki insanların ne kadar güvenilir olduğunu unutmuşum." "Kuzeyde durum farklı mı?"

"Çoğu yerde aynıdır," dedim. "Minnesota harikadır. Orada çok güvenilir insanlar vardır. Sadece pahalı dizüstü bilgisayarını masada bırakıp binadan çıkıp arkadaşlarını ve kız kardeşini görmek için sokağına çıkma, o kadar güvenilir değiller."

"*Haklısın.*" Austin, başını hafifçe eğerek beni incelerken masada rahatladı. "Haberleri gördüm."

Mideme bir ağrı saplandı.

"Evet?" "Evet."

Bu noktada muhtemelen herkes görmüştü. En azından hokeyi sevenler. Neyse ki Teksas'taki çoğu insan hokeyi sevmiyordu, bu yüzden belki de yabancılar tarafından milyonlarca soru sorulmayacaktı.

"Geçen konuştuğumuzda bana bundan hiç bahsetmemiştin."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Bunu böyle mi yapacağız?"

Austin'in yanakları kızardı. "Hayır." Siyah saçlarını topuz yapmış bir kadın bize yaklaşıp önüme bir menü koyduğunda başını kaldırdı. "Merhaba Maria. Bugün nasılsın?"

"İyiym. Kuzenim nerede? Frida'yı kurtardıktan sonra seninle burada oturacağımı sanıyordum."

"O lanet kedi yine ağaca mı tırmandı?"

Gülümsedi. "Evet. Ne diyebilirim ki? Vahşi doğayı özlüyor."

Austin güldü. "Öyle. Maria, bu Levi. Biz küçükken yazları bizi ziyarete gelirdi, şimdi tekrar şehre döndü. Levi, bu Maria. Bazen burada çalışıyor, ama aslında Whynot'un en iyi kütüphanecisi."

"Kütüphaneci mi? Bu gerçekten harika. Kütüphaneci nasıl olunur, onu bile bilmiyorum."

"Çoğu insanın düşündüğünden daha zor," dedi rahat bir şekilde. "Ama ben seviyorum. Özellikle kütüphanemizi seviyorum çünkü çocuklar için bazı yaz okuma programlarını genişletebildik. Ayrıca, elektrikli aletler veya hayalet avlama kitleri gibi insanların ödünç alabileceği bir kütüphane de ekledik."

Gülümsedim. "Hayalet avlama

kitleri mi?" "Evet." Maria

gülümsedi.

"Kütüphanenin çarşamba günleri farklı çalışma saatleri var mı?" diye merakla sordum. "Yoksa..."

"Hafta içi daha geç açılıyor," dedi. "Genellikle burada birkaç saat çalışıp sonra oraya gidiyorum. Bahşişler, özel baskı kitaplara olan sevgimi finanse ediyor. Whynot'a ne getiriyor sizi?"

"Sadece birkaç haftalığına ziyarete geldim," dedim. "Kaçmak ihtiyacım vardı."

"Anladım. Ve onca yer varken, cehennemden daha sıcak olan burayı mı seçtin?"

"Evet," dedim. "Sen nasıl Whynot'a geldin?"

Maria gülümsedi. "Burada ailem var, bu yüzden seçim kolay oldu. Size su getireyim. Başka bir şey ister misiniz? Austin, her zamanki gibi mi?"

"Evet, lütfen."

"Her zamanki ne?" diye sordum.

"Bir gün muhtemelen beni öldürecek şeftali cobbler kreplerimiz var," diye inledi Austin. "Onlar lanet olası şeytani şeyler."

"Satıldı." Önümüzdeki birkaç hafta boyunca diyetimi hiç dert etmeyecektim. "Ben de onlardan alacağım."

"Harika. Hemen dönerim."

"Teşekkürler," dedi Austin. Maria'nın duyamayacağı bir mesafeye kadar uzaklaşmasını bekledi, sonra yüzü ciddileşti. "Tamam, Rayburn. Anlat."

"Önce senin söylemen gerektiğini hissediyorum." Bir an tereddüt ettim, sonra devam ettim. "Baban için üzgünüm."

Omuzları çöktü. "Sana söylemediğim için üzgünüm. Açıkçası, telefon görüşmelerimiz benim için tuhaf bir kaçış yolu haline gelmişti. Senin hayatında o kadar çok güzel şeyler oluyordu ki, sana burada her şeyin ne kadar berbat olduğunu anlatmak yerine, onları dinlemek istedim."

"Ama cenazesine gelirdim. Seni desteklemek için oraya uçardım. On yıllardır arkadaşız ve bana söylememen beni çok üzdü."

"Üzgünüm. Gerçekten. Sana söylemeliydim. Ama kendimi buna ikna edemedim. O öldüğünde o kadar çok şey oluyordu ki, sadece..."

"Yalnız başına acı çekmek mi?" Başımı salladım. "Seni tanıyorum. Her şeyi kendine yüklersin. Arkadaşlığımıza güvenmeliydin."

"Yapmam gereken çok şey vardı," dedi Austin. "Ve gerçekten üzgünüm. Aslında bir mazeretim yok. Sana söylemedim. Ve bu benim hatamdı."

"Berbat bir şeydi." Kabinde arkama yaslandım ve onu inceledim. "İyi bir arkadaş olamadım."

Austin kaşlarını çattı. "Bu doğru değil."

"Doğru. İyi bir arkadaş, telefon görüşmelerimizde bir terslik olduğunu fark ederdi, değil mi? Bilmiyorum."

Konuşmamızın ağırlığına rağmen gülümsedi. "Kötüydü, ama seninle konuşurken saklaması kolaydı. Onu her gün düşünüyorum. Elimden geleni yaptım. Avery, dünyayı gezip resim yapmak gibi planlarını tamamen değiştirip buraya geri döndü. Ve Dallas... Bilmiyorum. O da bu konu hakkında konuşmak istemiyor."

"Hatırladığım kadarıyla Dallas hiç konuşkan biri değildi. Ama şimdi mekanik olduğu için değişmiş gibi görünüyor."

"Oh, merak etme. O hala bir kitap kurdu." Austin başını koltuğa yasladı. "Annem artık eskisi kadar sosyal değil. Pazar günleri hepimiz akşam yemeği için bir araya geliyoruz, sadece normal bir rutin sürdürmek için. Ama o toplumdan çok uzaklaştı. Onu dışarı çıkarmaya çalıştım ama zor." "Her şeyi yapamazsın," dedim yumuşak bir sesle. "Her zaman denedin ama yapamazsın. Sen Süpermen değilsin."

"Olmak zorundayım," dedi. "Başka seçeneğim yok. Bana güvenen birçok insan var. Birçok aile ve küçük işletme. Her zaman yardım eden kişi oldum ve her zaman da öyle olacağım."

"Peki ya sen?"

Austin omuz silkti. "Ben iyiyim."

Bundan şüpheliydim. Onun da şüpheli olduğunu biliyordum. İkimiz de onun yarım yamalak "*Ben iyiyim*" sözüne ikna olmamıştık.

"Senin yanında olamadığım için üzgünüm," dedim.

"Bu iki yönlü bir yol, Levi. Ben de senin yanında olamadığım için üzgünüm. Sana babamdan bahsetmediğim için üzgünüm."

"Önemli değil," dedim. "Seni affediyorum."

O da başını salladı ve her zamanki gibi, her şeyi bir kenara bıraktık. O özür diledi, ben özür diledim, hepsi bu kadar. Artık bu konuyu daha fazla tartışmamıza gerek yoktu.

"Kalmıyor olsan da seni gördüğüme sevindim." Gözlerini bana dikti. "Tamam, içimi döktüm. Sen nasılsın? En son baktığımda kariyerinin zirvesindeydin."

Maria masaya geri döndüğünde uzun bir nefes verdim. Üzerine şuruplu şeftali ve crumble serpilmiş kabarık kreplerin devasa yığınlarını masaya koyduğunda ağzım hemen sulandı.

"Afiyet olsun," dedi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin." "Teşekkürler," mırıldandım.

"Teşekkürler, Maria."

O duyamayacağı bir mesafeye gidene kadar bekledim ve sesimi alçaltarak konuştum. "Sürekli acı çekiyorum Austin. Bu spor tüm vücudumu mahvetti. Onu çok seviyorum. Oyunu seviyorum, takımımı seviyorum, taraftarları seviyorum. Ama artık dayanamayacağım bir noktaya geldim."

"Kırılma noktası neydi?"

Bu yüzyılın sorusuydu, değil mi? Pancake'lerden bir lokma alırken bu soruyu düşündüm ve tatlılık dilime değdiğinde hafif bir inilti çıkardım. Mükemmeldi.

"Merak etme, sonsuza kadar beklerim," diye alay etti Austin. "Siktir git," diye güldüm.

Avery'nin tuhaf numarası olsa da, arkadaşlığımızın bu kadar kolay yerine oturması iyi hissettiriyordu. Ama o her zaman ona karşı aşırı koruyucuydu. Dallas da, farkında olmasa da.

"Bu açıklamayı yapmadan önceki Cuma günü, uyandığımda neredeyse hareket edemiyordum. Tüm eklemlerim ağrıyordu. Vücudumu mümkün olduğunca mükemmel hale getirmek için zorluyordum. Hiç keyif almadığım bir diyetle girmiştim. Kalktım ve biraz esneme hareketleri yapmaya çalıştım, ama yapamadım. Sonra, daha önce birlikte olduğum ve sadece bağlantılarım için beni isteyen birinden bir mesaj aldım... Ve düşündüm ki, tüm bunların ne anlamı var? Hayatımda, onlara sunabileceğim şeylerin dışında beni seven kimse yok. Babam birkaç yıl önce vefat ettiğinden, ailem bile yok."

"Annen ne durumda? O nasıl?"

"Kendi hayatını yaşıyor." Bensiz. Ara sıra, üvey kardeşlerimin dışında benim de var olduğumu hatırlayıp arardı, ama genellikle sadece bayramlarda veya doğum günümde arardı.

"Belki annelerimizi arkadaş yapabiliriz." Kaşlarımı kaldırdım. "Sanmıyorum. Annen nasıl?"

"Bilmiyorum bile, Levi. Ama eskisi gibi değil. Bir daha eskisi gibi olacağını sanmıyorum. Babam öldüğünden beri Avery'ye farklı davranıyor." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Ailemin saçmalıklarına girmeye gerek yok. Demek istediğim, eminim yalnızlık çekmişsinizdir."

"Evet. Öyleydim."

Boğazım düğümlendi. Kendimi sürekli çalışmaya zorlamanın, pek arkadaş edinmemem anlamına geldiğini fark etmek zor bir gerçektir. Hatta, onları kaçınmak için elimden geleni yapmıştım. Vücudumun pes etmesi gerekti ki, başımı kaldırıp hayatı kaçırdığımı fark ettim. Gerçek beni tanımak isteyen insanların etrafımda olmasını kaçıırıyordum.

"Aynı anda hem her şeye sahibim hem de hiçbir şeye sahip değilim," dedim. "Kaçmam gerekiyordu. Ne istediğimi bulmam gerekiyor. Ama artık hokey oyuncusu olmak istediğimi sanmıyorum. Bunu yapmaya devam etmektense, üniversite koçu olup maaşımda kesintiye razı olurum."

"Bugünlere gelmek için çok çalıştın," dedi Austin. "Çoğu kişiden daha çok çalıştın, çünkü hiçbir şey sana hazır olarak sunulmadı. Tüm bunlardan uzaklaşmak..."

"Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum," dedim. "Yıllardır bunun için çok çalıştım. Ve dediğim gibi, bunu seviyorum. Hokeyi seviyorum. Ama mutlu değilim. Altı hafta sonra nasıl hissedeceğimi göreceğiz."

"Kararını ne olursa olsun destekleyeceğim," dedi Austin omuz silkerek. "Ama belki de sadece bir sezon ara vermen gerekiyordur?"

"Belki," dedim. "Altı haftam var, sonra menajerim peşimden düşecek. Ona bir cevap vermezsem, buraya uçup beni Minnesota'ya geri götürecektir. Ve bunu istemiyorum. O beni korkutuyor."

Austin burnunu çekti. "O kadar da kötü olamaz."

"Öyle. Robin beni korkutuyor. Bu yüzden bu kadar çok para kazanıyor."

Tabii ki, günün sonunda, benim çıkarlarımı gerçekten düşünüyordu. Hokeyden bir süre uzaklaşmaya karar verirsem, bana başka kapılar açmanın bir yolunu bulurdu.

"Pazar sabahları parkta ücretsiz yoga dersi var," dedi Austin. "Avery, Evie ve June genellikle giderler. Mateo ve ben de bazen zorlarsa katılırız."

"Bu sıcakta yoga yapmayı bilemiyorum."

O güldü. "Hey, pavyonun altında yapılıyor. Sabahları çok sıcak olmuyor. Yani, ben her zaman sıırıslam oluyorum. O ağaç dengesi pozunu ya da her neyse onu tutmak bile çok zor."

"Bunun için kesinlikle çok sıcak. Ama katılmayı düşüneceğim. Burada olduğum sürece aktif bir şeyler yapmam lazım, yoksa taşa dönüşürüm."

"Teorik olarak, ben de daha fazla şey yapmaya çalışmalıyım. Otuz yaşına girince neden tüm vücudun senden nefret etmeye başlıyor?"

"Saçmalık."

"Katılıyorum." Austin kafasını sallayarak pankeklerini yemeye başladı. Uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlık hissederek kendi kendime gülümsedim.

Avery ve Mateo hakkında müstehcen düşüncelerden vazgeçtiğim sürece, Whynot'a geri dönmek benim için iyi olabilir.

ONUNCU BÖLÜM

Avery

Pamuklu tuvalimin üzerine pastel pembe akrilik boyayı geniş vuruşlarla sürerek tüm parçayı kapladım. Stüdyomda rock müzik çalırken ben de ona eşlik ederek mırıldandım, sanatıma odaklanarak tamamen kendimden geçtim.

Burası dünyadaki en sevdiğim yerd. Stüdyomda, müzik dinleyerek, birkaç haftadır planladığım bir eseri boyuyordum.

Bu, çiçek açan kaktüslerin ve ortasında bir çiftin olduğu devasa, parlak bir manzara olacaktı, ama çiftin kimler olacağına henüz karar vermemiştim. Onlara gelmem biraz zaman alacaktı.

Şimdilik, sır katmanlarının altına kalemle şekilleri çizdim ve etraflarına pembeyi uyguladım. Genellikle çalışırken tamamen resme odaklanırdım, ama bugün zihnim olmaması gereken bir yere kaydı.

Mateo ve Levi.

Özellikle Mateo, en azından şu anda.

Dün konuştuğumuzdan beri, sözleri hala aklımdan çıkmamıştı. O zamandan beri birbirimize mesaj atmamıştık, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Onunla

June ve Evie ile neredeyse aynı kadar çok sohbet ederdim. Dün akşam yaktığım yemeği ya da ayakkabımda bir akrep bulduğumu ona mesaj atmamak çok zordu, ama *ondan* haber almak istiyordum.

Uzun zamandır seks yapmamıştım. Biriyle çıkmayalı daha da uzun zaman olmuştu. Whynot'a geri döndüğümünden beri aşk hayatım yok denecek kadar azdı. Kevin'ı unutmak ve o kalp kırıklığından kurtulmak önemliydi. Ama sonra, Mateo'ya özlem duyarken ona sadece bir arkadaş olduğunu söylemek benim varsayılan varlık halim haline gelmişti.

Peki, şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Onu öpmeli miydim? Onu bir randevuya çıkarmalı mıydım? Onunla yatakta yuvarlanmalı mıydım? Onu bağlayıp dizlerimin üzerine çöktürmesini ve ağzıma top gag takmasını istediğimi söylemeli miydim?

Ama bu, *onu kafamdan atmak için* duyduğum türden bir çekim değildi. Bir şey başlatırsak, bunun ya dünyadaki en harika şey olacağını ya da her şeyi mahvedip hayatımın geri kalanında bu hatayla yaşamak zorunda kalacağımı biliyordum.

Bu riski göze almak çok tehlikeli görünüyordu. Kardeşlerimin çılgına döneceği de cabası. Aslında herkes çılgına dönerdi. Whynot kasabasının tüm sakinleri bizi parçalara ayırırdı. Bu şekilde mercek altına alınmak hoşuma gitmiyordu.

Kevin'ın Austin ve Dallas'ın arkadaşı olması da kesinlikle işleri kolaylaştırmıyordu. Mateo ve ben çıkmaya başlarsak, bizimle sorunları olurdu. Mateo'yu bu duruma sokmak adil olmazdı.

Kendini fazla kaptırıyorsun.

Fırçayı boyaya batırıp tuvalin üzerine daha fazla boya sürerken burnumu kırıştırdım, sanki meditasyon yapıyormuş gibi derin nefesler alıp verdim.

Planım, dünyayı unutmak ve önümüzdeki birkaç saat boyunca sanatla uğraşmaktı.

Ama görünüşe göre birkaç saat resim yapıp, yakışıklı itfaiyeci ve yakışıklı hokey oyuncusu *dışında* dünyadaki her şeyi unutacaktım.

Ya da Evie'nin söylediği doğruysa, eski hokey oyuncusu.

Bu yüzden mi Whynot'a geri dönmüştü? Levi'nin birkaç yıl önce babasının cenazesi için son kez geldiğini hatırladım. İkisi hiç yakın değillerdi, ama yine de uçakla gelmişti ve bunu hatırlıyorum çünkü tam da Teksas Üniversitesi'ne gitmeden önceydi. Beni görmemişti bile, ama ben onu görmüştüm.

Babasını hiç tanımamıştım. Sert bir adam olduğunu biliyordum. Aralarının iyi olmadığını ve babam ile kardeşlerimin onu pek sevmediğini de biliyordum. Austin, Bay Rayburn ile birden fazla kez tartışmıştı. Ve gerçekten de Austin

tartışmak için dünyadaki en kötü insanlardan biriydi. O lanet herif sinirlendiğinde benden daha kötüydü.

Levi'nin ailesi hakkında bildiğim tek şey, annesinin Minnesota'da yaşadığıydı, bu yüzden çocukken sürekli oraya gidip gelirdi. Yazın bu cehennem sıcaklığında babasıyla mahsur kaldığı için, çoğu zaman bizim evde kalırdı.

Hepsi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Farklı bir zamandı. O zamanlar kendimi yenilmez hissediyordum. Babam hayattayken her şey çok daha kolaydı. O, hayatında her şeyi başardığı için bana da hayatımda her şeyi başarabileceğimi hissettirirdi.

Kalp krizi hariç.

Resmimi bırakıp sırtımı düzelttim, kendimi açtım, böylece karides gibi kamburlaşmamış oldum. Gözlerim yaşardı. Yalnızdım, bu yüzden gözyaşlarımı tutmadım.

Kasabanın geri kalanı ve ailem, benim güvenilir olduğumu bilmeliydi. Hala yenilmez olduğumu.

Ama burada, sadece bana ait olan sanat eserleriyle çevrili bu stüdyoda, tüm üzüntülerim, mutluluklarım ve arzularımla dolu bu yerde, ağlayabilirdim. Fırçayı tekrar boyaya batırıp çalışmaya devam ederken gözlerim bulanıklaştı.

Bu kadar parlak birinin ayrılmasıyla bir topluluğun hissettiği kaybı tarif edecek kelime yoktu. Böyle bir parlaklığın sorunu, çoğu zaman diğer şeyleri görmenizi engellemesiydi.

Yetişkin olarak, babamın mükemmelliğinin çoğunu sahte olduğunu artık biliyordum. Kardeşlerim ve ben, babamın sahip olduğu işler arasında birçok mali meselenin karışık olduğunu zor yoldan keşfetmiştik. Vergilerini ödemekte geciktiğini. Büyüdüğümüz evin, çoktan ödenmiş olması gereken bir krediyle alındığını. Austin'in on altıncı yaş günü için aldığı kamyonetin, aslında karşılayamayacağı bir lüks olduğunu. Bana nezaketle ödediği okul harçları, asla taahhüt etmemesi gereken bir şeydi.

Bu, kötü bir uyanış olmuştu.

Annemiz elbette bunu bilmiyordu. O hiç bu tür şeylere karışmazdı. Keşke karışsaydı, ama o her zaman babama boyun eğmişti.

Ebeveynlerimi ne kadar sevdiysem de, onların ilişkisi benim kendi ilişkim için istediğim model değildi. Sonuçta, birbirlerini seviyorlardı ve bu yüzden beni yetiştirdikleri için onlara minnettar olabilirdim.

Annem beni asla gerçekten anlamasa da.

Dürüst olmak gerekirse, ben de onu hiç anlamamıştım. Onun için asla mükemmel bir kız olamayacaktım. Doktor ya da avukat olsaydım, beni daha çok sevebilirdi. Ama sanat benim ruhumun bir parçasıydı. Yaratmadan duramazdım.

Telefonum önlüğümün cebinde titredi ve fırçamı palete bıraktım. Bakmadan cevap verdim.

"Alo?"

"Selam." Dallas'ın sesi beni şaşırttı. Hemen kaşlarımı kaldırdım. Nadiren arardı. "Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum." Gözlerimi kısarak şüpheyile baktım. "Resim yapıyorum." "Anladım."

"Neden?"

"Sadece merak ettim. Levi'nin arabasını alıp dükkana götürmek üzereyim, senin de onunla birlikte olup olmadığını merak ettim."

Neden böyle merak etsin ki? Burun deliklerim genişledi. Austin bir şey mi söylemişti? Onu tanıyorsam, muhtemelen söylemiştir. "Hayır. Austin'in onu şu anda yanından ayırmadığına bahse girerim. Onu arasan nasıl olur?"

Dallas güldü ve sonra uzun bir nefes verdi. Bazen böyle nefes verdiğinde, bana babamızı hatırlatırdı. "Sadece seni kontrol ediyordum. Son zamanlarda biraz uzaklaşmışsın."

"Seni geçen Pazar gördüm."

"Evet, ne olmuş? O aile yemeği idi. Birisi hasta olmadığı sürece hep oradayız. Ben ondan başka demek istedim."

Boğazım düğümlendi ve ayağa kalkıp yanlara doğru esnedim. "Meşguldüm."

"Neyle meşgul?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim. "Tanrım, hep peşimdeyseniz. Sen ve Austin başımın belasısınız."

"Sadece seni kontrol ediyorum."

"Hayır, *beni kurcalıyorsun*," dedim. "Sadece kitap kurdu bir araba meraklısı gibi davranıyorsun, ama annemden daha çok dedikodu yapmayı seviyorsun."

Alaycı bir şekilde güldü, ama sesinde eğlenceyi hissedebiliyordum. "Tamam, tamam. Ağabeyinin seni araması sanki bir suçmuş gibi davranıyorsun."

"Dallas," diye homurdandım.

"Peki," diye iç geçirdi. "Tanrım. Seni rahat bırakacağım... Yarın öğle yemeğine çıkmak ister misin?"

Burun köprümü sıktım. "Sanırım. Ama kasabada iyi bir yer yok."

"Arabayla bir yere gidebiliriz."

Gözlerimi kısarak, şüpheyile Dallas için gerçekten endişelenmek arasında kaldım. Nadiren bire bir vakit geçirmek isterdi ve istediğinde, genellikle aklında bir şey olduğu anlamına gelirdi.

"Öğle yemeğini ben hazırlayayım mı?" diye teklif ettim. "Kesinlikle olmaz. Yemeklerin berbat."

Şimdi de benim alay etme sırası gelmişti. "Tamam, o zaman sen pişir." "Peki, pişiririm. Yarın öğle yemeği benim evimde."

"Ve beni zehirlememeye çalış. Senin yanlış pişirdiğin bir şey yüzünden bir hafta boyunca ishal olmak istemem."

"O sadece bir kez oldu."

"Bir kez bile fazlasıyla yeter." Dallas'ın aile yemeği pişirmeyi teklif ettiği ve hepimizi gıda zehirlenmesine uğrattığı zamanı düşünerek burnumu kırıştırdım. Ona Venmo'dan zencefilli gazoz ve ilaç için ödeme talebi göndermişim, not kısmına da "yemeğinizi sonsuza kadar siktirin" yazmışım. "Yarın görüşürüz. Ah, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii."

"Austin'e benim aşk hayatımla ilgili olarak rahat bırakmasını söyleyebilir misin?"

"Hayır. Yarın görüşürüz."

Ben itiraz etmeden telefonu kapattı.

Ne pislik herif.

Austin veya Dallas'ın birine aşık olacağı günü hayal etmeye başlamışım, çünkü o zaman onlara eşit miktarda kötü davranabilecektim. Onlar için yıllarca biriktirdiğim öfkemi saklıyordum. Elbette bunu onların partnerlerine yansıtmayacaktım, ama onlara zarar verebileceğim günü ipe *çekiyordum*.

Sevgiden dolayı.

İnledim ve tabureme geri oturdum, tuvalime öfkeyle baktım.

Pembe renk güzel bir tonla kuruyordu, üzerine iyi bir şekilde çalışabileceğim bir ton. Bakışlarım stüdyomun etrafında dolaştı ve ayağa kalkarak kendime biraz dolaşmak için zaman ayırdım. Bu odadaki sanat eserlerinin çoğu çok özel nedenlerle kilitliydi.

Birincisi, kişiseldi. İkincisi, çok sapkındı.

Vücutları iplerle sarılmış kadınların resimleri, tüm ihtişamıyla sergileniyordu. Çiftler ve üçlüler birbirlerine sürtünüyor, öpüşüyor, sevişiyorlardı. En sevdiklerimden biri, çenesinden salya damlayan, gözleri saf itaatle dolu, ağız tıkacı takmış bir kadının resmiydi.

Birçok insan itaat konusunda yanlış anlamalara sahipti. Bunun iğrenç olduğunu, kadınları onlarca yıl geriye götürdüğünü düşünüyorlardı. *Neden bir erkeğe itaat edesin ki?*

Mesele asla bu değildi. Mesele güvendi. Birine o kadar içtenlikle güvenebileceğimi bilmektir ki, beni dizlerimin üzerine çöktürüp yalvartabilirdi. Beni, rızamla, sağlıklı bir şekilde arzularımı yerine getirecek kadar saygı duyduklarını bilmektir.

Ama benden başka biri bunları görseydi, kasabadan kovulurdum. *Küçük kasabanın sevgilisi, sapkın bir sürtüğe dönüşmüştü.*

Telefonumda bir mesaj geldi ve onu cebimden çıkardım.

Mateo: Dün tuhaf davrandığım için özür dilerim.

Şaka yapıyordu, değil mi? Çenem gerildi, parmaklarım hızla hareket ederek bir mesaj yazdım.

Garip mi? Böyle mi söyleyeceksin? Söylediklerinin önemi yokmuş gibi davranma.

Mateo: Hiçbir şey söylememeliydim.

Artık öfkelenmişim.

Artık çok geç.

Bir şey söyledin ve şimdi burada oturmuş, nasıl olurdu diye merak ediyorum.

Mateo: Bilirsin, bu işe karışamayız.

Mateo: Üzgünüm, Avery.

O zaman beni istemediğini söyle.

Sessizlik. Telefonuma bakarak, onun cevap yazmasını bekledim. Mesajı okuduğunu görebiliyordum, Tanrı aşkına.

Nerede yaşadığını biliyorum. Ya burada cevap ver ya da işten çıktıktan sonra kapına gelirim.

Benden saklanamazsın, zeki çocuk.

Mateo: Lanet olsun, Avery.

Ee?

Mateo: Gitmem lazım.

Sen bir korkaksın.

Mesajımı okudu ama cevap vermedi. Ellerimi havaya kaldırdım ve telefonumu stüdyonun diğer ucuna fırlatmak üzereydim.

Lanetliydim. Tek cevap buydu. Yalnız yaşamak ve ölmek, eksantrik bir sanatçı olmak için lanetlenmişim. Telefonumu cebime geri koydum ve fırçamı tekrar elime aldım, artık gerçekten çok kızgındım.

Ama işte bu yüzden çıkamazdık. İşler karışacaktı. Şimdi bile, ona kızgınlığımı atlatana kadar birkaç gün garip bir ortam olacaktı.

Telefonum yine bip sesi çıkardı. Onu görmezden gelmeye çalışarak resim yapmaya devam ettim. Sürekli kontrol etme isteğini bastırmaya çalıştım.

O savaşı kaybettim.

Telefonu çıkardım ve ekrana baktım.

Mateo: Seni istemediğimi asla söyleyemem, Avery.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Levi

Vücudum bu kadar erken kalktığı için benden nefret ediyordu.

Rutinimden birkaç hafta uzak kaldıktan sonra beynim isyan etmeye başlamıştı. Gözlerimi kısıarak, parka doğru kaldırımda yürürken kendime bir fincan kahve yapmalı mıydım diye düşündüm. Kafeinin benim sorunumu çözebileceğini sanmıyordum.

Umarım bunu denedikten sonra vücudum beni sevecekti. Bundan şüpheliydim, ama hayal kurmak serbestti.

En son yoga denediğimde, dersin yarısında ayrılmak zorunda kalmıştım. Eklemlerim bana çok kızmıştı, kaslarım sürekli protesto ediyordu. Çok utanmıştım. Profesyonel bir sporcu olarak, bu gerçekten korkunç bir şeydi. Saklamaya çalıştığım tüm zayıf noktalarımı ortaya çıkardı. Başlangıçta profesyonel bir sporcu olmak için yeterince iyi olmadığımı haykıran noktalarımı. Daha fazla esneme yapmam gerektiğini söyleyen koçumu dinlemem gerektiğini haykıran noktalarımı. Yıllar boyunca kendime daha iyi bakmam gerektiği açıktı.

Hayatımı kağıda dökmek, BDSM ilişkilerimde bile tercih ettiğim bir şeydi. Tüm sapkınlıklarımı ve onlara verdiğim puanları içeren bir hesap tablosu ve biriyle birlikte olduğumda kullanmak için boş formlar vardı. İlişki bittiğinde eski dosyaları da her zaman silerdim. Ama her şeyi küçük ayrıntılarla özetlemeyi *seviyordum*.

Ancak, artık tüm bunlara biraz yabancı kalmıştım.

Matımı çimlerin üzerinden taşıdım, güneşin gözlerimi kamaştırmaması için güneş gözlüklerimi ayarladım. Güneş daha yeni doğmuştu, ama sıcaklık sırtımdan ter damlamasına neden olmuştu bile.

Beni tanıyan insanlarla yoga yapacağımı düşünmemiştim. Avery ve Mateo'nun da burada olabileceğini de düşünmemiştim.

Yaklaştığımda sırtıttı, omzumu nazikçe tuttu ve beni kucakladı.

Bir şeyi mi kaçırmıştım? Zihin okuyucu değildim, ama aralarındaki enerji bozuktu. Avery ona bakmıyordu. Mateo ise sadece ona bakıyordu.

Avery'nin yanında iki kadın duruyordu ve içlerinden biri bana sırtarak bakarken, pembe saçlı olanı sanki insanlığa karşı bir suç işlemişim gibi bana dik dik bakıyordu.

Avery bana gülümsedi. "Seni burada görmek sürpriz oldu, Minnesota."

"Ona bundan bahsettim," dedi Austin gururla. "Ve bir kez olsun, hepimiz Pazar sabahı kışımızı kaldırdık."

"Selam," dedi Dallas esprili bir şekilde.

Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu, ama Dallas'ı her yerde tanırdım. O yaklaşırken elimi uzattım ve o da beni kucakladıktan sonra geri çekildi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Dayanmaya çalışıyorum. Bu kadar erken kalktığıma pişmanım." "Sen ve hepimiz," diye mırıldandı Mateo.

"Aslında hiç pişman değilim," dedi pembe saçlı kadın. Kolları dövmelele kaplıydı ve bunların çiçek değil, zehirli bitkiler olduğunu fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bana kaşlarını kaldırdı. "Ben June."

"Memnun oldum," dedim.

"Bu Evie," dedi Avery, diğer arkadaşını işaret ederek.

Evie gülümsedi ve el salladı. "Merhaba Levi. Whynot'a hoş geldin." "Teşekkürler," diye cevap verdim.

Dikkatini tekrar June ve Avery'ye çevirdi ve üçü sıkı sıkıya bağlı bir çember oluşturdu. June ara sıra Mateo'ya yan gözle bakıyordu.

Burada iki takım olduğunu ve benim yanlış takımda olduğumu hissettim.

"Peki, kim ders veriyor?" diye sordum.

Dallas burnunu çekip Austin'e baktı. "Harika bir soru. Bu pazar kim ders veriyor?"

"Muhtemelen altın kızlardan biri."

"Ne?" diye sordum.

Mateo, Avery'e sırtını dönerek grubumuza yaklaştı. "Lola'nın bugün ders vereceğini duydum."

"O zaman yirmi dakika geç başlayacağız," dedi Dallas.

"Kesinlikle," diye güldü Mateo.

Üçü sohbet etmeye devam ederken, ben de Mateo'yu incelemeye başladım. Lacivert Whynot İtfaiye Departmanı tişörtü ve spor şortu giymişti

şort giymişti ve ara sıra gözlüklerini burnuna itiyordu. Bakışlarım bıyığına ve çene hattındaki sakallarına takıldı.

"Levi, dinliyor musun? Levi?"

Austin'in sesi trans halimden beni uyandırdı ve başımı kaldırdım. "Üzgünüm. Kafeine ihtiyacım var. Ya da başka bir şeye."

"Sorun değil. Gönüllü itfaiye teşkilatına katılmak ister misin?" "Ne?"

Kafamı salladım. "Beş adım geri gitmen gerekecek."

Dallas güldü. "Sadece dalga geçiyor. Biz konuşuyorduk..."

"Biri gelip lanet yoga bloklarımı bana yardım etsin."

Homurdanan bir ses hepimizin başını çevirmesine neden oldu ve Mateo, birkaç çanta ile çardak içine giren yaşlı bir kadına yardım etmek için harekete geçti. İkisi İspanyolca olarak birkaç dostça söz değiştirdiler ve kadın içten bir kahkaha atarak her şeyi Mateo'ya uzattı.

"Bir yer seçin," dedi, yere işaret ederek. "Minderlerinizi serin."

Bakın, hokey oyuncusu gelmiş."

"Merhaba," dedim.

"Merhaba deme. Ne yaşındasın, dokuz mu? Matını ser."

"Evet, hanımefendi."

Yoga yapmayalı uzun zaman olmuştu ve bunun lanet olası bir nedeni vardı. Çok zordu. Lola'nın talimatlarına göre vücudumu hareket ettirmek, hayatım boyunca yaptığım çoğu egzersizden daha zordu. Vücudumun her yeri ağrıyor ve yağlanmamış bir makine gibi gıcırdayordu, aşağı doğru köpek pozuna geçmeye çalışırken protesto ediyordu.

En azından tek başıma değildim. Dallas, Austin ve Mateo da benim kadar zorlanıyordu. June, Avery ve Evie ise bunu hayatları boyunca yapmış gibi görünüyorlardı.

Biraz kıskandım.

Sadece vücudumu o şekilde esnetebilme fikrini sevdiğim için. Bunun için pratik yapmak gerekiyordu. Belki sabahları fizik tedavi rutinime bunu eklersem, yavaş yavaş daha esnek hale gelirdim...

Sağ omzuma dikkat ediyordum, her harekete özen gösteriyordum. Bazı pozları ayarlamam gerekiyordu, bazılarını ise hiç yapamıyordum.

Yoga dersi bittiğinde, terden sıırılsıklam olmuşum, ama kaslarım yaptığım esnemeler için minnettardı. Ve her ne kadar

bunda pek iyi olmasam ve kendimi biraz aptal gibi hissetsem de, sabah uyandıgımda hissettiğimden çok daha iyi hissediyordum.

Savasana pozisyonunda kalırken yoga matımın üzerine uzandım ve çardak tavanına bakarak. Kafamı hafifçe çevirip parka baktım. İçime odaklanmam gerekiyordu, ama bu yoga pratiğinin benim için her zaman zor olan kısmıydı, bu yüzden her zaman odaklanmak için başka bir şey seçerdim.

Park, beklendiği gibi tam olarak yeşil değildi. Aslında her şey ölmüş ve sararmıştı. Ama gökyüzü parlak maviydi, bulutlar krem şanti gibi kabarık. Ve eskiden evim olarak gördüğüm bu yere geri dönmenin tanıdık ve harika bir yanı vardı.

Gözlerim hafifçe yukarı kaydı ve Mateo'nun bana baktığını fark ettim. Birbirimize o kadar yakındık ki, neredeyse samimi hissettiriyordu.

O pislik bana göz kırptı.

Kafamı salladım ve başka yere baktım, ama lanet olsun. Lanet olası bir aptal gibi gülümsedim.

"Tamam," diye seslendi Lola. "Ders bitti."

Avery'nin burnunu çektiğini duydum ve hepimiz yavaşça oturdu. Boynumu çevirdim ve omzumu düzelttim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Mateo yumuşak bir sesle.

"Omzun?" Ciddiyetle başımı salladım. "İyiyim. Ya da iyi olacağım. Umarım."

Mateo başını salladı ama ısrar etmedi. İkimiz yere oturduk, *beş arkadaşımız* — onlara arkadaş diyebilir miydim ki? — sohbet etmeye ve hareket etmeye başladı, Lola'ya çardak etrafındaki her şeyi toplamasına yardım ettiler.

Avery ara sıra bize bakıyordu ve her seferinde yanakları kızarıyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Mateo yanımda iç geçirdi ve ben kendimi tutamadım. Biraz meraklı davranacaktım. "Seninle Avery'nin nesi var?"

İspanyolca olarak mırıldandı. "*Estoy condenado a la soledad.*" Başını salladı. "O kadar belli mi?"

Austin ve Dallas kız kardeşleriyle konuşmaya başladığında başımı kaldırdım. Bu sırada June ve Evie, Lola'yı park yolunda gezdirmeden önce ikimize meraklı bakışlar attılar.

Midem yavaşça ters döndü. "Sanırım kardeşleri dışında herkesin gözünde öyle."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Levi

Gözlerim yaşardı, sağ omzumu nazikçe hareket ettirerek daha da döndüm. Direnç bandı gerildi. Her hareketi yaptım, boğazım sıkışıyordu, vücudumu gevşetmeye çalışıyordum. Bunu yapabiliirdim. Geçmişte vücuduma çok daha zor şeyler yapmıştım.

Tanrım, iyileşme süreci berbat bir şeydi.

Bu noktaya kadar kendimi ihmal ettiğim için öfkelenmekle, eskiden yapabildiğim şeyleri artık yapamadığım için hayal kırıklığına uğramak arasında kalmıştım. Artık eskisi kadar güçlü değildim.

Sonra da üzüntü vardı.

Bu, üzerinde çok düşündüğüm bir şey değildi, ama bazen ortaya çıkıyordu, çoğu zaman görmezden gelebileceğim küçük bir ses.

Kariyerimden uzaklaşmak istemem bir başarısızlık mıydı? Yıllarca eğitim aldığım kariyerimden uzaklaşmak mı? Hokey oyuncusu olmak için harcadığım zaman ve para boşa gitmişti, ama yine de...

Omzum ağrıdığında yüzümü buruşturdum. Ciğerlerim derin bir nefes aldı, nefesimi tutarken kaburgalarım gerildi ve kendimi yavaşça nefes vermeyi zorladım.

korku hissini atmak için.

İyi haber, bu sabah yoga beni tamamen mahvetmemişti. Biraz ağrım olacağını biliyordum, ama yine de bugün fizik tedavimin tamamını yapabilecek kadar iyi hissediyordum.

Oraya ulaşacaktım. Öyle ya da böyle, gücümü yeniden kazanacaktım. Esnekliğimi. Vücuduma daha iyi davranacaktım. Bunu hak etmişim, değil mi? Yıllarca kendimi zorladıktan sonra, ihtiyacım olan şey buydu.

Telefonum mutfaktaki sehpa da titriyordu. Ona bakarak egzersizlerime devam ettim. Telefonumdan korkmamam gerekiyordu, bu çok saçmaydı. Ama içimde, her bildirim geldiğinde ekranda ne göreceğimi merak eden küçük bir parça vardı.

Herkesten kaçmak iyi bir fikir değildi. Bunu biliyordum. Ama bana mesaj atan takım arkadaşlarıma ve koçlara verecek bir cevabım yoktu. Hayranlara ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Robin bana çevrimdışı kalmamı söylemişti, ama bana kişisel olarak ulaşabilen tüm insanlarla nasıl başa çıkacağımı söylememişti. Onların endişelerini nasıl idare edeceğimi söylememişti — bu endişeler beni küçük hissettiriyordu.

Herkesin beni kontrol ederek iyi niyetli olduğunu biliyordum, ama bu beni başarısız hissettiriyordu.

Tanrım, muhtemelen terapi randevusu almamın zamanı gelmişti. Fiziksel terapi değil tabii. Bir süre düzenli olarak gidiyordum ama sonra alışkanlığımdan vazgeçtim...

Tekrarlarımı bitirdim ve direnç bandını bıraktım, yumuşak kanepeye çöktüm. Güneş ışığı oturma odasına girerken kanep e altımda gıcırdadı, sanki bana "*aferin*" demek istercesine omuzlarımı ısıttı. Hatta *yoga* bile yapmıştım. Tam bir seans.

Mateo ve Avery arasındaki gerginliği de ilk elden görmüştüm.

Artık bu ikisi sürekli aklımdaydı, hiç şaşmadan. Gün boyunca saat gibi işliyordu. Bir an rutin işlerimi yaparken, bir an sonra ikisinden birini öpmekle ilgili hayallere dalıyordum. İkisini de.

Aralarında ne olmuştu? Austin sonunda aralarındaki romantik ilgiyi fark edip çılgına mı dönmüştü?

Televizyon kumandasını aldım ve dalgın dalgın açtım.

Austin ve Dallas'ın Avery'nin aşk hayatına bu kadar takılmaları beni rahatsız ediyordu. Avery kendi kararlarını verebilecek kadar yetenekli biriydi. Üstelik

Mateo ondan açıkça hoşlanıyordu. Hatta onu seviyordu. O iyi bir adamdı. Çekici, flörtöz, bıyıklı bir itfaiyeciydi...

Artık bu kadar sık aklımda olmaması gerekiyordu.

Lanet bıyık. Sürtük gözlükler. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bunu sonuna kadar sürdürüyordu. Kendine güveni bile tahrik ediciydi.

Parmağım uzaktan kumandanın üzerinde durakladı, spor kanalı ekrana geldiğinde boğazım düğümlendi.

Hokey Yıldızı Bitti mi?

İki spor muhabiri konuşurken, geçmiş maçların tekrarları ekranda belirdi. Onları duymazdan gelmek için elimden geleni yaptım, ama "*yok oldu*", "*bitti*" ve "*yetenek israfı*" kelimelerini duyunca yüzümü buruşturdum.

Tekrarları gösterilen maç, oynadığım en zor maçlardan biriydi, ama başarmıştık. Eğer o golü atmış olsaydı, tüm zamanların en iyi gollerinden biri olabilecek bir şutu engellemiştim.

Arenadaki coşkuyu hatırlayarak içimden gülümsedim.

Oyunu tamamen değiştirmek sadece birkaç saniye sürdü.

Bir sonraki klip hayallerimi yıktı. Omuzumun yaralandığı klip gösterildiğinde yavaşça nefes verdim.

Dışarıdan bakıldığında, o kadar da önemli bir çarpışma gibi görünmüyordu. Rakip takımın oyuncularından biri bana doğru hızla ilerlemiş ve şutunu çekmiş, ancak bu sırada kaymıştı. Puku engellemiştim, ancak önce yere düşmüş, sonra da ona çarpmıştım.

Gözlerimi kırptım ve bu klibi hiç izlemediğimi fark ettim.

Lanet olası acı. Rotator manşetimin yırtılması, zihnime kazınmıştı. O yaralanmanın ardından gelen yanıklar, bugün hala sorun oluşturmuyordu. Bazı sinirler hasar görmüş, bu da kolumda ani elektrik şokları, karıncalanma, iğnelenme ve ara sıra güçsüzlük hissine neden oluyordu. Bazen titreme de oluyordu, ancak zamanla azalmıştı.

Ama biraz iyileşmiştim. Artık sürekli değildi.

İyileşiyordum. İyileşecektim. İyileşmek zorundaydım. Geri dönmek istiyorsam, bunu yapmak zorundaydım...

Geri dönebilir miyim? Muhtemelen gelecek sezon, çok çalışabilirim. Whynot'tan ayrıldıktan sonra eski rutinime geri dönmem ve omzum iyileşmeye devam ederken formumu korumam gerekir.

Hiçbiri bana çekici gelmiyordu.

Televizyonu kapattım ve sessizce oturdum.

Oturup hiçbir şey yapmamak da bana çekici gelmiyordu.

Ayağa kalktım ve ön kapıya doğru yürüdüm, botlarımı giydim. Eninde sonunda bu lanet şeyleri giymeye alışacaktım. En azından o zaman yerliler bana yan bakmayı bırakırlardı.

Kamera çantam ceket askılarından birine asılıydı. Onu göğsüme geçirdim ve dışarı çıktım, sıcaktan burnumu buruşturdum. Güneş altın saatine yaklaşıyordu ama...

Bu, fotoğraf çekmek için mükemmel bir zamandı.

Fotoğrafçılık yıllardır benim küçük sırrımdı. Tüm saçmalıkların ortasında beni ayakta tutan bir hobiydi. Kendim için yaptığım birkaç şeyden biriydi. Avery gibi fumage veya başka bir sanat dalında asla iyi olamazdım, ama kamera? Bana uyuyordu. Beni mutlu ediyordu. Küçük anları yakalamak, ışıkla oynamak... Fotoğrafçılık bana huzur veriyordu.

Verandamda durup kamera çantasının fermuarını açtım ve kameramı dikkatlice çıkardım. Kamerayı açtım ve her şeyi ayarladım.

Kapının çarpma sesi sokakta yankılandı. Avery küçük evinden çıktığında başımı kaldırdım, beni görünce başını yana eğdi.

Sanki kurabiye kavanozuna elimi sokmuşken yakalanmış gibi hissettim. Hemen kameramı kaldırdım, o bana el sallayıp caddeyi geçerken boynumun arkasına kızarıklık yayıldı.

Tanrım, o çok güzeldi. Güneş ışığı ona vurduğunda, tüm sözlerim bir aptal gibi kayboldu ve ben zorlukla yutkundum. Saçlarının uçlarındaki mavi renk parladı, kirpikleri uzundu, çilleri sevimliydi.

Merdivenlerin dibinde yavaşladı, elleri arkasına gitti. Yoga kıyafetlerini değiştirmiş ve en sevdiği tulumu giyiyordu. Üzerindeki boya lekeleri de bunu doğruluyordu.

"Selam," dedi. "Yoga nasıldı?"

Boğazımı temizledim. "İyi idi."

Kahretsin, bu konuda çok kötüydüm. Gerçekten çok kötüydüm. Neden bu kadar gergindim? Neden ellerim bu kadar terliydi? Neden onun yanında bu kadar aptalca davranıyordum?

"İyi. Onun yoga derslerini seviyorum. Sabahları bu kadar erken saatte hareket etmek güzel. Bence bu dersler olmasaydı, karides gibi küçülürdüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Karides mi?"

"Evet. Resim yaparken hep kambur duruyorum." Avery sırıttı. "Çantanda ne var? Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Oh, bir şey yok," dedim. "Sadece yürüyüşe çıkacağım. Akşam ne yapacağımı bilemedim."

"Whynot'tan şimdiden sıkıldın mı?"

Onun alaycı sözleri beni etkiledi. Midemde binlerce kelebek uçuştı, omurgamdan yukarı doğru yayılan sıcaklık daha da arttı. "Asla. Burayı seviyorum. Sanırım özlemişim."

Avery'nin gülümsemesi yumuşadı. "Nedenini anlayabiliyorum. Buranın kendine özgü bir çekiciliği var. Ben de buradaki manzaraları resmetmeyi seviyorum."

"En sevdiğin yer neresi?"

Gözleri parladı. "Oraya yürüyecek misin?"

"Evet," dedim, ona gülümsemeden duramadan. "Oraya gidemezsem, akşamımı geçirmek için iyi bir yol gibi görünüyor."

"Gidebilirsin," dedi. "Mateo'nun sorun etmeyeceğini biliyorum, ama arka bahçesinin arkasında uzaktan Davis Dağları'nı görebileceğin bir yer var. Sadece birkaç blok ötede, ama yakınında başka ev yok, bu yüzden manzara çok güzel. Daha modern bir şey istiyorsan, otele bakmanı öneririm. Avlusu çok şirin."

"Austin iyi iş çıkardı," dedim.

"Evet, yaptı. Çeşmede parmağını kırmasına değdi."

Güldüm. "Kırığı gösterirken bana orta parmağını gösterdi."

"En sevdiği şey," diye benimle birlikte güldü. "Seni bir yere götürmemi ister misin? Araban hala kaktüsün yanında duruyor."

"Gerek yok," dedim. "Yolumu bulurum. Akşam dışarı çıkacak mısın?"

"Keşke." Omuzları hafifçe çöktü. "Pazar gecesi yemeğim var."

Söyleyişinden gitmek istemediği anlaşılıyordu. "Kiminle?" "Dallas, Austin ve annemle. O sadece... İlişkimiz biraz... zorlu."

bir ilişkimiz var."

"Üzgünüm," dedim nazikçe. "Nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Önemli değil," dedi. "Ne yapıyorsan, eşlik etmemi istemez misin? Onlara mesaj atıp, bir konuda yardıma ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim."

Her yanım *evet diye* bağırıyordu. Avery'nin benimle yürüyüşe çıkması, dünyadaki en basit şey olsa da, günümü otomatik olarak neşelendirecekti. Ayrıca, onun fotoğraflarını çekebilirdim...

Ama Austin'in, kız kardeşine kesinlikle ilgi duyduğumu fark etmesini istemedim. "Daha çok tek başıma yapacağım bir şey," dedim sonunda.

"Anladım." Avery iç geçirdi ve gökyüzüne baktı. "Gitmem gerek, Levi. Bu hafta görüşürüz? Belki sanat dersimde?"

"Saçını ateşe verdikten sonra gerçekten geri dönmemi mi istiyorsun?"

Avery'nin kahkahası duymam gereken tek şeydi. "Seni her zaman istiyorum.

Y a n i , derslerde seni istiyorum. Her zaman." Yanakları benimkiler kadar kızarmıştı. "Tamam, şimdi ortadan kaybolacağım. Görüşürüz."

Seni geri istiyorum. Bu sözler dilimin ucundaydı ama o caddenin karşısına koşup büyük kamyonetine binerken ben şaşkın bir sessizlik içinde onu izledim.

O uzaklaşırken ben başımı salladım ve sersemlikten kurtuldum.

Avery Whynot'ta beni dilim tutulmuş halde bırakan bir şey vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mateo

Bu çok kötü bir fikirdi. *Kötü fikir, kötü fikir, kötü fikir.*

Ama hiçbir şey yapamazdım. Avery'nin yogada Levi'ye nasıl baktığını gördükten sonra yapamazdım.

Evie'nin fırınının ön kapısını çaldım ve sabırla bekledim. Gökyüzü hala karanlıktı, güneşin doğmasına daha çok vardı.

Evie'nin tanıdık yüzü kapının diğer tarafında belirdi. Genelde yüzünde güneş gibi bir ifade olurdu, ama bugün kapıyı açarken bana somurtarak baktı. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

"Taze conchas ve kahve istiyorum lütfen," dedim. "Onlar için her şeyi yaparım."

"İtfaiyede olman gerekmiyor mu?"

"Henüz değil," dedim. "Ve ben nöbetçiyim. Merak etme, kasabamız güvende." Kollarını kavuşturdu. "Ben açtığımda alamaz mısınız?"

"Hayır. *Lütfen* Evie. Sana borçlu kalırım."

Evie kırmızı dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırdı ve içimi burkan bir bakışla bana baktı. Fırın henüz açılmamış olmasına rağmen,

günü fethetmeye hazır giyinmişti. Üzerine önlük giymiş parlak mavi bir elbise giymişti, beni içeri almak için bir adım geri çekilirken pastel pembe tenis ayakkabıları kareli zeminde gıcırdıyordu.

"Özel kişi kim?" "Zaten biliyorsun."

Evie'nin kaşları yukarı kalktı. Bir an bana baktı ve sonra uzun bir hırıltı çıkardı.

"Ama kimseye bir şey söylemeyeceksin."

Çenesini kaldırdı. "Bunu kabul etmedim." "Sırrını saklamamı istiyorsan kabul edeceksin."

Ağzı açık kaldı. "Peki bu sır ne, Jimenez?"

Yüksek sesle söylemeyecektim, çünkü gerek yoktu. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu, çünkü o benim sırrımı sakladığı gibi, ben de onunkini saklıyordum.

Avery Whynot'a geri taşındığında, ona aşık olduğum oldukça açıktı. Grubumuz bir etkinlik için bir araya gelmiş, fazla içki içmiş ve Evie ile ben birbirimize sırlarımızı açmıştık.

Evie, iki yıldır Avery'ye olan hislerimi biliyordu.

Tıpkı iki yıl boyunca olduğu gibi, Austin Whynot hakkında ne hissettiğini biliyordum.

"Tamam, peki. Kahvesini tam istediği gibi yapacağım. Ama neden şimdi, Mateo?"

"Neden olmasın?"

"Aman Tanrım." Elini sallayarak onu takip etmesini işaret etti. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Beni kurtar. Kızı kazanmama yardım et."

Evie başını sallayarak beni tezgahın arkasına götürdü. Günün bu erken saatinde bile dükkânındaki her şey düzenli ve mükemmeldi. Mutfağı hamur işlerinin kokusu dolduruyordu, raflar Whynot'taki herkesin gelip almasını bekleyen hamur işleriyle doluydu.

"Sormak istediğim çok şey var." Evie bir maşa aldı, tepsideki iki pembe concha aldı ve bir poşete koydu. "Ama sonra sorarım. Programım çok yoğun."

"Kahveyi ben yapabilirim," dedim.

"Hayır. Yıllardır onun kahvesini ben yapıyorum. İyi ya da kötü, ikinize de bağlandım."

"Sen bir meleksin," diye iç geçirdim.

"Şimdi öyle diyorsun, ama kızımın kalbini kırarsan, o zaman oklava ile hayalarını ezerim."

Evie bana poşeti uzattığında bu canlı imgeye yüzümü buruşturdum. Buradaki kahve, kasabadaki diğer dükkândaki gibi lüks değildi, ama iyiydi. Tezgâha yaslanarak Avery'nin kahvesini hazırlamasını izledim ve zihnimde notlar aldım.

Sade kahve, birkaç damla krema, üç paket esmer şeker. Avery tatlı severdi.

"Sen en iyisisin," dedim, o da bardağın kapağını

kapatırken. "Elbette öyleyim. Daha sonra tüm detayları anlatmanı bekliyorum."

"Kimseye bir şey söylemezsen tabii."

Evie bana bardağı uzattı ve bana düz bir bakış attı. "Avery en iyi arkadaşlarımdan biri, ama senin sırrını sakladım."

"Austin benim en iyi arkadaşlarımdan biri, ama ben de seninkini sakladım."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Ama şimdi sınırları aşıyorsun. Kuralları çiğniyorsun. Güneş doğmadan kahvesini ve kahvaltısını alıyorsun."

"Sadece onunla konuşmam lazım."

"Tabii. Onunla konuş. Ve bunun dün June'a ve bana gösterdiği mesajlarla hiçbir ilgisi yok mu?"

Bir saniye gözlerimi kapattım. Elbette June ve Evie'ye mesajlarımızı göstermişti.

"Ya da *kıskandığın* için yarım yamalak bir hamle yaptığını mı?"

"Kıskanmıyorum," diye tartıştım.

"*Tabii* ki kıskanmıyorsun. Dün yogada üçünüzün nasıl davrandığını görmeliydin. O adamın gözünün onda olduğunu biliyorum. Başka hiçbir şeye dikkatini veremiyor. Austin ve Dallas'ın fark etmemesinin tek nedeni, Avery'nin aşk hayatını mahvetme planlarına rağmen, onların hala erkek olmaları." Omuz silkti. "Kıskanç ol ya da olma, seni harekete geçiren neyse, sanırım."

"Ben de Levi'yi seviyorum." Bu itiraf ağzımdan çıkınca yanaklarım kızardı. Levi erkek olduğu için değil, yakın arkadaş grubumuzdaki herkes benim biseksüel olduğumu biliyordu, tıpkı benim de onların cinsel yönelimlerini bildiğim gibi. Ama çünkü, şey, Levi ve Avery'yi seviyordum.

Evie kaşlarını kaldırdı. "Oh?" Ellerini beline koydu ve bunun anlamını kavrayana kadar bir anlığına bana baktı. "Oh."

"Oh, doğru. Şimdi gitmem gerek."

"Tamam. Başını belaya sokma. Sonra mesaj at."
"Atarım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mateo

Armadillo Lane'e dönerken kamyonetimin hızını düşürdüm ve Avery'nin evinin hemen arkasına park ettim. Arabadan atlayıp conchas ve kahveyi kaparken, Evie'nin keskin bakışlarını hala üzerimde hissedebiliyordum ve bir hata yapmadığımı umarak içimden sessizce dua ettim.

Levi'nin kaldığı küçük ev caddenin karşısındaydı. Oturma odasının ışığı yanıyordu, bu da onun uyanık olduğu anlamına geliyordu. Erken kalkan biri olmalıydı. Kahretsin, içimden bir ses ona kahvaltı götürmek istediğini söylüyordu. Ama henüz değil.

Önce Avery ile aramızı düzeltmem gerekiyordu.

Aramızda bir şeyler değişmişti. Belki onunla birlikte olmak hakkında çok fazla düşünmüştüm, ya da belki de onun ona bakışını görmüş olmamdı.

Ya da bana bakışları.

Her neyse, Avery mesajımı okuduktan sonra bana cevap vermedi ve o zamandan beri neredeyse hiç uyuyamadım. Onu yogada görmek işkence gibiydi. Hafta sonu boyunca çalışmak bile beni yormadı. Eve gidip yatakta dönüp dururken *düşündüm: Ya eğer?*

Austin ve Dallas'tan sır saklamak kötü bir fikirdi. Bunu biliyordum, ama yine de, Avery'ye uzun zamandır hissettiğim duyguları nihayet keşfetme isteği çok büyüktü.

Özellikle de onun da ilgileniyor olabileceğini öğrendiğim için.

Asıl sorun buydu. Kendime yalan söylemekte çok başarılıyım. Avery'nin bana asla ilgi duymayacağına kendimi ikna etmişim. Beni sadece bir aile dostu olarak gördüğüne inanıyordum.

Küçük kaldırımdan yürüdüm, kapı zilini çaldım ve bekledim. Avery'nin ön verandası, galerisiyle aynı parlaklıkla dekore edilmişti. Üzerinde gökkuşağı olan bir hoş geldiniz paspası ve boyalı saksılarda birkaç bitki vardı. Avery'nin dünyasındaki her şey her zaman canlı ve güzeldi ve ben sadece bunun bir parçası olmak istiyordum.

Avery'nin kapıyı açar açmaz küfürler yağdırmaya başlayacağına hazırlıklıyım, elime aldığım pasta poşetini kaldırdım. "Girebilir miyim?"

"Saat daha altı bile olmadı. Aklını mı kaçırdın?" Avery'nin yanakları kıpkırmızıydı. Üzerinde sadece şort ve tişört vardı. Yutkundum ve bakışlarımı sadece yüzüne odaklamaya çalıştım.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Dudaklarını sıkıştırdı, ama sonra yana çekilip beni içeri aldı. Avery kapıyı kapattı ve ben onun yanındaki botlarımı çıkarırken beni dikkatle inceledi.

"Uzun zamandır beni bu kadar erken uyandırmamıştın." "Düşünecek çok şeyim vardı," dedim.

"Öyle mi? Her şeyi görmezden gelip rol yapmaya devam edeceğimizi sanıyordum."

Omuzlarım gerildi ve kahve ve conchas'ı kalkan olarak kullanarak ona döndüm. "Bu konuyu öylece bırakmak istemiyorum. Bu yüzden sana kahvaltı getirmeye karar verdim."

Beni baştan aşağı süzdü.

Kahveyi kaldırdım. "Sana kafein getirdim."

Dişlerini alt dudağına batırdı, ifadesi biraz yumuşadı. "Buna hayır diyemem. Gel otur."

Avery'nin evi her zaman onun kokusuyla doluydu. Onu oturma odasına kadar takip ederken tatlı kokuyu içime çektim, o birkaç lambayı yakıp yanıma oturduğunda kanepeye oturdum. Saçlarını geriye attı ve uçlarının mavi olduğunu fark ettim.

"Saçını değiştirmişsin."

Avery saç uçlarından birini tutup parmakları arasında mavi kısmı çevirdi. "Birkaç gün önce yaptım. June yardım etti."

"Çok yakışmış," diye mırıldandım.

Dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı ve benden kahveyi aldı, yavaşça bir yudum aldı. Yumuşak bir inilti çıktı ağzından. Kahretsin. Midem yavaşça altüst oldu, kanım kulaklarımda çınladı. O mükemmel küçük ses, onu nasıl tekrar bu sesi çıkarabileceğimi merak etmeme neden oldu.

İki yıl boyunca, birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. İki yıl boyunca, bunun asla mümkün olmayacağını kendime söyledim. Onun çıkmak istemediğini veya çok meşgul olduğumuzu kendime inandırmak kolaydı.

Onun stüdyosundaki konuşmadan sonra, bu konuyu öylece bırakamazdım. Gerçek şu ki, biz arkadaştık. İçimde kaynayan arzu, buzdağının sadece görünen kısmıydı. O, çok uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı ve arkadaşlığımızı tehlikeye atma düşüncesi beni çok korkutuyordu.

Ama arkadaş olduğumuz için, bu konuyu ele almadan öylece bırakamazdım.

Avery kahvesinden bir yudum daha aldı. "Ee... Burada oturacak mıyız yoksa konuşacak mıyız?"

Terliyordum. Kanepede pozisyonumu düzelterek, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Hiçbir şey söylememeliydim."

Kaşlarını çattı ve başını salladı, hemen sertleşti. "Hayır. Bunu görmezden gelmeyeceğiz, Mateo. Tabii, senin söylemek istediğin şeyi yanlış anlamadıysam. Eğer yanlış anladıysam, lütfen beni Whynot Mezarlığı'na göm, çünkü egomun bundan sonra düzelebileceğini sanmıyorum."

"Beni yanlış anlamadın. Ama kardeşlerin benim en iyi arkadaşlarım. Küçük bir kasabada yaşıyoruz. Herkes bizim hakkımızda her şeyi biliyor."

"Ama bu onlarla ilgili değil," dedi. "Aramızda bir tür gerginlik varsa, bunu araştırmak istiyorum. Seninle birlikte olma şansını hak ediyorum, Mateo. Tabii sen de benimle birlikte olmak istiyorsan. Eğer bana burada ve şimdi, böyle hissetmediğini ve sadece arkadaş olmak istediğini söylersen, o zaman arkadaş kalırız."

"Hissediyorum. Sen geri döndüğünden beri hissediyorum, Avery." "*Geri döndüğümünden beri mi?*"

"Evet," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim. "İki yıldır. İki yıldır seni istiyorum."

Öne eğildim ve pasta poşetini sehpasının üzerine koydum, sonra yavaşça yere kayarak onun önüne diz çöktüm, böylece aynı

göz hizasında olalım. O beni geçip kahvesini masaya koydu ve sonra öne eğilmiş halde kaldı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye fısıldadı. "Kendimi kaybediyordum, Mateo. Çok uzun zamandır. Senin beni sadece..."

"Avery, sen benim arkadaşısın. Ama seni *sadece* bir arkadaş olarak görmüyorum," dedim. "Ya da bir kardeş. Öyle bir şey değil. Hiç öyle hissetmedim. Ama Austin ve Dallas'ın aşırı korumacı olmaları, bir şey denediğimde ve işe yaramadığında hayatımızı zorlaştıracığından endişelenmeme neden oluyordu."

"Öyle olurdu."

Yutkundum ve gözlerine baktım. Kirpikleri o kadar uzundu ki yumuşak yanaklarına gölge düşürüyordu. Bakışlarımla yüzünün hatlarını takip ettim, ilk kez onu saklamadan içime çektim.

"Mateo," diye fısıldadı. "Bana hep böyle mi bakıyordun?" Başımı salladım. "Sen başka tarafa baktığın her seferinde."

"*Oh.*" Gözleri dudaklarıma indi. "Sanırım bu konuşmanın geri kalanını daha sonra yapmak istiyorum."

Oof. Kalbim durdu ve kalkmaya başladım, ama parmakları gömleğime yapıştı.

"Kalkmanı istememiştim," dedi. "Sadece konuşmaktan daha fazlasını yapmak istediğimi kastetmiştim."

Beynimin onun ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü. Bir an ona baktım, sonra bakışlarım dudaklarına düştü. "Seni öpersem..."

"O zaman geri dönüş yok."

Gerçekten bunu yapacak mıydım? O kadar uzun zamandır hayalini kurmuştum ki, bu an bana gerçek dışı geldi.

Siktir et.

Yavaşça ayağa kalktım ve elimi uzattım. Onu ayağa kaldırırken avucumun içi onun avucuna yumuşak bir şekilde değdi ve onu kanepenin etrafından geçirdim.

"Ne yapıyorsun..."

Parmaklarımı saçlarına doladım ve onu duvara yasladım, penisim kot pantolonuma baskı yapıyordu. Avery başını geriye doğru eğdiğinde inledi, ben eğildiğimde dudakları açıldı. Aramızda bir nefeslik mesafe vardı, tüm vücudum onu arzuluyordu.

"Seni öpmek için çok uzun zamandır düşünüyordum," diye fısıldadım. "Çok uzun zamandır, Avery."

"O kadar çok düşündüm ki sayısını unuttum," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Öp beni. *Lütfen.*"

Saçlarını, mesafeyi kapatmasını engelleyecek kadar sıkı tuttum. Yavaşça eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

Tanrım, o çok tatlıydı. Tam da hayal ettiğim kadar tatlıydı. Kolları boynuma dolandı, öpücüğümüz derinleştikçe içimden yumuşak bir inilti çıktı. Dizimi bacaklarının arasına soktum, dillerimiz buluştuğunda bacaklarını ayırdım.

Avuçları yüzümü kavradığında başım döndü. Öpüşmeyi bıraktık, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim.

"Odama gel," diye mırıldandı, başparmaklarıyla yanaklarımı nazikçe dairesel hareketlerle okşayarak. "Yatağıma."

"Güneş neredeyse doğmak üzere," diye mırıldandım. "Kamyonetim senin garaj yolunda." "O zaman onu senin evine bırakalım, ben de seni geri getireyim. Seni istiyorum.

Bütün sabah, her sabah."

Onu tekrar öptüm ve nefes nefese gülümsedim. "Her gün mü?"

"Her öğleden sonra."

"Her gece."

Avery'nin gülümsemesi kalbimi eritti. "Her gece, yakışıklı."

Alnımı alnına dayadım ve ön tarafta duran kamyoneti düşündüm. Kimse ne yaptığımızı tahmin edemezdi, değil mi? Kimse bilemezdi.

"Başladığımız şeye devam edip kamyonla sonra ilgilensek nasıl olur?" diye sordum.

"Bana mükemmel bir fikir gibi geliyor."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Avery

Onu öpmeyi bırakamıyordum.

Bu anı çok uzun zamandır hayal ettikten sonra, hayal ettiğimden bile daha tatlıydı. Daha da ateşliydi.

Ellerim kaslı göğsünden aşağı kaydı ve gömleğinin kenarını tutup çektim.

Mateo sırttı. "Bir şey mi lazım, Blue?" "Kapa çeneni," diye tısladım ve gömleği başından çıkardım.

Kahretsin. Mateo'yu daha önce gömleksiz görmüştüm. Son birkaç yıldır yaz aylarında, grubumuz havuz başında bira içip serinlemeye çalışırken birçok kez görmüştüm. Ama onun gömleksiz halini tam önümde, *sadece* benim için görmenin farklı bir yanı vardı.

İçim içime sığmıyordu. O nazıkçe bileklerimi tutup kaldırarak başımın üstüne, arkamdaki duvara sabitlediğinde kalbim deli gibi atıyordu. Ağzı benimkine değdi ve ben daha fazlasını isteyen dudaklarımı açtım.

O çok iyi öpüşüyordu.

Yumuşak bir inilti kaçtı ve o da bileklerimi daha sıkı tutarak cevap verdi.

"Sürekli çok güzel sesler çıkarıyorsun, *mi cielo*."

Isı içimde birikti. Eğilip boynuma öpücükler kondururken bıyıkları tenime yumuşak bir dokunuş yapıyordu, beni istemsizce titretiren bu noktayı okşuyordu. Dokunduğu veya öptüğü her yerde zevk kıvılcımları çakıyordu, ta ki kalçalarımı hareket ettirene kadar.

"Çaresizim," diye inledim.

"Sana bakacağım. Söz veriyorum."

Bileklerimi bıraktı ve parmaklarını şortumun lastiğine geçirdi. Şortumu aşağı çekip yere düşerken diz çöktüğünde ağızım açık kaldı. Uyluklarımı ayırdı ve Mateo'nun önünde neredeyse çıplak olduğumun farkına vardım.

Mateo.

Bana baktı ve tişörtümü çekti. "Bunu çıkarmanı istiyorum. Seni çıplak ve muhtaç halde görmek istiyorum, kahvaltıda dilimle seni orgazma ulaştırırken."

"Tanrım," diye fısıldadım.

Yine de dediğini yaptım ve tişörtümü çıkardım. Altında hiçbir şey giymiyordum. Bana baktığında, hayranlıkla dolu sıcak gözleri tüylerimi diken diken etti. Bakışları beni yere çöküp saklanmak istememe neden oldu.

Avuç içi uyluklarımın yan tarafında yukarı aşağı kayarak parmak uçlarıyla çizgiler çizdi. "Ne oldu?"

"Bunu çok uzun zamandır yapmadım. Sen...

yapmayacağından korkuyorum." Kaşları kalktı. "Ne yapmayacağım?"

"Bilmiyorum," dedim çabucak, yanaklarım kızardı. "Benden hoşlanmayacağından mı? Ben..."

Avery.

Çok hızlıydı. Ayağa kalkıp kalçalarımı tutup beni duvara doğru döndürdüğünde ciyakladım. *Kahretsin*. Bana yaslanırken kot pantolonunun kumaşı kıcıma sürtündü, sözleri kulağımda yankılandı.

"Şu anda sana ne kadar sert olduğumu hissedebiliyor musun?"

Hissedebiliyordum. Hiç şüphesiz, bana karşı gerginleşen penisinin hatlarını hissediyordum

. Gözlerimi kapattım ve başım dönerek inledim. *Avery.*

Adımı söylediği şekilde bir emirdi. *Evet*. Seni hissedebiliyorum."

"Nasıl olur da seni istediğimden bir an bile şüphe duyarsın? Bence sen muhteşemsin." Elini amıma kaydırırken, bana derin ve yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Whynot'a döndüğünden beri seni istiyorum. Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum. Yatağında tek başıma, seninle birlikte olduğumu hayal ederek defalarca boşaldım. Yıllarca, her gün ve her gece sana dokunmayı, seni *taparcasına sevmeyi* düşündüm. Seni istiyorum, Avery. Bundan asla şüphe etme. Tamam mı?"

"Tamam." Söyleyebildiğim tek kelime buydu. Çok tahrik olmuşum, ama aynı zamanda kendimi savunmasız ve biraz da aptal hissediyordum, düşüncelerim karışmıştı. Ama bir şeyi biliyordum. "Ben de seni istiyorum. Şimdi. Her şeyden çok."

İki parmağı klitorisime dokundu. Nefesim kesildi, başım omzuna yaslandı, diğer kolu beni sıkıca sardı. Mateo beni yerinde tutarken parmakları ıslaklığımla buluştu.

İnledi. "Siktir. Şu anda benim için bu kadar ıslak olmanı seviyorum."

O klitorisimi yavaşça daireler çizerek okşarken kalçalarım sallandı. Şok dalgaları vücudumu sardı. Her parçam rahatlamak için ağlıyordu ve onun vücudunun benimkine değdiği hissinden başka bir şey düşünmek imkansızdı. Onun tutuşundaki güç, parmaklarının klitorisimde çizdiği kolay daireler.

Bir lanet beni terk etti ve ben onun ön kolunu sıkıca kavradım, o beni alay etmeye devam ederken ona tutundum. Acele etmiyordu. Bana dokunma şekli hiç aceleci değildi ve bu beni çılgına çeviriyordu.

"Yatak odasına gitmek istemiyor musun?" diye sordum. "Henüz değil."

Siktir. Onun sabrı beni öldürecekti. "Lütfen," diye sızlandım.

Mateo güldü ve klitorisimi biraz daha hızlı ovmaya başladı. "Sen benim için boşalana kadar yatak odasına gitmiyoruz."

Parmaklarını çekip beni tekrar döndürdüğünde nefesimi tuttum. Önce dudaklarımı öptü, sonra boynuma ve göğüslerime doğru indi. Bir meme ucumu ağzına alıp emdiğinde boğazımdan bir inilti çıktı, başparmağı diğer meme ucumu okşadı.

Tanrım, yanıp tutuşacaktım. O tekrar dizlerinin üzerine çöktüğünde kalçalarımı salladım, bacağımı kaldırıp omzuna attım. O dilini klitorisime bastırırken, kendimi sabitlemek için parmaklarımı saçlarına gömdüm.

Damarlarımda havai fişekler patladı. Her dokunuş çok iyi geliyordu.

Mateo beni yalamaktan çekinmedi. İki parmağını nazikçe içime kaydırırken ağzını amıma gömdüğünde bir çığlık attım. Bıyıkları çok iyi hissettiriyordu. Nefes nefese, kalçalarımı daha hızlı sallayarak yüzüne binmeye başladım. Dili ve parmaklarıyla bir ritim yarattı, beni eritip ağlatıp inlettirene kadar, onun için bir harabe haline gelene kadar.

Çok yakındım. Sınırı gittikçe daha da yaklaştırıyordum...

Onun parmakları beni doruğa ulaştıran noktaya dokunduğunda sesim evin her yerinde yankılandı. Onun dili sihirli hareketlerine devam ederken, orgazmımın her saniyesini yalarken, zevk beni sarstı ve ben şiddetle boşaldım.

Kahretsin. Duvara yaslanarak nefes nefese kaldım. Aşağı baktım, her şey bulanıktı, Mateo arkasına yaslanıp dudaklarını yaladı ve az önce beni orgazma ulaştıran parmaklarını ağzına götürdü. Elini yalamasını izlemek o kadar erotikti ki nefesim kesildi, ağzım açık kaldı.

Sonra göz kırptı.

Lanet olsun, göz

kırptı.

"Sen imkansızsın." Bu, ondan bir sırtış aldı.

Bakışlarım onun ereksiyonunun silüetine düştü. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim.

"Sanırım sıra bende," dedim.

"Sanırım..."

Tık, tık, tık.

Siktir.

Mateo gözlerini kapattı, yüzünde hayal kırıklığı ve korku karışımı bir ifade belirdi — tam da benim hissettiğim gibi. Hâlâ sertleşmişti ve bu halde kapıyı açmasının imkânı yoktu.

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

Kapı tekrar, biraz daha ısrarcı bir şekilde çalındı. Hızla şortumu ve tişörtümü alıp giydim.

"Siktir. Yakalanacağız," diye fısıldadı Mateo. "Mahvolmuş gibisin."

"Mahvolmuşum," diye tısladım. "Siktir. Egzersiz yapıyordum diyeceğim.

Ama sen gidip *egzersiz* yapmalısın."

Mateo kot pantolonuna baktı ve yüzünü buruşturdu.

Saçlarımı omuzlarımın arkasına attım ve biraz sakinleşmeye çalıştım. Kapımda kim olursa olsun, onu kapımdan kovacaktım.

Tabii kardeşimden biri değilse.

Tanrım, umarım kardeşlerimden biri değildir.

Kapıya koştum, gözetleme deliğinden baktım ve yüzüm bembeyaz oldu.

Tanrım. Kilidi açıp kapıyı hızla açtım.

Levi kapının diğer tarafında durmuş, kafasının arkasını kaşıyordu. Bana döndü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Yanaklarım olgun domates rengindeydi. Muhtemelen en iyisi, bizi rahatsız eden kişinin Levi olmasıydı, ama yine de utançtan yüzüm kızardı.

Burun delikleri genişledi. "Uh..."

Kendime baktım. Göğüs uçlarım hala sertti. Cildim kızarmıştı. Muhtemelen seks kokuyordum. *Mateo gibi.*

"Kelimelerin nasıl çalıştığını unuttum," diye mırıldandı.

Levi'nin kızarması benim için yeni bir fetiş olabilirdi. Geçen gece verandasında dururken kızardığı için kaçmışım, ama şimdi kaçamazdım. Bir an ona baktım ve sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Tabii ki. Baking soda var mı diye sormaya geldim." "Baking soda mı?"

"Evet."

Bunu ne için istiyor ki?

Arkamda ayak sesleri duydum ve sağa döndüğümde Mateo kapıda aptalca, flörtöz bir gülümsemeyle duruyordu.

Hâlâ gömleksizdi.

"Günaydın, Levi," dedi.

Ben ona şeytani bir bakış attığımda kapıya yaslandı. "Biri seni görecektir."

"Sadece Levi görecektir," dedi Mateo.

Levi, inilti ile homurtu arasında bir ses çıkardı. "Üzgünüm. Bir şeyi böldüm."

"Hayır," dedim çabucak. "Göründüğü gibi değil."

"Göründüğü gibi. Bize katılabilirsin," dedi Mateo.

Tanrım, beni öldürün. Mateo'ya şaşkın bir bakış atmak için arkamı döndüm, ama o rahat gülümsemesini koruyordu, tüm dikkati Levi'deydi.

Yine de...

İkisi bana *bir şeyler* yaparken
bana yaptıkları düşüncesiyle beynim kısa
devre yaptı. Benimle. Beni öpmek, bana
dokunmak... "Gitmeliyim," dedi Levi
kısaca.

Arkamı döndüm. Levi çoktan ön verandadan çıkmıştı, omuzları gergin bir
şekilde caddeyi geçip doğrudan evinin kapısına doğru yöneldi.

Harika.

Arkamı döndüm ve Mateo'yu içeri iterek kapıyı kapatırken somurtarak
baktım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Seni istiyor," dedi Mateo basitçe. "Bu oldukça açık."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Konuşmak için ağzımı açtım ama
hiçbir kelime çıkmadı.

Mateo kaşlarını kaldırdı. "Sen de ona ilgi duyuyor musun?"

Dürüst davranarak her şeyi mahvedecekmişim gibi hissettim. Ama yine de,
karşımdaki Mateo'ydu. Ona her şeyi söyleyebileceğimi biliyordum, duymak
istemese bile.

"Evet. Levi'den hoşlanıyorum. Ama onun benden hoşlandığını sanmıyorum.
Beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum."

"Oh, bence hoşlanıyor." Mateo kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Ya
ben de ondan hoşlandığımı söylersem?"

Ağzım açık kaldı. Bir an ona baktım ve sonra anlaşılmaz bir ses çıkardım.
"Şey," diye ciyakladım. "Daha önce paylaşmaktan çekinmediğini söylemiştin."

"Doğru kişi olursa sorun değil." Bıyığı yukarı kalktı ve bana utangaç bir
gülümseme attı. "Bilmiyorum, Avery. Üçümüz bir araya geldiğimizde aramızda
belli bir gerginlik oluyor. Bu çok açık."

"Öyle."

Bir an ikimiz de sessiz kaldık. Tanrım. Levi'nin bizi seks yaparken
yakaladığı aklıma geldi. Yumuşak bir kıkırdama çıkardım.

"*Qué?*"

"Hiçbir şey. Başka biri olsaydı, başımız belaya girerdi. Ayrıca, iki erkek
arkadaşım olmasını sevmekle açgözlülük ettiğimi düşünüyorum."

Mateo yaklaştı ve dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurdu. "O zaman bir
kız arkadaş ve bir erkek arkadaş istemekle açgözlü oluyorum."

"Bu açgözlülük mü? Bu ekonomik durumda mı?"

Beni duvara dayayarak güldü. Parmaklarını saçlarıma doladı ve hafifçe
çekti, bu his doğrudan amıma gitti.

Yumuşak bir inilti çıktı ağızımdan. Hafifçe kıvrıldım, aramızdaki tüm heyecanlı enerji daha sıcak, daha arzulu bir şeye dönüştü.

"Seninle birlikte beni sikmesini ister misin?" Mateo kulağıma fısıldadı.

"Evet," diye nefes nefese cevap verdim.

Siktir. Bunu itiraf etmekten daha çok hoşlandım.

"Bana ilgi duymuyor bile olabilir," diye mırıldandı Mateo. "Ama seni istediğini biliyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Onun sikinin bana karşı sertleştiğini hissedince bir nefes daha aldım. Aramıza uzandım ve elimi onun kot pantolonunun içine sokup, elimi onun sikinin etrafına kapattım.

"Siktir," diye homurdandı. "Sana nasıl baktığını gördüm."

Onun penisini tutuyordum. Çok sertti. Kalın ve uzundu ve onu ağızımda *istiyordum*. Damarlarımdan sıcaklık akıyordu, her parçam ondan daha fazlasını istiyordu. Başımı geriye eğdim ve alt dudağını ısırdım.

Mateo homurdandı, beni yerinde tutmaya devam ederken yumuşak bir hırıltı çıkardı. "Bu bizim sırrımız olacak. Levi'ye ne olacağını göreceğiz. Bence onu baştan çıkarmalıyız."

"Biz mi?" diye homurdandım. "Burada seksi olan sensin."

O da benim alt dudağımı ısırdı. Kısa süreli acı beni daha da azdırdı ve ben ciyakladım.

"İkimiz de seksiyiz. Yoksa sana göstermem mi gerekiyor?"

Gözlerine baktım ve yavaşça gülümsedim. "Dizlerimin üzerine çöküp sana ne kadar seksi olduğunu göstersem nasıl olur? Sonra da sen bana gösterirsin..."

Mateo zorlukla yutkundu. "Bu fikir hoşuma gitti."

Hiç bu kadar çok bir penisi emmek istemediğimi fark ettim. Saçlarımı geriye doğru taradım. "Lütfen bunu benim için tut."

Elimi kendi eliyle değiştirdi ve tekrar ona bakana kadar beni çekti. Mateo kaşlarını kaldırdı. "Sadece ben seni yatağa yatırıp sikmeye hazır olana kadar sikimi emiyorsun."

Gülümsedim. "Göreceğiz."

ON ALTI. BÖLÜM

Levi

Tam olarak neyi böldüğümü bilmiyordum, ama aklımda yüzlerce canlı açıklama canlanıyordu. Şimdi, caddeyi hızla geçip evimin kapısına doğru yürürken tek düşünebildiğim şey şuydu: *Lanet olsun, onları istiyordum.*

Sadece Avery'yi değil. Sadece
Mateo'yu da değil. İkisini birden.

Birlikte.

Ön kapıdan içeri daldım ve arkamdan kapıyı çarptım. Üst kilidi çevirirken duvarlar sallandı, sikim kot pantolonuma baskı yapıyordu.

Siktir.

Arkadaşıma olan sadakatim ve kız kardeşinden uzak durma planım, elimi duvara dayadığımda suya düştü.

Gerçekten de sevişmelerini mi böldüm? Mateo'nun kamyonetinin caddede gürültüyle geçtiğini duymuştum ve evet, komşularım gibi ön penceremden dışarı bakmışım.

Gerçekten, kabartma tozu istemiştim. Dondurmak için sağlıklı kekler pişirmeye çalışıyordum, böylece yemek sipariş etmeyi bırakacaktım. Ama aynı zamanda şunun da farkında mıydım?

Mateo'nun şafak vakti kapısına gelmiş olması mı?

Evet.

Oraya, belki de onları bölmeyi umduğum için mi gitmişim? Belki de biraz çaresiz olduğum için mi?

Buna cevap vermedim.

Kendi kendime başımı sallayarak koridordan yatak odama koştum. Parmak uçlarım kemer tokamı okşadı ve onu hızla çözdüm, sadece düşünmekten bile kafayı yemeden önce kıyafetlerimden kurtulmam gerekiyordu. Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı tekmeledim ve yere attım.

Tanrım, Avery'nin yüzündeki ifade...

Siktir.

Sırada gömleğim vardı. Battaniyemi çekip yatağa yuvarlandım. *Neyim var benim?* Sanki azgın bir hayvan gibi hissediyordum. Avery'nin az önce öptüğüm dudaklarını düşünürken, penisim zonklayarak okşanmak için yalvarırken içimden bir inilti çıktı.

Hiç şüphe yoktu. Cildinin kızardığı, meme uçlarının sertleştiği ve emilmek istediği belliydi. *Lanet olsun.*

Mateo, Avery'nin arkasına geldiğinde bana bakışını kafamdan atamadım. Gömleksiz hali çok yakışıklıydı.

Ve lanet olası sırtışı.

Flört etme şekli beni her zaman tahrik edip paniğe sevk ediyordu. Bu konuda çok doğal bir yanı vardı. Biraz sürtükçe. Gözlükleri gibi. Yakışıklı olduğunu biliyordu, ne istediğini biliyordu ve ben bunu seviyordum.

Muhtemelen sadece benimle dalga geçiyordu. Muhtemelen ben de olayı fazla abartıyordum.

Ama lanet olsun, bir erkek hayal kurabilir, değil mi? Bir erkek seksi bir erkek arkadaş ve seksi bir kız arkadaş hayal edebilir. Bunda yanlış bir şey yok, değil mi?

Avery, sanki onları kurabiye kavanozunun başında yakalamışım gibi bana bakmıştı. Orada *bir şeyler* olduğunu biliyordum. İkisini ilk gördüğüm gün fark etmişim. Mateo, aralarında hiçbir şey olmadığını söylemişti, ama sözleri, birbirleri görmediğinde birbirlerine bakışları ile uyuşmuyordu.

Elimi sikimin üzerine kapattım. Yumuşak bir inilti dudaklarımdan döküldü, başım geriye düştü. Tanrım, bu yanlıştı. Avery yasak bölge olmalıydı. Austin'e karşı biraz saygı duymalı ve onun küçük kız kardeşinden uzak durmalıydım.

Ama yine de dizlerimin üzerine çöküp, elimi sikerek onun tatlı amını tatmayı düşünüyordum.

Mateo aklıma geldi. İkisi birlikteyken bir şeyler vardı. Onların benimle birlikte olduğu düşüncesi. Whynot'a geldiğimden beri bu düşünce kafamdan çıkmıyordu.

Belki de her şeyden uzaklaştığım içindi, ya da belki de kariyerim için beni istemeyen biriyle birlikte olalı uzun zaman olduğu içindi - Avery ya da Mateo'nun beni isteyip istemediğini bilmiyordum. Onun flörtöz davetine rağmen...

Daha hızlı okşadıkça zevk içimi kapladı. Yukarı aşağı, beni sürerken amının beni sağdığını düşünerek. *Siktir*. Bunu yapmamam gerektiğini bilmek, her şeyi daha da ateşli hale getiriyordu.

Bu odada tek başıma, tüm fantezilerim serbest kaldı. Başımı yastığa yasladım, elimle hareket ederken kalçalarımı salladım, çok fena boşalmak istiyordum.

Mateo ile aynı anda Avery'yi de alabileceğim düşüncesi aklımdan geçti ve vücudumdaki her sinir şehvetle alevlendi. Tanrım, onları istiyordum. Onlara sahip olamazdım, ama onları çok istiyordum. Penisim avucumda zonkluyordu, hareketlerim hızlanıyordu. Nefesim kesildi ve kalçalarımı hareket ettirerek, ona girip çıktığımı hayal ettim. Onun penisinin benimkine sürtündüğünü hissettim. Onun saçını, hatta kendi saçını çekmeyi hayal ettim. Dizlerimin üzerine çöküp, ikimiz de onun içine boşaldıktan sonra onu yalamayı hayal ettim.

Birlikte yapabileceğimiz o kadar çok şey vardı ki, o kadar çok pozisyon, keşfedilecek o kadar çok fantezi.

O rahatlamaya çaresizce ihtiyacım vardı. Yeni şeyler denemeye açtım.

Bu olmayacak. Kendime bunu hatırlatmak bile düşüncelerimin dönmesini engelleyemedi.

İlişkilerde hep kötüydüm. Hiçbir şey yolunda gitmedi. *İşte* bu yüzden ikisiyle de hiçbir şey yapmamalıydım. Ama yatak odasında tekrar onlarla birlikte olma şansı çıkarsa, bundan vazgeçmek aptallık olurdu.

Yatak odasında, her zaman dominant olmama beklenirdi. Çoğu zaman, ben de öyle olmayı tercih ederdim. Ama itaat etmek istediğim zamanlarda, bunu çok fena arzularım. Evet, iri ve güçlüydüm. Evet, birini diz çöktürüp benim sikimi yalvararak istemesini sağlayabilirdim. İp, kürek, göz bağı ve top gag ile oynamayı severdim.

tabi olan kişinin, bana tamamen güvenebileceğini bilirken, bu durumdan kurtulup kurtulamayacağını merak etmesini sağlayan zor durumlar yaratmayı seviyordum.

Tüm bunları seviyordum, ama... Bazen

sadece iyi bir çocuk olmak istiyordum.

Ve Mateo ve Avery için gerçekten iyi olmak istiyordum.

Beni uçurumun kenarına iten düşünce buydu. Onların önünde diz çökme fikri. Avery'ye bakmak istediğim aynı saygıyla Mateo'ya bakmak.

Gözlerim kapandı, nefesim kesildi. Kahretsin, çok yakındım. Avery'nin yanaklarındaki kızarıklık ve Mateo'nun yüzündeki sırıtış aklıma geldi ve inledim.

Şimdi ne yapıyorlar?

Kesinlikle bir şeyi bölmüşüm.

Bir şey.

Siktir. Boşalmaya çok yakındım. Kahretsin, o ikisi arasındaki gerginliği daha uzun süre izleseymdim, çaresiz bir sapık gibi kapısının önünde boşalabilirdim.

Bu durumda Whynot'tan kesin kovulurdum. "Siktir," diye inledim.

Çok yakındım. Çok yakındım...

Orgazmım geldiğinde nefesim kesildi, tüm vücudum zevk dalgasıyla doldu ve spermim penisimin ucundan fışkırdı. Elime fışkırdı, işim bittiğinde damladı, inlemelerim ağır nefeslere dönüştü.

Vücudumdaki her kemik gevşedi. Tavana baktım, vantilatör tembelce dönüyordu ve ben düşündüm: *Ne halt yediğimi sanıyorum ben?*

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Avery

Mateo, ben diz çöküp kot pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdiğimde saçımı kavradı. Penisini serbest kaldı, ucundan ön sıvı damlıyordu. Öne eğilip dilimi döndürdüğümde gözlerine baktım ve tadına baktım.

Onu daha derine aldıkça, tutuşu sıkılaştı, başı geriye doğru eğildi. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu, ama onunla yapınca doğru geliyordu. Çıkardığım her inilti beni memnun ediyordu. Elimini tabanına doladım, başımı sallarken okşadım, tüm bunları yaparken yüzündeki şehvetin dansını izledim.

"Siktir," diye inledi Mateo.

Tırnaklarımı uyluklarının ön tarafına geçirdim, dişlerinin arasından bir tıslama geldi. Kafamı geri çekti ve eğildi, ağzını ağzıma değdirdi.

"Seni emmeye devam etmek istiyorum," diye nefes nefese söyledim.

"Eğer yaparsan, ben de gelirim. Ve elimden geldiğince dayanmak istiyorum. Ayağa kalk."

Beni ayağa kaldırdı ve beni kaldırırken çığlık attım, beni kolaylıkla omzuna attı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Bunu nasıl yaptın?"

Beni yatak odama taşırken popomu okşadı. "İtfaiyeci kasları, bebeğim. Senin gibi insanları kurtarmak için antrenman yapıyorum."

"Tıpkı benim gibi, ha?"

O yatak odama girip beni yatağın ortasına attığında güldüm. "Orada kal," dedi.

O yatak odasından çıkarken kaşlarımı kaldırdım. Bir anlığına kot pantolonunu karıştırdığı sesi duydum ve sonra prezervatifle geri döndü.

"Onları elinin altında tutuyorsun, ha?" diye alay ettim. "Whynot'ta kiminle görüşüyorsun?"

"Sadece sana bakıyorum. Ama cüzdanımda bir tane bulunduruyorum, çünkü ne olacağı belli olmaz."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Ya da belki beni baştan çıkarmayı planlamışsındır."

"Öyle olmasını umuyordum. Çok uzun zamandır bunu düşünüyordum, sanki rüya gibi."

Dirseklerimin üzerine yaslandım, o yatağın kenarına diz çöktüğünde midem altüst oldu. Penisini sertleşmişti, gözleri bana dikilmişti. Onun çıplak halini içime çektim. Yatak odamdaki lambaların ışığı tenini bronzlaştırmış, buklelerinin kenarlarını altın kahverengiye çevirmişti. Ama beni etkileyen sadece onun çekiciliği değildi, gülümsediğinde gözlerinin köşelerinin kırışmasıydı. Bana baktığında gözlerinin yumuşamasıydı. Sırıncı bıyığının seksi bir kötü adam gibi yukarı kalkmasıydı.

İtfaiyeci takvim modellerinin Mateo'nun yanında hiçbir değeri yoktu. "Yavaş yavaş ilerleyeceğiz," dedi.

"Yavaş gitmek istemiyorum."

Folyo ambalajı yırtarken kaşlarını kaldırdı. Onun penisine prezervatifi geçirdiğini izlerken elimle amımı okşadım. Parmaklarım klitorisimi okşadı ve sonra içime girdi. Kahretsin, sırlıklam olmuşum. Onunla dolmak için can atıyordum.

"Şu haline bak," diye mırıldandı. "Çok güzelsin, Avery. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Eminim. Eminimden de öteyim." Aklımda hiçbir şüphe yoktu. Son birkaç yıldır beni uyandıran tüm o seksi rüyaları ona anlattım mı? O lanet bıyığı sürerken kendimi kesinlikle orgazm ettiğimi söyledim mi? "Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum. Senin için çok ıslandım"

senin için ıslandım, Mateo. İçimde olmana, seni hissetmeme ihtiyacım var. Ve yapmak istediğim o kadar çok şey var ki..."

Sözlerim kesildi. Mateo'nun sapık olduğunu biliyordum, o da benim öyle olduğumu biliyordu. Sadece birkaç ay önce konuşurken tesadüfen ortaya çıkmış ve o zamandan beri aklımdan çıkmamıştı.

"Söyle bana," dedi bana doğru sürünürken. "Ne yapmak istediğini söyle bana "

Mateo ayak bileklerimi tuttuğunda beynim kısa devre yaptı. Bacaklarımı ayırdı ve üstüme çıkararak ağırlığını üzerime verdi.

"Ne istediğini söyle, Avery. Hepsini duymak istiyorum."

Beni öptü, dudaklarını alnıma bastırırken dokunuşu nazikti.

"Bunu istiyorum." Yanaklarım kızardı. "Benim sapık olduğumu biliyorsun. Ya da, burada biriyle çıkarsam öyle olurum."

"Biliyorum," dedi. "Bunu hiç derinlemesine konuşmadık. Benim de ben de öyleyim."

Yutkundum. Gergindim ama onun yanında kendimi rahat hissediyordum. Mateo ile ilgili olan şey, ona zaten güvendiğimdi. Onu *tanıyordum*. "Sadece dikkatli olmak istiyorum," dedi.

"Ben..."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Ne sorduğunu biliyordum — yine sapıkça davranabilir miydim? Son çıktığım kişi tüm hayatımı paramparça etmişti, sonra da babam ölmüştü. Whynot'a ilk geldiğimde, berbat bir haldeydim.

Ama iyileşmek için zaman ayırdım. Terapiye gittim. İlişkimizin cinsel kısmında manipülatif ve zararlı şeyler olsa da, bunun Mateo ile yapmak istediklerimi etkileyeceğini düşünmüyordum.

"Bugün hiçbir şeye atlamamız gerekmiyor," dedim. "Ama birlikte kinklerimizi keşfetmek istiyorum, Mateo. Ve bir şey çok ileri giderse ya da geçmişten duygularımı uyandırırsa sana söyleyeceğime güvenmeni istiyorum."

Mateo başını salladı. "Sana güveniyorum, Avery. Sadece seni incitecek hiçbir şey yapmak istemem."

"Biliyorum."

"Bunu tekrar yapmak istiyorum. Bunu tekrar tekrar yapmak istiyorum. Bugünden sonra senden uzaklaşabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerini kapattı, alnı hala benim alnıma yaslıydı. Aramızda bazı güvensizlikler vardı. İkimiz de hata yapıp yapmadığımızı merak ettiğimizi biliyordum.

Birisi öğrenip her şeyi mahvetmeye çalışırsa ne olur? Kardeşlerim öğrenip onunla arkadaşlık etmeyi bırakırsa ya da olayı olduğundan daha büyük göstermeye çalışırsa ne olur?

Ya ben ona aşık olursam ama o beni sevmezse?

Bu, işe yaramazsa beni mahvedecek türden bir ilişkiydi. Belki de öncekinden daha da fazla.

Çok fazla soru vardı ama cevap yoktu.

Risk alıyorduk. Ama kendimi durduramıyordum. Onu çok uzun zamandır istiyordum ve şimdi onun da beni istediğini bildiğim için, bunun nasıl bir şey olabileceğini görmek istiyordum.

Bıyığı sinsi bir gülümsemeye seğirdi. "Benimle ne tür sapkın şeyler yapmak istediğini bilmek istiyorum."

"Beni deli gibi becerdikten sonra sana her şeyi anlatacağım."

Yine aptalca bir sırıtış. Kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım. Ne kadar azgın olduğumuzu düşünürsek, bu çok masum bir hareketti, ama gerekliydi. Çünkü bu sınırı aşmış olsak bile, o benim arkadaşımdı. Her zaman benim arkadaşım olacaktı.

En azından, öyle olmasını umuyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Mateo uzun bir inilti çıkardı. Artık bekleyemezdik.

Nefesini içine çekti ve ereksiyonunu tutarken geriye yaslandı. Zorlukla yutkundum ve kalçalarımı kaldırarak onun penisinin başını karşıladım. Kalın ucunu girişime sürttü, bakışları amıma düştü. Beni izlerken yüzünü izledim, alay ederken inliyordu. Kalçalarımı salladım, daha fazlasını istedim. Tanrım, onu istiyordum. Onu çok istiyordum.

Bir elini başımın yanına koydu, ben de bacaklarımı kaldırıp onun için açtım.

"Yavaş olacağım," dedi boğuk bir sesle.

"Hayır," diye inledim. "Sert ve hızlı istiyorum."

Kafasını salladı. "Beni öldüreceksin, Blue."

Mateo, daha hızlı olmasını yalvarmama rağmen yavaşça ileri doğru itti. Santim santim, onun penisi beni doldururken, ben inleyip nefes nefese kalmıştım, onun etrafında geriliyordum. Onu daha sıkı kavrarken tırnaklarım sırtını tırmalıyordu, vücudunun ağırlığı benimkine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Beni sağdığını hissedebiliyorum," diye nefes nefese söyledi. "*Siktir, çok iyi hissettiriyorsun. Çok iyi hissettiriyorsun.*"

Artık kelimeler bile kuramıyordum. Tek ihtiyacım olan, beni akılsızca sikmesiydi.

Kalçalarımı hareket ettirdim ve o da benim hareketime karşılık verdi. İlk başta yavaşça itti, bakışları benimkilerle kilitlendi. Nefes nefese ve inlemeler arasında, kalçalarını pompalarken hiç bakışlarını kaçırmadı.

Aramızda bir şey vardı. Daha önce hiçbir sevgilimle yaşamadığım bir şey. Tutku, ihtiyaç ve şehvetle dolu bir bağ.

Hareketleri hızlandı, penisi içime girip çıkıyordu. Onu daha sıkı kavradım, o beni daha sert siktiğinde inleyerek, yatak hareketlerimizle gıcırđıyordu. Sadece sikilmekle değıl, *onun* tarafından sikilmekle gelen tüm vücudumu saran rahatlama, inanılmaz derecede tatmin ediciydi.

Onun adını tekrar tekrar haykırdım, mırıldandım. Bacaklarım onun kalçalarına dolandı, parmaklarım saçlarını kavradı ve onu bir kez daha öpücöklere boğıdı. Dili benimkiyle dans etti, vücutlarımız arasındaki ısı, kaygan bir ter tabakası oluşturdu.

"Siktir," diye inledim. "Arkadan yapman lazım. Açı..."

O çekilip beni ters çevirdiğinde çığılık attım. Yatağımanın üstünden bir yastık kapıp altına sıkıştırdı ve başım dönene kadar hızla içime girdi. Bir avuç saçımı tutup diğıer eliyle kalçalarımı kavradı ve derinlemesine girdi.

Bu açi beni mahvedecekti. Parmaklarım battaniyeyi kavradı, yüzüm yastığa gömüldü, o ise beni çılgına çeviren bir ritim tutturdu. Beni daha sert siktiğinde çığılıklarım boğıuklaştı, onun penisi tam doğıru noktaya çarptığında inlemelerim dışarı çıktı.

İspanyolca bir dizi küfür savurdu ve ben çoğunu anladım, o aynı acımasız ritmi sürdürürken ben kızardım.

"Boşalacağım," diye nefes nefese söyledim.

"Benim için sikime boşal, bebeğıim," diye homurdandı. "Sikimi böyle alırken çok iyi görünüyorsun."

Siktir. Daha önce kimse bana böyle küfürlü konuşmamıştı. Hiçbir zaman arzuladığım şekilde.

"Siktir," diye inledi. "Beni sıkığıını hissedebiliyorum." "*Çok derinsin.*"

Yataktan çıkan seslerim nefes nefese ve boğıuktu. Yatağıma salya akıtıyordum, vücudunun benimkine çarptığı hissi beni bir tür transa sokmuştu. Orgazmımın eğığine geldiğıimi hissedince inledim. Çok yakındı.

Her sinirimde havai fişekler patladı. Orgazmım içime çöktü ve ben çığlık attım, zevk dalgaları beni ele geçirirken gerildim.

"İşte böyle," diye mırıldandı. "Aferin kızım. Aferin sana. Tanrım, beni çok iyi alıyorsun bebeğim. Benim sikime böyle geliyorsun. Seni seviyorum."

Sözleri beni daha da çıldırttı, orgazmım daha fazla zevk beni sararken uzadı. Onun altında yatağa erirken nefes nefese kaldım, ellerinin kalçalarımı kavradığını hissettim, birkaç kez daha pompalandı ve sonra inledi.

Bana yaslandı, nefesi benimki kadar zorluydu. Alnını sırtıma yasladı, vücutlarımız birbirine kaynaştı, orgazmın doruğundan aşağı inerken.

"Siktir," diye mırıldandım.

Mateo kıkırdadı ve omurgamdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu, yavaşça içimden çıktı. Yan tarafa yuvarlandı ve prezervatifini atmak için bir anlığına yataktan kalktı. Bir göz açıp kapayıncaya kadar geri döndü, yanıma uzandı ve beni kendine çekti.

Bacaklarımız birbirine dolandı. Yüzümü göğsüne bastırıp kokusunu içime çektim.

"Bu...", diye başladı. "Büyülü müydü?"

"Hayatımı değiştirdi."

Ona gülümsedim. "Katılıyorum."

"Bunu tüm dünyaya anlatmak istiyorum, Avery."

Burnumu kırıştırdım. Sır saklamaktan nefret ediyordum, ama şimdilik buna ihtiyacımız olduğunu biliyordum. En son ihtiyacımız olan şey, herkesin ilişkimizle ilgilenmesiydi. "Bunu sır olarak saklamalıyız. En azından şimdilik, ne istediğimize karar verene kadar."

"Peki ya arkadaşların?"

June ve Evie'ye yalan söylemek istemedim. Ama onlar hemen anlayacaktı.

"Onlara söyleyeceğim," dedim. "Ama kimseye söylemeyecekler. Onlara güveniyorum." "Ben de güveniyorum. Evie yıllardır seni istediğimi biliyor."

Nefesim kesildi. "Ne?"

Mateo'nun sırtışı her şeyi açıklıyordu. "Evet."

"Bana hiç söylemediğine inanamıyorum. Ne hain ama."

"Önemli değil. Beklemeye değdi." Mateo mırıldandı. "Levi'yi kesinlikle baştan çıkarmalıyız."

Kızlığımın buna verdiği tepki, tüm vücudumun aynı fikirde olduğunu gösterdi. "Bunu çok isterim."

Mateo başımın üstüne bir öpücük kondurduğunda gülümsedim. Ona yaslanarak, bunun ne kadar doğru olduğunu düşündüm.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı. "Ama hareket etmek istemiyorum. Bütün gün seninle böyle kalmak istiyorum. Ama güneş yükseldi ve kamyonetim senin garajında. Ve şu anda biri kapıyı çalarsa..."

Kalbim bir an durdu. "Bana iki dakika daha ver." "Sana hayatımın geri kalanını vereceğim."

Kaşlarım kalktı ve başımı geriye eğip ona baktım. Ben bir şey söylemeden dudaklarıma bir öpücük kondurdu, kollarını bana sıkıca doladı, olabildiğince birbirimize yakın olana kadar.

"İki dakika daha," dedi yumuşak bir sesle.
Onların her saniyesini içime çekecektim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Levi

Bu noktada beni ayakta tutan tek şey kameramdı.

Avery ve Mateo benim sonum olacaktı. Onları kesintiye uğrattığımdan beri görmemiştim, ama bu muhtemelen en iyisiydi. İkisinin de ne kadar kızardığını düşünmeden tek kelime bile edemeyeceğimi biliyordum.

Whynot Stay'in avlusunda birkaç fotoğraf çekerken diz çöktüm ve arkamdaki çeşmeden akan suyun sesini dinledim. Hafta içi daha sakindi, ama yine de birkaç misafir vardı.

Parmağım düğmeye birkaç kez bastı, her fotoğraf birbirinden sadece biraz farklıydı. Bir kelebek kaktüs çiçeğinin üzerine konarken, kanatları bana parlak renklerle göz kırptı.

"Nasıl gidiyor?"

"*Siktir.*" Mateo'nun avlu çitine yaslanıp beni izlediğini görünce irkildim ve sıçradım.

Özür dilercesine yüzünü buruşturdu ve gözlüklerini burnunun köprüsüne itti. "Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim."

"Kelebeği benden daha çok korkuttun," diye mırıldandım.

Ama bu doğru değildi. Kelebek hala çiçeğin üzerindeydi ve yanımızdaki yakışıklı itfaiyeciyi hiç umursamıyordu.

Mateo, lacivert tişörtün üzerine askılı itfaiyeci pantolonu giymişti. Rahat olsa bile kasları şişkin görünüyordu.

"Fotoğraf mı çekiyorsun?" diye sordu. "Evet."

"Ne için?"

"Eğlence için."

Mateo sırtıttı. "Bugün çok konuşkanmıssın."

Onun alaycı tavrı beni gülümsetmiş ve ben de başımı sallamıştım. "Daha kötüsu de söylendi."

"Hmm. Kimsenin sana kötü şeyler söyleyeceğini sanmıyorum."

"Sen hiç benim tarafımdan pistte dayak yemedin."

Mateo'nun kahkahası avluda yankılandı. Fotoğraf makinesinin askısını boynuma geçirdim ve çitin yanına gidip onun yanına yaslandım ve sıcak bakışlarıyla buluştum. Mateo'nun en güzel gözlere sahip olduğuna yemin ederdim. Koyu kirpikler, beni içine çeken kahverengi irisler, çok gülümsediği için gözlerinin köşelerinde hafif kırışıklıklar.

Benim kırışıklıklarımın somurtmaktan kaynaklandığından emindim. Belki bir gün bunu değiştirebilirdim.

"Hokey oynayamam," dedi Mateo. "Gerçek hayatta hiç hokey sopası gördüğümü sanmıyorum."

"Burada neden görmek gerektiğini bilmiyorum," dedim. "Benim oynamaya başlamamın tek nedeni, benim de Minnesota'da büyümüş olmamdı. Hiç oraya gittin mi?"

"Minnesota mı? Hayır."

Mateo biraz daha yaklaştı, yüzü benimkine çok yakındı. O kadar yakındı ki gözlerim sürekli onun ağzına, bıyığına, onu öpmek istediğim yere kayıyordu. Onu hemen burada öpebilirdim. *Kahretsin.*

"Bir ara bir yol gezisi yapıp tüm eyaletleri gezmek istiyorum," diye devam etti. "Başka biriyle yapmak eğlenceli olurdu. Belki iki kişiyle bile."

İma ettiği şeyi anladım, ama ciddi olup olmadığını merak ettim. Gerçekten Avery ve beni mi kastetti? Ben mi küstahlık ediyordum?

"Küçük geziler yaptım," dedim, boğazım birden kurudu. "Bir partnerle mi?"

Yavaşça başımı salladım, bakışlarım yine onun ağzına döndü. "Hiç. Son birkaç yıldır seyahatlerimin çoğu iş için oldu. Yani genellikle sadece içki içip seks yapmak isteyen bir grup yetişkin erkekle."

"Yani otobüste kalıp kediler için battaniye ördün mü?" Kahkaha attım.

"Hayır. Öyle değil."

"Öyle düşünmemiştim." Bilmiş bir gülümseme attı. "Seni rahibe olarak hayal edemiyorum."

"Ben ondan en uzak kişiyim."

"Öyle mi? Şüphelerim var."

Ona kaşlarımı çattım. "Neye ilgi duyduğumu görsen şaşırırsın."

"Eminim şaşırmam. Ama tahmin edeyim, bir sanatçı ve itfaiyeciyi yatakta yuvarlanmak mı?"

Siktir. Düşüncelerim buharlaştı. Konuşmak için ağzımı açtım, ama ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Avery'nin evinde geçen gün olanların arasında kalma fikri aklıma geldi ve iniltiyi bastırarak başka yere baktım.

"Eminim ikiniz de gayet iyisinizdir," diye mırıldandım.

"Eh, kendin görmeden bilemezsin."

Ben bittim. Mateo beni içten içe parçalayacaktı. Penisim kot pantolonuma baskı yapacak kadar sertleşti, tüm kanım damarlarımdan gürültüyle akıyordu.

Neden bu kadar seksi olmak zorundaydı ki?

Ona nasıl cevap vermem gerekiyordu?

Evet, ikinize katılmak ve üçümüz ateşli bir karmaşa haline gelene kadar yatakta yuvarlanmak isterdim...

Ama üç sorun vardı. Avery, Austin ve

Dallas'ın kız kardeşi. Mateo onların

arkadaşı.

Ve ben Whynot'tan ayrılacaktım. *Yakında.*

Bana göz kırptı ve sırtını düzelterek geriye yaslandı. Gülümsemesi biraz sönükleşti, ifadesi daha ciddi hale geldi. "Söylemek istediğim şeyler var ama..."

"Mateo, cevap ver. Mateo."

Kemerine takılı bir telsiz bizi böldü. Gözlerimiz bir anlığına buluştu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Sorun değil. Biz..."

"Başka bir zaman konuşuruz, tamam mı?"

O radyoyu eline alıp yan tarafındaki düğmeye bastığında başımı salladım.
"Ne oldu?"

"O çocuklar yine iş başında. Parkta havai fişek patlatıyorlar ve duman gördüğü için biri polisi aramış."

"Tabii ki, lanet olsun." Yüzünü ovuşturarak tekrar düğmeye basıp konuşmaya başladı. "Oraya gidiyorum."

Telsizi kapattı.

"Yardım ister misin?" diye sordum. Neden yardım teklif ettiğimi bilmiyordum. Ben itfaiyeci değildim. Birini itmek dışında ne yapacağımı bile bilmiyordum.

"Sorun yok," diye güldü. "Birkaç genç çocuk aptalca şeyler yapıyor. Beni gördükleri anda, göz açıp kapayıncaya kadar parktan çıkacaklar. Sadece hiçbir şeyin tutuşmadığından emin olmam gerekiyor."

"Görüşürüz o zaman."

Mateo başını salladı. "Görüşürüz. Yakında öğle yemeği yiyelim." "T-tamam."

Sesim biraz titriyordu. Mateo kamyonetine doğru yürüdü ve ben kameramı kaldırdım, geniş sırtını, kaslarını, ondan dalgalar halinde yayılan kahramanca enerjisini fotoğraflamak istedim.

Ama böyle bir anı, ekran aracılığıyla izlemek istemedim.

Fotoğrafçı olmama rağmen, o adama yakışır tek bir fotoğraf bile çekilemezdi.

O kadar çekiciydi ki.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mateo

Haftanın geri kalanında bulutların üzerindeydim. Avery ile birlikte olduğumuzdan beri, iki aptal aşık genç gibi durmadan mesajlaşıyorduk.

Bir elimde ramen, diğer elimde telefonumla itfaiye istasyonunun dinlenme odasından mikrodalgaya doğru yürüdüm.

Bu gece ne yapıyorsun?

Avery'nin adının altında noktalar belirdi.

Bu akşam aile yemeği var. Ne, istasyonda ramen yiyerek yalnız mı hissediyorsun?

Tabii ki... Ya sen de gelsen?
Sana itfaiye direğini gösterebilirim ;)

Kesinlikle olmaz. Her şeyi gizli tutuyoruz, unuttun mu?

Levi'ye eşlik etmeye ne dersin?

Ramenimi mikrodalgaya koyarken kaşlarımı kaldırdım. Ama haklıydı. Vardiyam yaklaşık bir saat sonra bitecek, gönüllülerimizden biri devralacak ve acil bir durum olmadıkça serbest kalacaktım.

Levi'nin evde olduğunu zaten biliyordum. Pazar gecesi Whynot'ta başka ne yapılabilirdi ki?

Aman Tanrım

İyi fikir. Ona itfaiye direğini göstereceğim.

Çarşamba günü
görüşüğümüzde sana sahip
olduğum tüm kink
ekipmanlarını göstermemi
hatırlat...

Tabii ki yapacağım. Durmadan bunu düşünüyorum.

Aptal gibi sırtıyordum. Cuma gününden beri, internette de biraz alışveriş yapmışım. Belki fazla hırslıydım, ama hediye vermek en sevdiğim şeylerden biriydi. Ve sapkın hediyeler? Daha da iyiydi.

Yeni bir deri kırbaç, yeni bir binicilik kamçısı, yeni bir top gag ve birkaç tasma için beş yüz dolar harcadım mı?

Evet.

Ona çok yakışacağını düşündüğüm gece mavisi dantelli bir bodysuit için daha da fazla para harcamış mıydım?

Evet.

Avery ve belki Levi'nin bu şeylere ilgi duyup duymadıklarını görmek için beklemeli miydim?

O da evet.

Ama bazen yetişkinlere uygun şeylere harcamazsam, yetişkin parasına sahip olmanın ne anlamı vardı ki? Zaten bir kürek ve diğer sapkın eşyalarım vardı, ama *bizim* için bir şeyler istedim.

Mikrodalga bip sesi çıkınca, birria'nın kalanını içeren kabı açtım ve ramen'i onunla değiştirdim. Bir dakika sonra, eti ramen'ime ekledim ve çorbamı mola masasına götürdüm, sokağa bakan pencereden dışarı baktım.

İstasyon küçüktü. Aslında bir direğimiz vardı, ama çoğunlukla modası geçmişti.

Ramenim soğuması biraz zaman alacaktı, bu yüzden...
Telefonumu tekrar çıkardım ve Levi'nin adını buldum. Austin bana onun numarasını vermişti, ama henüz mesajlaşmamıştık.

Selam, ben Mateo. Bu akşam meşgul müsün?

Okudu. Cevap yazıp yazmayacağını beklerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Tanrım, ellerim terlemişti. Aslında tüm vücudum terlemişti.

Meşgul değilim. Sen?

Tabii ki.

Bir saat sonra işim bitiyor.
Bana eşlik eder misin?

Sessizlikle karşılaştım. Kahretsin. Belki de yanılmışım...

Tabii. İşten sonra gel. Yemem gereken kekler var.

Muffin mi? Eminim kışını kastetmemiştir, değil mi?
Yani, her halükarda...

Kulağa hoş geliyor. Birazdan görüşürüz.

Sonraki bir saat, insanlık tarihinin en uzun saatiydi. Tommy istasyonun ön kapısından içeri girerken, benim botum kaldırıma vuruyordu. Doğruca kamyonetime gittim ve motoru çalıştırdım, Levi'nin evine doğru giderken kalbim deli gibi atıyordu.

Flört etmek benim için her zaman doğal bir şeydi. Flört etmeyi severdim. İnsanları utandırmayı severdim. Zorlu mücadeleleri de severdim.

Levi bir meydan okuma gibi geliyordu. Gerçekten seksi, sert, kaslı bir meydan okuma.

Gerçekten bunu yapıyordum. Levi'nin beni ve Avery'yi gördüğündeki ifadesini düşündüm. Güzel gözlerindeki ateş, bronz yanaklarına yayılan kızarıklık. O anda, orada diz çökmeye hazır gibi görünüyordu.

Ya da belki de öyle olmasını dilemişimdir.

Armadillo Lane'e döndüğümde hızımı yavaşlattım. Arabayı garaja çekip dışarı çıktım ve caddenin karşısındaki Avery'nin küçük evine baktım. Taşındığından beri orayı gerçekten bir yuvaya dönüştürmüştü. İlk kez gördüğüm zamanı hatırladım.

Whynot'a geldim ve burası kim bilir ne zamandır satılık olan üzücü bir evdi.

Levi buradayken kiraladığı ev, Colorado'ya taşınan bir çiftin sattığı bir Airbnb eviydi. Evi çok güzel yapmışlardı ve bu tozlu köşeye gelmek için kaç kişinin bu evi kiraladığına sürekli şaşıryordum.

Kamyonetimi kilitlemeye zahmet etmedim ve Levi'nin kapısına yöneldim. Kapı parlak sarıya boyanmıştı ve içinde ölü bitkiler olan birkaç pembe saksı vardı. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, ama kapı açıldı ve Levi kocaman omuzlarıyla kapı çerçevesini doldurdu.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama kendimi kelimeler bulamadan buldum.

Levi gömleksiz ve kot pantolonluydu. Ama çıplak göğsünün ve kotunun üzerinde dantelli firfırları ve kalpleri olan pastel pembe bir önlük vardı.

"Sormak istediğim çok şey var," dedim sonunda.

Levi homurdandı ve beni içeri almak için kenara çekildi. Onun yanından geçerken omurgamdan bir sıcaklık yayıldı, o kapıyı kapatırken ikimiz de giriş holüne sıkıştık. Kilidi çevirdi ve ellerini beline koydu.

"Muffinlerim başarısız oldu," diye iç geçirdi. "Kabartma tozu yerine karbonat almışım ve şimdiye kadar fark etmemişim. Matematik diploması olan ve yirmi farklı hesap tablosu tutan biri olarak, pasta yapmayı bilmem gerekirdi."

Ev, yaban mersini kokusuyla doldu. Onun botlarının yanına ayakkabılarımı çıkardım. "Matematik diploması aldığını mı söyledin?"

"Evet. Şaşırtıcı, değil mi?"

"Biraz. Peki ya hesap tabloları?"

Levi sırtıttı. "Onları her şeyden çok seviyorum. Beni düzenli tutuyorlar."

"Uh-huh. Anlıyorum." *İlginç.* Bu yeni bilgiyle aklıma gelen ilk düşünce, muhtemelen *onun bir sapkınlık tablosu olduğu idi.* "Ben de pek iyi bir fırıncı olduğumu söyleyemem. Ama yine de muffinlerini seve seve deneyeceğim."

"Mesele şu ki, bunlar proteinli kekler. Beslenme düzenimi tamamen bozmamaya çalışıyorum. Eskiden apartmanımın aşağısındaki küçük bir fırından alırdım, bu da onları burada pişirmeyi denediğim yarım yamalak bir girişimdi."

Şimdi de ben yüzümü buruşturdum. "Sağlıklı kekler gibi mi?" "Evet. Denedim. Çok iyi olacaklarını sanmıyorum."

"Yine de deneyeceğim." Muffinlere olan hevesim giderek azalsa da.

Levi beni koridordan ön taraftaki oturma odasından geçerek mutfağa götürdü. Bu evde kendini çok yabancı hissediyordu, sanki camdan yapılmış kırılğan eşyaların arasında yaşayan bir dev gibi. Mutfaka girerken Minnesota'daki dairesi nasıl bir yerdi acaba diye merak ettim, ama sonra elime verilen yaban mersinli kek felaketi karşısında tüm düşüncelerim silindi.

Ağzımı elimle kapatarak gülmemi bastırdım. Bunun gerçekten sadece kabartma tozu sorunu mu yoksa onun söylediği her ne haltsa o mu olduğunu bilmiyordum. Muffinler tavanın her yerine yapışkan bir felakete dönüşmüştü, yaban mersini dışarı akıyordu, protein tozu fayanslı tezgahın her yerine dağılmıştı.

Tek söyleyebildiğim, "Ortalığı epey dağıttın" oldu.

"Evet," diye inledi. "Bana gülüyorsun."

"Gülmüyorum..." diye boğuk bir sesle söyledim. Levi kollarını kavuşturdu ve muffin tepsisine sanki dünyadaki en hayal kırıcı şeymiş gibi baktı. Bir kahkaha daha atmamak için kendimi zor tuttum. "Bunlar oldukça kötü görünüyor."

"Bir tane tatmak ister misin?"

"Hayır, sanırım bunlar şimdiye kadar yediğim en kötü muffinler olabilir." "Kitabı kapağına göre yargılama."

Gülmememe zorlukla engel oluyordum. "Bir önerim var."

Yavaşça bana döndü ve kaşlarını kaldırdı, gözleri eğlenceyle parıldıyor olsa da ciddiye.

"Belki Evie ile ittifak kurmalısın. Onunla geçen hafta yogada tanışmıştın. O fırının sahibi. Eminim sana proteinli kekler yapar, onlar da..."

"Felaket olmaz mı?" diye

sordu düz bir sesle. "Şey..."

Evet."

Levi güldü ve başını salladı, dikkatini tekrar onlara çevirdi. "Bunu nasıl temizleyeceğim ben?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben olsam tüm tavayı çöpe atardım."

"Bütün tavayı mı? Kesinlikle olmaz." Şimdi gülüşü biraz daha içtendi.

"Sabah hallederim. THC içeceği ister misin? Hafif, bira gibi. Alkolden çok daha fazla seviyorum."

Kaşlarını havaya kalktı. "Tabii ki, Minnesota. Bir tane alayım."

Levi, 1950'lerin geleneksel ev hanımı dergilerinden çıkmış gibi görünen küçük mavi buzdolabını açtı ve bana bir içecek uzattı. İkimiz de kutularımızı açtık ve ben bir yudum alırken onu biraz fazla yakından izledim.

Levi'nin gözleri büyüdü ve kaşlarını çattı. "Bunu giydiğimi unutmuşum." Önlüğüne baktı ve içkisini tezgahın üzerine koydu, kendi kendine mırıldandı. "Hemen dönerim."

"Benim için onu çıkarmana gerek yok."

Kafasını salladı. "Sen giyebilirsin." "Gömlersiz mi, yoksa tamamen çıplak mı?"

"Sen seç." Kıkırdadı, sonra boğazını temizledi. "Hemen dönerim." "Dışarıda beklesem mi?" Temiz havaya ihtiyacım vardı, özellikle de kanım kaynıyordu ve beni yakmadan önce bu seksi düşünceleri dondurmam gerekiyordu.

"Tabii. Hemen geliyorum."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Mateo

Levi'nin arka bahçesinde *beklerken* ateşböcekleri bana göz kırptı. Başımı geriye doğru eğip yıldızlara baktım ve sinirlerimin beni tamamen ele geçirdiğini hissettim.

Gerçekten buradaydım. Gerçekten bunu yapıyordum. Bunun bir yere varacağından bile emin değildim.

Sineklik kapısı kapandı ve Levi dışarı çıktığında döndüm. Yumuşak, taşlanmış gri bir tişört ve kot pantolon giymişti. Onları hemen çıkarmak istedim.

Levi bir yudum alırken gözlerime baktı. "Benimle oturmak ister misin?" "Tabii," dedim. "Neden olmasın?"

O inledi. "Bu şaka beni öldürüyor."

"Hiç eskimiyor," diye alay ettim ve merdivenleri çıkararak verandasına doğru koştum.

Verandadaki salıncakta oturdu ve sağa doğru kaydı. Bir an tereddüt ettim ve sonra karar verdim - siktir et. Ona katılacaktım. Sol tarafa oturdum, aramızda garip bir boşluk vardı.

Bencilce, yan yana oturmamızı diledim. Hatta el ele tutuşmamızı. Bu duygu her neyse, onun etrafında dans etmekten başka *bir şey*.

Ben ne yapıyordum ki? Aramızdaki gerginlik o kadar yoğundu ki, bıçakla kesilebilirdi. Ateş o kadar sıcaktı ki, bizi hortumla söndürmem gerektiğini hissettim.

"Dürüst olabilir miyim?" diye sordum ona.

Levi keskin bir nefes aldı, arka bahçeye bakmaya devam etti, ancak orada ölü çimler ve birkaç kaya dışında ilginç bir şey yoktu. Ara sıra bir ateşböceği bize göz kırpyordu, belki de o yüzden ona bakıyordu.

Ya da belki de bana bakamıyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Dürüst olmanı isterim."

Karnımda sinirlerim gerildi. Kusacakmışım gibi hissettim. Flört etmek ne kadar kolay olursa olsun, birine böyle bir gerçeği söylemek beni her zaman endişelendirirdi. "Seni istiyorum. Seni Avery'nin galerisinin önünde gördüğümünden beri istiyorum. Seni çekici buluyorum. Seni ilginç buluyorum. Ve burada bir şey olduğunu hissediyorum."

Bir an sessiz kaldı, kasları gerildi. Her şeyi yanlış mı yorumluyordum diye merak ederek, zorlukla yutkundum. Ya aslında erkeklerden hoşlanmıyorsa? Ya aramızda hiçbir şey yoksa ve ben bunu uyduruyorsam?

Aman Tanrım. Bu çok kötü olurdu.

En iyi arkadaşımın *diğer* en iyi arkadaşı ve onun kız kardeşi ile flört ettiğimi düşünmek bile istemiyordum. Austin bunu öğrenirse, beni affedeceğinden emin değildim.

Ama yine de, bu onu ilgilendirmezdi. Hepimiz yetişkinlerdik.

Yine de...

Levi boğazını temizledi. "Peki ya Avery?" "Onu da istiyorum. Sanırım sen de istiyorsun."

Yarım gülümsemesinde bir eğlence izi yakaladım. Arka kapıdan gelen ışık yüzünün bir tarafını aydınlatırken, gölgeler geri kalanını yutuyordu.

"Benimle flört ettiğinde kalbim duruyor," diye fısıldadı.

"Umarım iyi anlamda," diye mırıldandım, içkimi sıkıca tutarak. "Ve 'bu adama yumruk atmak istiyorum' anlamında değil."

Levi hiçbir şey söylemedi. Ama eli yavaşça salıncağın tahta çitaları üzerinde ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve parmakları benimkilerle birbirine dolandı.

Birinin elini tutmaktan bu kadar heyecanlanmak aptalca mıydı? Belki. Ama Levi'nin eli büyük ve pürüzlüydü, aynı zamanda çok güçlü ve

aynı zamanda çok nazikti ve içim eriyip gidiyordu. "Bu iyi bir şey," diye fısıldadı. "Ben de biseksüelim, Mateo. Yani, yani, sanırım..."

"Evet," diye nefes verdim. "Öyleyim. Ve sen de öylesin."

O başını salladı. "Evet. Ama bu tür şeylerde pek iyi değilim. Yani, belki yatak odasında. En azından öyle duydum. Ama ilişkiler ve romantizm konusunda kötüyüm. Bu yüzden fiziksel bir bağdan daha fazlasını vaat edemeyeceğimi düşünüyorum, özellikle de birkaç hafta sonra ayrılacaksam."

Göğsüm sıkıştı. Sonsuza kadar sürecek bir söz beklemiyordum, ama Levi'yi fiziksel çekiciliğin ötesinde seviyordum.

Ama onunla birlikte olabilmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Anlıyorum," dedim. "Yine de, ilişkilerde kötü olduğunu sanmıyorum."

"Geçmişim aksini söylüyor. Ayrıca, açıkça söylemek gerekirse, ben de Avery'yi istiyorum. Ama

kardeşleri beni öldürür. Muhtemelen seni de. Üçümüz bir arada olursak? Austin kalp krizi geçirir herhalde."

"Avery ve ben yıllardır birbirimizin etrafında dolanıp duruyorduk, ama geçen hafta buna bir şans vermeye karar verdik. Sen, bizim sonunda bir şans vermeyi denediğimiz anda ortaya çıktın. Ve geçen hafta boyunca mesajlaştık, konuştuk ve planlar yaptık. Dürüst olmak gerekirse, senin gelişin sonunda bir şeyler yapmamı sağladı. Ama June ve Evie dışında herkesten bunu gizliyoruz, çünkü onlar Avery'nin en iyi arkadaşları ve onlardan saklanmak istemiyoruz. Ayrıca, onlar da ağzını kapalı tutacaklar."

O hafifçe homurdandı. "Neden bu kadar aşırı koruyucu olduklarını merak ediyorum."

"Kim? Kardeşleri mi?"

"Evet. Austin yıllardır benden çok şey sakladı, bu yüzden bazı bilgileri kaçırdığımı hissediyorum."

"Nedeninin bir kısmını biliyorum," dedim belirsiz bir şekilde. "Ama bunu anlatmak bana düşmez. Tek söyleyeceğim, Dallas ve Austin'in eski bir arkadaşıyla çıkmış ve o adam onu incitmiş."

Levi'nin eli sıkılaştı. "Fiziksel olarak mı?"

"Tam emin değilim." Ben bile her şeyi bilmiyordum. "Bence daha çok zihinsel manipülasyondur. Ama kimse bana tüm hikayeyi anlatmadı ve ben de hiç kurcalamadım."

"Zihinsel istismar da en az fiziksel istismar kadar kötüdür."

"Birçok şekilde olabilir." Göğsümdeki ateşi yuttum. Avery'ye zarar veren biri olması fikri, cinayet işlemek istememe neden oluyordu. "Austin ve Dallas onun parçalandığını izlediler. Sonra babaları eve dönerken yolda vefat etti ve o buraya geri taşındı. O zamandan beri onu korumak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ve kenarda oturup, ona asla sahip olamayacağımı kendime söyleyip durdum."

"Onu asla incitmek istemem."

"Ben de."

"O zaman bu işe karışmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

"Mesele şu ki, Levi, hepimiz yetişkiniz. Eğer onu istiyorsan ve o da seni istiyorsa, o duygunun peşinden gitmemek için hiçbir neden yok."

"Şu anda bana 'neden olmasın' deme."

Gülerek elini hafifçe sıktım. "Tek söylediğim, Avery için bu riski almaya değer. Ve ona ne kadar değer verdiğimi göstermek için iki yıl bekleyen biri olarak, bekleme."

Levi mırıldandı ve sonunda başını çevirip bana baktı. Gözlerine baktım ve dünyadaki her şey yavaşlamış gibi geldi.

"Peki ya biz?" diye sordu. "Sana seni istediğimi söyledim." "Ya ben de seni istediğimi söylersem?"

Kalbim göğüs kafesime çarptı. "O zaman sana, neden hala arka verandanda el ele tutuşuyoruz diye sorardım."

"Sonra kalkıp seni yatak odama götürürdüm." "Ben de dizlerimin üzerine çöküp sikini yalardım."

Levi elimi kucağına çekti. Avucum denim üzerinde kaydı ve sert sikini fermuarında gerginleşti. Tanrım, sakin kocaman.

"Belki önce öpüşmeliyiz," dedi. "Belki de öyle yapmalıyız."

İçeceklerimizi verandaya bıraktık. Sonra beni öne doğru çekti. Beni kucağına çekip başımı döndüren bir kolaylıkla kaldırırken, veranda salıncağı altımızda gıcırdadı. Hafif bir adam değildim, ama beni bu şekilde itip kakması beni lanet olası bir prenses gibi hissettirdi.

Ve bunu çok sevdim. Onu domine edeceğimi bilsem de, bunu sevdim.

Hayır, bayıldım.

Dizlerim onun kalçalarının iki yanına yerleşti. Vücudumu onun vücuduna sürtünce, penisim sertleşti ve onun ereksiyonunun hatlarına süründü. Parmakları kısa buklelerime dolandı ve ağzımı kendine doğru çekti. Ağzı sıcaktı ve arzulu, ama benimki de öyleydi. Öpüşmemiz sert ve açgözlüydü. Bu hokey oyuncusuna karşı, pahalı ve hiç giyilmemiş botlarıyla kasabamızı toz duman ettiğinden beri duyduğum susuzluğu gidermek için çaresizdim.

"Siktir," diye homurdandı.

Siktir, haklıydı. Geri çekildim, bir saniye onun bakışlarını tuttum. Aramızda söylenmemiş bir şey geçti ve tek bir hareketle, o ayağa kalkarken bacaklarımı beline doladım, beni kendine çekerek arka kapıdan taşıdı.

Kapı arkamızda çarptı ve o beni duvara ittiğinde evin içinde yankılandı. Öpücüklerimiz bizi tüketti, vücudumun her parçası onun için yanıyordu.

"Umarım kayganlaştırıcı ve prezervatifin vardır," diye nefes nefese söyledim.

"Evet. Tanrıya şükür." Bir an durakladı, başını eğdi. "Ben seni mi sikiyorum yoksa sen beni mi sikiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni sikmemi ister misin, Levi?"

Boğazı o kadar sert yuttu ki, boğazı sallandı. Yanakları pembeye döndü, yüzü kıpkırmızı oldu.

"İkisini de yapabiliriz," dedim. "Bütün gece vaktim var. Whynot yanmazsa, mesaim bitmiştir."

Levi sırtıttı ve onun gerçekten gülümsediğini ilk kez gördüğümü fark ettim. Bu gülümsemede hiçbir sahtecilik yoktu. Ve lanet olsun, gülümsediğinde çok yakışıklıydı.

Çenesini avuçladım, parmaklarımı sakalında gezdirdim. "Beni yatağına taşı. Hemen."

"Demek talepkar olan sensin."

"Kesinlikle öyleyim," dedim. "Ama sana iyi bakacağım."

Bu sözü aklında tutarak, bakışları ısındı ve beni sıkıca sarıp, yemek odasından geçerek koridordan geçip doğrudan yatak odasına götürdü. O kapıyı arkamızdan kapattığında, arkasına uzanıp ışığı açtım.

"Lambayı ben yakarım," diye

homurdandı. "Parlak ışıkları sevmez

misin?" diye alay ettim.

Beni yatağına attı ve ben güldüm, o tekrar düğmeyi kapatırken ben eğilip lambayı yaktım.

"Parlak ışıkları sevmem," dedi. "Ve bu özellikle çok rahatsız edici. Minnesota'daki dairemdeki tüm ışıklar, açıldıklarında Tanrı'nın sana bakıyormuş gibi hissettirmeyen bir türden."

Otururken burnumu çekerek, onu izlerken gömleğimi yırttım. Onun evinin başka bir yerde olduğunu hiç düşünmemiştim. "Bir dairen olduğunu unutmuşum."

"Evet," dedi. "Antrenman yaptığımız yerin hemen köşesinde, bu yüzden işe yürüyerek gidiyorum."

"Yani hayatın hokey etrafında dönüyor."

"Öyleydi." Gömleğini başından çıkardı ve kaslı omuzları, göğsü ve son birkaç haftada biraz yumuşamış karın kasları ortaya çıktı. "Ama artık değil."

Gülümsemem yumuşadı ve başımı eğerek onu düşünceli bir şekilde süzdüm. Kemer tokasını çekerken gözlerimi ondan ayırmadım, yatak kenarında durup beni izliyordu. Kemerini çıkarırken metal tıkırdadı, deri kot pantolonuna sürtünerek yere düştü. En üst düğmeyi açmadan önce, elimi kaldırıp öne doğru eğildim.

"Bunu ben yapacağım," dedim.

Yatağın kenarına doğru hareket ettiğimde eli durdu. Uyluklarım onun iki yanına yayılmış şekilde oturdum ve başımı geriye eğdim. Parmaklarım soğuk düğmeyi çekip kotunu açarken gözlerine bakmayı seviyordum. Yavaşça fermuarı açtım, sadece onun gözlerinden bakışlarımı çekip penisine baktım. İnanılmaz derecede sertleşmişti. Kotunu aşağı çekip, penisi serbest kalana kadar külotunu da aşağı çektim.

Vay canına. Penisine bakarken zihnim boşaldı. Kalın ve uzundu, damarları gövde boyunca şişmişti. Testislerini, kalçalarının V şeklini, *onun* muhteşemliğini içime çektim.

Levi, gördüğüm en seksi erkeklerden biriydi. Kesinlikle birlikte olduğum en seksi erkekti.

Onun penisini emmek zor olacaktı. Ama ben zorlukları severdim.

"Eğer çok fazlaysam..."

"Sakin öyle bir şey söyleme," diye sözünü kestim. "Senin sakin çok güzel." Kafamı kaldırdım ve adamın yüzünün kızardığını gördüm.

Kızarıyordu.

"Daha fazlasını isteyene kadar seni emmeye devam edeceğim," diye söz verdim. "Sonra da benim adımla haykırıncaya kadar seni sikmeye devam edeceğim."

Konuşmak için ağzını açtı, ama ben elimi onun üzerine kapatıp ucunu ağzıma götürdüğümde sözleri kesildi. Tuzlu ön sıvının tadı dilime çarptı ve vücudum tepki verdi.

Onu daha derine aldıkça ağzımda sikişin ağırlığını hissetmek beni ilkel bir şekilde tahrik etti.

Levi'nin inlemesi kulağıma müzik gibi geldi. Onu daha derine aldıkça nefesi kesildi, ta ki penisinin başı boğazımın arkasına değene kadar. Elimi penisinin tabanına doladım, onun kalçalarını arzuyla sallayan bir ritim bulduğumda onu yavaşça okşadım.

"Siktir," diye homurdandı. "*Mateo.*"

Oh evet. Adımı öyle boğuk bir sesle duymak? Vücudumdaki her sinir şehvetle alevlendi.

Hareketleri hızlanmaya başladığında ağzımı penisinden çektim. Elimi penisinin etrafına sıkıca kapatırken o derin bir nefes verdi, bakışları benimkilerle buluştu.

"Benim için uslu bir çocuk olacaksın, değil mi?" diye sordum.

"*Evet.*"

Cevabı tereddüt etmeden geldi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen beni sik. *Lütfen.*"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Levi

Çapkın bir itfaiyeci için yatağımın üzerinde dört ayak üstüne çökmek, Batı Teksas'a Kaçış listemdeki yapılacaklar arasında yoktu, ama yine de buradaydım.

Kendimi ayarlarken düşüncelerim durmaksızın akıyordu. Şehvet içimi kapladı, vücudumun her parçası ondan daha fazlasını *istiyordu*.

Mateo arkamda diz çöktüğünde yatak kaydı. Elleri sırtımdan yanlarıma doğru indi. Omzuma yaklaştığında kaskatı kesildim, ama o durakladı.

Mateo yumuşak bir homurtu çıkardı, parmakları nazikleşti. "Bu pozisyon sana acı veriyorsa, ayarlayabiliriz. Yastıklar kullanabiliriz. Rahat hissetmen için ne gerekiyorsa yapabiliriz."

Zayıflık göstermeyi sevmezdim, ama bu hafta omzumun ağrmasıyla uğraşmak da istemiyordum. "Tamam," diye mırıldandım. İsteksizce birkaç yastık aldım, birini göğsümün altına koydum, diğerinin kenarını da sağ tarafımı desteklemek için kullandım.

Boğazımı temizledim. "Üzgünüm. Maçlarda çok fazla sakatlık yaşadım."

O tsk diye ses çıkardı. "Özür dileme." Bıyığı cildime değdi, omurgama öpücükler yağdırdı. "Senin iyi hissetmeni istiyorum. Rahat mısın?"

Biraz daha vücudumu ayarlarken kalbim hızla atıyordu. Omzumda herhangi bir gerginlik hissetmiyordum ve gergin olmama rağmen, bu gerginlik beklentiden kaynaklanıyordu, bu pozisyonda kalmak için vücudumun zorlanmasından değil.

"Evet," dedim.

"Güzel."

Yavaşça, ona boyun eğme fikrine kapıldım. Onda beni güvende hissettiren bir şey vardı, ki bu bir partnerde bulmak her zaman zor olmuştu.

Ona tam da bunu yapmak isteyen tarafım, dizlerimin üzerinde olmak da çok hoşuma gidiyordu.

"Rahatla," diye

mırıldandı.

"Deniyorum."

Mateo güldü ve benim sikim azgın bir haldeyken kaslarımı ovmaya devam etti. Onun beni tahrik etmesinden dolayı çok sertleşmişim. Whynot'a geldiğimden beri bunun nasıl bir his olacağını düşünmüştüm.

Mateo kalbimin atışını hızlandırdı ve zihnimi boşalttı. Onu tanıdığım kısa sürede, onun beni tam hissettiren türden bir insan olduğunu anlamışım.

Ve bu beni çok korkuttu. "Ne hoşuna gider, söyle," dedi.

"Sapıkça şeyler mi demek istiyorsun..." O öne eğilip elini benim aletime doladığında sözlerim kesildi. Nefesimi tuttum, her şey bir iniltiye dönüştü. "Siktir."

"Evet," diye fısıldadı Mateo. "Sapıklığı kastediyorum. Neyi sevdiğini söyle." "Ama düşünemiyorum bile," diye itiraz ettim, kalçalarımı sallayarak.

Beni okşamaya başladı. "Odaklanma yeteneğine inanıyorum, Bay Matematik Derecesi."

Siktir. Tam bir düşünce oluşturmak imkansızdı. Beni yavaşça okşarken, eli vücudumdaki her kasın gerilmesine neden olacak bir hızda yukarı aşağı hareket ederken, zevk vücudumu sardı.

"Ben bir switch'im," diye homurdandım. "Çoğu zaman benden Dom olmam beklenir.

Ve yanlış anlama, bunu seviyorum."

"Ama sen itaat etmeyi arzuluyorsun."

"Evet," diye hırıltıyla cevap verdim. Lanet olsun, bu çok tahrik ediciydi. Kıçımda sertleşen penisini hissettim, vücudu benimkine yapışmış halde beni okşamaya devam ediyordu. "İtaatkar olarak sapkınlıkları çok fazla keşfetmedim. Ama neyi sevdiğimi biliyorum sanırım. Her türlü bağlanma. Özellikle ip. Saçımın çekilmesini seviyorum. Ayırıcı çubukları ve kelepçeleri seviyorum. Kırbaçları, şaplakları, hafif darbeler. Duyusal yoksunluğu seviyorum. Göremiyor ve duyamıyor olmak ve bir şeylerin olmak üzere olduğunu bilmek..."

O benim sikimi daha hızlı pompalarken ben susmuştum.

"Kullanılmayı seviyorum. Kullanılmak istiyorum. Seni memnun etmek istiyorum. *Siktir.*" Mateo beni acınası bir hale getiriyordu.

"Başka?" diye sordu.

"Ben... Ben iyi bir çocuk olmak istiyorum. Böyle çağrılmayı çok seviyorum. Bilmiyorum. Acı konusunda, birazcık hoşuma gidiyor. Ama çok değil. Zevki daha da artırmak için yeterli kadar."

Onun başını salladığını hissettim. "Anlıyorum."

"Bu tür şeylere alışkın değilim."

Sırtımda gülümsediğini hissettim. "Değiştiğinde nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ama şu anda bu kadar itaatkar ve muhtaç halini görmek..." Kalçalarını bana doğru itti, sikini kıçımın yanaklarına sürttü. "Bu beni tahrik ediyor. Her yanımda seni sikmek istiyor, ama tadını çıkarmak istiyorum. Bu mükemmel kışla acele etmek istemiyorum."

O benim sikimi bırakıp geri çekildiğinde titredim. Bana baktığını hissedebiliyordum. O benim kalçalarımı tutup ayırdığında sikim seğirdi.

Siktir. Ben de böyle bakılmaya alışkın değildim. Kanım kaynadı, yanaklarım yanarken yüzümü yastığa bastırdım.

"Utaniyor musun?" diye mırıldandı Mateo.

"Belki biraz. Daha önce birlikte olduğum erkekler her zaman hızlıydı. Ve genellikle üstte olan bendim." Kahretsin, gerçekten birine boyun eğdiğim bir an bile aklıma gelmiyordu.

"Eminim insanlar seni gördüklerinde dominant olduğunu düşünüyordur. Bu kadar kaslı bir hokey oyuncusu olarak. Çok güçlü, uzun boylu ve yakışıklısın."

"Evet," diye fısıldadım.

"Ama seni görüyorum ve sanırım seni lanet olası dizlerinin üzerine çökertmek istiyorum."

Siktir.

"Arabayla giderken yol kenarında seni gördüğümü hatırlıyorum..." Eli yine sikimi kavradı.

"Ve kot pantolonun içindeki kıcının ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Ve bu anın nasıl olacağını merak ettim. Seni altımda hissetmeyi. Bana boyun eğdiğinde ne kadar güzel görüldüğünü görmeyi."

O öne eğildiğinde inledim ve dilinin ucunu kıcımda hissettim, yavaşça daireler çiziyor, deliğimi okşuyor ve içime şehvet dalgaları gönderiyordu. Penisim daha fazla sertleşemezdi ama yanılmıştım. Bıyığının sertliği ve dilinin yumuşaklığı beni daha da tahrik etti, vücudum sikilmek için can atıyordu.

"İşte böyle," diye mırıldandı yalamalar arasında. "Uslu bir çocuk gibi al."

O dilini benim içimde gezdirirken, o benim sikimi okşamaya devam etti ve bir zevk dalgası içimi kapladı. Onunla birlikte olma hissine daha da daldıkça, tüm gerginliğim kayboldu.

Mateo'nun özelliği, bana bu zihin durumunda kendimi güvende hissettirmesiydi.

Ve bu da beni daha da teslim olmak istememe neden oldu.

İstem dışı bir şekilde kalçalarımı hareket ettirerek inledim. Zaten doruğa çok yakındım ve kendimi durdurmayacağıma karar verdim. Kendimi tutmayacaktım. Eğer beni boşaltmak istiyorsa, onun için boşalacaktım.

Mateo'nun dili daha derine girdi, ama sonra geri çekildi ve yerine iki parmağını koydu. "Yağ nerede?"

"En üst çekmece." "

O eğilip çekmeceyi açarak şişeyi ve prezervatifi çıkardığında yatak sallandı. Kapağını açtı ve parmaklarına kayganlaştırıcı döktü. O benim kıcımın etrafına kayganlaştırıcıyı sürerken ben omzumun üzerinden arkama baktım, sonra yavaşça, dikkatlice iki parmağını içime soktu. O parmaklarını yavaşça içeri sokarken ben inledim.

Beni beklentinin işkencesini takdir etmeye zorlayacaktı. "Şu haline bak.

Lanet olsun, böyle çok güzel görünüyorsun." Parmaklarını prostatıma doğru itti ve ben nefesimi tuttum, zevk içimi kapladı. "Sen yalvarana kadar bu sikimi sana vermeyeceğim."

"Lütfen," diye hemen nefes nefese kaldım. "Lütfen. İçimde olmana ihtiyacım var. Beni siktiğini hissetmem lazım."

Parmaklarını sabit bir hızda içeri ve dışarı pompaladı. "Hala ikna olmadım."

Siktir. Yastığa inleyerek, her harekete karşılık vermek için kıcımı geriye doğru ittim. "Mateo, lütfen. Lütfen beni sik. Bütün hafta sonu bunu düşündüm. Bütün hafta. Sadece sikini istemiyorum, ona *ihtiyacım var*."

Sesimdeki çaresizliği gizlemeye çalışmadım. Mateo kıcıma hafif bir tokat attı, sonra sikimi bıraktı ve parmaklarını çıkardı. Eğilip sırtıma tekrar öptüğünde içimi bir heyecan dalgası kapladı. Arkama geçti, prezervatifin ambalajının yırtılma sesi gerilimi artırdı. Siktir, çoktan boşalmaya yaklaşmıştım.

Sikinin başı bana dokunduğunda kalbim deli gibi atıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

"Biliyorum, bebeğim," diye mırıldandı. "Sikime ihtiyacın var." "İhtiyacım var."

"Ve ben sana vereceğim."

Kalçalarını öne doğru itti ve yavaşça içime girdi. Onu içime alırken inledim, beni gererken ne kadar kalın olduğunu fark ettim. Durup deliğime daha fazla kayganlaştırıcı sürdü, beni tamamen doldurana kadar itebilecek hale gelene kadar çalıştı.

"Siktir," diye inledim. "Siktir. Bu çok fazla."

"Bu sadece yarısı."

Sadece yarısı mı?

Tamamen içeri girdiğini sanmıştım, ama yanılmışım. O bana daha fazlasını verirken, sonunda tamamen içime girene kadar inledim.

Elini uzattı ve tekrar benim sikimi kavradı. Gözlerimi kapattım ve onun sikini içeri ve dışarı sokmaya başladığında, benim sikimi okşadığı ritimle aynı ritimde, çoktan salya akıtmaya başladığımı fark ettim. İnlemelerim, tenlerimizin birbirine çarpma sesleriyle birlikte odayı doldurdu.

"Siktir," diye mırıldandı.

Bir dizi küfür izledi ve ben sıırttım, her hücremde patlayan zevkten kör olmuş, onun da benim kadar çabuk boşalacağına heyecanlanmıştım.

"Çok yaklaştım." Sesim yastıkla boğuklaşmıştı, sözlerimin arasında inlemeler ve homurtular vardı. "Lütfen. Lütfen boşalmama izin ver."

Mateo daha sert ittiğinde kahkahası kayboldu, beni yastıklara, yatağa doğru itti. Şehvet omurgamı tırmaladı, zevk içimi delip geçti ve beni gittikçe daha da yaklaştırdı. Onun beni siktiğini hayal ettiğim tüm o zamanlar, gerçeğin yanında sönük kalıyordu.

"Geleceğim," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Çok yaklaştım."

Mateo inledi ve içime girdi, her hareketiyle beni oraya götürdü. Gözlerimi sıkıca kapattım, orgazmım beni vururken sesim çınladı, sikim...

Boşalıırken titriyordum. Kalçaları beni derinlemesine doldururken hareketsiz kaldı, sesi benimkine katıldı.

Siktir, o da benimle birlikte boşalıyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Elleri kalçalarımı yerinde tutarken, sikimden daha fazla sperm fışkırdı ve altımdaki battaniyeleri ıslattı. Lanet olası bir pislik yapıyordum ama umursamıyordum.

Mateo öne doğru yığıldı, ağırlığı benim üstümde rahatça duruyordu. "Aferin oğlum," diye mırıldandı, omzumu öptü. Ellerinden biri yukarı kayd, parmakları saçlarımı, tahmin ettiğimden daha fazla hoşuma giden bir şekilde karıştırdı.

Yatağa gömüldüm, ikimizin vücutlarının yatağa karışmasına izin verdim. "Siktir," diye mırıldandım. "Bu..."

"Bu gerçekten çok iyiydi."

O başımı nazıkçe dairesel hareketlerle okşarken, tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Rahattım.

Onun gitmesini istemiyordum. Bütün gece böyle kalabilirdim. Kahretsin, bütün gece yatakta onunla kalmak istiyordum.

Avery ile çıkarken kurallar ve sırlar olabilir, ama ikimiz arasında yoktu.

Değil mi?

"Kalmak ister misin?" diye fısıldadım.

Mateo boynuma burnunu sürttü ve bana yumuşak bir öpücük verdi. "Kalmak istiyorum, ama işe erken gitmem gerekiyor, sabahın beşinde falan."

İnledim. "Yine de kal."

Bana gülümsedi. "Bu çok erken, Minnesota. Emin misin?"

Hafifçe kalkıp, gözlerine bakabilecek kadar döndüm. "Seni yatağında istiyorum," dedim. "Tabii sen de istersen. İstemiyorsan, anlarım."

Hafifçe oturdu ve içimden çıktı, sonra beni sırt üstü çevirerek beni şaşırttı. Beni altına sıkıştırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında nefesimi tuttum.

"Beni yatağına mı istiyorsun?"

Tanrım, ne kadar kendini beğenmiş bir piçti.

"Evet." Gülümsemeyle mücadele ettim ama kaybettim. "Seni yatağında istiyorum." "Erken ayrılmam gerekecek. Belki sen uyanmadan önce."

"Umurumda değil."

"Çıkmak istemediğini sanıyordum. Senin kalbin kaktüs gibi. Dikenli. Huysuz."

"Seni *yatağında* istiyorum dedim," dedim. "Çıkmak istediğimi değil. Çıkmak istemediğimi de değil, sadece... Karmaşık bir durum."

"Mm-hmm. Beni düşünme sokmaya ne dersin? Sonra da beni yatağına sokabilirsin."

"Anlaştık."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Avery

Bu çok kötü olacaktı.

Parmaklarımla direksiyona vuruyordum, endişe zihinsel durumumu akü asidi gibi aşındırıyordu. Annemin evi kasabanın birkaç dakika dışında kalıyordu. Garaj yolu uzun ve kayalıktı, kamyonetim kardeşlerimin kamyonetlerinin arasında sallanıyordu.

Motoru kapattım ve bir süre hareketsiz oturdum.

Çocukluğumun geçtiği ev artık benim evim değildi.

Babam ölene kadar hayatım boyunca kendimi evimde hissetmişim. Dört yatak odası, iki banyosu, tuğla duvarları ve üzerinde sayısız günlerimi oynayarak geçirdiğim büyük bir taş döşeli verandası olan bir evdi. Saatlerce tebeşirle çizimler yapar, babamın hayranlıkla baktığı ve annemin daha sonra sildiği sanat eserleri yaratırdım.

Bu ev birçok güzel anıya ev sahipliği yapmıştı. Birçok sinir bozucu anıya. Bazı kötü anılara. Ve sonra her köşeye ve her deliğe sızan bir hüznü vardı.

Birini kaybetmenin zor olacağını hep biliyordum. Bunu herkes *bilir*. Ama bu gerçekten olduğunda, keder hayatı tamamen tüketen bir sülük gibidir.

bilgi, beni yetiştiren adam olmadan hayatın ne kadar zor olacağına hazırlayamadı.

Onu gururlandıracağımı umuyordum. Stüdyoda elimden gelenin en iyisini yaptım ve kasabada elimden geldiğince yardım ettim. Hayal ettiğim gibi göz alıcı bir hayat değildi, ama yine de sevdiğim şeyi yapıyordum.

Evie ve June beni öldürecek. Mateo ile olan her şeyi onlara anlatmak için hemen mesaj atmak istedim, ama son birkaç gündür her şeyi kendime saklamıştım. Ona mesaj atmak, onunla açıkça flört etmek, gece geç saatlere kadar telefonda konuşmak. Uzun zamandır bu kadar baş döndürücü bir mutluluk hissetmemiştim ve bunu sır olarak saklamaktan hoşlanmıyordum.

Tabii ki onlardan değil. Yakında onlara da anlatacaktım. Ama bunun, ucuz margaritalar, bir paket cips ve 80'lerin kötü saçlı müzik gruplarının eşlik ettiği dört saatlik bir sohbet olacağını biliyordum.

Mateo'nun baştan çıkarma planının işe yarayıp yaramadığını merak ederek telefonuma baktım.

Ugh. Tüm bunları kafamdan atıp akşam yemeğine hazırlanmam gerekiyordu.

Annemin yanındayken her zaman gardımı almam gerektiğini hissetmekten nefret ediyordum. Onu seviyordum, ama bu, onunla olan ilişkimizin kardeşlerimle olan ilişkisinden çok farklı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Sadece garaj yolunda oturmak bile tansiyonumu fırlatıyordu. Terapistimin önerdiği gibi yavaşça ve bilinçli bir nefes aldım. Nefesimi tuttum, bıraktım ve kendime her şeyin yoluna gireceğini hatırlattım.

Her pazar akşam yemeği hazırlardım ve sorun yoktu. Değil mi? Ve işler ters giderse, kendimi o durumdan uzaklaştırırdım. Sınırlarımı korurdum. Eğer o kötü veya tamamen kaba bir şey söylerse, oradan ayrılacağımı garanti ederdim.

"İçeri geliyor musun?"

Austin'in ön kapıdan gelen boğuk sesi huzurumu bozdu. Çantamı alıp kamyonetten atladım. Kaldırıma doğru yürüdüm ve yüzüme bir gülümseme yapıştırdım, ama kimi kandırıyordum ki? Austin'in yüzünde de aynı zoraki gülümseme vardı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Şey, Dallas ve bana ne zaman torun vereceğimizi soruyor," dedi hafifçe. "Bu yüzden burada olduğun için mutluyum. Biraz yükü üstlenebilirsin."

"Ne güzel. Harika. Muhteşem."

Austin kapıyı benim için açtı ve içeri girdim, hemen tanıdık bir köfte, patates püresi ve kızarmış sebze kokusu ile karşılaştım. Ayakkabılarımı çıkardım, çantamı astım, omuzlarımı silktim ve her ne kadar karışıklık olursa olsun kendimi hazırladım.

"Merhaba," dedim ve doğruca mutfığa yöneldim.

Köşeyi döndüğümde annemin fırından bir tepsi çıkardığını görünce şaşırmadım. Annem ayağa kalktığında gülümsemem kayboldu. Biraz kilo vermişti ve bu beni endişelendirdi, çünkü onu daha geçen hafta görmüştüm. Saçlarını topuz yapmıştı ve her zamankinden daha fazla gri saç gördüm. Dönerek yüzünü bana gösterdi ve... Lanet olsun. Belki de Dallas endişelenmekte haklıydı. Makyaj yapmamıştı.

Hayatım boyunca, bu kadın şafak sökmeden kalkıp makyaj yapardı. O böyleydi. Aslında, sabah sekizden önce makyaj yapmadığı bir gün hatırlamıyorum, babamın cenaze günü dahil.

"Avery," dedi bana bakmadan. "Zamanında geldiğine sevindim." Sadece hafif bir tokat. "Sadece birkaç dakika geç kaldım. Dallas nerede?"

"Bana babamın resimlerini asıyor."

Siktir. Harika. Midem yavaşça ters döndü, ama lavaboya gidip ellerimi yıkarken yüzümdeki gülümsemeyi korudum. "Yardım ister misin?"

O burun kıvrırdı. "Ne zamandan beri mutfakta yardım ediyorsun?" "Neredeyse her pazar," dedim. "Yardım ister misin?" Eğer yardım etmezsem, akşam yemeği boyunca bunun hakkında söylenecekti.

Annem iç geçirdi. "Masayı kur. Yeşil tabakları kullan. Mavi olanlardan sıkıldım."

"Tamam," dedim.

Yemek odası mutfağın tam karşısındaydı. Genişti ve partiler için uygundu. Duvara yaslanmış, cam kapaklı ahşap bir dolap vardı, içinde ailemizin nesillerdir kullandığı farklı tabak takımları vardı. Dolabı açtım ve yeşil bölümden dikkatlice dört tabak çıkardım. Beşinci tabak gözüme takıldı ama dolabın kapısını kapatıp tabakları masaya götürdüm ve her şeyi çabucak yerleştirdim.

O, bazı dolapları sertçe kapatıp kendi kendine homurdanırken, omurgam gerildi. "Nankör" ve "her zaman tüm işi yapan" kelimelerini duyduğuma emindim, ama onu duymazdan gelmeye karar verdim.

Bir süreliğine, her şeyin daha iyiye gittiğini düşündüm. Babam öldükten sonra, annem çok daha nazik davranıyordu. Beni istediğini hissettirecek şekilde bana yapışmıştı. Ama şimdi, tamamen tersine döndüğünden ve benimle *hiçbir* şey yapmak istemediğinden emindim.

Göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek mutfağa geri döndüm ve çatal bıçak çekmecesini açtım. Austin mutfağa geri dönene kadar birbirimize tek kelime etmedik.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Biz hallederiz," dedi annem. "İstersen oturabilirsin."

Dudaklarımı sıkıştırdım ve çatal ve bıçaklarla birlikte keten peçeteleri yerleştirmeyi bitirdim.

"Yiyecekleri masaya koyayım," dedi Austin, tezgahtan tabakları alırken. Annem onu azarlamadan böyle görmezden gelebilirdi.

Dallas elinde çekiçe odaya girdi. Aleti lavabonun yanındaki çekmeceye bıraktı, sonra bana sıkıca sarıldı. Başımın üstüne öpücük kondururken gerginliği hissedilebiliyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi," diye yalan söyledim. "Fotoğrafları astın mı?"

Dallas başını salladı ama gülümsemedi. Üçümüz arasında en az numara yapan oydu. Gözleri biraz cam gibiydiler, çenesi gergindi. Fotoğrafların asılmasından hiçbiri mutlu değildi, çünkü onları her gördüğümüzde kalbimize bıçak saplanacak gibiydi.

"Nereye astın?" diye sordum.

"Yukarı kata çıkan koridorda," diye cevapladı annem.

Harika, demek ki kaçınılmazdı. "Ne güzel," dedim.

"Sanırım hepimiz hazırız," dedi ve bir sürahi tatlı çay alıp masaya taşıdı.

Hepimiz sandalyelerimizi çekip, babamın oturduğu boş sandalyeyi görmezden gelerek, bize ayrılan yerlere oturduk. Keşke o sandalyeyi ortadan kaldırsa diye düşündüm. Hatta, onu parçalayabilmeyi diledim. Ama sandalye, mezar taşı gibi ciddi ve tozlu bir şekilde orada duruyordu.

"Yemek için teşekkürler," dedi Dallas. "Hepsi çok güzel görünüyor." "Tabii ki," dedi.

"Belki gelecek pazar pizza yapabiliriz," dedim. "Böylece her hafta yemek pişirmek zorunda kalmazsın."

"Ne? Birdenbire yemeklerimi sevmez mi oldun?" Sözleri suçlama doluydu.

İşte başlıyoruz. "Hayır," dedim tabağımı doldururken. "Tabii ki yemeklerini seviyorum. Hayatım boyunca senin yemeklerini yedim anne."

"İyi fikir," dedi Austin, tabağını yemekle doldururken beni destekledi. "Sadece kolay bir şey yapalım. Haftan nasıl geçti? Ne yaptın?"

"Geçen haftadan farkı yok," dedi omuz silkerek. "Evde biraz iş yaptım. Bir dizi izledim. Bir seks kulübünde yakalanan bir politikacı hakkında bir video gördüm."

"O sahteydi anne," dedi Dallas, bu konuyu elli kez konuşmuş gibi iç çekerek. Muhtemelen öyleydi. "Şu yapay zeka saçmalıklarından biri. Deep fake deniyor."

"Oh. Bu iyi haber," dedi. "Bilgisayarlar artık bunu gerçekten yapabiliyor mu?"

"Maalesef," dedi Dallas. "Sana verdiğim sitelerden olmayan haberleri izlememen gerektiğini biliyorsun."

Gülümsedi ve gülümsemesi *neredeyse* gözlerine kadar ulaştı. "Facebook'taydı. Eskiden öğle yemeği yediğim bayanlardan biri paylaşmıştı."

"Bu arada," dedim. "Son zamanlarda arkadaşlarınla öğle yemeğine çıktın mı?"

Annem gözlerini kısarak bana baktı, havası değişti. "Hayır. Neden?"

"İyi olur gibi görünüyor," dedi Austin. "Eskiden haftada üç kez çıkardın."

"Eskiden," dedi. "Sadece para biriktirmeye çalışıyorum."

"Anne, haftada birkaç kez arkadaşlarınla öğle yemeğine çıkmak için harcayabileceğin bolca paran olduğunu biliyorsun," dedi Dallas. "Sadece çok fazla evde kalmaktan endişeleniyoruz."

"Ben gayet iyiyim, canım."

İyiyim. Tanrım, bu kelime lanetliydi. Bu masadaki herkes *Tamam*, ama aslında hiçbirimiz öyle değildik.

Her zaman bandajı koparmak zorunda kalan bendim. "Bir terapistte görünmen gerektiğini düşünüyoruz," diye patladım.

Masa sessizliğe büründü ve annemiz sanki iki kafam çıkmış gibi bana baktı. Dallas sandalyesine yaslandı ve çok stresli bir şekilde sakallarını ovuşturdu. Austin'in kaşları yukarı kalktı ve yüzünde *"oh hayır, Avery oraya gitti"* ifadesi belirdi.

"Anlamadım?" diye sordu.

"Terapiye ihtiyacın olduğunu düşünüyoruz," dedim kararlı bir şekilde. "Bu iyi bir şey. İyileştirici. Ben terapiye gidiyorum ve..."

"Sen gidiyorsun çünkü kafanda sorunlar var," dedi, başımı işaret ederek.

"Tanrım. *Anne*," diye araya girdi Dallas. "Bunu söylemenin doğru bir yolu değil.

Terapi sağlıklı bir şey, özellikle de bir kayıp yaşadıktan sonra..."

Çatalını masaya bıraktı, metal tabağına keskin bir ünlem işareti gibi çarptı. "Gitmeyeceğim. Ben gayet iyiyim."

"Ama iyi değilsin," dedim. "Makyaj yapmıyorsun. Kilo verdin. Eskisi gibi dışarı çıkmadığını biliyoruz..."

"Para biriktiriyorum." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı ve ben de benim lanet olası inatçılığımın nereden geldiğini anladım. "Hiçbiriniz benim için endişelenmenize gerek yok."

"Ama endişeleniyoruz," dedi Austin. "Hepimiz bunu yapman gerektiğini düşünüyoruz." "Ve ben hayır dedim. Tartışma bitmiştir."

"Tartışmanın sonu değil," dedim. "Artık çocuk değiliz ve bizi susturamazsın."

Gözlerini bana dikti. "Neden hep benimle kavga etmek zorundasın, Avery? Sana bir çatı sağladığım dışında sana ne yaptım ki?"

"Oh, özür dilerim. Beni doğurmayı seçen sen olduğun için bunun zor bir şey olduğunu fark etmemiştim," diye öfkeyle söyledim.

"Avery," dedi Austin yumuşak bir sesle.

"Hayır, gerçekten," dedim. "Seninle kavga etmek istediğimden değil. Artık senin dediklerini yapıp boyun eğmeyeceğim. Terapiye ihtiyacın var. Terapistime ödediğim paranın yarısı, seninle ilişkiyi düzeltmek için harcandı."

"Eh, berbat bir iş çıkarmışlar."

Ah. Gözlerim yandı. "Senden daha çok çaba gösteriyorum."

"Öyle mi? Beni hiç görmeye gelmiyorsun. Beni hiç aramıyorsun. Benimle hiçbir şey yapmıyorsun."

"Sen de beni görmüyor, aramıyor ya da benimle hiçbir şey yapmıyorsun. Bu iki taraflı bir şey. Her zaman ilk adımı atan ben olmamalıyım."

"Peki ben yapmalı mıyım?"

"En azından *bazen*," dedim, sinirlenerek.

O alaycı bir şekilde güldü. "Peki, senin baban olmadığım için üzgünüm. O her zaman senin saçmalıklarını anlamamanın bir yolunu bulurdu. Ama ben nasıl yapıldığını bilmiyorum ve asla da bilemeyeceğim."

Bir an ona baktım ve sonra sandalyemi geri ittim. "Avery," diye yalvardı Dallas.

Ayağa kalktım, tabağımı alıp mutfığa götürdüm. Annem iç geçirdiğinde omurgam gerildi.

"Avery, sözümü geri alıyorum," dedi. Açıkça bunu içten söylemiyordu. "Dramatik davranmayı bırak."

"Anne, şu anda hiç nazik davranmıyorsun," dedi Austin, sert bir sesle. "Sana yardım etmeye çalışıyoruz, ama sen bizi dinlemiyorsun."

"Ne? Etrafta dolaşıp cadalozluk yapan ben değilim. O ."

"Anne," diye bağırdı Dallas. "Senin neyin var?"

Tabağımı temizleyip lavaboya koydum. Gözlerim yanmaya devam ederken Gözyaşlarımı geri yuttum. Buradan hemen gitmem gerekiyordu, ama durup üçüne bir baktım. Annem sandalyesinde dönerek bana öfkeli bir bakış attı. Austin açıkça kızgındı ve Dallas şok olmuştu.

Bunu daha fazla sürdüremezdim. Ailemizin iyi olduğunu iddia etmeye devam edemezdim.

Sözlerim sakın ve ölçülüydü. "Artık bunu yapmayacağım. Haftaya gelmeyeceğim. Terapiye gidip sorunlarınızı ve benden neden nefret ettiğinizi çözmeye başlayana kadar, bu eve bir daha adımımı atmayacağım."

"Avery, sözümü geri alıyorum," dedi yine. "Baban seni her zaman anladı."

"Çünkü o anlamaya çalıştı, ama sen hiç anlamadın." "Peki, arabuluculuk yapamayacağı için üzgünüm." "Ben de."

Ben kaçarken annem alaycı bir şekilde güldü. Dallas ayağa kalkıp beni takip etmek için kapıya doğru yürüdü.

"Avery," dedi yumuşak bir sesle. "Bizim..."

Dönüp ona baktım ve benim ifademi görünce onun ifadesi dondu. Gözleri parlayarak beni kucakladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Onun bu halde olmasına çok üzgünüm. Sen bunu hak etmiyorsun."

"Hak etmiyorum." Göğsümden bir hıçkırık çıktı. "Gitmem gerek."

Beni bir kez daha sıktı ve sonra bıraktı. "Mateo'ya mesaj atmamı ister misin? Eminim seni alabilir."

"Hayır," dedim hemen. *Mateo şu anda umarım senin arkadaşınla akıllara durgunluk veren bir seks yapıyordur.* "June'a ya da Evie'ye gideceğim."

"Tamam. Araba kullanabilir misin?"

"İyiyim." Gözlerimi hızla sildim ve ayakkabılarımı giydim. "Bunu yapmaya devam edemem, Dallas. Üzgünüm."

"O çok ileri gitti. Austin ve ben onunla konuşacağız." "İyi şanslar."

Mutfaktan sesler yankılandı ve Dallas hafifçe dönerek yüzünü buruşturdu. "Siktir, dostum. Bundan çok yoruldum."

"Biliyorum. İhtiyacın olursa beni ara," dedim. "Kalamadığım için üzgünüm. Artık böyle devam edemem. Her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edemeyiz. O kendini geliştirmeye başlayana kadar, kendimi bu duruma sokmaya devam edemem. Her hafta, kendimi iyi hissetmek için bir sürü engeli aşmak zorundayım. Yapamıyorum."

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. Bunu içtenlikle söylüyordu. "Denediğin için teşekkürler. Seni seviyorum, bu hafta görüşürüz. Kendi akşam yemeği planlarımızı yapalım, tamam mı?"

Gerginlik biraz azaldı. "Tamam."

"Birazdan mesaj atarım."

Başımı salladım ve bir hayalet gibi dışarı çıktım, arabama doğru yürürken cebimden telefonumu çıkardım. Arabaya binip garajdan çıkarken June'un adını tuşlayarak aradım, gözyaşlarım akıyordu.

"Ne oldu, tatlım?" diye cevapladı June.

"Annem bir kaltak," diye hıçkırarak ağladım.

"Olamaz. Buraya gelmemi ister misin?"

"Evet," diye hıçkırarak cevap verdim.

"Evie'yi arayabilir misin?" "O kadar mı kötü?"

"Evet. Artık aile yemeklerine gitmeyeceğim."

"Hay aksi. Tamam. Birazdan görüşürüz. Yemek yedin mi en azından?" "Pek sayılmaz."

"Bende yemek artıkları var, Evie de bayat ekmekler getirebilir. Kendini daha iyi hissettiğinde, geçen hafta sakladığın Mateo'nun sabah kahvesi için concha almaya gitmesini bize anlatabilirsin."

İğrenç, sümüklü bir kahkahaydı ama yine de güldüm. "Hemen geliyorum."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avery

June'un evi benim evimden on dakika, Evie'nin evinden beş dakika uzaklıktaydı. June'un ön kapısından içeri daldım, ayakkabılarımı çıkardım, doğruca oturma odasına koştum ve ikisinin arasında June'un kanepesine atlayıp hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Ah canım," dedi Evie, sırtımı okşayarak. "Bu gece ne oldu böyle?"

Henüz açıklamak için kelimeleri bir araya getiremiyordum. Sadece ağlayarak rahatlamam gerekiyordu. Bana sabırla davrandılar, ağlarken beni aralarında tuttular. Çok çirkin ağlıyordum, en çirkinlerden biriydim, ama onlar umursamadı. Annemin yapması gerektiği gibi beni sevdiler.

June kalktı ve birkaç dakika dışarı çıktı, sonra üç tabak makarna ve sarımsaklı ekmekle geri döndü. Biraz doğrulup, burnumu çekerek tabağımı aldım ve boğazımı temizledim.

"Üzgünüm," diye iç geçirdim. "Kötüydü."

"Ne dediği belli ki seni çok etkilemiş," dedi Evie.

Üçümüz kanepeye oturduk ve yemeğimize başladık. Burnumdan nefes alamamama rağmen, makarna ve ekmek

hüzünümü yatıştırıcı bir karbonhidrat merhemi gibi ortadan kaldırdı.

"O depresyonda," dedim sonunda. "Artık dışarı çıkmıyor. Kilo kaybetti. İlk yıl, onun yas tutmasını bekliyorduk, ama şimdi çok daha uzun zaman geçti. Ve bence durumu daha da kötüleşti. Dallas cuma günü akşam yemeğine geldi ve Austin da uğradı. Bu akşam onunla terapiye gitmesi konusunda konuşmaya karar verdik."

June aniden güldü ve ağzını kapattı. "Üzgünüm. Bunun iyi gitmediğini biliyorum."

"Olmadı," dedim.

Evie iç geçirdi. "İkinizi de kıskanmıyorum. Annem senin annen olacak."

"Öyle," dedi June gülerek. "Avery'nin koşulsuz bir kucaklama alabilsin diye onu aramak istiyorum."

Evie'nin ailesini düşünerek gülümseyip fettuccine'den bir lokma daha aldım. Üçümüz arasında, onun ebeveynleriyle ilişkisi açık ara en sağlıklı olanıydı. İkisi de mutlu ve iyiydi ve onu seviyorlardı. Onunla çok gurur duyuyorlardı. June ve ben, Evie ile arkadaşlığımızın bu aşamasında, annelerimizin onunki gibi olmasını ne kadar istediğimizi saatlerce konuşmamıştık.

"Tek çocuk olmanın faydası var bence," dedi Evie. "Tüm sevgilerini ben alıyorum." "Paylaşacak çok şey olmalı," dedi June. "Bence senin iyi ebeveynlerin var, Evie. Dengeli insanlar." Ben de onaylayarak başımı salladım. "Çok doğru."

"Sen geldiğinde çok seviniyorlar. Kapıları da her zaman açık. Ama belki önce kapıyı çalmalısın."

Gülümsedim ve başımı omzuna yaslayıp bacaklarımı uzattım. June'un kanepesi geniş ve rahattı. Ona "Kriz Kanepesi" diyorduk, çünkü içimizden biri ağlamaya ihtiyaç duyduğunda hep burada toplanırdık. Minderler gözyaşlarımızla kalıcı olarak lekelenmişti.

"En kötüsü, babamın beni her zaman anladığını söyledi," dedim. "Ve onun gibi olmadığı için üzgün olduğunu söyledi, ama alaycı, küçümseyici bir tonla. Bu da beni çileden çıkardı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Evie. "Bu çok alçakça. Onun için bile. Annenin sorunları var, ama genelde böyle acımasız değildir."

"Evet," diye fısıldadım. "Bu yüzden benden bu kadar. Dallas beni dışarı çıkardı." "Eminim endişelenmiştir," dedi June.

"Öyleydi. Austin da onunla tartışmaya başladı. Ne dediklerini duymadım, ama çıkarken onun ses tonunu duyabiliyordum."

"İyi," dedi Evie. "Belki onları dinler."

"Umarım öyledir," dedim. "Onun daha iyi olmasını istiyorum, anlıyor musun? Kırgın ve kızgınım, ama onun depresyona girmesini istemiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Beni tanımak istemesini istiyorum."

Bu noktada, bu bir hayal gibi geliyordu.

"Bu onun kaybı," dedi Evie nazikçe.

"Katılıyorum."

June bacaklarını vücuduna doğru çekti ve tabağını dizinde dengeledi. İkisinin de bana baktığını hissedebiliyordum. Üzücü akşam yemeğine rağmen gülümsedim.

"Tamam," dedim. "Hepsini ağlayarak boşalttım. Hayat berbat, aile de öyle. Başka konulara geçebiliriz."

"Mateo ile ilgili şeyler mi? Levi ile ilgili şeyler mi?" diye sordu June. "Evet."

"Tanrıya şükür," dedi Evie. "Ölümüne merak ediyordum. *Ölümüne*."

"Oh," dedim, hafifçe doğrulup. Çatalımı ona doğrulttum. "Bu arada, sen bir kaltaksın. Mateo, onun *yıllardır* benden hoşlandığını bildiğini söyledi."

"O orospu çocuğu," diye inledi Evie.

June hafifçe kıkırdadı. "Ben de biliyordum."

"Ne?!"

"Kızım, bizim de *gözlerimiz* var." Evie bana yarı eğlenceli, yarı sinirli bir bakış attı. "Sence neden sana harekete geçmeni tavsiye ettik?"

"*Tamam*," dedim. "*Belki* ikiniz de 'Hey, Avery, Mateo'nun senden hoşlandığını biliyoruz' diyebilirdiniz, çünkü o zaman daha hızlı harekete geçebilirdim."

"Öyle dedik," dedi Evie.

"Kesinlikle söyledik." June kaşlarını kaldırdı. "Bunu kanıtlayan mesajlarımız var."

Yüzümü buruşturup sarımsaklı ekmeğimi ısırdım. "Tamam, peki. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Olanların tüm ayrıntılarını *anlatabilirsin*. Ve Levi'nin de tüm bunlarla nasıl bir ilgisi olduğunu," diye ısrar etti Evie.

"Tamam, öyleyse..." Sessiz kaldım ve gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Mateo yatakta gerçekten çok iyi."

Evie ve June çığlık attılar ve ben de heyecanlarımdan makarnamın her yere dağılmaması için tabağımı kalkan gibi tuttum.

"Biliyordum lan!" diye bağırdı Evie.

"Biliyordum! Tanrım, eminim kocaman bir penisi vardır," diye haykırdı June. İkisi de sessizleşti ve bana bakakaldı.

"Öyle," diye onayladım.

Yine çığlık attılar ve Evie elini kaldırdı. "Boyutun önemi yok.

Onu nasıl kullanacağını biliyor."

"O çapkın piçin nasıl kullanacağını bildiğini hepimiz biliyoruz," dedi June sırtıtarak. "Aman Tanrım. Tüm detayları istiyorum. Her birini."

Sırıttım ve onlara her şeyi anlatmadan önce makarnadan bir lokma daha aldım. Hiçbir ayrıntıyı atladım mı? Hayır. Levi'nin bize kabartma tozu için araya girmesinden ve Mateo'nun ona bize katılmasını önermesinden bile bahsettim. Onlara geçen hafta boyunca attığımız mesajları ve geç saatlerde yaptığımız telefon görüşmelerini ve onunla böyle konuşmanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlattım.

"İkisi de seni becerecek," dedi Evie kendini beğenmiş bir şekilde. "Biliyorum."

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Yani, belki? Belki de değil?"

"Belki değil," dedi June. "En fazla bir hafta veriyorum. Doğum kontrol haplarını düzenli kullanıyor olsan iyi olur."

Kahkaha attım. "RİA, bebeğim. Bu rahim Alcatraz gibi kilitli."

"Güzel, çünkü senin geleceğinde çift kremalı turtalar görüyorum," dedi Evie.

Üçümüz nefes alamayana kadar güldük ve omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Onlara birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını anlattım ve sonra büyük, aptalca bir gülümsemeyle kanepeye uzandım.

"Kahretsin," diye iç geçirdi June. "Şimdi kıskandım. Ama aynı zamanda gurur da duyuyorum. İyi

iş

çıkıyor "Teşekkürler, çok uğraştım."

dın." "Ve şimdi Levi'yi baştan çıkarıyor mu?" diye sordu Evie.

"Evet, ama bunun gerçekten olup olmadığını kim bilir," dedim. "Levi biraz sert. Birlikte olmaya ya da üçümüzün birlikte olmasına açık olacağından pek emin değilim."

"Peki ya sen? Ne düşünüyorsun? Sanırım sen hiç aynı anda iki kişiyle çıkmadın," dedi June.

"Hayır, hiç denemedim," dedim. "Ama doğru olabilir gibi geliyor, değil mi? Austin'de yaşarken birkaç çok eşli insan tanıyordum ve onlar bunu başarmışlardı. Yine de, Levi'nin burada kalmayacağını düşündüğüm için, onun gerçekten çıkmak isteyeceğinden emin değilim."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Evie.

"Doğru." June hafifçe mırıldandı. "Bak, bir kız arkadaşım ve bir erkek arkadaşım olması bana uyar."

Evie güldü. "Şu anda, omegaverse kitaplarındaki gibi bir sürü dinamik içinde olmam gerektiğini hissediyorum. Sadece bir prenses gibi şımartılmak istiyorum."

Gülümsedim. "İkiniz için de bunu anlayabiliyorum."

"Küçük omegamız," dedi June, Evie'yi taklit ederek. "Ama birden fazla erkeğin olduğu bir evde yaşamak istemezdim."

Evie sırttı. "İşin sırrı, içlerinden birini seksi hizmetçimiz yapmaktır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Lanet olsun, Evie."

"Ne? Lateks hizmetçi fantezilerim hakkında bana laf yapma, Avery. Hepimiz senin neyden hoşlandığını biliyoruz."

Gülümsemem tam anlamıyla şeytaniydi. "Haklısın."

Ve şimdi, tek düşünebildiğim şey Levi ve Mateo ile sapıkça şeyler yapmanın nasıl olacağıydı. Muhtemelen onların arasında eriyip giderdim.

"Bu konuda gelecek hafta güncelleme istiyoruz," dedi June. "Ve bu olay gerçekleşikten hemen sonra. Saçma sapan günlerce beklemek yok."

"Evet," dedi Evie. "Her şeyi duymak istiyorum."

"Sizi bilgilendireceğim," dedim. "Eğer bilgilendirecek bir şey olursa tabii."

İkisi de gözlerini devirdi, çünkü hepimiz bir şeyler olacağını biliyorduk.
bir şeyler olacağını biliyorduk.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mateo

Son tekrarımı yaparken, ağırlıkları başımın üzerine kaldırıp rafa yerleştirirken alnım ve sırtım terle kaplandı. Metal çınladı, ben inleyerek bankın üzerine yığıldım ve tavana bakakaldım.

İki saattir egzersiz yapıyordum, sistemimdeki azgın şeytanları kovmaya çalışıyordum, ama işe yaramıyordu. Oturup yerden su şişemi aldım ve Whynot İtfaiye Departmanı tişörtümün kenarını kullanarak alnımı sildim.

Dün gece Levi ile geçirdiğim gecenin ardından, onun yatağında beş saat boyunca derin bir uykuya daldım, uyandım ve kafam allak bullak bir halde evinden gizlice çıktım. Sabah saat 5:00 civarında istasyona vardım ve gönüllü itfaiyecilerimizden biri olan David'in yerine geçerek günün görevini devraldım.

Pazartesi olduğu için, hidrant kontrolleri ve ekipman kontrolleri yapıp, acil durumlar için hazırda bekleyecektim.

Umarım acil bir durum olmazdı. Ayağa kalkıp yanlara doğru esnediğimde kaslarım yandı, düşüncelerim dağınıktı. İşten Avery'ye, işten Levi'ye, *ikisini de*

, işe, *nasıl oldu da bütün istasyonun lideri oldum*, işe, *nasıl üçlü bir randevu ayarlayabilirim...*

Kısacası, zihnim bir tekerlek üzerindeki hamster gibiydi ve bedenimi ne kadar zorlasam da bütün gün dönmeyi bırakmayacaktı.

İstasyon sessizdi, özel spor salonumuzdan çıkıp mutfağa doğru yöneldim. Çocuklardan biri hafta sonu mutfağı doldurmuştu ve tezgahın üzerinde taze ekmekler vardı. Evie bizim için birkaç tane bırakmış olmalıydı.

Bu kadar küçük bir kasabada itfaiye teşkilatının olması, çoğunlukla toplum tarafından organize edildiği anlamına geliyordu. Bunu yapıp bunun için maaş alabilmem bir bakıma şanslıydım, ama kasaba beni burada tutmak için baskı yapmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bu Austin'in eseri idi. Bunun için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum.

Birçok küçük kasaba sadece gönüllülerle yönetiliyordu ve Whynot da pek farklı değildi. Toplamda, Austin ve Dallas dahil olmak üzere on beş gönüllü itfaiyeci vardı, bir de ben. Bir saat kadar daha istasyonda tek başıma kaldım, sonra ekipman kontrollerini yaparken bir arkadaşım yaklaşık dört saatliğine bana eşlik etti.

Bu da Levi ve Avery hakkında düşünmeye bir saat daha vaktim olduğu anlamına geliyordu.

İhtiyacımız olan şey bir randevuydu. Dallas veya Austin'in dikkatini çekmeyecek bir randevu, çünkü aksi takdirde başımız belaya girecekti. Sonunda öğrendiklerinde başımız belaya girecekti, ama Avery ile gizli kalmak için acele etmememiz konusunda anlaşmıştık.

İki dilim ekmek çıkardım ve tabağa attım, hızlıca hindi sandviçi yaptım. Tam olarak kahvaltılık bir yemek değildi, ama umursamadım. Hindi ve peyniri bolca koydum, midem beklentiyle gurulduyordu.

Seks ve spor salonunda geçirdiğim iki saat arasında, iki sandviç yemek için canım çekmişti. Bir ısırık aldım ve gözlerim parlayarak inledim. Evet, yemeğe ihtiyacım vardı.

Ayrıca Levi'nin Avery'yi sikmesini görmem gerekiyordu.

Lanet olsun. Aklımı onlardan bir türlü uzaklaştıramıyordum.

Bütün bu olaydaki en büyük soru Levi'ydi. Bizi uzak tutacaktı ve bunun Avery'yi inciteceğinden endişeleniyordum. Ama aynı zamanda, ikisi bir ilişkiye girerse, Levi ve benim yaptığımız gibi kendilerini idare edebileceklerine de güvenmek zorundaydım.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Avery hakkında neredeyse her şeyi biliyordum. Son birkaç yılda, çok yakınlaşmıştık. Biriyle çıkmadan olabileceği kadar yakınlaşmıştık. Ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa, genellikle June ve Evie'den sonra ilk aradığı kişi bendim. Çoğu zaman, kardeşlerini aramadan önce beni arardı, bu da beni her zaman çok gururlandırırđı.

Bana güvenmesini istiyordum. Gece gündüz demeden her zaman onun yanında olacağımı bilmesini istiyordum.

Levi ile bu noktaya gelebilir miydim? Bir şeye ihtiyacı olduğunda arayacağı kişi ben olabilir miydim? Onun çok yakında ayrılacağını düşündüğümde kalbimde keskin bir acı hissettim. Onunla ilişki kurmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum, ama kendimi durduramıyordum.

Onun içinde beni çeken, benim de çaresizce istediğim bir şey vardı.

Aynı arzuyu Avery'de de görmüştüm. O da benim onu istediğim gibi onu istiyordu.

Şimdi sadece bundan sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu.

Tabağımı bitirdim, lavaboda yıkadım ve kurutmak için bulaşık rafına koydum. Mutfağı temizlemek birkaç dakika sürdü, ama her şeyi topladıktan sonra doğruca garaja gittim.

Whynot İtfaiye Departmanı, kıvıl renkli itfaiye aracının yan tarafında parlıyordu. Bu, gördüğüm en temiz itfaiye aracı değildi, orası kesindi. Yeni bir itfaiye aracı almak için baskı yapıyordum, ama bu bir finansman meselesiydi. Küçük kasabaların bir diğer özelliği de buydu, para her zaman bir sorundu. Her yıl binlerce insanı çeken bir festivalimiz olması ya da her yaz ziyaretçileri çeken bir milli parkın yanında olmamızın bir önemi yoktu.

Garaj kapısı açma düğmesine bastım ve kapının yavaşça yukarı kayarak, sokağı görmemi sağlayan bir uğultu çıkarmasını izledim. Bugün hava durgundu, esinti bile yoktu. Çok sıcak bir gün olacaktı. Zaten ter içindeydim ve gözümü bile kırpmadan devasa vantilatörümüzün yanına gidip onu açtım. Kontrol listemi gözden geçirirken vantilatörü açık tutacaktım.

Ayda bir kez, tüm giysileri, itfaiye aracımızın her parçasını ve elimizdeki diğer tüm ekipmanları kontrol ediyordum. Bir şehirde olsaydım, bu kontrolleri çok daha sık yapardım. Ama neyse ki, çoğu zaman bu ekipmanlar pek kullanılmıyordu. Bu iyi bir şeydi, kendime hatırlattım.

Acil durumların olmasını istemiyordum, ama bir acil durum olduğunda her zaman hazır olmak istiyordum.

Geçen yıl, Main Street'teki eski bankada bir yangın çıkmıştı. Hızlı müdahale etmeseydik, birkaç bina daha yanabilirdi. Yöneticilerden biri ofiste bir mum yakmış ve onu unutmuştu. Her zaman mumlardı. Onlardan nefret ediyordum.

Bazı çok sapkın şeylerden hoşlanıyordum, ama işimde gördüklerim nedeniyle benim için kabul edilemez olan birkaç sapkınlık vardı. Balmumu oyunları beni endişelendiriyordu, çünkü işimde gördüğüm yıkımın büyük bir kısmı mumlardan kaynaklanıyordu. Kırbaçlar, binicilik kamçıları ve bastonlar da itfaiyeci olarak ilk yılımda yaşadığım bir olay nedeniyle benim için kabul edilemezdi. Hiç tam olarak düşünmeme izin vermediğim bir olay yerine çağırılmıştık, ama yine de aklımdan çıkmamıştı.

Whynot'ta gördüğüm acil durumların çoğu, aşırı ısınan insanlardı. Ara sıra yangınlar veya araba kazaları da oluyordu. Çoğu zaman, düşen yaşlı insanlardan gelen çağrılara yanıt veriyordum.

"Günaydın."

Dallas lacivert gönüllü gömleğini giymiş olarak bana doğru yürürken, irkildim ve arkamı döndüm, içimden küfrederek.

"Ne oluyor, Dallas? Beni böyle korkutma," diye bağırdım ve o da bana geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

O pislik, parmaklarını koyu renk saçlarının arasından geçirdi ve kamyonete yaslandı. "Kusura bakma. Nasıl gidiyor? Çok çalışmış gibi görünüyorsun."

Kendime baktım. Göğsümden bir ter damlası süzülüyordu ve gömleğimi değiştirmem gerektiğini fark ettim. Muhtemelen kokuyordum da.

"Bir süre spor yaptım." Kahretsin, bu Dallas'ın bugün birlikte çalışacağım kişi olduğu anlamına mı geliyordu? O etrafta iken Avery'yi düşünemezdim. Ya da düşünürsem, bu bir tür günah olurdu. Dindar bile değildim, ama bu yanlış geliyordu. "Bugün benim gönüllüm müsün? Pazartesi günü mü?"

Başını salladı. "Evet. Alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum, ama sohbetimizde yer değiştirmem istendi ve bu sabah yapacak işim yoktu, ben de kabul ettim."

"Oh."

Dallas gözlerini kısarak bana baktı. "Çok heyecanlı olduğunu görebiliyorum. Sana ne yaptım ki?"

"Çok heyecanlıyım," diye homurdandım. "Sadece beklenmedik bir şey, hepsi bu."

"Uh-huh. Neden Austin'e yaptığın gibi bana hiç öğle yemeği getirmiyorsun?"

"Hey," dedim, ellerimi kaldırarak. "O *bana* öğle yemeği getiriyor. Kıskanma."

Omuz silkti ama gülümsemesini korudu. "Sadece dalga geçiyorum. Yine de görüşmek güzel olacak."

"Olacak. Her şey nasıl gidiyor? Annen nasıl?"

Gözleri karardı ve içini çekerek bakışlarını başka yere çevirdi. "Avery şu anda onunla konuşmuyor. Ve aile yemekleri artık olmayacak."

Aklımda tüm alarm zilleri çalmaya başladı. Avery bana bu konuda mesaj atmamıştı ve bu...

Acı mı? Belki de doğru kelime bu değildi.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atma isteğine direndim. "Ne oldu?" diye sordum.

"Dün akşam yemeği kötü geçti dostum," dedi Dallas. "Annemi terapiye gitmesi için ikna etmeye çalışıyorduk, ama o Avery'den öç aldı. Ve tüm bunlar, Austin ve beni çocuk sahibi olmak konusunda sorguya çektikten sonra oldu. Ayrıca bana, merdiven boşluğuna asmam için babamın çerçeveli fotoğraflarından oluşan bir yığın verdi."

"Siktir," diye mırıldandım, kollarımı kavuşturarak. Korkuluğa yaslanıp, onu incelerken kaşlarımı çattım. "Bu çok fazla. Sen iyi misin? Avery iyi mi?"

"Ben iyiyim. Avery, bilmiyorum," dedi. "Bana iyi olacağını söyledi. June ve Evie dün gece onun yanındaydılar. Sana bir şey söyledi mi?"

Omurgam hafifçe gerildi, ama Dallas ve Austin'in Avery'nin bana yakın olduğunu bildiklerini kendime hatırlattım.

Sadece şu anda ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyorlardı...

"Henüz değil," dedim. "Ama ona bir bakacağım."

"Teşekkürler. Evet, şu anda ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. Annem daha da kötüleşti. Dışarı çıkmıyor, iyi beslenmiyor, arkadaşlarıyla görüşmüyor. İki yıl oldu."

Aramızda sessizlik çöktüğünde zorlukla yutkundum. Babasının öldüğü gün, hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Bay Whynot'un düştüğü ve tepki vermediği haberini almıştım. Hayatımda hiç bu kadar hızlı araba sürmemiştim.

Onu hayata döndürmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve başardım. Bir an için, onu kurtardım.

Sonra kaybettim.

Ölümü o günden beri beni rahatsız ediyordu. Sadece çocukları en iyi arkadaşlarım olduğu için değil, bana karşı her zaman nazik davrandığı için de.

Whynot'ta kendimi evimde hissetmemi sağladı, tıpkı buradaki herkese yaptığı gibi.

"Mateo," dedi Dallas yumuşak bir sesle. "Ne zaman babamdan bahsetsem, sanki olanlar senin suçunmuş gibi yüzünde o ifade beliriyor. Ama öyle değil. Erken öldü. Kalp krizi geçirdi. Hiçbirimiz bunu tahmin edemedik."

"Hâlâ başarısız olmuşum gibi hissediyorum," dedim somurtkan bir şekilde. "Whynot'ta kollarımda ölen tek kişi o."

"Gitmek için iyi bir yer," dedi. "Elinden gelen her şeyi yaptın."

Gözlerim yaşlarla doldu ve zorlukla yutkundum, bakışlarımı beton zemine çevirip odaklanacak başka bir şey, kelimenin tam anlamıyla *başka bir şey* seçtim. "Belki de uğrayıp annenle konuşmalıyım. Bana karşı her zaman yumuşak bir yanı olmuştur."

"Kesinlikle öyle," dedi Dallas, gerginliği bozarak. "Austin ve ben dün gece seni de getirmeliydik diye düşündük, ama Avery veto etti. Belki bu pazar gelebilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana karşı zaafı olduğunu söyledim, ama bunun terapi konusunda beni dinleyeceği anlamına geldiğinden emin değilim."

"Bir şeyler yapması lazım. Austin'in ona hiç böyle bağırdığını duymamıştım. Onun söylediği bir şeye hiç bu kadar kızmamıştım."

"Ne dedi ki?"

Dallas yüzünü buruşturdu, ama sonra dün geceki konuşmayı anlattı. Anlatmayı bitirdiğinde, Avery hakkındaki endişelerim tavan yapmıştı. "Siktir," diye mırıldandım, başımı sallayarak.

Telefonumu çıkardım ve Avery'ye bir mesaj attım.

İyi misin? Dallas bugün benimle istasyonda ve akşam yemeğinden bahsetti.

Cevabı hızlı geldi.

Avery: İyiyim. Yani, değilim, ama iyiyim. June ve Evie beni teselli ettiler.

Sana mesaj atmamamın tek nedeni, Levi ile birlikte olduğunu bildiğim ve sizi rahatsız etmek istemediğim içindi

... ve nasıl gitti???

Mateo: Sonra anlatırım. Söz

"Ne dedi?" diye sordu Dallas, yaklaşarak.

O ne dediğini görmeden telefonumu ondan sakladım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Az önce yakalanabileceğimin farkına vardım. Dallas mesajlarımızı okuyup gerçeği öğrenebilirdi.

Siktir.

Boğazımı temizledim. "İyi olduğunu söyledi. Yani, iyi olmadığını, ama iyi."

Dallas başını salladı. "İyi. Öyle olacağını düşünmüştüm. Ona kendi aile yemeklerimizi başlatabileceğimizi söyledim. Belki June ve Evie'yi de çağırmalıyız. Grup halinde yapalım."

"Bana uyar," dedim. Avery ve ben gizlice görüşüyorduk, bu yüzden aslında tam bir felaket gibi geliyordu. Teknik olarak Levi ve ben de öyleydik. "Hepimiz için iyi olabilir."

"Sohbet grubumuza mesaj atacağım. Artık onu yeniden canlandırmanın zamanı geldi," dedi.

Ona kaşlarını kaldırdım. "Mesajı sen mi yazacaksın? Sessiz ve düşünceli halin ne oldu? Böyle şeyleri organize eden biri değilsin ki."

Yanakları kızardı ve omuzlarını silktiler, ama bu zoraki bir omuz silkmeydi. "Sadece herkesin birlikte vakit geçirmesinin iyi olacağını düşünüyorum, hepsi bu."

Şimdi de benim ona gözlerimi kısma sırası gelmişti. "*Kiminle* vakit geçirmek istiyorsun, Whynot?"

"Tabii ki herkesle."

Buna inanmadım. "Tabii."

Çenesini kaldırdı. "Sen seninkileri sakla, ben de benimkileri saklayayım, ne dersin?"

Şimdi, bununla ne demek istedi? Kaşlarını kaldırdım, ama daha fazla ısrar etmemeye karar verdim.

"Tamam," dedim. "Bugün listemizde ekipman kontrolü ve hidrant kontrolü var."

"Tamam patron," dedi. "Nereye gitmemi istersin?"

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Levi

Telefonumu açtım ve iç geçirdim.

Mesajların sayısı yavaş yavaş daha yönetilebilir hale geliyordu. Ama sadece biraz. Tüm mesajları kaydurdım ve sonra bir tıklama ile hepsini sildim, kahvemi yudumlarırken omuzlarımı geriye doğru çektim.

Tüm takım arkadaşlarım hala endişeliydi. Onların ilgisine minnettardım ve cevap vermek için elimden geleni yaptım, ama hiçbiri gerçek arkadaşım değildi.

Yakın arkadaşım olmaması, herkesten çok beni yansıtıyordu. Bu, üzerinde çalışmak istediğim bir şeydi. Austin'i en yakın arkadaşım olarak görmek, konuşmalarımızda ne kadar çok şeyi atladığımızı düşünürsek, muhtemelen en sağlıklı şey değildi.

Ve Avery hakkında düşündüklerimi öğrenirse benden nefret edeceğini biliyordum. Ya da Mateo hakkında da.

Pazar gecesini düşünürken sandalyemde kıpırdanmaya başladım. Salı günüydü ve dün Mateo'nun beni tekrar siktiğini düşünerek mastürbasyon yapıp geçirmiştim. Haftalık çizelgemde Pazartesi günü için üç şey yazıyordu. *Mastürbasyon yapmak.*

Daha iyi kekler yaptım. Tekrar mastürbasyon yaptım. Bütün günü sadece azgın olmak ve daha fazlasını istemekle boşa harcamıştım. Avery hakkında konuştuğumuz her şeyi düşünüyordum. Üçümüzün birlikte olması nasıl olurdu acaba diye merak ediyordum.

Dün sabah gizlice kaçmaya çalışmıştı. Sessizdi, ama gerçekte, o gitmeden önce uyanmıştım ve onu düşünüyordum. Onu yatağında hissetmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.

Şu anda bile, onun yanında uyanma düşüncesi sikimi sertleştiriyordu. Derin bir nefes aldım ve mesajlarıma odaklanmaya çalıştım. Robin'in mesajlarına tıkladım.

Robin: Düşük maaşlı menajerinden selamlar.

Şaka yapıyorum, düşük maaşlı değilim. Her şey yolunda gidiyor ve tüm sorunları çözdüm. Ama herkes senin takıma geri dönmeni istiyor. Teksas'ta zamanın nasıl geçiyor?

Gülümsedim. Aslında ona bu kadar çok para ödememin sebebi buydu.

Şimdiye kadar her şey yolunda. Uzun süredir çevrimdışı olduğum için özür dilerim. Ama benim için iyi oldu.

Robin: Üzülme, zaman ayırdığın için mutluyum. Vücudun nasıl?

Sağ omzum hala ağrıyor. Her sabah fizik tedavi yapıyorum ve pazar günü yoga yaptım.

Robin: Vay canına. Levi Rayburn yoga mı yapıyor? Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Kendine iyi bak. Bol bol dinlen.

Öyle yapacağım. Her şeyi hallettiğin için teşekkürler.

Robin: Tabii ki!

Ama 3 hafta sonra seni Minnesota'ya geri götüreceğim. Teksas seni fazla uzun süre elinde tutamaz.

Midem yavaşça çöktü.

Minnesota'ya geri dönmek istiyor muydum ki? Hayatım oradaydı. Burada değil. Orada dairem, tüm eşyalarım ve kariyerim vardı.

Yıllarca uğruna çalıştığım her şey.

Yine de, tek düşünebildiğim Avery ve Mateo'ydu.

Başka bir mesaj geldi ve tüm ilgimi çekti. Sanki Mateo düşüncelerimi duymuş gibiydi.

Mateo: Avery, bu Levi'nin numarası. Levi, bu Avery'nin numarası.

Gizli bir üçlü randevuya çıkmalıyız ;)

Yarın akşam boşum. Aslında, Whynot yanmazsa, her akşam boşum.

Demek istediğim, ikinizi de istiyorum. Çok istiyorum. Çok fazla istiyorum. Ve ikinizin de birbirinizi ve beni istediğinizi düşünüyorum.

Göğsümü ovuşturdum. Burası sıcak mıydı? Neden birdenbire sırtımdan ter damlamaya başladı?

Sonra Avery'nin mesajları geldi.

Avery: Aman Tanrım. Merhaba. Günaydın.

Yarın akşam da boşum. Bir şey yaparsak, kardeşlerimin bunu öğrenmesini gerçekten istemiyorum. En azından şimdilik.

Gülerek cevap verdim.

Hiçbirimiz onların öğrenmesini istemiyoruz. Sırrın bende güvende. Ben de yarın akşam boşum. Kelimelerle aram pek iyi

değildir, ama ben de ikinizi istiyorum.

Mateo: Saat 7'de buluşalım mı?

Avery: Benim evime gelin, yürüyerek kolayca ulaşabilirsiniz. Yatağım da çok rahattır.

Mateo: Bizi şimdiden yatağına davet ediyorsun, anlıyorum.

Avery: Tabii ki

Siktir git.

Siz ikiniz bela olursunuz. Yarın görüşürüz.

Mateo, bahsettiğin o sapıkça aletleri getirsen de sorun olmaz.

Her ihtimale karşı...

Mateo: Zaten planlıyordum. Her ihtimale karşı

Avery: Daha önce giymediğim bazı iç çamaşırlarım var, onları tozlarından arındıracağım.

Avery: Her ihtimale karşı

"Tanrım," diye fısıldadım. "Siktir lan."

Yarına kadar nasıl dayanacağım? Şu andan itibaren çok uzun bir süre gibi geliyordu.

Odaklanmaya çalışıyorum ama yarına kadar başaramayacağım galiba.

Mateo: Ben de. Bir saat daha evdeyim, o yüzden kink çantam için birkaç şey seçeceğim... ve Avery'nin iç çamaşırlarını düşüneceğim.

Ona eşlik etmek isteyip istemediğini sormak için canım çok çekiyordu. Inleyerek masadan kalktım, iç çamaşırmımda penisim tamamen sertleşmişti. Ayağa kalktım ve doğruca banyoya gittim, duşu açtım ve açtım.

Sıcak suyun altına girdim ve elimle fayanslı duvara yaslandım, kendimi avuçlayarak homurdandım. Lanet olsun, sertleşmişim.

"Siktir," diye inledim. "Avery."

Dudakları benim dudaklarımın üzerinde çok tatlıydı. Onun siyah dantelle, hatta bir korseyle sarılmış olduğunu düşünmek bile beni zaten sınırlarıma itiyordu.

Onu Mateo ile paylaşmak istedim. Pazar gecesini birlikte geçirdikten sonra, bunun çok iyi olacağını biliyordum. Özellikle de onun bize hakim olması. Bize ne yapacağımızı, ona nasıl iyi davranacağımızı söylemesi.

Sikimi daha hızlı okşadım, Mateo bana girerken Avery'ye girdiğimi hayal ederek inledim.

Tık, tık, tık.

Durdum, dinlemek için sikimi bıraktım.

Kesinlikle kimse benim kapımı çalmıyordu.

Ses tekrar geldi. Daha ısrarcıydı. Bu sefer daha sinir bozucuydu. Tanrım, açıkça meşguldüm. Değil mi? Bunu göremiyorlar mıydı?

Kapıyı çalan sesi görmezden geldim ve tekrar sikimi kavradım, kendimi doruğa yaklaştırdım.

Tık, tık, tık.

"Siktir git," diye homurdandım.

Duşu kapattım ve perdeyi açtım. Kendimi kaybedecektim. Kapımda kim varsa, azar işitecekti. Aslında, muhtemelen kasabanın gündemine oturacaktım, çünkü duşta olduğumu saklamak için hiçbir şey yapmayacaktım.

Rafta duran havlumu kapıp belime sardım ve dışarı çıkıp koridora doğru yürüdüm. Kapı tekrar çalındı ve ben hızla kilidi açtım, o lanet olasıyı menteşelerinden söküp atarken içimden bir homurtu çıktı.

"Selam komşu. *Aman Tanrım.*"

Avery ile karşı karşıya geldiğimde tüm öfkem bir anda yok oldu ve ağzım açık kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Yanakları kıpkırmızı oldu ve elini göğsüme dayayarak beni eve geri itti. "Biri seni görecektir, Levi Rayburn. Seni aptal herif."

"Aptal olan ben miyim?" diye hırıldadım, kapı arkasından kapandığında. "Neden kapımı çaldın?"

"Çünkü seni görmek istedim."

Oh. Ağzım kurudu. Üzerimde sadece bir havlu olduğunu fark ettim.

Ve Avery...

Tanrım, o bir sundress giyiyordu. "Avery," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Gitmelisin." Kaşlarını kaldırdı. "Gitmemi mi istiyorsun?" *Hayır.* Hayır, kalmasını istiyordum. "Ben..."

Parmak uçlarına yükseldi, ama yine de beni öpebilecek kadar uzun değildi. Parmakları havluyu kavradı ve hafifçe çektiğinde havlu yere düştü.

"Kadın," diye fısıldadım. "Duşta, seni sikmeyi düşünerek boşalmak üzereydin. Ve şimdi buradasın."

"Ve şimdi buradayım," diye mırıldandı, gözleri benim sikime kaydı. Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Sen..."

"Sert."

"Çok zor." Yutkundu, bakışları benimkilerle buluştu. "Bir fikrim var. Aslında, bir teklifim var."

Ben fuayede çırılçıplak dururken, o bana bir teklif mi yapıyordu? "Avery..."

"Şöyle ki, seni istiyorum. Hem de çok."

Siktir.

"Yarın akşam Mateo ile randevumuz var. Ama ben Mateo ile birlikte oldum. Sen de öyle. Değil mi?"

Kafam çalışsın diye başımı salladım. Tüm kanım lanet olası sikimdeydi. *Altmış dokuzun karesi dört bin yedi yüz altmış bir... Tanrım, altmış dokuz...*

"Ve bence sen de beni istiyorsun," dedi hızlıca. "Yani, tam emin değilim ama..."

"Yine aşağı bak ve seni istediğimden emin olmadığını söylemeye çalış." Gözleri tekrar sikime kaydı ve sikim buna tepki olarak sertleşti. "Seni *istiyorum*, Avery."

Avery sertçe yutkundu. "Ben de seni gerçekten istiyorum. Ve bence Mateo ile bir şey yapmadan önce, ikimizin birlikte nasıl olduğumuzu görmeliyiz. Çünkü yarın akşam sadece bir randevuya çıkacağımızı sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Doğru. Peki, sen çıplaksın. Öyleyse."

Sundressinin eteğini tutup kaldırmaya başladı, ama ben bileğini tutup, tamamen çıkarmadan önce onu durdurdum. "Dur. Bekle. Tanrım, Avery."

Donakaldı, bana bakarken gözleri daha da büyüdü. Şüphelerin içini kapladığını görebiliyordum ve kaçmaya çalışmadan önce onu kaldırıp kollarımın arasına aldım. Çılgılık attı, kolunu boynuma doladı.

"Bugün planın var mı?" diye sordum.

"Hayır," diye fısıldadı. "Üzgünüm. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum, öylece gelip..."

"Avery." Onu göğsüme bastırıp kapımın kilidini çevirirken burun deliklerim genişledi. "Bir daha böyle bir şey söylersen, seni dizimin üzerine yatırmak zorunda kalacağım."

Yüzünde şok ifadesi belirdi, sonra başka bir şeye dönüştü. Arzu ve şehvetle dolu bir ifadeye... *Lanet olsun.* Şu anda bana bakışları neredeyse beni boşaltmaya yetiyordu.

Onu koridordan geçip doğrudan yatak odama taşıdım. İki gece önce mahvolduğum yatağa.

Belki de Avery gelmekle haklıydı, çünkü onunla birlikteyken hissettiklerim Mateo'yla birlikteyken hissettiklerimden tamamen farklıydı. Benim baskın tarafım onu çok arzuluyordu. Kafamda ona yapabileceğim binlerce kötü şey vardı.

"Sokağın karşısına geçip ben cevap verene kadar kapımı çaldığına inanamıyorum," dedim yatak kenarına otururken.

Elbisesi eteği yukarı çıkıncaya kadar pozisyonunu ayarladım. Elleri omuzlarıma yerleşirken parmağımla çenesini yukarı kaldırdım.

Sonunda. Onu tam istediğim yere getirmiştim. Gülümsedim. "Ve senin, seni pmeden sikebileceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

YİRMİ ALTI.

Avery

Levi'nin elleri tenime sertçe dokunuyordu ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyordu.

Kendimi aptal gibi hissettim. Birazcık. O mesajlardan sonra penceremden dışarı baktım, Levi'nin arabasını gördüm ve harekete geçmenin benim için en iyisi olacağına karar verdim. Caddenin karşısına geçip, akıllara durgunluk veren bir seks yapıp, sonra da günümü geçirecektim.

Ama sorun şu ki, Levi benim için sadece hızlı bir seks partneri değildi. Üstelik, kapıyı sadece bir havluyla açıp bu kadar kızgın görünmesini de beklemiyordum.

Sonra beni gördüğü anda tüm öfkesi bir anda yok oldu... "Levi," diye nefes nefese kaldım, o beni kucağına oturttu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen... Sen külot giymiyor musun?"

Giymemiştim. Utanç dalgası beni sararken kızardım. Tanrım, kendimi ona gerçekten atmıştım. "Üzgünüm," dedim boğuk bir sesle. "Biraz fazla ileri gittim. Söz veriyorum, ben sadece... Ne deniyordu onlara? Puck bunnies mi? Artık ne dediğimi bile bilmiyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu benim aptallığımdı..."

Elini ağızıma kapattı.

"Bebeğim, aptal olduğunla ilgili bir şey daha söylersen, ağızına bir şey vermek zorunda kalacağım, böylece kendin hakkında olumsuz konuşmayacaksın."

Elini indirdiğinde, ağızı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve cildimde bir sıcaklık hissettim. Her şeyden çok onu öpmek istedim.

"Levi," diye fısıldadım. "Beni biraz delirtiyorsun."

"*Delirtiyor muyum?*" diye burun kıvırdı.

"Ne?"

"Sadece komik bir kelime."

"Normal bir kelime. İyi, normal bir kelime."

"Saçma bir kelime."

"Etkili bir kelime, Levi Rayburn. Çünkü beni *delirtiyorsun*."

"Anlıyorum." Öne eğildi, yeşil gözleri bir anlığına beni aradı. Sonra dudakları benimkilere bastırdı.

Aramızdaki tüm o vahşilik, ilkel, ateşli, yoğun ve aç bir şeye dönüştü. Kalçalarımı onun kucağına doğru hareket ettirdim, çıplak amım onun sikine sürtünürken onun acı dolu inlemelerinden zevk aldım. Aramızdaki arzu, közden alevlere dönüştü, ilk öpücüğümüzü derinleştirirken dillerimiz buluştu, parmakları saçlarımı kavradı.

"Siktir," diye inledi. "Tadın şeker gibi. Çok tatlısın."

"Öpücüğünü aldın," diye nefes nefese, vücudumu tekrar ona doğru salladım.

"Daha fazlasını istiyorum."

"Lütfen de."

Gözlerimi kısarak öne eğildim ve alnına nazikçe bir öpücük kondurdum.

"*Lütfen*, Levi. Lütfen amımı sik."

"Lanet olsun, Avery." Kalçalarımı kavradı ve beni yatağa çevirdi, tüm vücuduyla sırt üstü yatırdı. Saçlarım dağıldı, eteğim yukarı kaydı, o da bacaklarımı kavradı.

Levi bir an geriye yaslandı, bakışları amıma düştü. Dizlerimi birleştirmeye başladım, ama o beni durdurdu. "Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı ve dizlerimi daha da ayırdı.

Gözleri karardıkça kalbim güm güm atmaya başladı.

"Lanet olasıca güzel," diye mırıldandı. "Ne kadar ıslak olduğuna bak. Hepsi benim için mi?"

"Evet," diye ciyakladım.

"Aferin kızım."

Bacaklarımı tekrar bir araya getirmeye çalışırken kaslarım titredi, ama onu durdurmak mümkün değildi. Ben de onu durdurmak istemiyordum. Levi, bacaklarımı açık tutarken hafifçe homurdandı ve eğildi, ağzı benim amıma değdiğinde bakışlarımız kilitlendi.

"Tanrım," diye inledim, başım geriye düştü.

Levi Rayburn beni nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyordu. Dilini klitorisimin etrafında dolaştırırken inledim, kalın parmakları bacaklarımı ayırırken uyluklarıma gömüldü, sıkı tutuşu beni daha da ıslattı. Beni *tam* istediği gibi sabitlemişti.

Saçlarını kavradım ve kalçalarımı salladım, yüzünü bana gömdüğünde inledim. Dilini sihirli bir şekilde kullanırken, dikkatlice bir parmağını içime soktu, ardından ikinci parmağını da.

Son iki haftadır, Levi hakkındaki fantezilerim çılgınca bir hal almıştı. Onun altında olmak, kaslarına sarılmak, vücudunun ağırlığını üstümde hissetmek nasıl bir şey olurdu diye merak ediyordum. Ama onun gerçekte kafamdakinden daha da seksi olduğu gerçeğine hiçbir şey beni hazırlayamadı.

O parmakları ve ağzıyla beni sikmeye devam ederken, dili beni şımartıp taparcasına öperken inledim.

Saçlarını daha sıkı tuttum ve onu çektim. "Öp beni," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Öpücük istiyorum. Lütfen."

Hemen vücudumu öpmeye başladı, göz açıp kapayıncaya kadar ağzı ağızıma değdi. Parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam etti, çok sert değil ama çok nazik de değildi. Ağzında benim tadı beni inlemeye başladı.

Sadece daha fazlasını istedim. Belki de artık açgözlüydüm. İki erkek arkadaş istemekten açgözlüydüm. Erkek arkadaşlarımdan da erkek arkadaşım olmasını istemekten açgözlüydüm. Ama bu noktada umurumda değildi. Siktir et, olabildiğince açgözlü olacaktım.

Dudaklarımız ayrıldı ve ben boynunun yan tarafını öptüm, dişlerimi sert kaslarına geçirdim. Ben onu bıraktığımda ve bıraktığım izi gördüğümde, boğazında nefesini tutarak homurdandı.

Siktir, onu ısırp ısırmayacağımı bile sormamıştım. Özür dilemeye başladım, ama o homurdanmadan önce sözlerim çıkmadı...

"Tekrar yap. Bana iz bırak. Beni senin yap."

Yutkundum. Bıraktığım izi öptüm ve sonra aç bir vampir gibi tekrar dişlerimi ona geçirdim. Levi'nin inlemesi doğrudan

. Kalçalarını bana doğru hareket ettirdi, sert ve ıslak olan penisi uyluğuma sürtünüyordu.

"Tekrar," diye talep etti. "Her yerine."

Diğer omzuna geçtim ve onu daha da sert ısırdım. Penisini bana sürtmeye devam etti, inlemeleri ilham perimi besledi. Onu resmederken onun oturup penisini okşadığını düşündüm ve geri çekildim, ona geniş gözlerle baktım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey, sadece... Seni resmetmek istiyorum."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Beni *resmetmek* mi istiyorsun?"

Bu adamın beni kızarttığı sayı suç sayılmalıydı. "Belki."

"Belki *evet*," diye alay etti, elbisemin üzerinden göğüslerimi okşayarak. "Beni istediğin zaman çizebilirsin. İstedğin kadar otururum. Ama şu anda, bu elbiseyi benim için çıkarmanı istiyorum, Avery."

"Evet, efendim."

Elbisemi çıkarıp bir kenara attığımda, yüzünde fırtınalı bir ifade belirdi. Artık tamamen çıplaktım. Gözleri açgözlülükle üzerimde dolaştı ve vücudumun her yerini ateşe verdi. Göğüs uçlarım sertleşti, göğsümde kızarıklık yayıldı.

"Sen lanet olası bir meleksin," diye fısıldadı, bana bakarken sikini kavradı. "Tanrı yardım etsin. Kardeşlerin beni öldürecek, Avery. Beni öldürecekler ve buna hakları da var. Ama umurumda bile değil. Bu amcığı sikimde istiyorum."

"Lütfen," diye inledim, elimle bacaklarımın arasına kaydırdım.

Çok ıslaktım. Ne kadar tahrik olduğumu fark edince gözlerim şokla büyüdü. Dikkatimi kendimden Levi'ye çevirdim. Omuz kaslarında ısırık izleri vardı, dudakları hala *benim izimle* parlıyordu.

"Orada kal," dedi, yataktan hızla kalkarak.

Sanki bir yere gidecekmişim gibi. Parmaklarımı içime kaydırırken gözlerim titredi, ıslaklığımı kullanarak klitorisimi daireler çizdim. Levi aceleyle meşe yan sehpanın üst çekmecesini açıp bir prezervatif çıkardığında ve onu yırttığında inledim. O prezervatifi takarken ben kahverengi ve mavi dalgalarımı omuzlarımın arkasına ittim, o bacaklarımın arasına diz çöktüğünde yatak sallandı.

Uyluklarımı tutup beni kendine doğru çekti. "Oh," diye inledim, gücüne şaşırarak.

Olmamalıydım, ama yine de. Beni çok kolay bir şekilde etkiledi.

Seksi bir hokey oyuncusu tarafından sertçe davranılmak belki de benim yeni fetişim olmuştu.

Levi, penisinin başını amıma doğru yönlendirdi. Hafifçe kendimi kaldırdım ve onun durakladığını, girişimin hemen üzerinde asılı kaldığını izledim.

"Lütfen. Bunu çok istiyorum."

"Biliyorum." Sesi kaba çıkmıştı. "Ben de seni çok istiyorum, ama bunu sonsuza kadar hatırlamak istiyorum."

Levi birkaç saniye daha baktı, avucunu amımın hemen üzerine koydu, başparmağını klitorisimin üzerine koydu. O, penisini içime sokarken başparmağını yavaşça hareket ettirdiğinde ben nefesimi tuttum.

İnledim, amım onun kalınlığını saran bir zevk dalgası tüm vücudumu sardı. Yavaşça ilerledi, bana onun boyutuna alışmam için zaman tanıdı. Parmaklarım çarşafı kavrıdı, ağızımdan çıkan her ses istemsizdi.

"Siktir." Levi dişlerini sıkarak durakladı. "Çok iyi hissettiriyorsun."

"Hepsini kaldırabilirim. Hepsini istiyorum."

Kafasını salladı, konsantre olarak yavaşça bana bir santim daha verdi. Kasları çatıldı, her hareketini kontrol ederken kasları gerildi. Amımdaki eline uzanmaya başladım, ama o elini itti.

"Ellerinle bir şey yapmak istiyorsan, o güzel ağızını kapat."

"Neden?" diye sordu.

"Komşular benim adımı haykırdığını duymasınlar diye."

Levi ileri doğru itti ve bana sikişinin geri kalanını verdi. Zevk beni sararken, ağızımı elimle kapatarak çığlık attım. Kalçalarını geri çekti ve sonra tekrar itti, öne doğru eğilirken homurdandı, eli battaniyeye yapıştı ve ağızı benimkine ateşli bir öpücük buluştu.

Bacaklarımı kalçalarına doladım, o içeri girip çıkmaya başladığında nefes nefese kaldım. Küçük şimşekler her sinir ucumu vurdu, o beni sikerken zevk içimde havai fişekler gibi patladı.

Onunla birlikte olmak çok doğru geliyordu. Öpüşmeler arasında inleyerek, vücudumu bir mengene gibi ona doladım.

Yatak altımızda gıcırdıyordu, oda sıcaklıkla dolmuştu. Yaz güneşi ve vücutlarımızın sürtünmesi arasında, ikimiz de terle kaplanmıştık.

Levi, sert ve dizginlenemeyen bir arzu dolu ritimle içime girdi, ikimiz birbirimize karşı hareket ediyorduk. Ona doyamıyordum

Siktir. Penisi içime girip çıkarken, elim hala çıkardığım sesleri bastırıyordu. Çünkü lanet olsun, o haklıydı. Bu gidişle komşular bizi duyacaktı.

Kahretsin, bu pervasızcaydı, ama bir şekilde onların duymasını istiyordum. "*Levi.*"

Kulağına adını inleyerek söyledim. O anda onun darbelerinin daha sertleştiğine yemin edebilirim, gözlerim buğulanmıştı. Düşünemiyordum. Zar zor görebiliyordum. Tek odaklanabildiğim şey, içimdeki penisinin hissi ve vücutlarımızın birbirine bu kadar mükemmel uymasıydı.

Parmaklarını saçlarıma geçirdi, başımı öne doğru çekip beni tekrar öptü, o beni daha sert siktiği sırada dillerimiz dans ediyordu. Aynı ritmi sürdürdü, ta ki aniden geri çekilip içimden çıkıncaya kadar.

"Ne?" diye nefes nefese sordum. "Ne oluyor..."

Hiç duraksamadan beni vücuduna çekti ve sırt üstü yattı, beni üstüne oturttu. Kalçalarımı kaldırıp beni penisinin üzerine yerleştirip tekrar içime girerken çığlık attım.

Kahretsin. Gözlerim geriye devrildi. Nefes nefese kaldım, ellerimi göğsüne dayadım, başım geriye doğru eğildi ve saçlarım omuzlarıma döküldü. Onu bu şekilde almak daha da yoğun bir deneyimdi. Bu açı, onun üzerine oturmakla ilgili bir şey vardı. Yerçekimi tüm işi yapıyordu ve onun penisi içimde o kadar derine girmişti ki, onu günlerce hissedeceğime yemin ederdim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Sen çok güzelsin. Şu anda bir tanrıça gibi görünüyorsun."

Kendimi bir tanrıça gibi hissettim. Tüm ağırlığımı ellerime verdim, kalçalarımı hafifçe kaldırıp tekrar indirdim, üstte olduğum için kendi ritmimi belirledim. Levi'nin nasırlı elleri yanlarımı okşadı, yüzümü avuçladı, saçımı çekti. Hareket ettikçe zevk içimi kapladı, vücutlarımız birlikte dans ediyordu. Tenlerimizin çarpışması, nefeslerimizin karışması, vücutlarımızın bir olması... Hepsi beni orgazma yaklaşıtıyordu.

Siktir. Onu sürerken o açgözlü çaresizlik başını gösterdi. Tırnaklarımı göğsüne geçirdim, dişlerinin arasından bir tıslama geldi. Bunu yapmak istememiştim bile, ama o bileğimi tuttu, tırnaklarımı derisine bastırdı ve başını salladı.

"Tekrar. Sabah uyandığımda seni her yerimde görmek istiyorum. Yarın randevumuzda Mateo'nun da görmesini istiyorum."

Sadece bu bile kalçalarımı daha hızlı hareket ettirdi. Onu tekrar tırmaladım, göğsünde kızıl izler bıraktım. Onu tahrik ettiğini bilmek inanılmaz derecede erotikti.

onu tahrik ettiğini bilmek. Onu işaretlemek *hoşuma gidiyordu*. Daha sonra beni üzerinde görmek istediğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Ben de bunu istiyordum, fark ettim.

"Beni ısırmanı istiyorum. Bana iz bırakmanı istiyorum. Ben de aynı şeyi istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Beni tokatla. Isır beni. *Bir şey yap.*"

Levi inledi, her hareketiyle kalçalarını yukarı aşağı kaldırıyordu. "Seni sonra şaplaklayacağım. Söz veriyorum. Şu anda boşalmaya çok yakınım."

Ben de çok yakındım. Tek yapabildiğim nefes nefese başımı sallamak, yukarı aşağı zıplamak ve çok çok yakın olan orgazmı kovalamaktı. Başımı geriye eğdim, gözlerimi kapattım ve kendimi coşkuya kaptırdım.

"Aynen öyle. Sikimi sıvazladığını hissedebiliyorum. Etrafımda boşaldığını hissetmek istiyorum. Beni sıkıştığını hissetmek istiyorum."

Her hissi bana anlattı, sesi alçak ve kısık. "Bana çok iyi geliyorsun.

Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun."

Doğru noktayı bulduğum anda inleyerek nefes aldım. Penisini tam doğru noktaya vuruyordu, vücutlarımız mükemmel bir tempoda hareket ediyordu.

"Çok yaklaştım. Çok yaklaştım."

"Siktir, bu çok iyi. Bu gerçekten çok iyi. Sikimi kullan bebeğim. Hepsi senin. Her santimi."

Öne eğildim, her kasım gerginleşirken ve orgazmım beni parçalarken çığlık attım. Etrafımdaki her şey kayboldu, aramızdaki bağ beni orgazm olurken yere bağladı. Zamanın, nerede olduğumun, her şeyin farkını kaybettim.

Tek odaklanabildiğim şey, zevki yaşamak ve Levi'nin sesiydi. Hala alçak sesle konuşuyordu. Yumuşak.

"Aferin kızıma. Gelirken çok güzelsin. Çok güzelsin Avery. Seninle burada olduğum için şanslıyım. *Aferin kızıma.*"

Ona karşı eridim, yumuşak bir iç çekişle öne doğru yığıldım. Kalçalarını hareket ettirdi, vücudu hareketsiz kalana ve inleyene kadar bana girmeye devam etti, boşalırken beni daha sıkı kavradı.

Bir parçam, prezervatifini çıkarmış olmasını diledi, böylece içimde boşaldığını hissedebilirdim. Vücudumuz gevşerken ve ben tamamen onun üzerine uzanırken bu düşünce zihnimde dans etti. *Burada sonsuza kadar kalabilirdim.*

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Levi

Beynimizin tekrar çalışmaya başlaması birkaç dakika sürdü. Kalçalarını kaldırdım, o yana kayıp yanıma yerleşirken penisim içinden çıktı.

Aklım tekrar çalışmaya başladığı anda, tek düşünebildiğim şey şuydu:
ne halt yediğimi düşünmekti.

Avery ve Mateo ile olan bu ilişkide farklı bir şey vardı. Daha önce başka insanlarla yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Avery üzerime uzanırken, Mateo ile yaşadığım o korkutucu his geri geldi.

"Bir şey düşünüyorsun," diye mırıldandı. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Bunda ya da bizde bir sorun yok," dedim çabucak. "Sadece..." Sesi kesildi. Belki de derinlemesine konuşmak için doğru zaman değildi.

"Söyle bana. Bilmek istiyorum. Konuş benimle," diye ısrar etti.

Yavaşça nefes verdim. "Artık nereye ait olduğumu bilmiyorum. Tam olarak ne istediğimi bilmiyorum. Birçok kişi bana kariyerimin zirvesinde olduğumu söyledi

kariyerimin zirvesinde olduğumu söylediler, ama ben her şeyden uzaklaşmak istiyorum. Bir gün uyandım ve kendime mutlu olup olmadığını sordum, ama mutlu değildim."

Avery hafifçe mırıldandı ve kollarını göğsüme doladı, başını ortasına dayadı. "Bu yüzden mi Whynot'a geldin? Ama birkaç hafta sonra geri dönmeyi planlamıyor musun?"

Şu anda bunu düşünmek bile istemiyordum. Avery kollarımda iken Whynot'tan ayrılmayı hayal etmek zordu.

"O zamana kadar geri dönüp dönmeyeceğime karar vermem gerekecek. Her halükarda, bu sezon için ayrılıyorum. Eminim birçok insanı kızdırmışımdır. Kariyerimin ne olacağı konusunda pek emin değilim. Ama bir yanımda umursamıyor."

"Umursamıyor musun yoksa çatışmadan kaçınıyor musun?"

Burnumu kırıştırdım ve bakışlarımı onun başının üstüne kaydırdım. O, başını kaldırmadan göğsüme gülümsedi.

"Ben de o yollardan geçtim," dedi. "Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yaptığın şeyle nereye ait olduğunu merak etmenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum. Bir sanatçı olarak, yaptığım her şey nasıl hissettiğime bağlı. Sanat yaratmak için doğru zihin yapısında olmam gerekir, aksi takdirde fırçayı bile elime alamam. Dünyadaki her şey kasvetli gelir ve bir daha sanat yapabilecek miyim diye merak ederim. Babam öldüğünde de böyle olmuştu."

Elimi onun omzuna koydum ve nazikçe yukarı aşağı okşadım. "Ne değişti? Senin yaptığın tüm sanat eserleri çok güzel."

"Şey, o öldüğünde, hayatımda bir anda birçok değişiklik oldu. Asla yaşamayacağıma yemin ettiğim şehre geri taşındım. Onun galerisini devraldım ve bir işi nasıl yürüteceğimi bilmem beklentisi omuzlarıma yüklendi. Kardeşlerim de çok şey yaşadılar. Üstüne üstlük annem de çıldırdı. Hâlâ kendini toparlayamadı. Sanırım bir daha toparlanamayacak. Babamın olmadığı bir dünya hayal bile edemiyordu. Ben de edemiyordum."

Titrek bir nefes aldı, kolları beni sıkıca sardı.

"İlk iki ay boyunca hiçbir şey yaratamadım. Tek yapabildiğim şey harekete geçmekti. İşleri devralmayı öğrenmek, ailemin yanında olmak, yeni bir yere taşınmak. Bir daha sanatçı olabileceğimden emin değildim. İlhamımı kaybettiğimi düşündüm."

"Senin resim yapmadığını hayal bile edemiyorum."

"O zamana kadar ben de hayal edemiyordum. Sanatçı olmak konusunda kendime yalan mı söylüyorum diye merak ediyordum. Bunun için okula gittim, ki bu aptalca geliyordu, ama babam yüzünden hayallerime ulaşmaya çalıştım."

O zamana kadar birkaç eser satmıştım, ama kendimi sahte olduğuma ikna etmişim."

Boğazımdan yumuşak bir uğultu çıktı. Whynot'u ziyaret ettiğim yazları hatırladığımda, Avery'yi düşündüğümde, onun her zaman bir şeyler yarattığını hatırlıyordum. Çizim, resim, çamurdan çömlek yapma. Yaratma ihtiyacı onun için her zaman vardı.

"Karanlık bir dönemdi. Ama sonra, yapacak hiçbir şeyim olmayan bir gün geldi. Hiçbir şey. Oturma odamın zeminine oturdum ve yıllar önce sanatçı olmak istediğimi söylediğimde babamın bana verdiği saate baktım ve sonunda ağladım. Sanki bir baraj yıkılmış gibi, tüm acım, üzüntüm, öfkem ve hayal kırıklığım dışarı çıktı. Bununla bir şeyler yapmam gerekiyordu. Artık öylece oturup duramazdım. Kendime, olmadığım bir şey olmak için yüklediğim bu baskı ortadan kalktı. Artık sahtekar gibi hissetmeye devam edecek gücüm yoktu, bu yüzden bunu bıraktım. Bir fırça aldım."

"Ve tekrar sanat yapmaya başladın."

"Evet." Başını eğdi ve bana baktı. "Her şey gelip geçer. Bazen bir şeye olan tutkunuz kaybolur. Bazen bunun olması gerekir ki, geri geldiğinde onu neden sevdiğinizi hatırlayabilesiniz. Babam öldükten sonra yarattığım sanat eserleri, galeri ve stüdyonun bazı bölümlerini yeniden inşa etmeme yetecek kadar para kazandırdı. Toplum derslerine fon sağlayabildim ve öğretmeyi sevdiğimi keşfettim. O koleksiyon birkaç dergide yer aldı ve hayal bile edemeyeceğim kadar zengin insanların duvarlarını süsledi. Yani babam ölmüş olsa da, hala benim yanımdaydı. Sanatım hala benim yanımdaydı. Onu hiç kaybetmedim. Sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kalbimin yas tutmak için zamana ihtiyacı vardı. Hala yas tutmak için zamana ihtiyacı var."

Yutkundum ve tavana baktım. "Mesele şu ki, hokey benim için hiç öyle olmadı. Onu seviyorum. Orada iyiyim. Kariyerimin nasıl sonuçlandığı konusunda gerçekten çok şanslıydım. Ama o, senin sanatının seni tatmin ettiği gibi beni hiç tatmin etmedi."

"O zaman seni ne tatmin ediyor? Sana ne mutluluk veriyor?"

Kalbim bir an durdu. Bana neyin mutluluk verdiğini biliyordum, ama bu aptalca bir hobiden başka bir şey değildi.

Avery hafifçe doğruldu ve elini göğsümde gezdirdi. "Vücudundaki her kasın gerildiğini hissettim."

Rahatlamaya çalışarak nefesimi verdim. Avery, kendi iyiliği için fazla gözlemciydi. Avery'den asla saklanamayacağımı hissediyordum. En azından gerçekten saklanamayacağımı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı.

"Sadece aptalca bir şey."

"Eminim değildir."

Dudaklarımı sıkıştırdım, ona gerçekten gösterecek miyim diye karar vermeye çalışıyordum.

Bunu kimseye göstermedim. Tek bir kişiye bile.

Avery bacağını kalçalarımın üzerine attı ve üstüme oturdu, ellerini göğsüme koydu. Bana bakarken mavi dalgalar öne doğru kaydı, kaşları kalktı.

"Anlat," dedi. "Bana sırlarını söyle, sevgili, düşünceli adamım."

Burun kıvırdım, ama uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlık beni sardı. Onunla rahat olduğumu fark ettim. Ona hoşlandığım bir şeyi, uzun zamandır sır olarak sakladığım bir şeyi göstermem fikri beni gerginleştiriyordu.

"Yazları ziyarete geldiğimde zorlanırdım, çünkü babamla hiç anlaşamazdık," dedim. "Sanırım Whynot'taki herkes sorunlarımızdan haberdardı. O acımasız bir piçti."

"Üzgünüm," dedi.

"Önemli değil. Onunla ilgili kederimi atlattım. Çok terapi yaptım ve uzun süre uzak kaldım. Ama mesele şu, Avery. Ben buradayken, baban devreye girdi ve ailen bana her zaman ikinci bir yuva sağladı. On beş yaşındayken bir yaz, Austin ve ben burada orada sorunlara karışmaya başlamıştık. Önceki gece, kasabayı dolaşıp insanların posta kutularını vurmuştuk."

"Aman Tanrım, bunu hatırlıyorum," dedi. "Austin cezalandırılmıştı."

"O cezalandırıldı ve ben babamın bunu senin babandan duyacağından çok korktum. Ama bunun yerine, senin baban beni dışarı çıkardı ve bana sert bir şekilde konuştu. Konuşması bittiğinde kulaklarım kıpkırmızı olmuştu. Sonra bana bir kamera verdi ve 'yararlı bir şey yap ve kaktüsün kalbinin fotoğrafını çek. Referans olarak ihtiyacım var' dedi."

Avery sırıttı. "Oldukça iyi taklit etmişsin."

Ne kadar kızgın olduğumu düşünerek gülümsedim. Bay Whynot çok açık sözlü ve dolaysızdı ve o zamanlar fotoğraf çekmek bana çok aptalca gelmişti.

"Çok öfkeli bir ergendim. Ona pislik olduğunu söyledim. Fotoğraf çekmek aptalcaydı. Kimse fotoğraf çekmek istemiyordu. Onun sanatı aptalcaydı. O kadar çok kötü şey söyledim ki, o gözünü bile kırpmadı.

kamerayı elime tutuşturdu ve yürüyüşe çıkmamı söyledi. Babama söylemekle tehdit etmedi. Beni evden atmakla tehdit etmedi. Sertti, ama asla acımasız değildi. O adamın vücudunda acımasızlık kemiğı olduğunu sanmıyorum."

Boğazım yandı ve Avery'nin ifadesi yumuşadı, gözleri yaşlarla doldu.

"Güneş batana kadar dışarıda kaldım. Çok fazla fotoğraf çektim. Hepsi kötüydü, eminim. Kaktüslerin, kertenkelelerin, gökyüzünün ve kasabanın her yerindeki rastgele şeylerin fotoğraflarını çektim. Hayatımı kurtarmak için resim yapamıyorum ya da çizemiyorum, ama fotoğrafçılık beni mutlu ediyor. Baban o gün hayatımı değıştirdi."

Onun gittiğini bilmenin verdiği üzüntüyü içime attım.

"Şehre geldiğimde onu ziyaret etmek istememin bir nedeni de, yıllar içinde fotoğrafçılığın benim hobim haline gelmesiydi. İyi olup olmadığımı bilmiyorum, ama ona teşekkür etmek istedim. Bu, hiç kimseye bahsetmediğim ve göstermediğim bir şey, çünkü her zaman sadece benim için oldu, ama diğer tüm kariyer meselelerinin arasında beni ayakta tuttu. Hokey dünyasında olmak hayatımı birçok yönden daha iyi hale getirdi, ama bence bu hobim, benim çok fazla pislik birine dönüşmemi engelledi. Bunu pek çok kişide gördüm, hepsi de bu başarıların başlarına vuruyor ve sonra hayatlarını mahvediyorlar. Bir an durup, kariyerimi tam anlamıyla kapı dışarı ettiğimi düşündüm. "Belki de şimdi hayatımı mahvetmişimdir, bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey, babanın beni değıştirdiğı. Ve ona sonsuza kadar minnettar olacağım."

Avery burnunu çekti ve ben uzanıp düşen gözyaşını parmağımla sildim.

"O böyleydi," diye fısıldadı. "Her zaman insanlara yardım ederdi. Her zaman onları bir araya getirirdi. Yanlış anlamayın, o mükemmel bir insan değildi. Austin, Dallas ve ben son iki yılı, onun geride bıraktığı bazı mali karışıklıkları düzeltmekle geçirdik. Ama onun sayesinde sanatçı oldum."

"Whynot'un benim için bir yuva gibi hissettirmesinin bir nedeni de oydu," diye mırıldandım. Ama şimdi, Mateo ve Avery de aynı hissi uyandırmaya başlamıştı. Avery bileğimi tuttu ve elimi dudaklarına götürdü, avucumun içini öptü, o kadar nazikti ki dünyam altüst oldu.

Onunla birlikteyken bende farklı bir şey vardı.

Memnundum.

Beni mutlu ediyordu.

Kalbimdeki tüm fırtınaları yatıştırdı ve düşüncelerimin akışını sakinleştirdi. Tüm endişelerimi ve omuzlarımı ağırlaştıran yükleri unutmamı sağladı.

Avery gözlerini sildi ve başını salladı. "Tamam. Artık ağlamak yok. Hayatımın en iyi seksini yaşadım ve büyük duygulara dalmak istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "En iyi seks, ha?"

"En iyi sekslerden biri," dedi sırtarak. "Mateo da en iyiler arasında, değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Ee, bana fotoğraflarını gösterecek misin, göstermeyecek misin?"

Ellerim kalçalarına düştü ve onu yerinde tutarken oturdum, onu kıkırdatabilecek binlerce küçük öpücük çaldım. Kollarını boynuma doladı, bacaklarını belime doladı, ben de yanaklarına daha fazla öpücük kondurdum.

"Oh," diye güldü. Tanrım, gülüşü bir armağandı. "Seni canavar."

"Öpüşen bir canavar."

Yüzümü tuttu ve dudaklarımız buluşacak şekilde yüzünü hareket ettirdi. Ona gülümsedim, tadını, vücudunun benimkine değmesini zevkle hissettim. Öpüşmemiz derinleşirken, tatlılığı daha ateşli, daha arzulu bir şeye dönüşürken, ağzımda onun iniltisini yakaladım.

"Levi," dedi boğuk bir sesle. "Bana fotoğraflarını göstermelisin."

"Göstermek zorunda mıyım?" diye iç geçirdim.

"Evet," diye kıkırdadı ve benden uzaklaştı. "Onları görmek istiyorum. Oh, şimdi fark ettim." Sanki bir keşif yapmış gibi gözlerini bana dikti. "Geçen gece verandada çantanda olan şey kameraydı."

"Öyleydi," diye güldüm.

"Sana önerdiğim yerlerden herhangi birine gittin mi?"

"Ana caddede yürüdüm," dedim. "Otelin avlusundan geçtim. Haklıydın. Mükemmeldi."

"Onları görmek istiyorum. Çünkü tekrar dikkatimiz dağılırsa, bir daha göremeyeceğimi biliyorum."

Haklıydı.

Burnumu kırıttırdım ve yataktan kalkarak, ayaklarım yere değdiğinde inledim. "O kadar da iyi değiller ki."

"Eminim iyilerdir."

Şimdi onları ona göstermekten çekiniyordum. Ya tamamen çöp gibiyselerdi? Yavaşça komodinin önüne gittim ve üst çekmeceyi açtım, üstünde ne olduğunu görünce durakladım.

Formam.

Son birkaç haftadır onu tamamen unutmuştum. Önündeki doksana rakamına, takımımızın mor ayı logosunun yumuşak gümüş

mesh malzeme üzerine basılmış mor ayı logosu. Parmak uçlarımla üzerine dokundum ve gülümsedim.

"Biliyor musun? Sana göstereceğim. *Eğer* bunu giyersen." Çekmecemden formayı çıkardım. Biraz sahiplenici mi davranıyordum? Evet. Bu, bir kovboyun partnerine şapkasını taktırarak bölgesini işaretlemesi gibi bir şey miydi? Evet, o da vardı.

Ama onu benim formamla görmek istiyordum. Avery sırtıttı. "Anlaştık."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Avery

Tamamen mahvolmuştum.

En iyi şekilde.

Sadece bu da değil, Levi'nin tişörtünü giyiyordum.

Seks sonrası bir erkeğin gömleğini giymek ilkel bir şeydi. Burnumu omzuma dayadım ve derin bir nefes aldım, onun kokusunu almam beni şaşırtmadı. Odunsu vanilya ve zencefil kokusu, onun vücut şampuanının ne olduğunu ve kendim için biraz çalabilir miyim diye merak etmeme neden oldu.

O külotunu giyerken, kapının arkasındaki aynada kendime baktım. İkimiz de gülümsemeyi kesemedik.

Mateo ve Levi arasında, Whynot'taki en şanslı kız ben olmalıydım. Muhtemelen Teksas'ta bile. Belki de dünyada bile.

"Öğle yemeğine ne dersin?" diye sordu. "Ve belki Mateo'ya mesaj atmalıyız."

"Ona ne yazacağımı biliyorum. Ama telefonumu evde unutmuşum." "Neyse ki benim telefonum var." Yan sehpadan telefonunu aldı, ekran kilidini açıp bana uzattı.

Kamerasını açıp selfie çekmek için telefonu ters çevirdim. Yanaklarım kızarmış, saçlarım dağınıktı. Gümüş ve mor renkli forması bana mini elbise gibi gelmişti, ama Mateo'nun bunu üzerimde görmesini çok istiyordum.

Bir fotoğraf çektim ve grup sohbetimize bir göz kırpma emojiyle ekledim.

Levi arkamda belirdi, sonra kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Yazılan mesajların görünmesini izlerken çenesini omzuma dayadı.

Mateo: Siktir. İş yerindeyim.

Mateo: Ve şimdi sikim sertleşti ve kısıkanıyorum

Yarın görüşürüz ;)

Mateo: Avery, onun telefonunu mu çaldın? Levi göz kırpan emoji kullanmaz

Gülümsedim ve Levi burnunu çekti. "Söyle ona," diye mırıldandı ve boynumun yanına öpücük kondurdu.

Söyledim. Sana sonra mesaj atarım :P

Mateo: Bana daha fazla fotoğraf gönder.

İkinizin de.

"Mmm." Arkanı döndüm ve Levi'ye baktım, kaşımı kaldırdım. "Senin fotoğrafını çekebilir miyim? Kütlotunla yatakta uzanabilirsin."

Levi dudaklarını sıktı. "O beni görmek istemiyor." "Kesinlikle istiyor."

Levi'nin telefonu elimde titredi ve ikimiz de mesaja baktık. Mateo'nun şişkinliğinin fotoğrafı ekrana geldiğinde nefesim kesildi. İkimiz de itfaiyeci pantolonu ve askıları içinde sertleşmiş halini görünce ağzımızın suyu aktı.

Gerçekten çok sertleşmişti.

"Siktir," diye inledi Levi. "Biliyor musun? Buraya gel."

Beni kendine çekti ve kaldırdı, bacaklarım beline dolandı. O telefonu alıp kamerayı açarken ben ona tutundum, aynayı kullanarak beni tutarken, jarse belimin üstüne kadar çıkmış halde fotoğrafını çekti.

Bu, Mateo'nun kıcımlı görebileceği anlamına geliyordu. Ve Levi'nin iç çamaşırında büyüyen sertleşmeyi.

"Sen bela birisin," diye mırıldandı. "Biliyor musun? Ona bu fotoğrafı gönderebilir miyim?"

Bana gösterdi ve ben hemen başımı salladım. Bu beni yeniden tahrik ediyordu. "Gördün mü," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Çektiğin fotoğrafların iyi olacağını biliyordum."

"Siktir, Avery. Çok sertleşmişim. Mutfağa gidip sana fotoğraflarımı gösterebileceğimizi sanmıyorum."

Haklıydı. Hayatta olmazdı.

"Ona fotoğrafı gönder. Sonra tekrar üstüme çıkmanı istiyorum.

Yine içime gir. Belki hatta..."

Sözlerim kesildi ve kasları gerildi. Kahretsin. Fazla mı konuştum?

"Bekle. Dur," dedi ciddi bir şekilde. Telefonu kaldırıp fotoğrafı gönderdi, sonra yatağa attı ve tüm dikkatini bana verdi. "İçime girmemi ister misin? Prezervatifsiz?"

"Evet," diye hemen cevap verdim. "Ama baskı yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve bundan zevk alıyorum. Yine de, belki Mateo ile de konuşmalıyız."

Levi ciddiyetle başını salladı ve bana daha sıkı sarıldı. "Bu iyi bir fikir. İçine boşalmak istiyorum. Sadece düşüncesi bile beni tahrik ediyor. Bunun beni tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Ama yarın Mateo ile konuşana kadar bekleyelim. Üçümüzün ne durumda olduğunu görelim. Yakın zamanda test yaptırdım ve sonuç negatif çıktı, ama yine de önce ona danışmak istiyorum."

"Ben de," dedim gülümseyerek. "Bekleyecek bir şeyin olması güzel."

"Öyle," diye onayladı.

"Yani... bir tur daha içelim, sonra bana fotoğraflarını göstermelisin. Bu bir şart."

"Bir şart, ha?"

Beni yatağa doğru itti ve ortasına bıraktı, penisi sertleşmiş, zonkluyor ve beni doldurmak için yalvarıyordu. Elim amıma kaydı, ne kadar ıslak olduğumu fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Siktir," diye homurdandı, parmaklarımın içime girip çıkmasını izleyerek.

"Levi, *lütfe*."

Penisinin başında ön sıvı damlaları oluşmuştu. İçime tekrar boşalacağı düşüncesi, prezervatif takmış olsa bile vücudumda küçük şok dalgaları yarattı.

dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Göğüs kılları, kalçalarındaki V çizgisi, penisini saran damarlar.

Siktir. *Şanslıydım*. Lanet olası şanslıydım.

Prezervatifi alıp takarken nefesi hızlandı. Bana katıldığında yatak sallandı, kolları belimi sardı ve beni dört ayak üstüne çevirdi. Kalçalarımı geri çekip göğsümü battaniyeye bastırduğunda ciyakladım.

Levi yanımdan eğilip bir yastık aldı ve rahatım için hızla karnımın altına sıkıştırdı. *Lanet olsun*, ne adam ama. Omzumun üzerinden ona baktım, elimle yastığın altından kendime doğru kaydırırken zihnim şehvetle doldu. Islanmıştım, ona ihtiyacım vardı ve beni tekrar sikmesini çaresizce istiyordum.

Parmaklarım klitorisime dokundu ve onu daireler çizerek okşarken inledim. "Çok seksisin," dedi boğuk bir sesle. "Lanet olsun, Avery. Şu haline bak." *"Sana ihtiyacım var."*

Levi bir saniye hareketsiz kaldı ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Arzulanan olmanın gücü içimi kapladı. Kafasını salladı, nefesini çekerek kendini bana doğru konumlandırı ve sikini amıma doğru yönlendirdi.

İçime girdiğinde, ikimiz de inledik, penisi beni ateşle deldi.

"Siktir," diye inledi. "Siktir, Avery."

"Siktir beni," diyebildim sadece.

Yüzümü battaniyeye gömdüğümde beni yerinde tutmak için kalçalarımı sıkıca kavradı. O içime girerken, inlemelerimiz yatak odasını doldurdu, kulaklarıma müzik gibi geliyordu. *Siktir*. Gözlerim geriye devrildi, parmaklarım battaniyeyi kavradı. Yemin ederim, beni salya akıtacaktı. Beni daha sert siktiğinde, tenlerimizin çarpışmasının sesleri duyuldu.

Onun için böyle eğilmek çok iyi geliyordu, her düşüncem içimden siliniyordu.

"Beni çok iyi alıyorsun," diye homurdandı. "Böyle çok güzel görünüyorsun, bebeğim.

Siktir."

Her itişte kalçalarımı geriye doğru ittim, her hareketinde onun sikini daha derine aldım. Bağırdım, yüzümü battaniyeye bastırarak onun için çıkardığım her sesi boğdum.

"Levi," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen durma. Lütfen. Siktir. *Tam orası. Tam orası.*"

Ritmi koruyarak, beni çılgına çeviren aynı tatlı noktaya vurmaya devam etti. Sırt kaslarım gerildi, çarşafı daha sıkı kavradım, onun itişleri içimde coşkulu bir şehvet dalgası yarattı. Penisini çok sertti ve ben de doruğa çok yakındım, onun nefesinin kısaldığını, orgazma yaklaşırken hareketlerinin sarsıntılı hale geldiğini duyarak boşalma ihtiyacıyla mücadele ediyordum.

Sanki beni boşaltması gerekiyormuş gibi. Tam sınırda olmasına rağmen, benim önce boşalmamı sağlamak için kendini tutuyordu. Hafifçe döndüm, gözlerim kapanmadan önce omzumun üzerinden ona baktım ve içimden bir inilti çıktı.

Her itiş daha sert, daha derindi. Öne eğildi, elini altıma kaydırıp ve parmaklarını klitorisime bastırdı. Hızlıca daireler çizmeye başladığında inledim, hala aynı acımasız ritimle beni sikiyordu.

"Siktir," diye bağırdım. "Tanrım."

Ona karşı direndim, zevkle mücadele ettim. Beni yerinde tutarken kasları gerildi, ben titremeye başlayana kadar klitorisimi dairesel hareketlerle okşadı. Ben kıvrılırken sesim odayı deldi, amım onu sağdı.

"Çok yaklaştım," diye nefes nefese söyledim.

"Biliyorum, bebeğim. Hissedebiliyorum. Ver bana. İyi bir kız gibi sikimin etrafında titrediğini hissetmek istiyorum."

O sikini sabit bir şekilde pompalarken ben inledim. "*Levi*."

Sırtım kavislenene ve kaslarım gerilene kadar onun adını tekrar tekrar söyledim, orgazmım beni sararken vücudumun her yeri sertleşti.

"Aferin kızım," diye övdü, ben onun altında nefes nefese kalmışken hala beni sikmeye devam ediyordu. "Benim için çok iyidim, bebeğim."

"*Siktir*."

Her yerim gevşemişti. Her yerim doymuştu. Levi beni daha sıkı tuttu ve homurdandı, boşalırken son bir kez daha itti, beni doldururken sikini derine gömdü. Daha fazla zevk yıldırım gibi içimi kapladı, her yerim derin bir tatmin duygusu hissetti.

Son damla sperm prezervatifi doldururken bana yaslandı. Prezervatif çıkarıldığında ne kadar sıcak olacağını düşünerek titredim. Levi omurgamdan aşağıya doğru öperek, çekilirken mutlu bir şekilde iç geçirdi.

Ben tamamen yığıldım ve o yana yuvarlandı, beni sert vücuduna doğru çekti. Saçlarım dağınıktı, alnıma yapışmıştı. Hala gururla onun forması giyiyordum, kumaş yukarı doğru çıkmış, tenime yumuşak bir şekilde değiyordu.

"Senin fotoğrafını çekiyorum," diye mırıldandı. "Ama kafamın içinde. Sadece benim gözlerim için."

Göğsüne yaslanarak gülümsedim. "Bu arada... bana fotoğraf borçlusun. Fotoğraflarını göster bana."

O inledi, ama ben göğsüne hafifçe vurdum.

"Bundan kurtulamazsın, bayım. Onları görmek istiyorum," dedim.

Levi, ben kıkırdamaya başlayana kadar birkaç öpücük daha çaldı. Sonunda, onu iterek yataktan kalkmasını sağladım.

"Göster bana," dedim. "Lütfen."

"Peki," diye güldü. "Israr ediyorsan. Ama unutma, çok iyi değiller. Sadece bir hobi. Ben profesyonel değilim."

Yataktan kalkarken gözlerimi devirdim. İyi olmasalar bile umurumda değildi. Sadece onun yarattığı şeyi görmek istiyordum. Ona neşe veren şeyi.

Onun o küçük parçasını görmek, gerçek fotoğrafların kalitesinden daha önemliydi benim için.

Levi'yi mutfağa kadar takip ettim, evin içini inceledim. Birkaç yıldır karşıda oturmamıza rağmen, hiç içeri girmedim. Belli ki, evi kiralık hale getiren çift iyi bir iş çıkarmıştı. Eski moda ama güzel dekore edilmişti. Rahat ve çok *Teksas* tarzındaydı.

"Tamam," diye mırıldandı Levi.

Masadan bir yığın fotoğraf aldı, sonra bir an tereddüt etti.

Bana bakarken kasları gerildi. "Kimseye göstermedim."

"Onur duydum," dedim, yanına kayarak. "Göster bana."

Levi fotoğrafları masanın üzerine yaydı ve ağızım açık kaldı. Bunun hobisi olduğunu söylediğinde, amatörce bir şey olacağını düşünmüştüm. Ama fotoğrafları muhteşemdi. Parmağımın ucuyla fotoğrafların kenarlarını okşadım ve Whynot çevresindeki bazı yerleri, otelin avlusu da dahil olmak üzere tanıdım. Tüm fotoğraflar siyah beyazdı ve çekim açıları ilginçti. Fotoğraflarla anlatılması zor olan bir hikayeyi de anlatıyorlardı.

Stüdyomun fotoğrafında uzun süre kaldım. *Whynot Paint*. Renkler yok olsa bile, fotoğrafta çok parlak bir şey vardı ve bu beni mutlu etti.

Levi boğazını temizledi. "Boş zamanlarımda bunu yapıyorum. Son zamanlarda çok boş zamanım var. Arabamı henüz geri alamadığım için,

etrafta dolaşıp kasabanın fotoğraflarını çekiyordum. Bilmiyorum, pek iyi değiller ama..."

"Levi, fotoğraflar *gerçekten* çok güzel," dedim.

Fotoğrafların ne kadar iyi olduğunu ona nasıl anlatacağımı bilemedim. Fotoğrafçıların kasabamıza gelip gittiğini görmüştüm, ama hep bizim köşemizin bir şeyini kaçııyorlardı.

Ama o kaçırmamıştı.

"Başka fotoğrafın var mı?" diye sordum.

Gözleri parladı ve başını salladı. Masada duran siyah çantayı açtı ve içinden kamerasını çıkardı. Kamerayı açtı ve sandalyemin yanına geldi, arkama eğilip fotoğrafları nasıl çevireceğimi gösterdi.

Lanet olsun, henüz basmadığı fotoğraflar daha da iyiydi. Dağlara çıkmamız gerektiğini düşündüren birçok manzara fotoğrafı vardı.

"Eyalet parkında piknik yapmalıyız," dedim. "Sen fotoğraf çekerken ben de resim malzemelerimi getirip resim yapabilirim."

Levi bir an sessiz kaldı, sonra dudaklarının başımın üstüne bastırıldığını hissettim. "Bana mükemmel bir randevu gibi geliyor."

"Öyle olur," dedim heyecanla.

"Mateo da gelip güzel görünür."

Gülerek başımı geriye doğru eğip ona baktım. Levi gülümsedi ve tekrar dudaklarımdan öptü, aramızda beni şaşırtan bir rahatlık oluştu. "Biliyor musun, şehre geldiğinde beni deli eden biri için sen buraya geldiğinde beni deli eden biri için, gerçekten harikasin," dedim.

O gülümsedi ve dikkatlice omuzlarını düzeltti. Onun yüzünü buruşturduğunu fark edince kaşlarımı çattım.

"İyi misin?"

"Evet," dedi. "Sadece sağ omzum. Bazen rahatsız ediyor." "Sana masaj yapmamı ister misin?"

"Buna hayır demem." Diğer sandalyeye oturdu ve çenesini eline dayadı. "Pazar günleri yogaya geri dönmeyi de düşünüyorum."

"Evet, bu iyi olur. Her hafta gitmiyorum ama istersen bu pazar yine gidebilirim." Onu bir an inceledim. "Dinle, yoga ve masaja tamamen karşıyım ama bunun için doktora gittin mi?"

Levi inledi ve başını masaya koydu. Bu küçük dramatik gösteriye kaşlarımı kaldırarak burun kıvırdım.

"Kariyerim boyunca kaç kez doktora gittiğimi biliyor musun? Sayısını unuttum. Muhtemelen bunun için gitmem gerektiğini biliyorum, ama umudum kendiliğinden düzeleceğiydi. Daha iyi hissediyorum, sadece bazen ağrıyor. Whynot'a geldiğimden beri daha iyi hissediyorum. Sanırım kendimi çok zorluyordum."

Masadan uzanıp elimi eline koydum. "Bu molaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Keşke kalabilsen.

Bu sözler neredeyse ağzımdan çıkacaktı, ama yuttum. Ona ne demeliydim ki? Kariyerini tamamen bırakıp Whynot'a taşın? Minneapolis gibi bir şehre kıyasla küçük bir Teksas kasabası neydi ki?

Kağıt kalbimdeki ilk küçük yırtık canımı yaktı. Çünkü Levi ile birlikte olmak ne kadar özel hissettirse de, bunun geçici olduğunu biliyordum. Eve döneceğini ve beni tamamen unutacağını biliyordum.

"Kesinlikle bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Bunu yaptığım için kendimi suçlu hissediyorum. Herkes kariyerimin zirvesinde olduğumu söylüyor ve bu benim için büyük bir başarısızlık. Ama içimde tüm bunlara karşı duyarsızlaşan bir yan var." Levi omuz silkti. "Seninle burada olmayı tercih ederim. Yarınki randevumuz için uzun zamandır hissetmediğim kadar heyecanlıyım. Bunun için teşekkür ederim. Ve bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim."

Masadan uzanıp elimi eline kaydırdım ve aramızdaki gerginliği kırmak için aklıma gelen en klişe şeyi söyledim. "*Neden olmasın?*"

Levi içini çekti, gözleri donuk bir ifadeye büründü. "Siktiğimin ."

"Buna alışmalısın," diye alay ettim. "Artık Whynot'tasın."

Öyleyse neden kalmıyorsun? Neden aşık olmuyorsun? Neden kalbimi tekrar kırmıyorsun?

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Mateo

Levi ile tanışalı iki hafta olmuştu.

Avery'nin evine doğru kaldırımda yürürken bu küçük gerçek birdenbire aklıma geldi. Gün batımı gökyüzünü boyarken, bir yıl önce kendime aldığım onun resimlerinden birini hatırladım. Resim yatak odamda asılıydı ve sadece bir manzara resmi olmasına rağmen, onu sevmeye şansım olacak mı diye merak ederken sayısız kez ona bakmıştım.

Ve şimdi o şans gelmişti. Gökyüzünün ona benzediği hissi

İlk randevunun heyecanı beni gerginleştiriyordu, ama derin üç nefes nefes alıp kendimi topladım ve botum onun kapısının eşiğine ulaştı.

Bunun Avery ile ilk resmi randevum olduğuna inanamıyordum. Ya da bunun Levi ile de ilk resmi randevum olduğuna.

Whynot'a geleli iki hafta olmuştu ve hayatımızı en iyi şekilde alt üst etmişti. Uzun vadede üçümüz arasında ne olacağını tam olarak bilmiyordum, ama bu gece ne olacağını biliyordum.

Taşıdığım deri çantayı sıkıca kavradım. Onun küçük evi en sevdiğim evdi. Evi süslemek için elinden geleni yapmıştı, sokağın geri kalanının donuk bej renginde bir gökkuşağı damlası gibiydi.

Bir kez daha derin nefes aldım. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Levi ve Avery'nin dün bana gönderdiği fotoğraflar son yirmi dört saattir aklımdan çıkmıyordu. Durmadan. Bugün işimi yapmak işkence gibiydi, ikisine de dokunmak için bu akşamı beklemek zorunda olduğumu bilmek yeterince zordu.

Çantama birkaç şey koymuştum. Avery ve Levi'yi domine etmek için onlara ihtiyacım olduğu için değil, ama getirdiğim şeylerin hepimizin hoşuna gideceğini hissediyordum. *Eğer* o kadar ileri gidebilirsek.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım, ama kapı açıldı. Levi'nin sert yüzü beni karşıladı, gözleri çantaya kayarken kaşları kalktı.

Tanrım, bu adamı utandırmayı seviyordum. Çantada sapıkça şeyler olduğunu *biliyordu* ve bu bile ona biraz güç veriyordu; sadece benim varlığım bile ona bu akşamın nasıl geçeceğini merak ettiriyordu.

"Merhaba," dedi boğuk bir sesle.

"Merhaba," dedim, kapı eşiğine adım atarak. Arkamdan kapıyı tekmeledim, tüm gerginliğim bir anda yok oldu. "Avery nerede?"

"Ona yardım ediyordum... şey... yemek yaparken. Mutfakta." Telaşlıydı ve bu gerçekten çok sevimliydi.

"Harika. Öp beni."

Bu bir rica değildi, bir emirdi. Beni kapıya doğru ittiğinde nefesi kesildi ve ağzını benimkine doğru eğdi. Tadı tatlı çay ve limon gibiydi, ve bu gece benim için diz çökecek bir adam gibiydi.

Levi geri çekildi, açıkça sarsılmıştı. Ben de sarsılmıştım. Daha önce kimseyle bu tür bir bağ hissetmemiştim.

Sadece *farklı* hissettim.

Birisi boğazını temizledi ve ikimiz de koridora baktık. Avery orada sırtarak duruyordu.

Mavi desenli önlük giymişti.

Ve siyah, kolsuz lateks bir bodysuit.

Saçları topuz yapılmış, dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı. Dizlerim titriyordu. Levi'nin neden bu kadar telaşlı olduğunu aniden anladım. Lateks, vücudunu sarmalayan bir şekilde, beni salya akıtacak kadar çekici, parlak ve etrafımızdaki her şeyi yansıtıyordu.

Çıtıçtıli fermuarın üzerinde, göğüslerinin arasına kadar çekilmeyi bekleyen bir halka vardı.

"Biliyorum bu ilk randevumuz, ama..." diye başladı. "Çok mu abartılıym?" "Hayır, asla abartılı değilsin."

Çantayı yere bıraktım ve koridordan ona doğru büyük adımlarla yürüdüm. Avery, onu kaldırıp bedenime çekip sertçe öptüğümde ciyakladı. Ben tüm açlığımı öpücüğümüze dökerken, kolları boynuma dolandı. Ellerim pürüzsüz lateksin üzerinde kayarak kışına ve daha da ötesine gitti.

Ve durdum.

"Bir delik var," diye mırıldandı.

Levi'nin elini sırtımda hissettim ve ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Lanet olası bir delik var."

"Yatağa kadar gidebilecek miyiz?" diye samimi bir şekilde sordu.

Gidecek miydik? Tanrım. Akli başında düşünmem gerekiyordu. BDSM'ye ilgi duymakla birlikte gelen tüm yetişkinlik konularını, sapkınlıkları ve güvenliği konuşmamız gerekiyordu.

"Evet," dedim sonunda, nazik devimizden bir öpücük daha çalmak için eğildim. "Önce akşam yemeği yiyip konuşmalıyız. Gerçi Avery yarı çıplaksa, bizim de öyle olmamız adil olur."

Levi sırttı. "Bence bu adil."

Avery ikimize de göz kırptı ve mutfığa doğru yürürken bize kışını mükemmel bir şekilde gösterdi. Lateks o kadar parlaktı ki, ikimizin de hayranlık dolu ifadelerini yansıtıyordu.

"İkiniz de biraz daha az giyinirseniz şikayet etmem," dedi. "Lanet olsun," diye fısıldadı Levi.

"Evet."

Yutkundum. Susamıştım, ama su kesinlikle susuzluğumu gidermeyecekti. Elim kemerime gitti ve onu çözdüm, metal tokası açılırken tıkırdadı. Deri, kotun üzerinden kayarak yere düştü. Levi de bana katıldı ve ikimiz de koridorda boxer şortlarımızla kaldık.

"Hayatımda yaşadığım en iyi ilk randevuydu," dedi Levi gülerek.

Gülümsedim ve bakışlarım ona yapışmış gibi kaldı. Penisinin hatları belirgindi, hafif ereksiyonu ağzımı sulandırıyor.

Birlikte yapabileceğimiz onca şey...

Avery'nin onu emdiğini düşünmek bile beni inlemeye yeterdi. "Seni Avery'nin yatağına sürüklemeyen önce senden uzaklaşmam lazım."

Levi parmaklarını keten sarısı saçlarının arasından geçirdi. "Aynı şekilde. Bu onuru ben üstleneceğim."

Yanımdan geçip gitti, ama önce elini bir anlığına kalçama koydu. Parmak uçları tenime değdiğinde küçük kıvılcımlar çıktı.

"Seni pislik," diye mırıldandım, o mutfakta Avery'nin yanına giderken.

Duvara yaslanıp ikisini izledim. Gözlüğümü burnumun köprüsüne itip, ikisi birbirlerinin etrafında dolanırken kendi kendime gülümsedim. Biraz garip, çok sevimli ve daha da seksiydiler.

Onun ona bakışları bende bir şeyler *hissettirdi*. Whynot'a geldiği ilk gün çok huysuz görünen bir adam için, Avery başka tarafa bakarken, bakışları onun için tamamen eridi. Gözleri, sanki o var olan en tatlı şey gibi bal rengine dönüştü. Duruşu yumuşadı, dudaklarında nazik, neredeyse utangaç bir gülümseme belirdi.

Ona aşık olmuştu ve ben bunu çok sevdim.

Önlük ve lateks kombinasyonu, hayatımın geri kalanında rüyalarımata girecekti. Avery'nin vücuduna sarılan bu kıyafet, içimde onu tamamen soymak için güçlü bir istek uyandırdı.

Ama kendimi fazla kaptırıyordum. Odadaki ham cinsel gerilim ve yanımda bolca seksi şey getirmiş olmam bir yana, ikisiyle rol yapmadan vakit geçirmek istiyordum.

Artık ikisini de istemiyormuş gibi davranmak zorunda olmamak omuzlarımdan bir yük kalkmıştı.

"Lazanya ve salata yaptık," dedi Avery. "Umarım sorun olmaz."

Sonunda gözetleme yerimden ayrılıp bara gittim. "Harika. Yardımcı olabilir miyim?"

Kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Orada durup seksi bir profesör gibi görünmeye devam edebilirsin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Seksi bir profesör, ha? Seni etkileyen bu mu, Blue?"

Şimdi gülümsedi. "Hayır. İtfaiyeci ve hokey oyuncusu benim için yeterli."

Levi fırın eldivenleriyle lazanyayı aldı ve küçük masasına götürürken kıkırdadı. Bir yerden katlanır sandalye bulmuşlar ve masaya eklemişlerdi, bu iyi bir hareketti, çünkü aksi takdirde birimiz bar taburesine oturmak zorunda kalacaktı.

O yapmadan salata kasesini bardan aldım ve Levi'ye yardım ederek masayı hazırladım.

"İş nasıldı?" diye sordu. "Kedi kurtardın mı?"

"Bugün yok," dedim, Avery'ye bakarak, o da masaya soğuk su ve çay getiriyordu.

Hepimiz birer koltuk seçip oturduğumuzda, masaya sığmak için birbirimize sıkıştık. Avery bir ara taze çiçekler almış ve onları pencere kenarına koymuştu. Ya da belki June getirmişti. Avery'nin en iyi destekçileri olan June ve Evie'nin bizim randevumuzdan haberdar olduklarını zaten biliyordum.

Tıpkı Austin ve Dallas'ın da beni her zaman desteklediği gibi.

Kız kardeşleriyle gizli bir randevuda burada otururken bir anlık suçluluk hissettim. Birbirimizden hiçbir şeyi saklamazdık, özellikle de randevular konusunda. Austin'e sayısız kez destek olmuştum, özellikle de birine umut bağladığında ya da daha fazlasına dönüşebileceğini düşündüğü bir gecenin ardından.

Austin Whynot'un özelliği buydu. Kız kardeşinin flört hayatını sürekli sabote eden biri olarak, o bir romantikti, belki Dallas'tan bile daha fazla. Sadece bunu kalbini saran tüm stresin altında gömmüştü.

"Günün nasıl geçti?" diye onlara döndüm. "Öğleden önce yataktan kalktın mı en azından?"

Avery güldü. "Sadece derslerim olduğu için. Whynot'un yaşlı nüfusunun kapımı çalmasına gerek yok."

"Bilmiyorum. Sanırım gördüklerini beğeneceklerdir," diye alay ettim. "Levi çıplakken çok yakışıklı görünüyor."

Burnunu kırıttırdı, yanakları kızardı ve tabağına salata koydu. "Onların beni öyle görmesine gerek yok. Sadece senin gözlerin için."

Avery kıkırdadı. Lazanyadan bir ısırık aldım ve biraz şaşırarak inledim. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Ben ve dondurulmuş gıda reyonu işbirliği içindeyiz."

Gülerek bir lokma daha aldım. "Asla bilemezdim."

"Kesinlikle anladın," diye azarladı. "Benim öyle yemek yapmadığımı biliyorsun." "Evet, haklısın. Bunu biliyorum." Aslında Avery hakkında çok şey biliyordum.

Zihnimin derinliklerinde, iki yıldır notlar alan küçük bir parçam vardı.

Levi kaşlarını kaldırdı ve ikimizi düşünceli bir şekilde inceledi. Yeşil gözleri eğlenceyle parıldıyordu. "İkiniz nasıl bu kadar uzun süre bir araya gelmek için beklediniz?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözlerim çıkmadı. Avery dikkatini bana çevirdi ve yumuşak bir homurtu çıkardı.

"Şey," dedi. Elini onun elinin üzerine koydu ve tekrar çatalını almadan önce hafifçe sıktı. "Bence bunun kısa ve uzun bir cevabı var. Kısa cevap, belki de sadece seni bekliyorduk, Levi."

OTUZUNCU BÖLÜM

Mateo

Levi'nin ifadesi yumuşadı. "Bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Hey. Bana kendim hakkında böyle konuşsam ne yapacağını söylemiştin, ne? Beni dizinin üzerine yatırıp popomu mu tokatlayacaktın?" dedi. "O yüzden kes şunu."

Kaşlarını havaya kalktı. "Onu dövdün mü?"

"İstemiştim," dedi, onun bakışlarını tutarak. "Hâlâ istiyorum." "Ben de istiyorum," diye cevapladı.

"Ben de," dedim. "Bunu netleştirmek önemli olabilir. Avery'yi istediğim kadar seni de istiyorum, Levi. Sen bu işte bir figüran değilsin. Neden bu kadar uzun süre beklediğimize gelince, iki yıldır Avery'ye sadece arkadaş olduğumuzu söylüyorum."

"Muhtemelen kardeşlerim yüzünden," diye iç geçirdi. "Ama aşırı koruyucu olmalarının nedenleri var. Eskiden onların arkadaşı olan biriyle çıkmıştım. Adı Kevin'di."

Levi kaşlarını çatı. "*Kevin'la* mı çıkıyordun?"

Avery yüzünü buruşturdu. "Doğru. Burada yaşadığını unutmuşum."

"Evet, o pisliği nefret ederdim. Bana karşı hep pislik gibi davranırdı."

Oops. Kevin'dan daha da nefret etmeye başlamıştı.

Avery derin bir nefes aldı. "Tamam, peki. UT'ye gitmek için Austin'e taşındım ve Kevin de oraya taşındı. Yeniden bağlantı kurduk ve çıkmaya başladık, ama ilişkimiz iyi gitmedi. O kadar kötüydü ki, Austin ve Dallas beni Whynot'a geri getirmek için geldiler."

Levi bir an sessiz kaldı, bakışları benimkilerle buluştu. Dilimi tutuyordum ve o bunu biliyordu. *Kevin*'ın ne kadar berbat bir insan olduğunu anlatmak istesem de, bu benim anlatmam gereken bir hikaye değildi. Ama yine de, her şeyi bilmiyordum.

Dudaklarını sıkıştırdı ve bir an sessiz kaldı.

"Bize anlatmana gerek yok," dedim nazikçe. "Şu anda buradayız. Önemli olan tek şey bu."

"Aslında size anlatmanın iyi olacağını düşünüyorum," dedi. "Sadece bazı yönlerden utanıyorum, sanırım. Kevin bana fiziksel şiddet uyguladı. Ve hala onunla ilgili kabuslar görüyorum."

Tanrım, bunu bilmiyordum. Tahmin etmiştim. Avery geri taşındığında, böyle bir şeyin olduğunu sezmiştim. Biri sesini yükselttiğinde ya da bir barda kavga çıktığında, içine kapanır, gözlerini kapatır ve her şeyi duymazdan gelirdi. Onu korumak için içimdeki koruyucu içgüdü çok güçlenmişti ve bu sayede arkadaş olmuştuk.

Dallas ve Austin'in bu kadar koruyucu olmalarına şaşmamalı.

Levi'nin yüzü kızardı ve vücudu kaskatı kesildi, ama sözleri yumuşaktı. "Üzgünüm, Avery."

"Çoğunu atlattım," dedi. "Gerçekten. Terapiye gittim. Üzerinde çalıştım ve bununla gurur duyuyorum. Hayatımda sağlıklı bir noktadayım ve bir ilişki yaşamak istiyorum. Ama bazen hala terleyerek ya da ağlayarak uyanıyorum.

Elimde değil. Bundan nefret ediyorum, ama elimde değil." "Peki, biz seni desteklemek için yanında olacağız," diye mırıldandım. "Ya da seninle oturmak için yanında olacağız

. Ne istersen, neye ihtiyacın olursa olsun, yanında olacağız."

Levi başını salladı. "Ne zaman, nerede olursa olsun, neye ihtiyacın olursa olsun, bebeğim."

Bebeğim. Tekrar onun bakışlarıyla karşılaştım ve gülümsedim, Austin'e kadar gidip Kevin'ı bulup burnunu kırmak istememe rağmen, bu sıcaklık beni rahatlatmıştı.

Avery rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler. İkinize de anlattığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Sanırım hepimizin bir yükü var, ama benimki bazen çok ağır geliyor. Çok fazla gelirse anlarım."

Levi başını salladı. "Değil. Ayrıca, Mateo ve ben güçlü adamlarız. Bunun üstesinden gelebiliriz."

Kolumu kaldırıp pazımı esnettiğimde, o kıkırdadı. "Gördün mü? Güçlü. Kaslı. Senin yükünü taşımaya ve sana bakmaya hazırız."

Avery başını salladı, ama gamzelerinin parladığını fark etmeden edemedim. "Siz çok komiksiniz, biliyor musunuz? İkiniz de. Ayrıca Levi, bence sen kelimelerle aran kötü değil."

Omuzlarını silktilti. "Bazen kelimeler kolay gelmiyor. Duygularımı göstermede daha iyiyim."

Kaşlarını kaldırdım. "Görünüyor mu? Yani ereksiyonun bizi gördüğüne sevindiğini mi gösteriyor?"

"Mutludan da *öte*." Bize başını salladı ve bir yudum çay içip bir lokma lazanya yuttu. "Peki, o çantada ne var, Mateo?"

"Hepsi iyi şeyler," diye alay ettim. "Kink ve seks hakkında konuşmak iyi bir fikir bence."

Avery ellerini çırpıttı. "Kesinlikle iyi bir fikir. Levi ve ben dün neredeyse prezervatif kullanmayacaktık, ama önce bekleyip seninle konuşmak istedik."

"Oooh." Koltuğuma yaslandım, bu düşünce doğrudan sikime gitti. Ve bunun beni ne kadar etkilediğini saklamak imkansızdı. "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

"Evet. Son altı ay içinde test yaptırdım ve her şey negatif çıktı." Bana küstahça gülümsedi. "Kremalı pastaları severim."

"Öyle mi?" *Siktir*. Penisim zonkladı ve kafamı boşaltmaya çalıştım, onun amından sızan spermimizi düşünmekten başka her şeye odaklandım. "Ben de severim. Bana bunu söylemek için beklediğinize sevindim, ama ikiniz de sorun etmiyorsanız, benim için sorun yok. Ben de geçen yıl test yaptırdım ve sonuç negatif çıktı ve... şey, ikinizden başka kimseyle birlikte olmadım."

Levi başını salladı. "Aynı. Yine de prezervatif getirdim."

"İyi." Beynimi çalıştırmaya çalışarak zorlukla yutkundum. "İkiniz de benim sapık olduğumu biliyorsunuz. Ben dominantım. Kontrolü elinde tutmayı severim. Plan yapmayı severim. Daha önce itaat etmeyi denedim, ama dominant olmak kadar tatmin edici gelmiyor."

"Hepimiz benim itaatkar olduğumu biliyoruz," dedi Avery.

Levi koltuğunda hafifçe öne eğildi ve pozisyonunu düzeltti. "O zaman ben ortadayım. Ben ikisi de yaparım. Ama bence bu dinamik doğal geliyor

ve Avery'ye karşı dominant olmak doğal geliyor. Ve sanırım... Senin emrinle Avery'ye dominant olmak nasıl olurdu merak ediyorum."

"Bu fikir hoşuma gitti," dedim. *Çok* hoşuma gitti. "Avery, geçmişte biraz kink hakkında konuşmuştuk, ama senin deneyim seviyenin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Levi, senin için de aynı şey geçerli. Whynot'a taşınmadan önce, toplulukta oldukça aktiftim. Biraz sürtüğümdür..."

"Fark ettik," dedi Avery, bana dilini çıkararak. "Egosu sikinin büyüklüğü kadar olan flörtöz itfaiyeci."

"Hey," diye alay ettim. "Aslında sanırım benim aletim egomdan daha büyük." "Uh-huh." Sandalyesine yaslandı. "Ben pek bir şey yapmadım. Kevin'la yaptıklarım güvenli değildi. Ve her zaman onunla ilgiliydi. Çıkmaya başlamadan önce, Austin'de birkaç kez sapkın bir kulübe gittim, ama sadece insanları izledim. Her zaman sapkınlığı daha fazla keşfetmek istedim, ama tabii ki son iki yıldır bu mümkün olmadı."

Dikkatimizi Levi'ye çevirdik ve o boğazını temizledi.

"Ben deneyimliyim. Benim... Benim hesap tablolarım var. Aslında onları da yanımda getirdim."

"Ödevini mi getirdin?" diye sordu Avery.

"Evet."

"Matematik diploması da var," dedim, ona sinsi bir bakış atarak. "Gizlice ikimizden de çok daha inek."

"Aynı zamanda çok iyi bir fotoğrafçı."

"Öyle mi?"

"Hey," diye espri yaptı Levi. "Benim hakkımda bu kadar yeter. Size hesap tablolarımı vereceğim.

Eğer ilgilenirseniz, onları doldurmanızı çok isterim."

"Tabii ki," dedim. "Eskiden dizüstü bilgisayarımda bir tane kaydetmiştim, ama güncellemem gerekiyor."

"Affedersin, bir saniye," dedi Avery. "Hesap tablosu da ne demek?" Levi ve ben birbirimize anlamlı bakışlar attık.

"Onurunu yerine getirmek ister misin?" diye sordum.

"Evet, aslında." Masadan kalktı ve bir anlığına koridorda kayboldu, sonra üç klasörle geri döndü.

Klasörler renk kodluydu.

Ve etiketliydi.

"Deneyimlerimin çoğu üst tarafta oldu," dedi tekrar oturduğunda. "Her ne kadar ben bir switch olsam da, genellikle benim

sorumlu olmam beklenir. Yanlış anlamayın, bunu seviyorum. Ama itaat etmeyi de keşfetmek güzel olurdu."

Benim adımın yazılı olduğu bir dosyayı bana, diğerini de Avery'ye uzattı. Avery dosyayı açtı ve kaşları yukarı kalktı.

"Oh," dedi. "Şimdi anlıyorum. Her şeyin listesi."

"İnternette bulabildiğim her şey, evet, belki, hayır ve notlar için bir sütun. Bu, çevrimiçi olarak güncellenmesi daha iyi olan bir şey, ama her ihtimale karşı yazdırdım."

Beynimin tekrar çalışmaya başladığına şükrederek başımı salladım. "Bunu yaptığın için mutluyum.

Ve listen de olabildiğince kapsamlı." "*Frotting* nedir?"

Levi gülmesini zorlukla bastırdı. "İki erkeğin penislerini birbirine sürtmesi, bebeğim."

"Oh." Sayfayı incelemeye devam ederken güzel kahverengi gözleri büyüdü. Ya da *sayfaları*.

Boğazımı temizledim. "Güvenli kelimeler için trafik ışığı sistemini beğendim. Kullanımı kolay ve özlü. Yeşil evet, sarı kontrol etmen gerektiğini, kırmızı ise durman gerektiğini anlamına geliyor. Kırmızı, sahneyi sonlandırır."

"Bunu daha önce romantik kitaplarımdan birinde okumuştum," diye mırıldandı Avery. "Ne tür romantik kitaplar okuyorsun?" diye sordu Levi.

"İyi müstehcen türden. Whynot'ta başka ne yapılabilir ki? Kütüphane ile evim arasında bir aşk hikayesi var."

Levi rahatça güldü. "Belki bize gösterirsin. Araştırma için." Gözleri parladı ve ben de başımı eğdim, onun cevabını merak ediyordum.

Bu onu heyecanlandırmış gibiydi.

"İsterseniz," dedi.

"İstiyoruz," I ona güvence verdi. "Her zaman mutluyuz taze ilham için.

Gerçi benim de bazı fikirlerim var."

"Öyle mi?" Levi araya girdi. "Sınıfla paylaş."

"Lütfen der misin?"

"Lütfen, efendim."

Sözlerinde damlayan alaycı ton, o gece hafızama kazınacaktı. Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu daha sonra hatırlayacağım."

Bu onu biraz sakinleştirdi. "Lütfen. Avery'nin üstüne bir de." Ben dramatik bir şekilde gözlerimi devirdiğimde o güldü.

"İsrar ediyorsan," dedim. "Nereden başlayayım ki? Son iki haftadır durmadan ikinizi düşünüyordum. Çantamda birkaç alet getirdim

ama bunların hiçbirini kullanmamız gerekmiyor. İkinizin de kendinizi zorlamasını veya rahatsız olmasını istemiyorum. Bana söz verir misiniz?"

"Evet," dedi Avery.

Levi başını salladı.

"Evet."

"Güzel." Yavaşça, bilinçli bir nefes verdim. O deri çantadaki her şeyi ve gece gündüz beni rahatsız eden sayısız fanteziyi zihnimde gözden geçirirken karnımda kelebekler uçuyordu. "Düşündüm de..."

"Eğer gerilimi uzatmaya devam edersen, mastürbasyon yapmaya başlayacağım," diye espri yaptı Avery.

"Bunu yaparsan kimse seni engellemez," dedim. Gözlerini bana dikti ve ben geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bir kırbaç ve bir kürek getirdim. Ayrıca biraz ip de getirdim. Biraz yayma çubuğu getirdim. Birkaç göz bağı. Ayrıca internetten yeni şeyler satın almış olabilirim, belki de almamışımdır, onlar da gelecek hafta burada olacak."

İkisi de ağzı açık kaldı, ama onlar bir şey sormadan devam ettim.

"Ne düşündüğüm konusunda... İkinizi de sikmek istiyorum. Avery, seni yatağın üzerine eğip kıcını tokatlamak istiyorum, böylece önümüzdeki hafta boyunca birlikte yaptığımız her şeyi hatırlayasın. Levi, seni dizlerinin üzerine çöktürmek ve kızımızı senin adını haykırıncaya kadar yalattmak istiyorum, tüm bunları ben seni sikerken. Üç vücutla mümkün olan her pozisyonu denemek istiyorum. İkinizi de iple bağlayıp, ikiniz de yalvarana kadar sizi kızdırmak istiyorum. Avery'nin ikimizin sikini de alıp alamayacağını görmek istiyorum. İkinize de itaat etmeniz için talimatlar vermek istiyorum ve ödülünüz beni memnun etmek için her şeyi yapmak olacak. Ve ikinizi de adınızı, hangi şehirde olduğumuzu ve diğer endişelerinizi unutacak kadar çok kez boşaltmak istiyorum."

Nefes verdim ve geriye yaslandım, onların şaşkın bakışlarını içime çektim. Suyumu uzun bir yudumla içtim ve bardağı geri koydum.

"Benim yapmak istediğim şey bu."

Levi yumuşak bir inilti çıkardı ve yanakları kızararak bizden başka yere baktı. "Ben de bunu yapmak istiyorum."

Avery başını salladı ve doğrudan bana baktı. "Nereden başlayacağız?"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Avery

Ödevle başladık.

Dışarıda birçok sorun olduğunu biliyordum. Gerçekten biliyordum. Ve benim de birçok sorunum vardı. Ama tanrım, Levi üçümüz için *dört sayfa* dolusu ödev vermişti.

"Bu, edging sayılır," dedim ve benimkini doldurmaya devam ettim. "Kesinlikle öyle," diye onayladı Mateo.

Üçümüz arasında, Levi bu tablolardan en çok memnun olanıydı. Onu tanıdıkça, farklı parçalardan oluşan bir adam olduğunu daha çok gördüm. Ve ne kadar çok parça görürsem, o kadar çok *düşündüm: Ona aşık olacağım.*

Boğma. Evet. *Bağlama.* Evet. *Top gagları.* Evet. *Kırbaclar.* Evet? Sanırım? *Fisting.* Bu beni hem korkuttu hem de tahrik etti.

Levi boğazını temizledi ve dosyasını kapattı. "Benimki güncellendi."

Ona baktım. Üçümüz oturma odamda yayılmıştık, çünkü çok yakın oturursak o kağıtları asla dolduramazdık.

"Benimki neredeyse bitti, ama acelemiz yok," dedi Mateo. Kaşlarını çatıp, Levi gibi oturma pozisyonunu düzeltmeye devam etti.

İkisi de sertleşmişti. Ben ıslanmıştım. Aslında sırlıslık olmuştum.

Çift penetrasyon. Orada biraz oyalanmıştım. İstemediğimden değil, ikisinin aynı anda içimde olması fikri çok seksi geldiği için.

Burada birkaç hayır vardı. Aşağılama gibi. Bu benim için işe yaramazdı. Övgü, bazen duyması zor olsa da, beni tahrik ediyordu. İyi bir iş çıkardığımı bilmek hoşuma gidiyordu. Arzularımda kendimi güvende hissetmek hoşuma gidiyordu.

Son kutuyu işaretledim ve çarşaf larımı Levi'nin yanındaki sehpa ya koydum. Mateo, klasörünün üzerinden bize göz attı ve kaş larını kaldırdı.

"İkiniz de çok iyi öğrenciler." Gördün mü? *Bu* beni inlemeye ve kızarmaya neden oldu.

Mateo kalemiyle son kutuyu işaretledi ve öne eğilerek kağıtlarımızı aldı ve karşılaştırmamız için yan yana dizdi. Dizlerimin ü z e r i n e çöktüm, kağıtlara baktım ve hızlıca göz gezdirdim.

"Çok ortak noktamız var," dedi Levi yumuşak bir sesle. "Evet," diye fısıldadım.

Mateo sessizce oku r k e n başını salladı. "Levi, aşağılanmayı seviyor musun?"

Ve Avery, sen yapmazsın. Bu mantıklı."

"Sanmıyorum," dedim. "Ama etrafımda olması beni rahatsız etmez. Mesela, ben buradayken Levi ile bunu yapmak istersen, bunu seksi bulurum. Sadece bana yöneltilirse duygularım incinebilir diye düşünüyorum."

Levi sandalyesini kahve masasına olabildiğince yaklaştırdı, baş larımız birbirine değiyordu. "Bunu çok seviyorum," dedi. "Övgüleri de seviyorum. İkisi bir arada beni tahrik ediyor."

Mateo başını sallayarak incelemeye devam etti. "Tamam. Bu çok yardımcı oldu ve bence zamanla güncelleyebilmemiz için çevrimiçi bir versiyonunu da yapmalıyız. Ama bu bana bu gece için bir plan verdi."

"Öyle mi?" Heyecan kalbimi hızla attırdı.

"Evet." Bıyığını çekiştirerek sırt tı. Kanepeye yaslandı ve yastığı eliyle okşadı. "İkiniz de bana katılın. Avery, senin ortada olmanı istiyorum."

"Evet, efendim." Ayağa kalktım, bacaklarım jöle gibi titriyordu. Haftalardır bu anı düşünüyordum ve şimdi bu an geldiğinde, hem heyecanlı hem de gergindim.

Kahve masasının etrafında yer değiştirip ortadaki minderlere oturdum. Levi de bize katılarak sağ ımdaki yere oturdu. Bütün akşam lateks kıyafetimi giyiyordum

tüm akşam boyunca giyiyordum, ama birdenbire çok daha *farkında* oldum.

Kanepede Levi ve Mateo'nun arasında otururken, vücudumun her parçası onların vücutlarının her parçasının tamamen farkındaydı. Levi'nin elinin uyluğuma konduğunu, beni sıkıştırdığını ve dokunuşunun arzumu doğrudan amıma yönelttiğini fark ettim. Mateo'nun başparmağıyla boynumun yanını okşadığını, öpülmeyi sevdiğim bir yeri ovuşturduğunu fark ettim.

Nefesim kesildi ve yanaklarım ateş basmış gibi yandı. Mateo'nun seksi küçük monologundan sonra, mutfak hızla temizledik.

Dallas veya Austin'in bizim yerlerden birine uğramaya çalışacak gibi görünürse, June ve Evie'ye mesaj atarak onlara müdahale etmeleri için yalvarmıştım. Ve bu ikisi, hayattaki en iyi kanat kadınları olarak, bir şekilde o iki ahmağın konumlarını açmalarını sağlamışlardı, böylece ben onların en iyi arkadaşları tarafından sırtım kırılırken onları izleyebileceklerdi.

Tanrım. Eğer -ki - onlar bizim hakkımızda öğrenirlerse, onlara bir açıklama yapmam gerekecek.

Ama Levi yavaşça elini uzattı ve parmağını çenemin altına koyduğunda tüm bu endişeler bir anda uçup gitti. Eğilirken başımı yana eğdi. *Aman Tanrım, onu öpeceğim.* Mateo boynumun dibinde daireler çizmeye devam ederken panik ve heyecan iç içe geçti.

Levi'nin dudakları benimkilere değdi. Yumuşak bir inilti çıkardı, uyluğumu daha sıkı kavradı. Parmak uçlarının baskısı beni tahrik etti. Onun tarafından böyle kavranmanın beni çaresiz kılan bir yanı vardı.

Siktir. Dudaklarımı onun için açarken boğazımdan bir inilti çıktı. Dili benimkine değdi, aç bir öpücük beni yuttu. Mateo boynumu daha sıkı kavradığında geri çekildi ve Levi başımı ona doğru çevirdi.

Sonra Mateo beni öptü. İkisi arasında kalakaldım, başım dönüyordu, onlar öpücüklerimi birbirlerine aktarıyorlardı. Levi'den Mateo'ya, Mateo'dan Levi'ye, ta ki ikisinin tadı kaliteli bir şarap gibi birbirine karışana kadar. Her ağır öpücük arasında nefes almaya çalıştım, tüm düşüncelerim boşaldı, sadece şu ana odaklandım. Onları öpmek. Onlarla birlikte olmak.

Levi beni bir kez daha öptü, ama sonra parmaklarını saçlarıma doladı ve bakışları Mateo'ya dikilirken beni yerinde tuttu. Mateo öne doğru eğilirken ve onlar öpüşürken, kapüşonlu bakışlarımla izledim. *Siktir.*

Mateo bana baktı. "Çok mu fazla?"

"Ne?" diye hırıltıyla sordum.

"Ses çıkardın."

Öyle mi? Onları izlerken o kadar kendimi kaybetmişim ki, ne tür sesler çıkardığımı hiç fark etmemiştim. "Şu anda o kadar tahrik oldum ki sarhoş gibi hissediyorum."

"Ben de," dedi Levi. "İşleri aceleye getirmek istemiyorum ama..."

"Ben istiyorum," dedim basitçe. Lanet önlüğü ve iç çamaşırını yırtıp atıp üzerlerine atlamama iki saniye kalmıştı. "İkinizi de istiyorum. Bunu istiyorum."

"Ben de öyle," dedi Mateo, bakışlarını Levi'ye çevirerek.

Levi başını salladı. "Evet. Yüzde yüz evet. Yağ ve prezervatif getirmeliydim..."

"Bende var," dedi Mateo. "Yatak odasına geçelim. Çantamı alayım."

"Bana şaplak atacak mısın, efendim?" diye sordum.

Mateo parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni çekti. Ben ciyakladım, sanki benzinle tutuşturulmuş gibi hissettim. "Uslu durursan," diye homurdandı.

"Daha fazla," diye fısıldadım, gözlerine bakarak. Daha sert çekmesini istedim.

"Lanet olsun, Avery," diye mırıldandı, boxer şortunda tam bir ereksiyonla ayağa kalkarak. "Yatak odasına. İkiniz de. *Hemen*."

"Evet, efendim," dedik birlikte.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Levi

Avery'nin yatak odası neredeyse tam olarak hayal ettiğim gibiydi. Üç farklı halının üst üste geldiği ahşap zeminler, her biri farklı desenlere, şekillere ve pembe tonlarına sahipti. Yatak çerçevesi sağlam bir akçaağaçtan yapılmıştı ve üzerinde binlerce yastık vardı - tamam, bu biraz abartılıydı, ama gerçekten çok fazlaydı - ve pembe bir yorgan ile ucuna atılmış bir battaniye vardı. Köşede tavandan sarkan bitkiler ve yatak çerçevesine uyan iki yan sehpa vardı. Odası, tamamen *Avery'ye* özgü bir sanatçı havası taşıyordu.

Aklıma gelen düşüncenin "*Kahretsin, ben hiç evimi böyle hissettirmedim*" olması tuhaf mıydı? Bir ev gibi. Dairem dekore edilmemişti. Aslında, neredeyse tamamen işlevseldi. Bir bitkim vardı, ama komşuma bırakmadan aniden ayrıldığım için muhtemelen şimdi ölmüştür.

Avery, biz beklerken battaniyeyi aldı ve gergin bir şekilde katladı, ben etrafa bakarken dikkatini bana verdi.

"Odanı çok beğendim," dedim. "Çok aydınlık ve renkli, tam sana göre."

Duvarda bir sürü fotoğrafın asılı olduğu bir pano vardı. Göğsüm sıkışarak yaklaştım.

Onun ve babasının fotoğrafı yoktu. Onları kaldırmış olmalıydı.

Avery beni takip etti, kolunu belime doladı. Onu kendime yaklaştırdım ve başının üstüne öptüm, şampuanının kokusunu içime çektim. Tarçın, vanilya ve biraz da narenciye kokuyordu, beynim bu kokuyu bundan sonra sadece onunla ilişkilendirecekti.

"Sence bilerek zaman mı geçiriyor?" diye fısıldadı. "Kesinlikle."

Ona döndüm, yanağını avuçlayıp eğildim. Parmak uçlarına yükseldi, kolları boynuma dolanarak beni öptü. İlk başta nazikti, ama sonra o ihtiyaç aniden ve her şeyi tüketen bir şekilde geri geldi.

Siktir. Onu kaldırdım, bacaklarını belime doladım. Onu yatağına taşıyıp kenarına oturttuğumda boğazından inleyen bir ses çıktı, dizlerimi yere vurarak bacaklarını ayırdım.

Seks yapacağım zaman vücudumun hiç itiraz etmemesi ne garip. Belki yarın bunun sonuçlarını hissedecektim, ama buna değecekti.

Ahşap sürtünme sesi ikimizin de kapıya bakmasına neden oldu. Mateo, yemek odası sandalyesini ve kink çantasını taşıyarak içeri girdi, flörtöz ve bilmiş gülümsemesi bana ne planladığını merak ettirdi.

Hareket edebilecek kadar boşluk bırakarak sandalyeyi yerleştirdi.

"Levi," dedi. "Soyunup sandalyeye oturmanı istiyorum."

Penisim zaten sertleşmişti, ama sesindeki kararlılık beni daha da sertleştirdi. Ayağa kalktım, Avery'den bir öpücük daha çalmak için durakladım ve sonra boxerımı çıkardım. Sandalyeye oturdum ve ona bakarken zorlukla yutkundum.

"Güzel." Mateo çantayı yatağa taşıdı ve yavaşça fermuarını açtı. Avery içine bakamadan elini kaldırdı. "Sanmıyorum. Uslu bir kız ol ve beklerken Levi'nin sikini em."

"Önce bir öpücük alabilir miyim?"

Mateo burnunu çekip öne eğildi ve onu o kadar sert öptü ki, Avery geri çekildiğinde başı dönüyordu. Avery yere kaydı, daha çok erimiş gibi, sonra bana doğru *süründü*.

"Siktir," diye fısıldadım, o dizlerimin arasına çöktüğünde. "Şu haline bak."

Bunu duyunca kendini beğendi. Avery arkasına uzanıp saçlarını çözdü, sonra topuzu daha sıkı olacak şekilde yeniden yaptı. Saçlarını öyle geri çekmesini görünce inledim, sikimin başından ön sıvı damladı.

Lanet olası lateks. Üçümüzün ortak noktası latekse olan sevgimizdi. Ona çok yakışıyordu. Parlak, simsiyah ve vücudunun her yerini saran, meme uçlarının hatlarını gösteren bir lateks. Öne eğilip O-ring fermuarını açmak istedim, ama bekledim.

Mateo'nun emrini bekleyecektim.

Avery elini benim sikimin dibine kapattı. Nefesimi tuttum ve Mateo'nun çantadan bir top gag ve göz bağı çıkardığını gördüm.

Avery ağzını penisimin üzerine kapattığı anda gözlerim onunla buluştu. *Siktir, siktir*. Beni daha derine alıp sonra geri çekildiğinde, dili üzerimde dönüp dururken, zevk tüm vücudumu sardı. Penisimin tabanını kavradı, ağzını hareket ettirirken elini de hareket ettirerek, beni kesinlikle mahvedecek bir ritim buldu.

"Lanet olsun," diye homurdandım, başımı geriye atarak inledim.

Mateo göz bağını aldı ve sandalyenin arkasına geldi. Gözlerimi açıp ona baktım. Eli boğazıma kondu, sıkıyordu. Ama avucunun ağırlığı bile beni itaatkar hissettirmeye yetiyordu.

Ve güvende.

Teslim olma hissiyle güvende. Kontrolün onda olduğunu ve benim ne istediğimi bildiğini bilerek güvende. Avery'ye ne vereceğini bildiği gibi, bana ne vereceğini de biliyordu.

"Gözlerini bağlayacağım," dedi Avery benim sikimi daha derine alırken. "Sonra sana bir tasma takacağım. Ve bizim küçük sanatçımız senin sikini benim istediğim şekilde kullanacak."

"Evet," diye hırıltıyla cevap verdim. "Lütfen."

Tasma özellikle istediğim bir şeydi. "Daha önce kimse bana tasma takmamıştı," dedim.

"Gördüm. İlk ben olacağım."

Ve umarım sonuncu da.

Bu düşünceyle boğazımı yuttum. Kafamda olması gereken bir şey değildi, ama yine de oradaydı. Bir parçam bunun doğru olduğuna inanmak istiyordu. Avery ve Mateo'nun benim için doğru kişiler olduğuna. Ama bu mümkün olamazdı, değil mi?

Düşünmeye vaktim yoktu. Mateo, kaderimi mühürleyen bir incubus gibi dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Avery penisi sıkıca kavradı ve kalçalarım sıçradı, zevk içimi kapladı. *Kahretsin*, sertleşmişim.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı.

Yaka kısmını kaldırdı ve ben de başımı dikleştirdim, o da onu boynuma taktı. Düşündüğümünden daha kalın ve ağırdı.

"Son zamanlarda yetişkinlere yönelik alışverişlerimde biraz abartmış olabilirim." Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu benim için mi aldın?"

"Evet. Avery için de bir tane aldım. Ne olur ne olmaz diye."

"Her ihtimale karşı," diye tekrarladım, o da başımın üstüne öpücük kondururken gülümsedim.

Bana gösterdiği aynı nezaket, Avery'nin bana çarpan coşkulu ihtiyaç dalgalarıyla çok iyi uyum sağlıyordu. O mükemmel noktayı ve ritmi bulduğunda nefesimi tuttum ve o da bunun farkındaydı.

"Aferin kızım," dedi Mateo. "O sikini ağzında tut. Bakalım boşalması ne kadar sürer."

"Evet, *efendim*," diye nefes nefese cevap verdi.

Ona baktım, benim için diz çökmüş mükemmel görüntüsünü izledim. Saçları geriye çekilmiş ama dağınıktı. Dudakları kırmızı, gözleri şehvetle parlıyordu, yanakları kızarmıştı.

Mateo gözlerime kör bandı taktı, ipek kumaş tenime yumuşak bir dokunuş yaptı. Avery gözümün önünden kayboldu ve karanlık çöktü, ama bu durum bana rahatlık verdi. Her şeyi görememek zihnimi derinleştirdi. Her ses daha da belirginleşti. Kokuları. Avery'nin beni emmesi, benimle oynaması, beni *kullanması* hissi.

Mateo'nun yumuşak mırıldanmasını ve Avery'nin beni emişinin ıslak seslerini dinledim.

"Senin sikini emerken bana bakıyor," dedi Mateo. "O çok güzel, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Çok iyi hissettiriyor." "Eminim öyledir. Ağzını aç."

Onun için ağzımı açtım. Düzgün bir top dudaklarıma uydu ve onları açık tuttu. Deri kayışlar yanaklarıma serin bir his verdi, kafamı sıkıca kavrayarak yerine sabitledi.

Doğru geliyordu. Her şey doğru geliyordu. Geçmişte, altıma top gag takmıştım, onlara tasma takmıştım, gözlerini bağlamıştım. Ama bunun diğer tarafında olmak tamamen farklı bir şeydi. Savunmasızdı, sanki kalbimin tüm ham, yapışkan parçalarını ortaya çıkarmak ve incelenmek üzere açıkta bırakmak gibiydi.

Ama ben Mateo'nun ellerindeydim. Onun çok yetenekli ellerinde.

Ve ona güvendim. Avery'ye güvendim.

"Hala ses çıkarabilirsin," dedi Mateo. "Güvenli kelimemizi söylemeyi dene." *"Re-d."* Kulağa dağınık geldi ve tükürük kesinlikle çenemden akmaya başlamıştı

çenemden aşağı damlamaya başlamıştı, ama o haklıydı. Hala kelimeyi söyleyebiliyordum. *"İyiyim."*

"İyi. Avery, ayağa kalk."

Elini ve ağzını penisimden çektiğinde inledim. Ayağa kalktığını duydum. Cızırtılı bir ses çıkardı, nefesi kesildi.

"Gözlerimin içine bakıyor," diye fısıldadı Mateo. Fermuar sesi duyuldu. Bir inilti, bir nefes kesilme, bir hıçkırık daha. "Bizim için çok ıslanmış. *Siktir.*"

Onun yaptıklarını anlatmasını dinlemek beni hiç beklemediğim kadar tahrik etti. Kendi kişisel erotik hikayemi dinlemek gibiydi, ama bu *gerçektir* ve tam önümde oluyordu.

Ve ben burada
oturuyordum. Uslu
duruyordum.

"Tanrım," diye inledi Avery. *"Siktir."*

Onun parmaklarıyla onu siktiğini duyabiliyordum. Sikim zonkluyordu, biraz rahatlama için yalvarıyordu. Hiçbir zaman bana kendime dokunmamam gerektiğini söylememişti, bu yüzden elimi sikimin dibine götürdüm. İki kişiyi dikkatle dinlerken inledim, yukarı aşağı okşarken zevk beni sardı.

"Elini çek, Levi." *"Siktir,"* diye
sızlandım.

Ama itaat ettim.

Mateo'nun kahkahası düpedüz şeytaniydi. "Arkanı dön, Avery. Onun sikini oyuncak gibi kullan."

O benim üzerime eğilirken, sandalyenin koltuğunu sımsıkı tuttum. Mateo aramıza eğildi ve penisimi onun girişine yönlendirdi. O geriye yaslanırken, amcığı beni bir mengene gibi sıktı, sıcak kadife beni yuttu. Tamamen oturana kadar her santimini içine alırken çılgılık attı, penisim tamamen onun içindeydi, beni çevreliyordu.

"Aferin kızım," diye fısıldadı Mateo. "Onu her santimini çok iyi alıyorsun. Biliyorum, o çok büyük. Adamımızın büyük bir penisi var, değil mi?"

"Evet," diye inledi. *"Öyle."*

"Arkana yaslan. Omzun iyi hissediyorsa onu tut, Levi."

Başımı salladım ve ellerim hemen kalçalarını tutmak için hareket etti. Onu kolaylıkla kaldırdım, o arkasına yaslanıp göğsüme düşerken, penisim hala derinlerdeydi.

Göğsüme yaslanırken onu kaldırdım. Parmaklarım kalçalarının pürüzsüz lateksine, sonra da onu tutarken ve ağırlığını desteklerken uyluklarının yumuşaklığına dokundu.

"Tanrım, şuna bak," diye inledi Mateo. "Bizim için bacaklarını açıp ıslanıyorsun. O senin her yerini dolduruyor, değil mi Blue?"

"Evet, efendim." Sözleri nefes nefeseydi, kasları titriyordu.

"Onu sikmeni istiyorum, Levi. Sen onu sikerken o tüm zaman boyunca gözlerime bakacak ve beni mastürbasyon yapacak."

Onu kaldırıp sonra tekrar sikimin üzerine kaydırırken kaslarım gerildi. Tükürük çenemden sakalıma damladı, amcığı beni sağarken içimden bir inilti çıktı. O kadar iyi hissettiriyordu ki. Çıkardığı tüm sesler o kadar mükemmeldi ki, onları sonsuza kadar hatırlamak istedim.

"Daha sert," diye emretti Mateo. "Onu daha sert sikebileceğini biliyorum."

Siktir. Burnumdan nefes aldım, her itiş daha derine girerken zihnim dönüyordu. Avery çığlık attı, başı omzuma yaslandı.

"Aferin oğlum."

Siktir. Bunun beni etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Zevk vücuduma yayıldı, onu doldurmaya gittikçe yaklaştıkça omurgamdan bir titreme geçti.

"Bana bak, Avery."

O inledi, başını hafifçe çevirdi. Göz bağım onları görmemi engelliyordu, zihnim çılgına dönmüştü.

Top gag ile inleyerek kalçalarımı pompaladım.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı Mateo. "Çok yaklaştın, değil mi bebeğim? Çok yaklaştın. Seni her damlasıyla dolduracak. Sen onun sikinde boşalırken, onun içinden damladığını görmek istiyorum."

Siktir, siktir, siktir.

"Devam et, Levi. Onu sikmeye devam et."

Parmaklarının top gag'ın tokasına dokunduğunu hissettim. Onu çıkardığında inledim, sanki bir kısıtlama kaldırılmış gibiydi. Parmakları başımın dibine kayarken, saçımı tutup başımı çevirirken homurdandım. Ağzı benimkine ıslak bir öpücükle dokundu, tüm o zevk sikime doğru akıyordu.

Çok yakındım.

Alt dudağımı ısırды, beni sıkıca tuttu. Boyun eğmez. Güçlü. "Siktir," diye ağzına doğru inledim.

"Çok yaklaştım," diye bağırdı Avery.

Onun etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyordum, vajinasının duvarları beni bir mengene gibi sıkıyordu. İçinde bariyer olmadan olmak her hareketi daha da yoğun hale getiriyordu. Nefes nefese kaldım ve zevk çılgılığı üzerime çöktüğü anda bir kez daha ittim. Mateo'nun ona söz verdiği gibi, spermim penisimden fişkırlarak onu her damlasıyla doldurdu.

Avery'nin kasları gerildi, vücudu bana doğru eğildi, orgazm olurken kasları titriyordu.

Sandalyeye yığıldım ve o bana yaslandı. Mateo göz bağımlı çıkardı. Bir rüyadan uyanmış gibi gözlerimi kırptım. Aşağı baktığımda, onun da üzerine boşaldığını fark ettim, spermi lateks bodysuitini boyamıştı.

Mateo gülümsedi ve eğilip bu sefer bana nazıkçe öptü, sonra ona da öptü. "Yatağa geçelim," dedi. "Temizlemek için havlu getireyim."

Birkaç dakika sonra, üçümüz onun yatağına uzandık. Avery'nin ortada yatacağını sanıyordum, ama Mateo beni ortaya çektiğinde şaşırdım, her zamanki gibi kalbimi çarptıran o lanet sırtışıyla.

İkisi yanıma kıvrıldılar.

"Daha ne kadar burada kalacaksın?" diye fısıldadı Avery.

Cevap vermek istemedim. Mateo'nun başını göğsüme yasladığını, elini elime kaydırıldığını, parmaklarını benimkilerle birbirine geçirdiğini hissettim.

"Pazartesi itibariyle iki hafta daha," dedim sonunda.

Yavaşça başını salladı. "O zaman bu süreyi en iyi şekilde değerlendirelim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avery

Güneş doğmadan önce uyanmışım ve stüdyomdaydım.

Daha önce hiç bu kadar ilham dolu hissetmemiştim. Ama Levi ve Mateo ile gizli öpücükler ve birlikte geçirdiğimiz geceler sayesinde ilham perim tam kapasite çalışıyordu.

Ancak, bu ikisiyle ilgili tüm çılgın düşüncelerimin arasında, temelde endişe çatlakları vardı. Dün akşam aile yemeğini kaçırdığımı ve annemden hiç mesaj almadığımı çok iyi biliyordum. Kavgamızdan bu yana ondan tek bir haber bile almadığımı çok iyi biliyordum.

Bu, sanki benim hatamış gibi üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu. Öyle değildi ve ben de bunu biliyordum, ama yine de öyle hissediyordum.

Sonra Levi vardı. İki hafta daha.

Minnesota'ya dönmeden önce onunla iki hafta daha geçirdik. Omuzlarımın arasında küçük bir korku topu oluşmaya başlamıştı.

Gitmesini istemiyordum, ama ona kalmasını isteyecek biri değildim. Kariyeri oradaydı. Hayatı oradaydı. Ben ve Mateo ile birlikte olmak için her şeyi değiştirmesini isteyemezdim. *Bu* bencilce olurdu. Ve tüm büyük hayallerimden vazgeçen biri olarak

dünyayı gezme ve *bir tür sanatçı* olma gibi büyük hayallerimden vazgeçmiş biri olarak

bir sanatçı olma hayallerimden vazgeçmiş biri olarak, *sevdiğim* birine bunu asla yapmazdım.

Tabureme yaslandım ve tuvali izledim. Arka plan bir araya geliyordu, ama ortadaki figürler hala eksikti. Etraflarında kaktüsler çiçek açmış, gün batımı magenta, turuncu ve altın tonlarıyla damlıyordu.

Bu, *o* eserlerden biri olacaktı. Aklımda kalacak bir eser. Onu bırakabileceğimden emin değildim.

Peki ortada kim yer alacaktı?

Beynimin köşelerinde bir fikir oluşmaya başladı, ama kesintiye uğradı. Stüdyo odamın dışındaki ayak sesleri başımı çevirmeme neden oldu, ama bu seslerin sahibi olabilecek sadece iki kişi vardı — bu kadar erken saatte olduğu için aslında sadece bir kişi olabilirdi. Evie başını kapı aralığından uzattı, ama gözleri kapalıydı, çünkü bu odanın herkese kapalı olduğunu biliyordu.

"Günaydın," diye gülümsedim.

"Günaydın. Kahve içmeye gelir misin?"

Ben çoktan tabureden kalkmıştım. "Evet." Resim yaparken giydiğim önlüğü çıkarmaya zahmet etmedim. Bir zamanlar bej renkli bir kanvas kumaştı, ama şimdi parlak renklerle kaplıydı. Bir projeye yoğunlaştığımda fırçamı ona silme alışkanlığım vardı.

Evie'yi odadan dışarı takip ettim ve kapıyı arkamdan kapattım. Gözlerini açtı ve gülümsedi, güzel elbisesiyle güneş gibi parlıyordu.

"Merhaba," dedim ve ona sarıldım. Burnunda un olduğunu fark ettim ve onu bırakmadan önce sildim. "Nasıl gidiyor?"

"Oh, bilirsin," dedi. "Her zamanki gibi çok erken saatte çalışıyorum."

"Ama pazartesi günleri kapalisın," dedim. "Burada olmana şaşırdım." "Bu hafta sonu için bir şey hazırlıyorum. Ve sana yetişmek istedim.

Mateo ve Levi ile çok meşguldün, seni neredeyse hiç görmedim sanki.

Haklıydı. "Kusura bakma," dedim. "Çok yoğun bir dönem geçirdim. Seninle vakit geçirmek isterim."

Galeriyi terk edip boş caddeyi geçerek onun fırınına gittik.

Evie kapının kilidini açtı. "Sanırım June da gelecek. Annelik sezonuna hazırlanmaya başladı, bu yüzden onun evinde de erken saatte ışıklar yandığını gördüm."

"Aman Tanrım."

Teksas'ta mum sezonu çok önemliydi. Her Eylül ayında, küçük kasabamız, Teksas büyüklüğünde korsajlar yaparak, sinir bozucu ama sevilen futbol oyununu kutlardı. June'un kendi

ieki dükkanı olduğu için, mum sezonu onun için yılın en büyük olaylarından biriydi — birçok açıdan Sevgililer Günü'nden bile daha önemliydi, ki bu da bir şey ifade ediyordu.

"En azından bu yıl erken hazırlanıyor," dedim.

"Zorunda. Bu yıl mezuniyet balosu büyük olacak. Ve biliyorsun, tüm erkek ocuk anneleri en iyi krizantemi almak için onun peşinde olacaklar."

"Beni korkutuyorlar," dedim, dükkanının kapısından içeri girerken.

"Beni de. Kahve ister misin?"

"Evet, lütfen." Barın etrafından dolaştık ve ben tezgahın üzerine atladım, o da ikimize birer fincan hazırlarken ben de oturdum. "Aklında ne var?"

Burnunu kırıştırdı. "O kadar kolay mı anlaşıyor?" "Elbette."

Kahvemi hazırladı ve bana uzattı. Bir yudum aldım, o da kahvesini bitirip karşımdaki tezgaha yaslanırken mırıldandım. Yüzündeki ifade değiştı.

"Dallas ve Austin'e Levi ve Mateo'yu ne zaman anlatacaksın?" diye sordu.

Eyvah. Midem yavaşça ters döndü. "Bilmiyorum. Anlatmalı mıyız bile bilmiyorum. Levi iki hafta sonra gidiyor."

"Kahretsin. Kalacağını sanıyordum."

Hayatımızın can simidi olan ieceklerimizden bir yudum alırken başımlı salladım. "Aksini söylemedi. Bilmiyorum. Umarım kalır. Kalmasını istiyorum. Mateo da öyle. Üçümüz sadece... bu konuyu konuşmuyoruz."

Aslında, bu noktada bu konu neredeyse tabu haline gelmişti. İlişkimizin fiziksel yönünü keşfediyorduk ve ara sıra gelecekle ilgili yorumlar yapılıyordu. "*Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek*" veya "*Her sabah yan yana uyanmak ne kadar eğlenceli olurdu*" gibi şeyler.

İkisi de içinde olduğu bir gelecek hayal etmemek zordu. Birlikte olduğumuzda, üçümüz birbirimize çok uyumluyduk. Her birimizin diğerini tamamlayan özellikleri vardı.

Mesela Levi uyandığında sessizdi. Konuşmaya başlamadan önce kendine bir saat zaman ayırması gerekiyordu. Hem sevimli hem de huysuz görünüyordu ve Mateo ile ben bunu çok seviyorduk.

Mateo konuşkandı. Ben ise ikisinin arasında bir yerdeydim. Ama bu, Levi ile sessiz olabileceğim, Mateo ile konuşkan olabileceğim anlamına geliyordu.

Yemek yapmayı sevmezdim. Levi'nin yemek yapma anlayışı, yüksek proteinli kekler pişirmeye çalışmaktı. Üçümüz arasında, Mateo bu konuda açık ara en iyisiydi ve şimdiden *yemek hazırlamaktan* bahsediyordu. Sanki on yıldır birlikte olan evli bir üçlüymüşüz gibi, üçümüz için yemek hazırlıyordu.

"Belki kalır," dedi Evie yumuşak bir sesle. "Söylemeliyim ki, seni uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Yine ışık saçıyorsun. Ve bence Austin ve Dallas da bunu fark ediyor. Dallas geçen gün uğradı ve bana biriyle görüşüp görüşmediğini sordu."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Evet. Tabii ki ona yalan söyledim, rica ederim. Hepinizin sırlarını, sanki bir insan günah çıkarma odasıymışım gibi saklıyorum." Evie içini çekti ve omuzlarını silketti. "Sadece neden mutlu olduğunu bilmeleri gerektiğini düşünüyorum."

"Ve bunun neden sorun yaratacağını biliyorsun," dedim. "Sadece Levi ve Mateo ile geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak istiyorum. Kardeşlerimin bu işe karışmasını istemiyorum. Kevin'dan beri sürekli haddini aşıyorlar. Ama o adam onların arkadaşı olduğu için, Mateo ve Levi'ye kötü tepki vereceklerini biliyorum. Sadece bir arkadaşları değil, iki arkadaşları. Ve Mateo veya Levi'nin bunu hak ettiğini düşünmüyorum."

"Ama onlar bunu baştan biliyorlardı, tatlım. Ve aileden sır saklamak asla iyi bir fikir değildir."

Ekşi bir yüz ifadesi yaptım. "Bence daha fazla sır saklamak iyi bir şey olabilir."

Evie başını salladı, açıkça aynı fikirde olmadığını gösteriyordu. Ama bizim arkadaşlığımızın özelliği de buydu. Bazen birbirimizle aynı fikirde olmazdık, ama günün sonunda onun beni destekleyeceğini biliyordum.

"Belki Levi gittikten sonra," dedim. "Onlara söyleyebiliriz. En azından kardeşimlerin yapacağı aptalca şeylerden kurtulur."

"Ya da belki senin için mutlu olurlar," dedi Evie. "June ve ben çok heyecanlıyız."

Biraz kıskanç olabiliriz, ama çok heyecanlıyız."

Gülümsedim ve kahveden bir yudum daha aldım. "Açıkçası ben çok..." Neredeyse ağzımdan çıkacak olan sözlerle şok olarak kendimi durdurdum.

Kaşları birden yukarı kalktı. "Ne dedin, Avery Anne Whynot?" "Tanrım, tam adı deme."

"Evet, tam adın. Cümlenin sonu neydi?"

Yüzümü kapattım, parmaklarımın arasından ona baktım. "Aşığım. Çok aşığım. Bu çok saçma ve mantıksız ve kalbimin kırılacağını biliyorum, ama ikisine de çok aşığım."

"Aman Tanrım, kafayı yemişsin." Bana başını salladı, ama yüzü gülüyordu. "Bu arada, June bana on dolar borçlu. Lafın üstüne geldi."

Fırının kapısı çaldı ve ben tam June içeri girerken arkamı döndüm. Bizi gördüğü anda kaşlarını kaldırdı.

"Bana borcun var," dedi Evie zaferle. "Üç hafta oldu!" diye bağırdı June.

"Sana söylemiştim!" diye bağırdı Evie. "Söylemiştim! Lanet olsun, ben demiştim."

"Sizler cadalozsunuz," diye mırıldandım, Evie en iyi arkadaşımız için bir fincan kahve daha hazırlarken gülerek.

June bana yandan sarıldı, başını omzuma yasladı ve sonra bizim küçük kahve çemberimize katıldı. "Bizi yanlış anlama, senin adına mutluyuz. Sen de mutlu görünüyorsun. Sadece biraz endişeliyim."

"Sadece yaşayabileceğim her anın tadını çıkaracağım," dedim. "Şu anda tek odaklandığım şey bu. Bu ve bu hafta planladığımız sapıkça anlar ve bunun için heyecanlı olmam."

"Ne tür kinky anlar?" diye sordu Evie. "Her şeyi bilmek istiyorum." "Hiçbir ayrıntı atlanmayacak," dedi June. "Siz sohbet ederken, ikiniz dükkanıma gelip, kurdeleleri renk ve boyuta göre düzenlememe yardım edebilirsiniz."

"Kahretsin. Sonunda bunu yapacağımızı biliyordum," diye güldüm.

"Anne sezonu hazırlıkları yılın en ciddi zamanıdır." June bardağının yarısını bitirdi, bu da bugün kaç kafein aldığını merak etmeme neden oldu. "Hadi kızlar, gidelim."

Evie ve ben homurdandık, ama isteksizce ona katıldık. Kim olursan ol, anne sezonundan kaçış yoktu. Eylül'e yaklaştıkça, birkaç ay öncesinden bile, Teksas'taki tüm futbol kültürünü lanetlemeye başlıyordum.

Güneş doğuşu küçük kasabamızı aydınlatmaya başlamıştı. June'un çiçekçisine varana kadar kaldırımında birlikte yürüdük. Arka kapıdan içeri girdiğimiz anda, milyarlarca kutudan oluşan yığınlarla karşılaştık.

"June," dedi Evie gözlerini kocaman açarak. "Bu çok fazla."

"Bu yarısı bile değil." Kutulardan birine yaslanarak yüzünü buruşturdu. "Avery, bize akıllara durgunluk veren seks hayatından bahset. Ben kutu kesicileri getireyim de bu kötü çocukları açalım."

Omuzlarımı silktim ve parmaklarımı kırdırdım. "Bir saatlik vaktim var, sonra kendi işime gitmem gerek."

"Aynı," dedi Evie. "Avery, konuşmaya başla."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Avery

"Bunu sır olarak saklamalısın," dedim stüdyomun arka kapısının kilidini açarken.

Levi ve Mateo dramatik bir şekilde iç geçirdiler.

"Kime söyleyeceğiz?" diye sordu Mateo, yanında getirdiği deri çantayı omzuna asarak.

Ona kink ekipmanları getirmesini söylemiştim, ama şimdi içinde ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Kırbaçlar mı? Top gag mı? Kürek mi?

Kink listesi çeşitli nedenlerden dolayı işime yaramıştı, bunlardan biri de ikisini izlemekten ne kadar keyif alacağımı söylemiş olmamdı. İkisini izlemek beni çok tahrik ederdi ve onları çizmem Mateo'nun fikriydi.

O adamın tüm iyi fikirler vardı. Şaşırmamalıyım, o *Mateo*'ydu. Ne kadar düşünceli ve yaratıcı olabileceğini biliyordum.

Üçümüz kendimizi daha fazla serbest bıraktıkça, işler daha da sapkın bir hal aldı. "Stüdyonda ne sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Levi.

Midem biraz altüst oldu. "Birazdan çok daha mantıklı gelecek nedenlerden dolayı buraya kimseyi almıyorum." Tanrım. Onlara gerçekten sanatımı gösterecektim. *Gerçek* sanatımı.

"Sabırsızlıkla *bekliyoruz*," diye alay etti Mateo.

"Mateo'nun çantasında ne olduğunu görmek için de heyecanlıyım," dedi Levi. "Ben de," diye itiraf ettim.

İkisini de içeri alırken yanaklarım kızardı. Onlara modellik yaptırmak gibi bu küçük fikir muhtemelen korkunçtu, çünkü üzerinde çalıştığım resim asla halka gösterilemezdi. Ama bunu kendime saklamakta bir sakınca görmüyordum.

Bu bencilce miydi? Erkek arkadaşlarımı resmetmek ve sadece benim görebileceğim bir yerde saklamak? Nerede saklayacaktım ki? Dolabımda mı?

Belki. Ama bir yer bulurdum. Kalbim, yani amcığım, istediğini istiyordu.

Ayrıca, *erkek arkadaşlar mı?*

"Bizi Fransız kızlarından biri gibi resmet," dedi Mateo.

Tanrım. Gözlerimi devirdim, ama onları koridordan kapıya doğru yönlendirdim. Bir an tereddüt ettim, arkamda duran varlıklarını hissediyordum. Onlar bu kadar yakinken düşünmek zordu.

"Ne oldu?" diye sordu Levi.

"Hiçbir şey. Sadece bu odaya hiç kimseyi almadım. Burada çok fazla . . . *sanat eseri var* . . ."

"Sanat stüdyosunda sanat eserleri olması beni çok şaşırttı," dedi Mateo dedi.

Ona dilimi çıkardım. Kapıyı açarken anahtarlarım çınladı ve kapıyı açarken anahtarlarım çınladı. Anahtarı çevirip kenara çekildim, onların önce girmelerine izin verdim. Levi odaya girerken nefesini tuttu ve Mateo hayranlıkla ellerini beline koydu.

Mateo çantayı yere bıraktı. Çanta ağır bir ses çıkardı. "Lanet olsun, Avery," diye fısıldadı. "Bütün bu zaman boyunca bunları mı çiziyordun?"

"Evet."

Kapıyı arkamızdan kapattım ve anahtarlarımı duvardaki kancaya astım. Stüdyonun ortasına doğru yürürken kendimi kucakladım, etrafa bakındım ve onların gözünden kendi alanımı gördüm. Pencereleer gün boyunca doğal ışık alıyordu ve dışarıdan içeriye göremeyeceklerinden emin oldum. Ahşap zeminlerin üzerine serilmiş süs halısı, Austin'den buraya kadar taşıdığım en sevdiğim ikinci el buluntularımdan biriydi. Birkaç bitki

, ADHD'nden dolayı rastgele yığılmış kitaplar ve sanat malzemeleri etrafa dağılmıştı.

Sonra sanat eserleri vardı. Erotik resimler, sıradan manzaralar ve birkaç deneysel eserle birleşmişti.

"Bunlar çok seksi," diye fısıldadı Levi, özellikle bir tanesine doğru çekilirken.

"Tanrım. Bu bir otoportre mi?" diye sordu Mateo, Levi'nin ardından.

O kadar çok kızardım ki bayılacağımı sandım. Aynanın önünde diz çökmüş halimin otoportresiydi. Kendimi bağlamıştım ve parmaklarımla kendimi tatmin ediyordum, başım zevkten geriye atılmıştı.

Biraz panikle gülmeye zorladım kendimi. "Orgazm olurken kendi portremi çizmiş olmam benim hakkımda ne diyor bilmiyorum."

"Bunu istiyorum," dedi

Levi. "Satılık değil," dedim.

"O alırsa ben de istiyorum," dedi Mateo. "Onu dolabıma asıp sürekli bakacağım."

Gülerek cevap verdim. "Hayır. Hepsi benim. Sadece benim gözlerim için. Eh, sanırım artık senin için de."

Ben tuvalime yaklaşırken ikisi stüdyomda dolaşmaya devam ettiler. Birbirlerine fısıldarken onlara gergin bakışlar attım.

"Bana komplo mu kuruyorsunuz?" diye sordum.

Mateo hafifçe döndü ve pantolonunun içindeki ereksiyonunun izini gördüm. Ateşli bakışları benimkilerle buluştu ve mantıklı düşüncelerim bir anda kayboldu.

"Bizden tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

Alt dudağımı ısırdım. Onlara gerçekten istediğimi söyleyecek miydim?

Önceden, tuvalimin hemen önüne ikiz yatak koymuştum. Üzerinde battaniye ve yastıklar vardı ve *poz vermek* için uygun olacaktı.

Levi arkasını döndü ve Mateo kadar sert bir ifadeyle yataklara baktı. Dikkatini yataklara çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bizi orada istiyor. Çıplak olarak."

"Modellik mi?"

"Sakıncası yoksa," diye fısıldadım.

Havada elektriksel bir gerginlik vardı. Mateo'nun Levi'ye dönmesini izlerken kanım şehvetle kaynıyordu. Eli uzandı, parmaklarını Levi'nin saçlarına doladı ve onu doğrudan yatağa götürdü.

Siktir. Levi boyun eğerek dizlerinin üzerine çöktü, başını geriye atarak Mateo'ya sadece saygı olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle baktı.

müze duvarlarında sayısız klasik eserde gördüğüm aynı özlem ve arzu duygusuydu. Neredeyse ruhani bir duyguydu.

Gözlerimi onlardan ayırmadan eğildim ve şövale altından eskiz defterimi aldım. Siyah bir fırça kalemi aldım ve yere oturdum, bacaklarımı çaprazlayarak boş bir sayfayı açtım.

Mateo gömleğini çıkardığında Levi homurdandı. Göğsü çıplaktı, kasları hala belirgindi, ama karnı Whynot'a ilk geldiği zamankinden biraz daha yumuşaktı. Buna bayıldım. Vücudunu sevdim ve her santimini takdir ettim, çizim elim hızlı ve geniş vuruşlarla hareket ederek, onların figürlerini gevşek çizgilerle yakalamaya çalıştı.

Önemli olan o duyguyu yakalamaktı. Detayları sonra doldururdum. Onları birlikte görmek, sonsuza kadar zihnimde yaşayacaktı.

Levi'nin geniş elleri Mateo'nun kalçalarına doğru hareket etti ve kemerini çekti. "Aferin oğlum," diye övdü Mateo. "Önce botlarımı çıkar. Küçük sanatçımız için beni soy."

"Evet, efendim."

Nefesim kesildi.

Onlar bu kadar seksi görünürken nasıl odaklanabilirdim ki?

Onları izlerken karnımda bir sıcaklık hissettim, şehvet dalgalar halinde içimi kapladı. Vücudum heyecandan titriyor olsa da, hiç durmadan onları çizmeye devam ettim.

Levi, Mateo'nun botlarıyla başladı ve onları çıkarıp kenara koydu. Mateo'nun kot pantolonunun içinde gerilen penisi başlı başına bir sanat eseridir. Levi'nin nasırlı parmaklarını Mateo'nun uyluklarından kemerine kadar gezdirmesini izledim. Kemerini çıkardı, metal tıkırdadı, deri kotun üzerinde kaydı.

Onları yere indirdi ve Mateo'nun penisinin başını dudaklarıyla yakaladı. Ağzım açık kaldı ve elim durdu, Levi'nin inlemesi odada yankılanırken, onun Mateo'nun penisini derinlemesine almasını izledim.

Zaten çok ıslanmıştım.

Tanrım, bu işkence gibiydi. Bir parçam eskiz defterimi atıp onlara doğru sürünerek bu işin bir parçası olmak için yalvarmak istiyordu. Onlardan birini memnun etmek için yalvarmak ya da Mateo'nun sohbetimizi bozan üçlü pozisyonlardan bazılarını denemek için yalvarmak.

Mateo sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana baktı. Ağzının köşesi sırıtarak yukarı kalktı, bıyığı onu daha da kendini beğenmiş gösteriyordu.

"Sert adamımızı dizlerinin üzerine çökertsen iyi olur," dedi Mateo. "Ben de kendim için çerçeveletmek istiyorum."

Levi inledi ve nefesini tuttu, eli Mateo'nun penisinin tabanını kavradı. Mateo'nun dikkati anında o ana geri döndü. Homurdandı ve gömleğinin eteğini tutup yere attı.

"Ellerini arkaya koy," dedi.

Levi itaatkar bir şekilde bunu yaptı. Mateo bir adım geri çekilip yerde duran kink çantasına uzandığında nefesim kesildi. Çantayı açarken çıkan fermuar sesi etrafımızda yankılandı ve beklentiyi daha da artırdı.

Bize denememiz için ne getirmişti acaba?

Çantadan siyah bir kumaş parçası çıkardı ve Levi'ye götürdü. Sakallı çenesini yukarı kaldırdı ve eğilerek, duymadığım bir şey mırıldandı. Levi'nin gözleri titredi, en yumuşak inilti ağzından çıktı. Hevesle başını salladı. Levi'nin Mateo'ya boyun eğmesini görmek, onun tarafından domine edilmem kadar tahrik ediciydi.

"Evet, efendim."

Başka bir şey söylemeden, Levi ayağa kalktı ve bana dönük olarak soyunmaya başladı

Ağzım sulandı ve çizmeye başladım, çizgilerimin bozulmaması için sadece onunla göz teması kurmayı bıraktım. Çizmek benim için ikinci doğamdı, bu da işi kolaylaştırıyordu.

O kadar yakışıklı görünüyordu ki. O külotunu indirip penisini ortaya çıkardığında nefesimi tuttum, ama penisi ve testislerinin etrafında bir şey vardı. *Bir yüzük mü? Bir penis halkası mı?*

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Mateo'nun sırtışı, bu piçin bunu planladığını gösteriyordu. Kimin kimi tahrik edebileceği konusunda her zaman iki adım öndeydi. Levi'nin penisesinden ön sıvı damladı, Mateo arkasına geldiğinde gözlerini kapattı.

"Yatağın üzerine diz çök."

Dizleri yastıklı yüzeye çarptı ve bileklerini arkasına koydu. Mateo siyah kumaşı kaldırdı ve Levi'nin başına geçirdiğinde fark ettim ki, ağzının etrafında bir delik olan bir başlıktı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu Mateo. "Evet, efendim."

"Güzel. Bir şey acıyorsa veya doğru gelmiyorsa bana söyle."

"Söylerim efendim."

"Aferin oğlum. Şu anda küçük sanatçımıza bakıyorum ve çok heyecanlı. Eminim seni sikinin etrafına bir halka ve başına bir başlık çizdiği sırada amcığı sıırılsıklam olmuştur."

Sadece Levi'nin sinsi gülümsemesini görebiliyordum.

"Eminim öyledir, efendim." "Konsantrasyonu ne kadar süreceğiz."

Mateo çantaya geri döndü. İçini karıştırdı ve deri bir kelepçe seti ile bir tasma çıkardı. *Ne yapıyor?*

Elim hareket etmeye devam etti ve sayfama baktım, yaptığım tüm eskizleri gördüm. Bir sonraki sayfaya geçtim, onu da aynı hızla dolduracağımı biliyordum.

Onları izlerken odaklanmak gittikçe zorlaşıyordu. Mateo, Levi'ye kelepçeleri ve tasmayı getirdi ve onları Levi'nin arkasında bileklerine taktı. Bir an durdu, ellerini Levi'nin omuzlarına koydu ve dikkatlice masaj yapmaya başladı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Levi. "Bugün omzum ağrımıyor, ama ağrırsa sana söylerim."

"İyi."

Bu kontroller çok tatlı ve seksi bir şeydi. Mateo her zaman iyi olduğumuzdan emin olmak için çok iyiydi ve bu, sahneyi hiç bozmuyordu. Aksine, ona güvenebileceğimi bildiğim için sahneyi daha da ateşli hale getiriyordu.

"Böyle çok seksi görünüyorsun," diye inledi Mateo, penisi zonkluyordu.

Levi'nin önüne geçti ve eğildi. Ne yaptığını tam olarak göremedim, ama metalin metale çarpma sesini duydum.

Geri çekildiğinde, tasma elindeydi ve Levi'nin penisinin etrafındaki halkaya takılıydı.

Nefesim kesildi. Elim hareket etmeyi bıraktı. Arzu içimi kapladığında tüm vücudum titredi.

Kahretsin.

Mateo onun sikini çekince Levi inledi.

"Yan dön de daha iyi görebilsin," diye emretti Mateo.

Tasmayı kullanarak onu penisiyle yönlendirdi. Levi, ben ikisini yandan mükemmel bir şekilde görebilecek şekilde garip bir şekilde hareket ederken inledi. Kalemim sayfaya değdi, Mateo'nun Levi'nin dudaklarına penisinin başını vurmasını izlerken kalbim küt küt atıyordu.

"Aç."

Levi hemen dediğini yaptı. Mateo kalçalarını itti ve Levi'nin ağzını üçümüzün de inlemesine neden olan yumuşak bir hareketle doldurdu. Elimde değildi. Onları böyle izlemek, daha önce hiç hayal etmediğim bir şekilde beni tahrik ediyordu.

Mateo penis halkasındaki tasmayı çekti ve Levi'den inleyen bir ses çıktı. Oturma pozisyonumu düzelttim, uyluklarımı birbirine sıkıştırdım. Onları çizmeye devam ederken nefesim hızlandı, ikisinin arasındaki pozları ve anları sayfa sayfa doldurdum.

Bunu saatlerce yapabilirdim. Elim kramp girene ve görüşüm bulanıklaşana kadar saatlerce. Lanet olsun, çok seksiydiler.

"Güzel," diye övdü Mateo. "Tanrım, sikimi çok iyi emiyorsun. Daha derine al. İşte böyle. *Aferin oğlum.*"

Sözleri uzun bir iniltiyle kayboldu. Mateo başını geriye attı, kalçaları daha hızlı, daha derine giriyordu. Levi'nin boğazına giren penisinin sesi, uyluklarımı daha sıkı sıkıştırdı. Orada dizlerimin üzerine çöküp yardım ettiğimi hayal ederken elim titredi.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Ne dedin?" diye bağırdı Mateo.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

"Konsantrasyonunu mu kaybettin?"

"Henüz değil." Bu tam bir yalandı. Üçümüz de bunu biliyorduk.

"Gerçekten mi? Eminim külotun sırlıslıkla olmuştur. Sana söylediğim seti giydin mi?"

Tabii ki giymiştim. "Evet."

"Bizi çizmeye devam ederken pantolonunu çıkar. Amını ve bizim için ne kadar ıslandığını görmek istiyorum, Blue. *Hemen.*"

Lanet olsun. Eskiz defterimi ve kalemimi bir kenara attım, kot pantolonumun düğmelerini açtım ve hızla kalçalarımın ve bacaklarımdan aşağı indirdim. Bacaklarımı açarak pantolonumu tekmeledim ve Mateo'ya, onun istediği kiraz kırmızısı dantelli külotu giydiğimi, hatta onun ve Levi için *ıslandığını* kanıtladım.

"Onu göremezsin Levi, bu çok yazık. Bana bacaklarını açmış durumda. Kırmızı dantelli külot giyiyor, tıpkı geçen gece seni sikerken bana itiraf ettiğin küçük fantezinde olduğu gibi."

Ne?! Şok içinde ikisine bakarak nefesimi tuttum.

Levi yanıt olarak inledi. Kelepçelerine karşı çekişirken penisi zonkluyor ve damlıyordu.

"Aynen öyle," diye homurdandı Mateo. "Avery, kalemimi al ve çizmeye devam et. Ama bacaklarını açık tut. Adamımızı sersemletene kadar siktiğim sırada amını görmek istiyorum."

Siktir. Onun isteği beni daha da tahrik etti. Kalemimi ve çizim defterimi aldım ve bacaklarımı onun için açık tutmaya devam ettim, kalemim sayfaya tekrar değdiğinde çizgilerim titriyordu. İkisini o pozisyonda hızlıca çizdim, Mateo Levi'nin boğazını tekrar sikmeye başladığında sessiz bir inilti kaçtı.

"İşte böyle. Aferin oğlum. Siktir, beni çok iyi sikiyorsun."

Onun darbeler, kulağıma müzik gibi gelen tutarlı bir ritme dönüştü. Levi'nin çenesinden tükürük damladı, Mateo onu ne kadar uzun süre sikerse o kadar dağınık hale geldi.

Hepsini yalamak istedim.

Bu düşünceyle kalçalarımı salladım ve bir nefes daha aldım. O kadar tahrik olmuştum ki, dayanılmazdı. Neredeyse odaklanamıyordum. Neredeyse düşünemiyordum.

Mateo penisini geri çekti ve Levi'nin arkasına dolandı, kelepçelerini hızla çözdü. Onu iterek dört ayak üstüne çöktürdü. "Kalkma."

"Evet, efendim," diye nefes nefese cevap verdi Levi.

Mateo tasmayı bıraktı ve kink çantasına geri döndü. Bir sonraki adımda ne çıkaracağını merakla bekliyordum. Beklerken, kalemim sayfanın üzerinde dururken, zorlukla yutkundum. Diz çöktü ve bir şişe kayganlaştırıcı, birkaç prezervatif ve deri bir kırbaç çıkardı.

Kalbim bir an durdu. Deri kokusu ağzımı sulandırdı, o da onu kaslı omzunun üzerinden atıp ayağa kalktı. Dönüp bana yumuşak, anlamlı bir gülümseme attı.

"Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Senin rolün sanatçı, değil mi? Tüm malzemelerini al. Sonrasında sana yetecek kadar enerjimiz olacak, söz veriyorum."

Ona inandım. İnleyerek bacaklarımı onun için daha da açtım, kaşlarının çatılması ve gözlerinin kararmasını zevkle izledim.

"Tamam, alternatif olarak seni bu yatağa sürükleyip, seni doğrudan yatağa sikebiliriz."

Çenemi kaldırdım. "Ya ne kadar dayanabileceğini görmek istersem? Ha? O zaman ne olacak?"

"Aman Tanrım," diye homurdandı Levi.

Mateo başını eğdi ve ifadesi beni neredeyse yere eritip eritmeyecekti. Son birkaç yıldır rahatlamak için bu kadar çok dayandığım bir adam için

, ondan bu tür bir hakimiyet hissetmek özel bir tür şok etkisi yarattı.

Bunu çok sevdim.

Muhtemelen şimdi dayak yiyeceğimi biliyordum, ama buna değdi. Ayrıca dayak yemeyi seviyordum. Benim için kazan-kazan durumu.

"Sonra sana geri döneceğim," dedi Mateo.

"Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Levi

Hiçbir şey göremiyordum.

Ama bu beni tahrik etti. Mateo ve Avery'nin karşılıklı konuşmalarını duymak. Avery'nin ne giydiğini bilmek. Vücudumun yatağa bastırıldığını hissetmek, penisim ve testislerim hala etraflarını saran halka tarafından sıkıştırılıyordu.

Vücudumdaki her kas gevşemişti. İkisine de o kadar güveniyordum ki, bu beni neredeyse korkutuyordu. İlişkimizin bu yönünü ne kadar keşfedersek, kendim hakkında o kadar yeni şeyler öğreniyordum.

İlişki mi?

Bu kelime bu noktada beni rahatsız ediyordu.

İki hafta daha. Artık daha az. Günler yaklaşıyordu, çok hızlı geçiyordu ve ben her lanet anın tadını çıkarıyordum.

"Rahatla," diye mırıldandı Mateo.

Omzuma bir öpücük kondururken bıyığı cildime değdi. Sezgileri güçlüydü. Mateo'nun bana ne yapacağını bilmediğim için hissettiğim gerginlikten başka bir şey kalmayana kadar yavaşça nefes verdim.

Mateo arkamda diz çöktü, elleri kalçalarımın üzerine yerleşti. Tasma zincirinin tınlamasını duyduğumda homurdandım ve sonra sikimde bir çekiş hissettim. Sanki sürekli kenarda duruyormuşum gibi, onun için boşalmanın eşiğindeydim ama tam olarak oraya varamamıştım.

Henüz değil.

Mateo'nun dudakları sırtımda kaydı, bıyığı cildime yumuşak bir şekilde değdi. Elleri kalçalarımı okşarken inledim. Geriye yaslandı ve bana baktığını hissedebiliyordum.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Ne istersem onu." Mateo sağ kalçamı yavaş, alaycı daireler çizerek okşadı. "Sanatçımıza ne istediğini sormalı mıyım?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Yumuşak bir kahkaha attı. "Ne görmek istersin, Avery?" diye sordu.

"Şimdi de karar vermemi mi istiyorsun? Düzgün düşünemiyorum bile."

Mateo sanki bir şey kazanmış gibi güldü. "Tamam. Ne yapmak istediğimi zaten biliyorum, sadece ne kadar tahrik olduğunu doğrulamayı istedim."

Anlaşılmaz bir şey mırıldandı ve Mateo sırtımdan bir şey aşağı çekmeden önce ne olduğunu tahmin edecek vaktim olmadı.

Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Deri kokusu onu ele verdi.

Bir kırbaç.

"Kıpırdama ve rahatla." "Evet, efendim."

Mateo avucunu belimin altına koydu. O vurmadan önce, derisinin derisine çarptığını duydum. Darbe sırtımın sağ tarafına çarptı ve ben inledim, tüm vücudumla hissettiğim bu duygunun tadını çıkardım. Kırbaçlanmanın hem sıcak, hem acı verici, hem de yatıştırıcı bir yanı vardı. Bu, içimde kelimelerle ifade edilemeyen, sadece bir duygu olan derin bir şeyi memnun etti. Sevdiğim bir duygu.

Kırbacı tekrar sol kalçamın yan tarafına indirdi. İnledim, kaslarım hafifçe gerildi. Ama bana dinlenmeme izin vermedi. Birkaç hızlı hareketle sağ tarafımı, sol tarafımı, sağ tarafımı kırbaçladı, tekrar tekrar ileri geri gidip geldi. Dişlerimin arasından tısladım, penisim arzuyla titredi. Kaslarımda acı hissettim, cildim hassaslaşmıştı.

Bu iyi bir acıydı. Daha fazlasını istediğim türden bir acı. Vücudum yavaşlamamı istemiyordu, daha fazlasını istiyordu.

"Daha fazla," diye inledim. "Lütfen."

Cevabı bir sonraki sert vuruşta geldi. Daha sertti, darbe beni sarsarak kemiklerime kadar yankılandı. Vücuduma vuran kırbaç arasında, Avery'nin yumuşak inlemelerini ve hıçkırıklarını duydum, her ses beni boşalmaya daha da yaklaştırıyordu.

Dayanamayacaktım. Böyle olmazdı. Kesinlikle olmazdı. İkisi arasında, o kadar sarılmıştım ki, testislerimden kalbime kadar özlem duyuyordum.

Mateo tatmin olana ve ben titreyene kadar devam etti. Kırbacın yere düştüğünü duydum ve avuç içleri sırtımda yayılırken derin bir nefes aldım, hakimiyetiyle çok iyi uyum sağlayan bir yumuşaklıkla beni masaj yapıyordu.

"Benim için çok iyiydin," diye kulağıma fısıldadı. Tasma, penisimdeki halkayı sarsınca nefesim kesildi. "Ve şimdi Avery'yi aynı anda sikeceğiz. Yatakta mı olmak istersin, yoksa üstümüzde ayakta mı?"

"Yatakta," dedim. "Lütfen, efendim." "Evet. Bana karşı çok iyi davrandın."

Tasmayı bıraktı ve kelepçeleri çıkardı, omuzlarımı silkmem ve iyi davrandığım için kendimi ödüllendirmem için bana birkaç dakika verdi.

Ve bunun karşılığında ödüllendirildiğimi.

Mateo başımdaki kapüşonu tutup çıkardı. Işık gözlerimi kamaştırdı ve gözlerim alışana kadar birkaç kez göz kırptım.

Ve hemen başımı çevirip Avery'ye baktım.

Siktir.

Bacakları açılmıştı, amcığı ıslak kırmızı dantelle örtülüydü. Mateo eğilip sikimi serbest bıraktı ve sonra halkayı çıkardı. Hemen bir heyecan dalgası geldi. Zaten sertleşmişim, ama yemin ederim ki şimdi hiç olmadığım kadar sertleşmişim.

"Çizimlerini yaptın mı?" diye sordu Mateo, ses tonu düzgündü, kulağıma fısıldadıklarını belli etmiyordu.

Çizim defterini kapattı. "Evet, efendim."

"Senden istediğim gibi hazırlandın mı?"

"Evet, efendim."

"Levi'ye bunun ne anlama geldiğini gösterir misin?"

Onun ifadesini izlerken boğazımı yuttum. Yanakları zaten pembeydi, gözleri biraz cam gibi parlıyordu. Biraz gergin ve

ama aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik olmuş hali. O hissi çok iyi bilirdim.

"Ona göster." Mateo'nun sözleri bu sefer bir emirdi.

Avery parmaklarını külotuna geçirip uzun bacaklarından aşağı çekti ve tekmeledi. Dört ayak üstüne çöktü ve geriye uzanarak kışını bize doğru açtı ve bana kırmızı tıkaç gösterdi.

Siktir.

"Onu takıyor muydun?" diye sordu. "Bütün bu zaman boyunca mı?"

"Evet."

"Siktir," diye inledim, sikim zonkluyordu. Mateo'ya baktım, bunu şimdi yapmamız için yalvarmak istedim.

Ama buna gerek yoktu. O da benim kadar sertleşmişti, benim kadar ihtiyaç duyuyordu.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Tamamen soyun. Saçını saç lastiğiyle geriye topla. Levi'ye sürünerek git."

Avery arkasına yaslandı ve önce tişörtünü, sonra sütyenini çıkardı. Saçlarını hızla topladı, mavi uçları dağınık bir topuz haline gelirken dans ediyordu. Bize dönerek vücudunu elleriyle düzeltti, sonra tekrar göğüslerine uzandı. Meme uçları sert ve koyu pembeydi, onları çimdikleyerek sırttı.

"Siktir," diye mırıldandım.

"O bir velet gibi davranıyor," dedi Mateo.

Ancak ses tonunda en ufak bir hoşnutsuzluk yoktu. O da benimle aynı hayranlıkla onu izledi, o gülümsedi ve tekrar dört ayak üstüne çöktü, yerde sürünerek bize doğru geldi.

Kollarımın ulaşabileceği mesafeye geldiği anda onu kendime çektim. Oturdum, bacaklarımı çaprazladım ve bacaklarını belime doladım. Mateo arkasında diz çöktü, saçlarını tutup başını geriye doğru çekti.

O onu azarlarken, ben boynunu öpüp dururken kız nefes nefese kaldı.

"Gerçekten orada oturup benimle alay edeceğini mi sanıyorsun?" diye mırıldandı Mateo

mırıldandı. "Bizi alay ediyorsun. Ağız

dolusu konuşuyorsun." "Sana ağız

dolusu konuşabilirim."

O, saçını tekrar çekince ciyakladı, ama sonra gülümsedi.

"Biliyor musun," dedi Mateo. "Levi'ye seni aynı anda birlikte becereceğimizi söyledim. Ve bu işi hallettikten sonra bu sözümü yerine getireceğim."

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda kaşlarım havaya kalktı. Şu anda planladığı her neyse, çok ateşli olacaktı ve ben meraklanıyordum.

Onun için *ceza* neye benziyordu?

"Neyi halledeceğiz?" diye sordu Avery. "Senden istediğin her şeyi yaptım, değil mi?"

Mateo yine saçını çekti ve gülümsemesi daha da genişledi.

"Onu burada tut," dedi sertçe. "İstersen onu sikebilirsin, ama orgazm olmasına izin yok."

"Ne?" Avery boğuk bir sesle sordu. "Beni duydun lan."

Mateo tekrar gözlerime baktı ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Bir an gözlerime bakmaya devam etti, sonra sırtarak kink çantasına doğru yürüdü ve ikimizi baş başa bıraktı.

Avery burnunu kırıştırdı ama sonra bana bakarak talimat bekledi.

Ellerimle kalçalarını kavradım ve yatağa uzandım, onu üstüme çıkardım. Penisim onun amına süründü ve o inledi. Beni çoktan çıldırtmaya başlamıştı.

İtaatkarlıktan hakimiyete geçmek sandığım kadar zor olmadı. Garip hisseceğimi düşünmüştüm ama Avery ile birlikteyken bu çok doğru geliyordu.

Mateo'nun cezalandırılmasına yardım etmekten zevk alan çok sinsi bir yanım vardı.

"Sikimi al," dedim. "Her santimini almanı istiyorum."

Elleri göğsüme dayandı, gözleri titreyerek öne doğru eğildi ve benim sikimi girişine yönlendirebilecek kadar kaldırdı. Tam istediğim gibi yaparken, aşağı doğru inerken beni bir sıcaklık sardı.

Hemen boşalmamak için tüm kontrolümü kullanmam gerekti. Zaten o kadar uzun süredir kendimi tutuyordum ki, bu işkence gibiydi, ama boşalmayı ertelemek istedim. O da boşalmanın eşiğine gelene kadar beklemek istedim, sonra çıkıp üzerine boşalacaktım.

"*Siktir. Aman Tanrım.*"

Çıkardığı her ses mükemmeldi. Her hareketi zihnime kazındı. Gözlerim titredi ve onu sikmem, onu döllemem gerektiği için kalçalarına tutundum.

"*Levi,*" diye inledi.

Kollarımı ona doladım, onu göğsüme çekerek onu sikmeye başladım. Kendimi tutmadım. Buna ihtiyacım vardı. Mateo için zaten çok iyi davranmıştım ve o benim ödülümdü. Bu küçük düşünce neredeyse tekrar boşalmama yetiyordu ve dişlerimi alt dudağıma geçirdim, acı beni sakinleştirdi.

Henüz değil. Henüz değil, diye kafamda tekrarlardım.

Mateo bacaklarımın üzerine oturdu, elinde kenevir ip sallanıyordu. Gülümsayarak aşağıya baktı ve ben de onun bakışlarını karşılarken, sikim onun içine girip çıkıyordu.

"Kollarını arkasına bağla." "Evet, efendim," dedim.

Avery bana karşı kıvranıyordu, ağzı kulağımın hemen yanındaydı. Onun bileklerini arkasına götürdüm ve o inlerken onları yerinde tuttum.

Mateo eğilip ellerini tuttu. Ben de ellerimi çekip, o benim sikimi alırken onun uyluklarının arkasını kavradım. Dişlerini omzuma geçirdi, beni öylesine sert ısırdı ki nefesim kesildi.

Ama ona durmasını söylemedim. Beni ısırmasını çok seviyordum. Vahşi kız arkadaşımız bir vampirdi ve onun izini üzerimde görmekten çok hoşlanıyordum.

"İşte böyle," diye homurdandım. "O penisi almaya devam et, bebeğim. Beni sıkıttığını hissedebiliyorum. Çok iyi gidiyorsun."

"Çok yaklaştım," diye inledi.

"*Dur.*"

Mateo'nun emri sert ve kesindi.

Her kasım gerildi ve donakaldım, onun vücudunu sabitlerken uzun bir inilti çıkardım. Avery hareket etmeye devam etti, ama ben onu hareket edemeyecek hale gelene kadar sıkıca tuttum.

"Hayır," diye ağladı. "Ama çok yaklaştım. Boşalmak istiyorum. Lütfen boşalmama izin ver."

"Bunu hak etmedin." O, Mateo'nun sırtışını ya da gözlerinin eğlenceyle parıldamasını göremiyordu. Mateo bundan zevk alıyordu. "Onu sabit tut."

"Deneyeceğim," diye hırıltıyla söyledim.

Bu çok zordu. Penisim hala onun içindeydi. Her hareketi hissedebiliyordum.

Ve sonra o kasılmaya başladı.

"Avery," diye homurdandım.

"Kes şunu." Boynuma

gülümsedi. Kötü. Saf kötülük.

"Avery," diye inledim. "*Dur.*"

İç duvarları beni emmeye devam ediyordu. Penisimi sıkıyor, her kasıtlı hareketiyle etrafımda nabız gibi atıyordu.

Mateo bileklerini bağlamayı bitirdi ve sonra kışına tokat attı. O çığlık attı, vücudu eğildi, ama ben onu daha sıkı tuttum. O tekrar tekrar ona tokat attı

sanki lanet bir timsahla greşiyormuşum gibi hissettim.

"Yaramaz," dedi eğilip omzunu öperken. "Sıkmayı bırak."

"Beni durduramazsın," diye tiz bir sesle söyledi. Ve yine aynı şeyi yaptı.

"Avery," diye homurdandım. "Seni içimden çıkarmak ve lanet olası dizimin üzerine eğmek üzereyim."

"Yap o zaman, eğer beni idare edemiyorsan." Mateo ve ben göz göze geldik.

Sessiz bir anlaşma yaptık.

Kollarını beline doladı ve onu benim sıkimden kaldırdı. Onu yatağa yatırırken hemen oturdum, ikimiz birlikte onu uygun bir pozisyona getirdik.

Kıını uyluklarımın üzerine yerleştirdik ve Mateo bir bacağımı ve onun bacağını bacaklarının arasına aldı, onu yerinde sabitleyip amına kolayca ulaşılabilecek şekilde bacaklarını açtı.

İkimiz arasında kaçış yoktu. Özellikle de elleri arkada olduğu için.

"Sopa ister misin?" diye sordu Mateo.

"Hayır, siktir. Bu ıplak elle yapılacak bir iş."

OTUZ ALTI.

Mateo

Avery bizi kasten sınırlara itiyordu. Mesele şu ki, işe yarıyordu. Ama şimdi bizim aramızda sıkışıp kalmıştı ve kaçış yoktu. Ben öyle diyene kadar yoktu. Onu yalvaran bir halde kalana kadar burada tutmaya niyetliydim.

Parmaklarımla amını okşadım, ne kadar ıslak olduğunu hissettim. *Sırılsıklamdı.* İki parmağımı içine sokarken kıvrımları kaygandı, Levi avucuyla her iki yanaklarını ısıtırken ben de kıcına göz kulak oluyordum.

Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Biraz dengesiz ve onu yerine oturtmaya ihtiyaç duyan hali.

Bizim için böyle eğilmiş hali gerçekten çok güzeldi. Parmaklarımı içeri ve dışarı kaydırıp, bir penis gibi pompalarken çığlık attı. Etrafımı sımsıkı kavradığını hissedebiliyordum, ama bu onu çıldırtmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Bizden kaçması imkansızdı. En iyi kısımlardan biri de buydu. Levi'yi dizlerinin üzerine çöktürürken, o bacaklarını açıp bizi kızdırırken ve o lanet ıslak kırmızı dantelli külotuyla bizi tahrik ederken, onun orada oturup bizi çizmesini izlemiştim.

Ama şimdi buradaydı. Tam da istediğimiz yerde.

Levi'nin avuç içi kışına sertçe vurdu. Derisinin derisine çarpma sesi galeride yankılandı, Levi'nin uyluklarına yaslanmak zorunda kaldığında nefesi kesildi. Bilekleri arkadan bağlanmıştı, ip derisine batıyordu. Vücudunu sallamaya devam etti, kurtulmaya çalıştı.

Sonunda pes edecekti. Sonunda tamamen teslim olacaktı

Bu sefer, diğer yanağına da şaplak attı. Kız çığlık attı, ama ona ona dinlenmek için bir an bile zaman tanımadı. Avucuyla kışının her iki tarafına da vurdu, çığlıkları ikimizin de dikkatini çekecek kadar keskinleşene kadar devam etti.

Yavaşladı, her iki tarafını ovuşturdu, ağrıyı masaj yaparak hafifletene kadar. Cildi pembe ve kırmızı tonlarındaydı ve devam ederse, ikimiz de birkaç iz kalacağını biliyorduk.

İkimiz de onun bunu seveceğini biliyorduk.

"Onu her şaplakladığında, yemin ederim daha da ıslanıyor," diye fısıldadım ve parmaklarımı daha sert bir şekilde ittim.

Kışını sallarken, bizim isimlerimizi tekrar tekrar mırıldandı. Bilekleri iplere karşı çekildi. Levi, kışında bıraktığı kırmızı izlerden birini çimdikledi ve sesi odayı doldurdu, başı yana doğru sallandı.

"Siktir!" diye bağırdı.

"Çok mu fazla?" diye sordu.

"Hayır. Hayır. Belki. Hayır. Daha fazlasını istiyorum. Çok yaklaştım."

Parmaklarımın hareketini hızlandırdım ve üçüncü parmağımı da ekledim. Kalçalarını kaldırdı, battaniyeye inleyerek sesi boğuklaştı. Levi başını çevirip izlemeye başladı, gözleri şehvetle parlıyordu.

Bu noktada sikim bana kızgındı. O kadar sertleşmişim ki, neredeyse acıtı

yord Ama Avery'nin henüz boşalmasını

u. istemiyordum. "Çok yaklaştım," diye inledi. "Çok yaklaştım."

Levi ona karşı yumuşuyordu. Ona bakışından bunu anlayabiliyordum.

Parmaklarımı çektim ve o küfretti, başını çevirip omzuma öfkeyle baktı. Omzunun üzerinden bana öfkeyle baktı. Onun öfkesini kazanmayalı uzun zaman olmuştu ve bu durumda, bunu çok sevdim. Beni bıçaklamak istemiş gibi bakması beni tahrik etti.

"Mateo," diye

homurdandı. "Evet,

aşkım?" "Siktir git."

"Henüz değil, hayatım."

"Sen de siktir git, Levi."

O güldü ve ona tekrar şaplak atarak cevap verdi.

"Uslu durmaya başladığında ödüllendirileceksin," dedim. "Ya da seni domuz bağıyla bağlayıp, sen izlerken Levi ile sevişebiliriz. Sen de orada yatıp hiçbir şey alamazsın."

Kafasını salladı, ama beni tekrar aşağılamak yerine vücudu gevşedi. Levi'nin üzerine uzanırken inledi.

"Bize iyi davranacak mısın, Avery?" diye fısıldadım.

Bir an sessiz kaldı, ama sonra poposunu salladı. "Evet. İyi olacağım. Söz veriyorum."

Ona inandığımdan pek emin değildim. Yine de gülümsedim. Çoğunlukla çok sevimli olduğu için. Seksi de, ama *sevimli*.

Bir an için, bunu en iyi arkadaşlarımdan biriyle yaptığının farkına vardım. O sınırı aştığımızı ve dünyanın sonunun gelmediğini. Bir adım attığımızı ve şimdi onun benim ve Levi için eğildiğini.

Sonrasını düşünmemeye çalışarak zorlukla yutkundum. Bu sahneden veya bu geceden sonra değil, Levi'den sonra.

O acı beni tamamen yuttu. Onu uzaklaştırmak ve kendimi yeniden toplamak için elimden geleni yaptım, odaklanmak için nefes aldım. Bununla daha sonra ilgileneceğimi kendime hatırlattım.

Ayrıca, o şimdi bizimle birlikteydi.

Ve önemli olan da buydu.

Vücudumu Levi'nin yanına gelecek şekilde ayarladım ve Avery'nin bacaklarını ayırmak için eğildim. Eğilip, kalçalarında açan sıcak izlere nazik öpücükler kondurdum.

Levi nefesini tuttu. "Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum. Boşalmam lazım."

"Yakında göreceksin."

Gözleri titredi, yanakları kızardı, ben dilimi onun içine sokarken. Avery inledi, kalçalarını salladı, ben dilimi daha derine sokarken, onun tadını alırken. Ama bu yeterli değildi. Onun yüzüme oturup beni boğmasını istedim.

Kıçına bir tokat attım. "Sürüş zamanı." "Sürüş mü?"

"Evet. Bıyığımda."

Levi onu kaldırırken kıkırdadı. Ben yatağa uzandım, üçümüz de yatakta kalmak için elimizden geleni yaptık. Neredeyse imkansızdı. Gerçekten kral boyu bir yatağa ve içinde geçireceğimiz günlere ihtiyacımız vardı.

Avery'nin ikimiz onu sikmeden önce olabildiğince ıslanmasını istedim. Ve bu gerçekleşmeden önce onu ağızımla boşaltmak istedim.

Avery ayağa kalktı, bana bakarak tereddüt etti. "Bilmiyorum..."

"Onun yüzüne otur," dedi Levi, dizlerimin arasına çökerek.

"Ona zarar vermek istemiyorum..."

"Avery," diye homurdandım. "Bıyığıma otur, bebeğim. *Hemen.*"

Levi ona tereddüt etmek için bir saniye bile zaman tanımadı. Onun yerine, onu vücudumun üzerine yönlendirdi ve dizlerinin arkasını çekerek dengesini bozdu. O çığlık attı ama ben onu yakaladım ve kolaylıkla aşağı indirdim. Kafamın üzerine oturdu, amı tam ağızımın üzerindeydi.

Ama hala tam olarak oturmamıştı.

Onun tüm ağırlığını aşağı çekerek ağızımı amına gömdüm. Dilim klitorisini yaladı ve o hemen inleyerek isteksizce gevşedi. Ağırlığının bir kısmını tutmaya çalıştığımı anlayabiliyordum, ama elleri hala arkada bağlı olduğu için bu neredeyse imkansızdı.

"Aferin kızım," diye övdü Levi. "Yüzüne bin, bebeğim. Şu anda çok seksi görünüyorsun."

Ben onu dilimle siktiğimde, onun çıkardığı sesler onun sesini bastırdı. Bana karşı sallanmaya başladı.

Levi'nin nasırlı eli benim sikimi kavradı.

Cennetteydim. Gerçekten. O beni okşarken zevk içimi kapladı ve sonra ağızının sıcaklığı ipek gibi başımı sardı.

Onun tadı ağızımı doldururken başım dönüyordu. Nefes almam gerekmeseydi diye düşünerek onu yaladım. Yine de, sadece ara sıra nefes aldım, onu orgazma ulaştırmaya odaklandım.

Çok geçmeden hareketleri sarsıntılı hale geldi ve boğuk çığlığı kulaklarıma çarptı. Gerildi, orgazm onu sararken hareketsiz kaldı ve daha fazlasını istedi. Daha fazlasını. Daha fazla zevk, daha fazla arzu, daha fazla ihtiyaç ve zevkli olan her şeyi.

Levi sikimi emmeye devam etti, homurtuları sikimin üzerinde titreşimler yaratıyordu. Kalçalarımı yukarı doğru ittim ve o beni daha derine aldı.

Onu yeterince bekletmiştim. Avery'yi kaldırdım ve onu yatağa geri iterek düz bir şekilde yatırdım. Bileklerindeki ipleri çekerek onu serbest bıraktım, böylece ellerini onun omuzlarına koyabilirdi.

"Onun sikini al," diye emrettim. "Evet, efendim," diye fısıldadı.

Levi'nin gözleri, Avery yavaşça üzerine inerken titredi, uyum sağlamaya çalışırken durakladı. "Çok dolu hissediyorum," diye inledi. "Tıkaç..."

"Siktir. Onu unutmuşum," diye inledi.

"Devam et," diye cesaretlendirdim. "Kendi hızında."

Onun sikini içine alırken homurdandı. Plug olmasa bile, onu tamamen içine almak zordu. Ama kıcına eklediği o dolgunlukla, bunun daha da zor olduğunu biliyordum.

Ve daha da ateşli hale getirdi.

Onun amının onun etrafında yayıldığını izlerken sikimi okşadım, dudaklarımdan onu yaladım.

"Siktir," diye inledi Levi. "Siktir. O çok iyi hissettiriyor. Ona ihtiyacım vardı." "Biliyorum," diye mırıldandım.

Yan tarafa yuvarlandım ve kink çantasını uzattım, onu yaklaştırdım. Yağ şişesini ve prezervatifi çıkardım, folyoyu yırttım ve hızla taktım.

Onun içine girmem gerekiyordu.

Levi ile aynı anda onu sikmenin nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyordu.

Avery, onu Levi'nin üzerine ittiğimde inledi, başı Levi'nin göğsüne yaslandı. Yavaşça fişi çıkardım ve kenara koydum, kıcını ve şu anda ne kadar seksi göründüğünü inceledim.

Rüya mı görüyordum? Bunu çok uzun zamandır düşünüyordum. *Siktir*.

Penisime ve sonra onun deliğine bol miktarda kayganlaştırıcı sürdüm, kenarlarına yaydım ve sonra parmaklarımı kullanarak onu da içine ittim. Onu penisime hazırlarken, beni alabilecek mi diye merak ederek inledi.

"Bu çok fazla olacak," dedim. "İkimiz arasında, durman gerekirse, yavaşlamamı istersen ya da bir şey yapmamızı istersen, bize söyle. Tamam mı?"

"Tamam," dedi. "Söz veriyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"İyi ellerdesin," diye fısıldadı Levi.

Öyleydi de. Kendimi onun arkasına yerleştirdim ve sikimin başını ona doğru yönlendirdim. Girişine hafifçe dokundum ve ikisinin de hareketsiz kaldığını gördüm.

"Rahatla," dedim. "Ve Tanrı aşkına, Kegel egzersizi yapma."

Kıkırdadı, ama neyse ki Kegel egzersizi yapmadı. Yavaşça içine girdim ve Levi inledi.

"Seni hissedebiliyorum," diye tısladı. "Vay canına."

Henüz yarıya bile gelmemiştim ve çok sıkıydı. Avery birkaç kez derin nefes aldı, kasları gerildi, sonra gevşetmeyi hatırladı. Bekledim, Levi'nin penisiyle birlikte benim penisin boyutuna alışması için ona zaman verdim.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diye fısıldadı Levi. "Çok iyi hissettiriyorsun."

O başını salladı ve nefes nefese "*Teşekkür ederim*" dedi. Levi ona fısıldamaya devam etti.

"Sen tam bir yalancısın, Levi," diye homurdandım ve ona bir santim daha girdim. "Yalancı mı?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Evet. Her zaman konuşmakta kötü olduğunu söylüyorsun. Ama değilsin. Gerçekten değilsin."

Avery beni daha fazla içine alırken nefesini tuttu. Levi, Avery'nin başının arkasını okşadı ve omzunun üzerinden benimle göz göze geldi.

Gülümsedi.

Yaptığımız pis ve ateşli şeylere rağmen, gerçekten içten bir gülümsemeydi. Tatlı. Çekici.

Ve lanet olsun. Lanet olsun, ona *aşık* oluyordum. Ve o bizi terk ediyordu. *Yakında.*

Avery'nin içine girmeye devam ederken zorlukla yutkundum. Gözlerimi kırpıtmı ve onun beni tamamen ele geçirdiğini fark ettim.

Onun her şeyini.

"Siktir," diye fısıldadım. "Başardın, Blue."

"Tebrik edilmeyi istemiyorum, sikilmek istiyorum," diye inledi. "Tekrar boşalmak istiyorum."

Bunu kesinlikle hak etmişti. Levi kollarını ona doladı ve ilk hareket eden oydu, penisi biraz geri çekilip daha derine girdi.

Üçümüz, bu küçük hareketten bile birlikte inledik. Yavaşlamaya çalışırken gözlerim kapandı.

"Ben iyiyim," dedi Avery boğuk bir sesle. "İyiyim. İyiyim."

Bu sefer hareket eden oydu. O hareket etti, siklerimiz dışarı çıktı ve sonra tekrar içeri girdi. İtmeye başladığımda ellerim onun kalçalarını tuttu. Levi de aynısını yaptı. Bir ritim bulduk, bu ritim beni daha çabuk boşaltacaktı, ama umurumda değildi.

Hepimiz kendimizi tutmaya çalışmanın ötesine geçmiştik. İçimde bir şey kırıldı ve inleyerek onu daha sert sikmeye başladım.

"Aferin kızım," diye homurdandım. "Siktir. Bizi çok iyi alıyorsun. Çok iyi." Levi'nin itişleri hızlandı. Daha istekli hale geldi. Ben zaten sınırdaydım, ama onun penisinin onun içinde girip çıktığını hissedince, fazla dayanamayacağımı anladım.

Bir sonraki çılgılığı daha keskin çıktı ve kasları gerildi. Avery başını geriye attı, tırnakları Levi'nin omuzlarına batarken ikimizi sıkıca sarıldı.

Onun içindeyken onun boşaldığını hissetmek beni uçurumun kenarına getirdi. Son bir kez daha ona sertçe girerken içimden küfrettim, o kadar sert boşaldım ki orgazm tüm vücudumu sardı, zevk içimi kapladı.

"Siktir," diye homurdandı Levi. "Yapamıyorum..."

Boşalırken sözleri kesildi, uzun bir inilti çıkardı ve kollarını ona, sonra da bana sıktı. Kollarının ne kadar uzun olduğunu hep unutuyordum, ama o, içine boşalırken ikimizi de kucaklamayı başardı ve her damla spermle onun amını doldurdu.

Üçümüz de nefes nefeseydik. Yüzümü Avery'nin sırtına dayadım, kokusunu içime çektim. Düşüncelerim zar zor şekilleniyordu, her bir parçam tamamen gevşemiş ve...

Mutlu.

Gerçekten, gerçekten mutlu.

"Düşündüğüm kadar ateşliydi," diye fısıldadı Avery. Ben de başımı salladım, o anın tadını çıkararak.

"Bu gece yaptığın sanat eserlerini satmak istersen, ben alırım," dedi Levi. dedi.

Yumuşak bir kahkaha vücudunu titretti. "Dediğim gibi. Asla satılık olmayacak."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Levi

Objektifimi ayarlarken çamurun üzerine diz çöktüm ve hareket etmemeye çalışarak nefesimi tuttum. Bir Montezuma bıldırcını birkaç metre uzağımda duruyordu, arkasında yüksek çöl dağları yükseliyordu, güneş ışığı onun benekli tüylerini çevreliyordu. Küçük adam, kendi iyiliği için fazla sevimliydi.

Güneş doğmadan Davis Dağları'na çıkabilmek için erken uyanmışım. Parkta tek başıma değildim, ama öyle hissediyordum. Ara sıra bir korucu ve sonra da birlikte patikada yürüyüş yapan hırslı bir çift görmüştüm. Sırt çantamda atıştırmalıklar, su ve her ihtimale karşı bir ilk yardım çantası vardı. Mateo ve Avery'ye bugün fotoğraf çekeceğimi bildirmek için iyi sabahlar mesajı göndermişim.

Birkaç fotoğraf çektim, hareketsiz kalmaya çalışırken kaslarım gerildi. Hokeyin tüm fiziksel zorluklarına rağmen, fotoğrafçılığın da kendine özgü zorlukları olduğunu fark ettim. Bazen hayal ettiğim bir açı varsa, onu yakalamak için belirli bir şekilde dönmem gerekiyordu.

Buna değdi. Birkaç fotoğraf daha çektikten sonra başımı kaldırıp manzarayı izlerken gülümsedim.

Hala bu işte iyi olduğumdan emin değildim. Ama fotoğraf çekerken ve doğada vakit geçirirken mutluluk hissediyordum. Huzur hissediyordum. Ve burada geçirdiğim zamanın sona ermesi yaklaşırken, bunu tadını çıkarmak istedim.

Ayağa kalkıp gerindiğimde dizlerim ağrıdı. Bildircin hızla uzaklaştı ve yamaçta bulunan çalılıklara kaybolurken ben de gülümsedim.

Belki de sıcağa yeniden alışmıştım, ama hava henüz 85 derece bile değildi ve *serin* geliyordu. Kameramı kaldırdım, mercekten bakarak her şeyi taradım ve daha fazla fotoğraf çektim.

Keşke hayatım böyle olsaydı.

Neden olmasın ki? Beni rahatsız eden düşünce buydu.

Mateo ve Avery'nin ötesinde, burayı ne kadar sevdiğimi keşfediyordum. Büyürken hatırladığımdan farklıydı. Hatta bazı yönlerden daha sıkıcıydı. Eski moda. Sessiz.

Ve bunu seviyordum.

Oradaki insanları sevmiştim. Kasabada her gördüğünde bana kötü bakışlar atan huysuz yaşlı kadını bile sevmiştim. Herkesin birbirinin işine karışmasını sevmiştim, bu rahatsız edici olsa da. Manzaraları ve Chihuahuan çölünün güzelliğini sevmiştim.

Her şey
yolundaydı.

Ama
gerçekten
öyle miydi?

Telefonum cebimde titredi ve dalgın dalgın çıkardım, Avery'yi hatırlatan pembeye dönüşen bulutlara bakmaya devam ederken cevap verdim.

"Alo?"

"Levi."

Kahretsin. Yutkundum ve ayaklarıma baktım. Cevap vermeden önce ekranıma bakmadığım için başıma gelen buydu.

"Anne," dedim. "Nasıl gidiyor?"

O içini çekti. *Annelerin* iç çekişi. Hayal kırıklığına uğramışların iç çekişi. Bu, içimde bir tür duvar ördü, her tuğla yerine otururken, onun söyleyeceği her neyse, onu idare etmeye çalıştım.

Aramızın kötü olduğu için değildi. Daha önce aramız hiç kötü olmamıştı. Bunun için, beni hayatının küçük bir parçası olarak gördüğü durumların dışında da bana değer vermesi gerekirdi.

"Sen söyle bana. Telefonu açmana bile şaşırdım.

Seni aradım. Mesaj attım."

"Seni özlediğim için üzgünüm. Telefonumu kapalı tutuyordum. Son zamanlarda çok yoğunum." Tereddüt ettim, enseme ovuşturdum. "Sanırım haberleri gördün."

"Gördüm. Haftalar önce. Sonra sana ulaşamadım."

Siktir. "Üzgünüm. Ben iyiyim."

"Bir şey mi oldu?"

"Tam olarak değil." Dudaklarımı sıkıştırdım ve dağlara doğru baktım. Dağlar beni sakinleştiriyordu. Ve düşüncelerim yetişmeden sözlerim ağzımdan döküldü. "Ben sadece... Artık istemiyorum."

Sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Ne demek artık *istemiyorsun*?"

Demek ki ligden emekli olmamı kesinlikle desteklemeyecekti. Bu çok açıktı. Böyle tepki vereceğini tahmin etmiştim, ama yine de canımı yaktı.

"Yorulдум," dedim kararlı bir şekilde. "Sosyal medyadan bıktım. Baskıdan bıktım. Makine gibi yemek yemekten bıktım. Antrenman yapmaktan bıktım. Vücudum sürekli ağrıyor."

"Kötü haber vermek istemem ama bu yaşlanmanın bir parçası."

"O kadar basit değil." Çenemi sıktım. "Beni azarlamak için mi aradın?"

"Sana mantıklı davranmanı söylemek için aradım. Teksas'ta olduğunu duydum. Whynot'ta mı? Whynot'ta ne var ki?"

"Yazları orada yaşardım." *Sen yeniden evlenip, sevdiğin ve sinirini bozmayan iki çocuk daha yaptın.*

"Ama senin evin burası. Beni ziyaret edebilirdin. Hiç gelmedin. Beni görmek istemiyorsan, göl evine gidebilirdin. Hiçliğin ortasına, babanın eskiden yaşadığı yere dönmek, sana hiç yakışmıyor."

Onu ziyaret etmek yerine buraya gelmeyi tercih ettiğimi öğrenmek onun için biraz acı verici olabileceğini anlıyordum. Ben de kendi yokluğumun acısını çeken bir ebeveyn olsaydım, belki ben de kafam karışırdı.

"Kaçmam gerekiyordu. Burada birkaç kişiyle tanıştım..."

Mateo ve Avery'yi düşünerek sözlerim kesildi. *Bunu* ona nasıl anlatabilirdim? Çok eşli olduğumu mu? Teksas'a taşınmayı düşündüğüm iki insanla tanıştığımı mı? Hayatımın geri kalanında menajerimi görmezden gelip ortadan kaybolmayı ciddi olarak düşündüğümü mü? Belki, sadece belki, Teksas'ı evim olarak görme fikri beni *heyecanlandırıyordu*.

"Bilmiyorum. Teksas'a taşınmayı düşünüyorum." Sesim, sanki bir şey itiraf ediyormuşum gibi yumuşak bir fısıltıydı. Bir bakıma, öyleydim. Bunu kimseye söylememiştim. "Neden olmasın?"

Kahkahası tizdi. "Ciddi olamazsın. Kesinlikle olamaz, Levi. Buraya gelmek için çok çalıştın. Seni antrenmana götürmek için harcadığım sayısız saatler. Seni maçlara götürmek. Ekipmanlarına para harcamak."

"Ama bu seninle ilgili değil," dedim. "Senin bir hokey yıldızı oğlun olmasıyla ilgili değil. Senin mutlu bir oğlun olmasıyla ilgili."

Yine sessizlik. O kadar uzun sürdü ki, cep telefonu bağlantısı kesilmiş mi diye merak etmeye başladım. Aslında, kesilmiş olmasını umuyordum...

"Tamam, özür dilerim. Biraz sert davrandım, değil mi?"

"Biraz," dedim sıkıca.

"Özür dilerim. Senin için endişeleniyordum ve senden haber alamayınca daha da endişelenmeye başladım."

"Bunun için gerçekten üzgünüm," dedim. "Seni görmezden gelmek istemedim. Sadece zor bir dönemden geçiyorum. Neredeyse herkesi görmezden geliyorum. Menajerimi bile."

O güldü. "Tanrım. Eminim bundan nefret ediyordur."

"Öyle. Eğer kalmaya çalışırsam beni Minnesota'ya geri götüreceğini söyledi."

"Ona yakışır." Uzun bir nefes aldı. "Dinle. Bunun için yıllarca çalıştın, Levi. Ve ikimiz de biliyoruz ki çoğu hokey oyuncusu kırk yaşından önce emekli oluyor. Sen de o yaşa çok yaklaştın. Önümüzdeki birkaç yıl daha devam edip sponsorlukları alabilirsin. Geleceğin için hazırlık yapabilirsin."

"Zaten yeterince param var," dedim. "Ve bunu akıllıca kullandım." harcıyorum."

"Biliyorum. Sadece hayatın boyunca pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum

"

Soru, kariyerimden vazgeçtiğim için pişman olup olmayacağım değildi, Avery ve Mateo'yu bırakıp gittiğim için pişman olup olmayacağımdı.

"Biriyle tanıştım," diye fısıldadım. "İki kişiyle." "İki mi?"

"Evet."

"İlgilendiğin iki kişi gibi mi?" "Evet," dedim.

"Peki. Eğer kaderinde varsa, kariyerini bitirdiğinde onlar hala orada olacaklar. Ve eğer kaderinde varsa, onlar da anlayacaklar."

Bu hiç yardımcı olmadı. Gözlerimi kapattım. "Kapatmam lazım anne. Parkta fotoğraf çekiyorum."

O da "Tamam. Seni seviyorum. Ne karar verirsen ver" dedi. "Teşekkürler" diye mırıldandım. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve telefonuma baktım. Avery'den bir mesaj geldi.

■

Avery: Günaydın, Bay Seksi Melankolik Adam. Bu akşam benim evimde herkesle akşam yemeği olduğunu unutma :) Sonra da kalmalısın. Mateo da...

■

Orada olacağım ;)

Pazartesi gününden önce onunla ve Mateo ile geçirebileceğim her saniyeyi dolu dolu yaşamak istedim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Avery

Bugün, sır saklama konusunda ne kadar iyi olduğumu sınavan bir gündü.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi pek iyi hissetmiyordum. Hatta hastaydım. Keşke kardeşlerim ve en yakın arkadaşlarımla akşam yemeği için hasta olduğumu söyleyebilseydim, ama yapamadım. Hepsi kapıma gelip, bana eşlik etmek için film izlemekte ısrar edeceklerdi, çünkü beni o kadar çok seviyorlardı. Mikroplar canı cehenneme, akşam yemeğini birlikte yiyecektik.

Bundan kaçış yoktu. Grubumuzun bunu yapmasının tek nedeni, annemle kavga etmemdi.

Yeni grup sohbetimizden bir mesaj geldi, başlığı şöyleydi:

Neden yeni bir sohbet grubu kurmayalım?

Austin: Barbekü getireceğim.

Evie: Sandviçlerde anlaştığımızı sanıyordum.

Austin: Barbekü sandviçlerin üzerine konur.

Evie: Hayır, çünkü hepimiz patates salatası demek istediğini biliyoruz.

Austin: Hey, dur bakalım

Evie: Yanılıyor muyum?

Mateo: Yanılmıyorsun, buzdolabında patates salatası gördüm.

Dallas: Hindi sandviçleri için ekmek ve marul aldım...

June: Enchilada yaptım.

Evie: Kahretsin, June LOL

Mateo: Hepimiz istediğimiz şeyi getirebiliriz, harika olur. Sebze gibi bazı şeyler eksik olabilir ama yine de harika olur.

Dallas: Hey, marul aldım dedim.

Austin: Açıkçası bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.

Levi: Hepiniz her zaman bu kadar çok mesajlaşıyor mısınız?

Burun kıvırdım ve telefonumu yatağıma attım, aynada kendimi inceledim. Kolsuz lavanta rengi bir elbise ve belime bağladığım kot gömlek seçmişim. Kollarımı kıvrıp omuzlarımı silktim, Levi ve Mateo'ya tamamen aşık değilmişim gibi davranabileceğimi merak ediyordum.

Kardeşlerime gerçeği ne zaman söyleyecektim? Levi gidiyorsa, bunu dert etmeli miydim?

Eğer. Keşke bir "eğer" olsaydı. Keşke burayı daha çok sevseydi. Burası onun evi gibi gelseydi.

Ama kalmasını isteyemezdim.

Mateo da aynı durumdaydı. İkimiz de farklı nedenlerle bu küçük kasabaya gelmiştik ve ikimiz de Levi gibi birini kalmaya ikna etmeyi hayal bile edemiyorduk. Bir işi, büyük bir kariyeri, parası ve Teksas dışında bir evde yaşıyordu; hepsi iyi şeylerdi. H-E-B, Buccee's'in kavrulmuş fındıkları ve lezzetli Tex-Mex yemekleri olsa bile, onu burada tutmaya yetmeyeceğini biliyordum.

Zorla gülümsedim.

İkna edici olacaktım. Olmak zorundaydım. Rol yapabilirdim, değil mi? Levi'nin sekiz gün sonra ayrılmasına ve en büyük ağabeyimin, onun en iyi arkadaşlarıyla onun arkasından çıktığını bilmediğine *tamamen* razıymış gibi davranabilirdim.

Doğru, doğru, doğru.

Ancak son birkaç yıldır, tamamen iyiymiş gibi davranmakta gerçekten çok kötüydüm. Açıkçası, hala annemle konuşmamıştım. Ve açıkçası, o bana gelene kadar konuşmayacaktım. *Eğer* bana gelirse tabii.

Ne zaman her şey bu kadar zorlaştı? Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, kaşlarımı çattım ve dudaklarımı sıkıca kapattım.

Kalçalarım biraz ağrıyordu. Her oturduğumda, Mateo ve Levi'nin beni şaplakladığını düşünüyordum. Beni aralarında paylaştıklarını, aynı anda ikisinin de sikini aldığımı düşünüyordum.

Daha fazlasını istediğimi itiraf etmekten utanmıyordum. Sapık olduğumu zaten biliyordum. Ama aslında hep istediğim tüm sapık seksleri gerçekten yapabilmek? Her şeyi daha da iyi ve daha da ateşli hale getiriyordu. Sanat galerisinde geçirdiğimiz gecedan kalan tüm eskizler yavaş yavaş, benim ilgileneceğim bir iş olmayan, ama kendimi yapmaktan alıkoyamadığım bir dizi resme dönüşüyordu.

Sadece benim gözlerim için.

Telefonumun ekranında başka bir mesaj belirdi. Eğildim ve gülümsedim.

Levi: Oraya geliyorum. Ellerimi kendime saklayacağım...

Diğerleri gelene kadar gerek yok.

Levi'nin kapıyı çalması evimde yankılandı ve birkaç saniye içinde kapıya gittim. Hafifçe kaşlarını çatarak kapı çerçevesine yaslandı, aptalca yakışıklı ve sert görünüyordu ve...

"Bu sabah rüyamda senin içimde uyandığımı gördüm," diye patladım.

Kaşları havaya kalktı ve giriş holüne adım attı, kapıyı tekmeleyerek kapatırken beni duvara sıkıştırdı. "Oh, gerçekten mi?"

"Evet," diye ciyakladım.

"Ne kadar harika ve canlı bir rüya." Eğildi ve ağzı benimkine değdi. "Mateo ve benim senin yatağında seni birlikte siktiğimizi gördüm. Sen benim sikimi boğazına aldın, o da amını aldı."

"Yaptın mı?" diye nefes nefese sordum.

"Hayır. Ama bunu hayal ediyordum."

"Biz... *sevişmeliyiz*." Dudakları boynumun hassas kısmını emdiğinde sözlerim kesildi. Omurgamdan bir titreme geçti. "Levi."

"Sikişmeliyiz?"

"Hayır... evet."

"Zamanımız yok." Kapıya gelen başka bir vuruş bizi kesintiye uğrattığında o kıkırdadı.

Ağzım açık kaldı ve yanaklarım kızararak ona öfkeyle baktım. "Bunu sen mi planladın?" "Hayır. Kardeşlerinin zamanlaması çok kötü."

Bana bir kez daha hızlıca öpücük çaldı ve o kapıyı açmak için döndüğünde ağzımı kapattım ve bu fırsatı değerlendirip koridora kaçtım çünkü o kadar iyi bir oyuncu *değildim*. Bu geceyi atlatmak için bir bardak soğuk suya ve lanet olası bir sakinleştiriciye ihtiyacım vardı.

Kardeşlerimin sesleri ön kapıdan yankılanırken, ardından birkaç kahkaha duyuldu. Sonra Mateo'nun sesi onların seslerinin üstüne çıktı ve daha fazla kahkaha duyuldu.

Buzdolabından bir sürahi su çıkardım ve Austin koridordan folyo kaplı bir tepsi ile gelirken bir bardak suyu bir dikişte içtim. Barbekü kokusu mutfağıma doldurdu ve hepimiz normal sandviçlerde anlaşıştık ama onun alay ettiği patates salatası dışında başka bir şey getirdiği için mutluydum. *Her şeyden* tamamen habersiz bana gülümsedi.

"Selam," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel," dedim ve ona yandan sarıldım. Bakışlarım koridorda Dallas ve Levi'nin sohbet ettikleri yere kaydı. Mateo kapıyı açtı ve şükürler olsun ki Evie ve June da ellerinde bir şeyler tutarak içeri girdiler. "Görüyorum ki gerçek barbekü getirmişsin."

"Tabii ki getirdim."

"Izgarada mı pişirdin?"

"Evet. Mateo patates salatası getirdi. Sanırım Levi daha fazla aldığım için şaşırdı. Dallas da birkaç şey daha getirdi. Sanırım hepimizin yiyeceği yemek fazla olacak."

"Muhtemelen. Ama o zaman hepimiz artan yemekleri yeriz. Isıtmak için fırına koymak gerekiyor mu?"

"Hayır." Evie koridorda dolaşırken, o da yemeği tezgahın üzerine koydu.

Her zamanki gibi *mükemmel* görünüyordu. Bugün beyaz bir sundress giymişti ve sarı saçlarını rahat bir topuz yapmıştı. Bir arkadaşının bu kadar seksi olmasından gurur duymak mümkün müydü? Özellikle de dışarısı lav çukurundan daha sıcakken?

Austin ona baktı. "Selam Evie."

"Oh, iyi, daha fazla getirmişsin," dedi ve tezgahın üzerine üç poşet bıraktı. "Bir an için endişelendim."

"Ne getirdin?" Çantaları gremlin gibi kapıp içine baktım. Elmalı turta, taze salata ve kağıt tabaklar görünce "Bizi seviyor," diye iç geçirdim.

"O *seni* seviyor," diye düzeltti Austin, bakışları hala üzerindeydi.

"Elbette." Bir tutam saçını kulağının arkasına koydu, mutfağımın ışıkları altında elmaslar parıltıyordu. "Tamam. Avery, mutfağı devralıyorum. Git Mateo veya Levi'nin yanına otur ve güzel görün."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı ve o da ne dediğini fark edince yanakları kızardı. Austin ise güldü. "En iyi arkadaşlarımla yanında bunu yapmamasını tercih ederim."

Evie gözlerini devirdi ve gerginlik bir anda yok oldu. "Her neyse, Austin. *Dallas!*"

Sesi, beni bile irkiltacak kadar emir veren bir tonla evimde yankılandı. Diğer kardeşim, Levi, Mateo ve June'u da yanına alarak ortaya çıktı. Mateo, bakışlarımız kesiştiğinde bana sırtıttı, ben de gözlerimi kısarak ona baktım.

"Sen ve Austin dışarıya masaları kurmalısınız." "Dışarıda mı yiyeceğiz?" Dallas iç geçirdi. "Bu sıcakta mı?"

"Hepimiz buraya sığamayız," dedim.

"Hava serinleyecek," dedi June. "Bir saat kadar sonra sıcaklık sadece 32 derece olacak." Levi başını salladı. "Çok sıcak."

"Eriyebilirsin Minnesota," dedi Mateo, kollarını kavuşturup bıyığını çarpık sırtıyla aynı hizaya getirerek.

Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Dallas veya Austin'in bunu fark edip etmediğinden emin değildim, ama June ve Evie kesinlikle fark etmişti.

June bana yan gözle baktı. "Masaları buraya kuralım. Biri müziği açsın."

Ortalık karışmıştı. Küçük grubumuz her şeyi hazırlarken kaos içindeydi ve ben Mateo ve Levi ile normal bir insan gibi iletişim kurmak için elimden geleni yaptım. İkisini aynı anda içinde hissetmemiş bir insan gibi.

Evie ve June en iyi kanat kadınlarıydı. Ne zaman biri benim tuhaf davrandığımı fark etse, dirsek atarlardı. Ya da sözümü keserlerdi. Ya da dikkatleri başka yöne çekmek için *bir şeyler* yaparlardı.

Yaklaşık yarım saat sürdü, ama oturma odamı yeniden düzenleyerek iki kart masasını katlanabilir sandalyelerle bir araya getirdik. Her hareketimizde masalar gıcırdıyordu, masalar yeni doğmuş bir taydan daha sallantılıydı, ama işimizi hallettik. Oturma düzenimiz de oldukça iyiydi. Austin,

Levi ve Dallas bir tarafta oturdu, ben ise June ve Mateo'nun arasında oturdum. Evie diğer tarafta oturuyordu.

Levi tam karşımda olduğu için ona bakmamak zordu. Kendimi, gülümsediğinde ağzının köşesinin yukarı kalkışına ya da gözleri benimkilerle ya da Mateo'nunkilerle buluştuğunda gözlerindeki ısıya odaklanırken yakaladım.

"Hepinize bunun için teşekkür ederim," dedim. "Hafta ortası olduğunu ve sabah hepimizin işi olduğunu biliyorum. Ama bunu gerçekleştirdiğimiz için mutluyum."

"Ben de," dedi June, bana gülümseyerek. "Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de," dedi Austin. "Buraya gelmek için işimi kesinlikle ertelemiş olsam da."

"Uh-huh," dedi Dallas, başını sallayarak. "Bu kadar çok çalışmayı bırakmalısın. Zaten saçların grileşmeye başladı."

"Bunun genetik bir şey olduğu kanıtlanmıştır," dedi Austin, yorgun gülümsemesini saklamadan.

"Haftada altmış saat çalıştığında da böyle olduğu kanıtlanmıştır," dedi Mateo. "Çok fazla."

"Eh, birinin yapması lazım," dedi Austin. "Levi, Whynot'tan ne zaman ayrılacaksın? Yakında, değil mi?"

Omuzları gerildi. Ona bakmadan edemedim.

"Neden? Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye homurdandı, bana veya Mateo'ya bakmaktan kaçınarak.

"Tabii ki hayır. Sadece zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Son birkaç hafta çok çabuk geçti," dedi Austin.

"Kalmalısın," dedi Evie rahat bir şekilde.

"Kesinlikle kalmamalısın," dedi Dallas gülerek. "Bu yerin sana sunabileceği hiçbir şey yok. Yani, ben burayı seviyorum. Topluluğumuzu seviyorum. Ama kariyerin için çok çalıştın, bu çok büyük bir değişiklik olur. Burayı tatil yerin yap ve bizi daha sık ziyarete gel."

"Bence kalmalı," dedi June.

Levi konuşmak için ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Mateo yanımda kaskatı kesildi, eli masanın altına kaydı ve dizimin üzerine kondu. Kimse bunu göremiyordu, ama elinin ağırlığını hissetmek beni sakinleştirdi ve nefes alabilmemi sağladı.

"Uçağım Pazartesi günü," dedi. "Arabamı Odessa'daki kiralama yerine götürmem gerekecek, sonra da Minnesota'ya döneceğim. Menajerim

ertesı gün bizim için bir toplantı ayarladı."

"Ne yapmak istediğine karar verdin mi?" diye sordu Dallas. "Hokey dünyasının nasıl işlediğini bilmiyorum. Açıkçası, bu spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Henüz emin değilim," dedi Levi. "Omzum dinlendiği için şimdi çok daha iyi hissediyorum. Ama... Geri dönmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Bunun için çok çalıştın," dedi Austin.

"Yine de fikrini değiştirebilir," dedim, istemediğim kadar sert bir ses tonuyla.

Austin kaşlarını kaldırdı ve bana odaklandı. "Yani, evet. Değiştirebilir. Ama bu senin galerini bırakman gibi bir şey."

Hiç de öyle değildi. Austin Levi'yi tanıyor muydu ki? "Bence bu farklı. Artık hokeyi sevmiyorsa, neden devam etsin ki?"

"Para için mi? Kariyerinin zirvesinde olduğu için mi?"

"Tamam," diye araya girdi Mateo. "Bu bizi ilgilendirmez. Levi kendisi için en iyisini yapmalı. Kendisi için en iyisini yapacaktır."

Austin omuzlarını silkti ve ben o ince masanın üzerinden atlayıp onu boğmak istedim. Hayır, bunu öylece bırakamazdım.

"Austin'in, Levi'yi istemediği bir şeyi yapmaya zorlamadan önce, Levi'nin söylediklerini düşünmesi gerektiğini düşünüyorum," dedim.

Austin alaycı bir şekilde güldü. "Neden bu kadar nemişıyorsun ki Avery? Onu tanı mışıyorsun ki."

"Onu senden daha iyi tanıyorum."

Mateo dizimi daha sıkı kavradı. Oda o kadar sessizdi ki, iğne düşse duyabilirdim. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

"Sadece dinlemediğini söylüyorum," diye mırıldandım. Yanaklarım demirden daha sıcaktı. Gözlerimi kaçırıp June'a baktım ve bir şekilde araya girmesini rica ettim.

Bizi kurtaran Evie oldu. "Bir dedikodu var."

Herkes hemen eğildi, çünkü o her zaman en iyi dedikoduları yapardı.

Mateo'nun tutuşu ise hiç azalmadı.

Ve her şeyi mahvettiğim hissi de azalmadı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Levi

"Seni eve bırakayım."

Austin'e siktir git demek üzereydim, ama kendimi tuttum. Akşam yemeğinden sonra, gecenin geri kalanı eğlenceliydi. Evie gerçekten de Whynot'un en iyi dedikodularına sahipti. İki yaşlı kadın hakkında hiç istemediğim kadar çok şey duydum, ama dinlemekten de kendimi alamadım. Sanki dedikoduları duymaya can atıyordum.

Akşam yemeği çabucak geçti ve sonra hepimiz Dallas'ın getirdiği kart oyununa başladık. Her turda kaybettim, ama gerçekten denememiştim de.

Saatin tik takladığını hissediyordum. Önümüzdeki Pazartesi yaklaşıyordu. Uçuş onay mesajımı, Airbnb'den konaklamamın sona erdiğine dair bildirimi ve Robin'den toplantımızla ilgili Google Takvim davetini almıştım.

Kararım önümde duruyordu ve Austin durumu daha da kötüleştiriyordu. "O caddenin karşısında," dedi Avery, kardeşine kötü bir bakış atarak.

"O yolunu bulur."

Austin onun başının üstüne öpücük kondurdu ve saçlarını okşadı. "İyi uykular."

Kapıdan çıkan son iki kişi bizdik. Evie ve June çoktan eve gitmişlerdi. Dürüst olmak gerekirse, bütün gece bizi korudukları için onlara minnettar hissediyordum. June ve Evie'nin içerde olması, biz üç aptalın yaptığı en iyi şeydi, çünkü her şeyin çökmesini engellediler.

Mateo, Dallas'ı evine bırakmayı teklif etmişti. Çıkarken Mateo bana bakmamıştı. Bana bakmak istemiyordu.

Onu suçlamadım. Bir yanımda, onun ve Avery'nin beni terk ettiğim için benden nefret etmelerini diledi. Bu korkunç, yapışkan duyguyla başa çıkmaktansa, beni hayatlarından çıkarmak onlar için daha kolay olurdu.

"Çıkmaya hazır mısın?" diye sordu Austin.

"Evet." Avery'nin gözlerine bir an baktım ve gülümsedim. "İyi geceler."

Austin elini omzuma koydu ve Avery başka bir şey söylemeden beni kapıdan dışarı çıkardı. Beni kız kardeşinden uzaklaştırıyordu.

Bir şey mi ele vermiştim?

Avery'ye bakmamak zordu. Onu istemiyormuş gibi davranmak zordu. Ve daha da kötüsü, kendimi Mateo'ya bakarken bulmuştum. Birbirimizle flört etmemize engel olan bir kural yoktu.

Mesele şu ki, akşam yemeğinde söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Beni ve seçimlerimi savunması için hiçbir nedeni yoktu, ama yine de savunmuştu.

Sokak sessizdi. Yıldızlar karanlık gökyüzünü süslüyordu, hava durgun ve sıcaktı. Evime doğru yürürken ayak seslerimiz yankılanıyordu.

"Ne oldu?" Sonunda kapıma vardığımızda sordum.

Austin dudaklarını sıkıştırdı, ellerini beline koydu. "Avery'nin yasak olduğunu biliyorsun, değil mi? Birkaç gün sonra ayrılacaksın."

Belki de Mateo'ya bakmak işe yaramamıştı.

"Farkındayım." "Sadece..."

Kaşlarımı kaldırdım. Ama başka bir şey söylemedim.

"Sana bakışları. Seni savunması. Aşık olmanın ne demek olduğunu bilirim. Neler oluyor?"

Yutkundum ve onun bakışlarına karşılık verdim.

Austin'i neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyordum. Birlikte sayısız yaz geçirdik. Yıllar boyunca sayısız saatler boyunca sohbet ettik. Son zamanlarda hayatı hakkında bazı şeyleri saklamasına rağmen, onu hala tanıyordum.

O da beni tanıyordu.

Ona söylemeli miyim? Ona onu sevdiğimi söylemeli miyim?

"Çünkü sen ona uygun değilsin."

Vücudumdaki her kas gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

“Sen ona uygun değilsin. Kalsan bile. Ki kalmayacağını biliyorum, aksi takdirde şimdiye kadar bundan bahsetmiş olurdun. Ama sen . . .”

"Ben *ne*?" Sesim ölümcül bir sakinlikteydi, kalbim göğsümde deli gibi atarken bile. Çılgın. Öfkeli. Kırgın.

"Yani, ilişki geçmişin pek iyi değil," dedi garip bir şekilde. "Hiç ciddi bir ilişkin olmadı. Çıktığın herkes, ardından gelen medya çılgınlığıyla başa çıkmak zorunda kalıyor. Sezon boyunca evinden çok uzaktasın."

Boğazım tıkanıyor gibiydi. "Öyle mi?" dedim yumuşak bir sesle.

"Sadece söylüyorum. Sen ona uygun değilsin."

"Peki ya Mateo?"

"*Mateo* mu?" Austin'in gözleri büyüdü ve daha da sertleşti. "Yani, kesinlikle olmaz."

"Ona da kesinlikle uygun değil mi?"

"Hayır. Yani, o... O burada olacak birini hak ediyor."

"Doğru." Kapı koluna uzandım ve o kadar sıkı tuttum ki, elimden bir iz kalacak mı diye merak ettim.

"Ama bana cevap vermedin. Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Pazartesi günü ayrılıyorum, Austin. Endişelenecek bir şey yok."

Bu cevap, tam bir cevap olmasa da, onun için yeterli görünüyordu.

KONUŞMA

Mateo

Avery: Efendim, siz işte değil misiniz?

Levi: Yayma çubukları istasyonda mı?

Avery: Görüşürüz o zaman ;)

Levi: Akşam yemeği getireceğim.

Yaylı çubuklar benimle alay ediyor.

Ne demek istiyorsunuz?

Hayır. Evimden buraya kadar beni alay ediyorlar. Akşam yedi civarında evde olacağım.

"Neden gülümsüyorsun?"

Neredeyse ekipmanlarımdan fırlayacaktım. Maria istasyonun girişinde durmuş, kaşlarını kaldırarak beni inceliyordu.

Onu aktif olarak kaçınıyordum. Çoğunlukla beni tanıyan tüm insanlar arasında kuzenimin her zaman saçmalıkları görebilme yeteneği olduğu için. Bu bir yetenektir. Katlanmak istemediğim korkunç bir yetenek.

"Beni korkuttun." Telefonumu cebime attım ve kollarımı kavuşturdum.

O da hemen kollarını kavuşturdu. "Benden kaçınıyorsun."

Kahretsin. "Hayır..."

"Evet."

"Belki."

"Neden?"

Nefesimi verip itfaiye aracına yaslandım. Güneş her zamanki gibi parlak bir şekilde parlıyordu. Su betonun üzerinden akıp gidiyordu ve parlak kırmızı renkli kamyonla birlikte parıldıyordu. Ayın o zamanı geldiği için lanet şeyi yıkıyordum, ama bu tek başına yapmak için can sıkıcı bir işti.

Parmaklarımla dalgalı saçlarımı taradım. Kargo iş pantolonumu, askılarımı ve Whynot İtfaiye Departmanı tişörtümü giydim — bu tişörtü o kadar çok giymiştim ki, yakında emekliye ayırmam gerekecekti. Ama kasabanın bütçesi kısıtlıydı ve özel tişörtler çok pahalıydı.

"Sana söyleyemem," dedim.

"Tabii ki söyleyebilirsin." Maria gülümsedi. "Whynot grubuna katılmak için çok meşgulüm."

"Bu bir..."

"Öyle. Sorun değil. Umurumda değil. Ama umurumda olan tek şey, buradaki tek ailemden biri benden kaçıyor olması. Abuela geçen gün hala hayatta mısın diye sordu. Aileni arayıp şikayet etmesi gerekip gerekmediğini sordu."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Haftaya akşam yemeğine geleceğim." *Levi yokken.*

Gözlerini kısarak baktı. "O yüz ifadesi ne için? Ne oldu?"

"Benim işime karışmak zorunda mısın? Yönetmen gereken bir kütüphanen yok mu?"

"Şu anda oraya gidiyorum," dedi, kanvas çantasını omzuna asarak.

"İçinde müstehcen şeyler mi var?"

Şimdi bakışları kötücül bir hal aldı. "Bugün ölmek mi istiyorsun?" "Yargılamıyorum."

"Her neyse. Aslında, müstehcenlikle dolu." Omuz silkti. "Bana söylemeyeceksen, sorun değil. Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Ben iyiyim," dedim. "Ben... Biriyle görüşüyorum. Aslında iki kişiyle."

"Aldatıyor musun?!"

"Hayır," diye güldüm. "Hayır. Tabii ki hayır. Sen de bilirsin. Onlar da birbirleriyle görüşüyorlar."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bak, bu benim kitaplarımdan biri gibi. Kimler onlar?" "Maria, sana söylersem..."

"Kime söyleyeceğim ki? Kediye mi? İnternet arkadaşlarıma mı?"

"Avery. Ve Levi. Kimseye söyleyemezsin çünkü kimse bilmiyor." "Oh."

Gözleri daha da büyüdü. "*Lanet olsun*. İkisi de mi?"

Kendimi rahatlamış buldum. "Eğer tek bir kişiye bile söylersen..."

"Söylemem. Öyleyse neden üzgünsün? Sorun ne?" diye sordu ve sanki zaten biliyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bekle. O gitmiyor mu?"

Başımı salladım.

"Oh. Yakında, değil

mi?" "Pazartesi."

O yüzünü buruşturdu. "Seni tanıyorsam, çoktan aşık olmuşsundur." "Öyle."

"Yani, Avery'ye aşıksın." İç geçirdim. "O kadar belli mi?"

"Daha açık olamazdı. Ama Levi yeni. Ve o ikisi birlikte mi?" "Evet."

"Avery onun gitmesine razı mı?"

"İkimiz de kabul etmiyoruz ama onu neden durduralım ki? Minnesota'da bir hayatı var. Uğruna çok çalıştığı bir kariyeri var. Her şeyi bırakıp buraya gelemeyiz."

Gülümsemesi zayıfladı. "Sevdiğim biri için daha çılgınca şeyler yaptım."

Kaşlarımı kaldırdım ama ısrar etmedim. Maria benden istediği her bilgiyi alabilirdi, ama kendi bilgileri söz konusu olduğunda, bir kasa gibiydi.

"Babanızdan haber aldınız mı?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Derin bir nefes aldı. "Tanrım, ne konu değişikliği ama. Hayır, haber almadım. Tatilde onu göreceğimizden eminim. Bu yıl gidiyor musun?"

"Tabii ki."

"Ve belki de *sevgililerle* birlikte?"

Her Şeye raĒmen, yine gülümsüyordum. "Belki. Őanslıysam."

"Őanslısın. Her Şey yoluna girecek. Haftaya akşam yemeĒinde görüşürüz. Avery'yi de getir. Onu seviyorum."

"O zamana kadar işler yolunda giderse, getiririm." Kollarımı açıp ona sarıldım ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Git geç zihinleri aydınlat ya da her ne yapıyorsan onu yap."

"Tamam. Kedileri ve yaŐlıları kurtarmakta iyi eĒlenceler."

KONUŞMA

Mateo

Levi'nin akşam yemeği fikri, Whynot'un tüm sakinlerini doyuracak kadar Çin yemeği sipariş etmektir.

Ama şikayet edemezdik. İştahım açılmıştı.

"Senin evine hiç gelmemiştim," dedi Levi, ön kapımdan girerken. Avery hemen arkasıdaydı ve durup parmak uçlarına yükseldi, ağzıma bir öpücük kondurdu ve bu öpücük sikimi çelik gibi sertleştirdi.

"Merhaba," diye mırıldandım, yanaklarım kızardı. "Merhaba." Göz kırptı ve yanımdan geçip gitti.

Tanrım, ikisine de lanet olasıca takıntılıyım. Kapıyı kapatıp kilitledim, kafamı boşaltmaya ve sohbetimize ayak uydurmaya çalıştım. "Çok lüks bir yer değil. Avery'nin evini daha çok seviyorum. Ama benim yatağım daha büyük."

Çok daha büyük.

"Ve bağlama noktaları var," diye ekledim.

Avery ve Levi, yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle arkaya döndüler.

Ha. "Yemek odası dümdüz ileride."

"Nerede olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Avery ve öncü oldu.

Levi onu takip ederken etrafına bakındı ve ben birdenbire evimden çok daha fazla utanmaya başladım. Yani, bu bir evdi, ki yaşadığımız dünyada bu çok şey ifade ediyordu. Tamamen çok küçüktü ve bazı kısımları modası geçmişti, ama benim evimdi. Son birkaç yıldır Avery'den ipuçları alarak dekorasyon yapmaya çalışmıştım.

Oturma odam rahattı. Kanepem kesinlikle üniversite günlerimden kalmaydı, bu da biraz utanç vericiydi. Her oturduğumda kendimi yaşlı bir adam gibi hissettiren yeni bir deri koltuğum vardı, ama yine de onu seviyordum.

"Senin evin benimki gibi," dedi Levi, yiyecekleri masaya koyarken gülerek.

"Sade mi?"

Gülümsemesi içimi ısıttı. "Avery'ninki gibi değil." "Beğendim," dedi Avery. "Bu..."

"Deneme bile," diye homurdandım. "Eğer birlikte yaşarsak, sen dekore edebilirsin." Bunu söylemek kolaydı. Kelimeler ağzımdan kolayca çıkıyordu, birlikte geçireceğimiz gelecek hakkında bu kadar rahatça konuşmak kolaydı.

Yine de, odadaki gerginlik

odadaki gerginlik acı verici hale geldi.

"Çatal bıçakları getireyim." Avery neredeyse mutfığa kaçtı.

Levi, plastik poşetleri açarken sessiz ve düşünceliydi. Zihninin çalıştığını görebiliyordum. Düşünüyordu.

Gelecekte kaçmayacaktım, karar verdim. Acı verse bile. Pazartesi gününden sonra olanları her düşündüğümde göğsümde binlerce küçük iğne batıyormuş gibi hissetsem bile.

"Gelecek hafta programın nasıl?" diye sordum.

Levi kaşlarını çatı. "Yoğun."

"Eminim. Menajerinle mi görüşeceksin?"

O başını salladı. "Uçağım iner inmez, muhtemelen bir hafta boyunca toplantı odalarına girip çıkacağım. Eminim benim için bir tür sosyal medya stratejisi geliştireceklerdir."

Avery kaseler ve mutfak eşyalarıyla geri döndü, ama ben iştahımı kaybetmiştim. Tekrar azgın olmaya, dominant olmaya, bütün gün ikisiyle yapmak istediğim tüm o ateşli sapkın aktiviteleri yapmak istemeye çalıştım.

Ama zordu.

Yaklaşan son teslim tarihi dışında başka bir şey düşünmek zordu.

Avery nefes verdi. "Tamam. Bir ricam var."

Levi ve ben masamın etrafına otururken ona baktık.

"Neymiş o?" diye sordu Levi.

"Bu gecenin geri kalanında, bu duvarların dışında başka hiçbir şey yokmuş gibi davranmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Yapabilir miyiz?

Levi başını salladı. "Ben de isterim."

İkisi de bana baktı ve ben sandalyeme yaslanarak düşündüm.

Sonunda başımı salladım. "Tamam."

"Bu pek de coşkulu değildi," dedi yarı yürekten.

Ben sadece gülümsedim ve kızarmış pilavı aldım. "Bu arada, Maria biliyor."

Avery nefesini tuttu ve Levi'nin kaşları havaya kalktı. "Birine söyledin mi?" diye sordu.

"Evet. O benim kuzenim."

"Onunla tanışmıştım," dedi. "Kafede. Kütüphaneci mi?"

"Tek ve gerçek," diye gülerek cevap verdim. "Dürüst olmak gerekirse, hobileri için ekstra para kazanmak dışında neden kafede çalıştığını hala bilmiyorum. Ama kütüphaneci olmakla şeytan kediye izlemek arasında, nereden zaman buluyor bilmiyorum."

"O gerçekten çok havalı," dedi Avery. "Biraz mesafeli." Öyleydi. "Öyle."

"Peki ne dedi?" diye merak etti Levi.

"Bizim için mutluydu." Omuzlarımı silktim ve konuyu orada bırakmaya karar verdim. "Bugün ne yaptınız? Levi'nin boynundaki izleri görüyorum."

Elini hemen boğazına götürdü ve ben güldüm. Öyle bir iz yoktu, ama onlarla dalga geçmek ortamı neşelendirmek için yeterliydi. Avery, akşam yemeğimize dalarken sırtı ve konuştuğumuz her konu dikkatlice *o anın* dışında kaldı.

Doyduğumuzda, masadan kalktım ve doğrudan yatak odasına gittim, onların ne kadar sürede peşimden geleceğini merak ederek. Işığı açtım ve dolaptan kink çantamı çıkarırken onların fısıltılarını dinledim.

Ve yayma çubuklarını.

Siyah metal çubukta, ikisi için de mükemmel olacak iki kelepçe vardı.

Avery, sadece lanet botlarını giymiş olarak kapının önünde duruyordu.

Onu içime çekerken nefes vererek küfrettim. "Bütün planlarımı mahvediyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

" " Levi

hiçbir şey giymiyordu.

"İkinize de soyunabileceğinizi söyledim mi?" diye sordum, eğlencemi gizleyemedim.

"Hayır. Size zahmet vermemek için karar verdik."

"Ah, eminim bu kadar ileriye düşündüğün için övgü bekliyorsundur." Çenesini kaldırdı. "Elbette bekliyorum."

Sırıttım ve yataktan bir yastık kaptım. Yastığı ayaklarımın dibine attım. "Burada, yere diz çökmeni istiyorum, Avery."

İlk önce içimde bir değişim hissettim. Benim baskın tarafım kontrolü ele geçirdi, arzu diğer tüm endişelerimi silip süpürdü. Bu alanda güvendeydik. Birbirimizle birlikte olmak, arzularımızı keşfetmek, gelecekte korunmak için güvendeydik.

Avery odama girdi ve önümde durdu. Göz teması kurdu, dizlerinin üzerine çökerken bir an bile gözlerini benden ayırmadı. İtaatkar bir şekilde. İsteyerek. Tatlı kahverengi gözleri beni izliyor, daha fazla emir bekliyordu. Boyun eğmesi saf, muhtaç ve her şeyi tüketen bir şeydi.

"Aferin kızım."

Nefesi kesildi. Yanakları kızardı.

Çenesini kaldırdım, yüzünü bir an için avucumda tuttum. Burada çok fazla güven vardı. Çok fazla, benim için çok değerliydi.

Dikkatimi Levi'ye çevirdim. Penisini sertleşmişti, ama bana bakmıyordu.

"Levi," dedim.

Hüzünlü yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Onu bu halde görmekten nefret ediyordum. Onun unutulmasını sağlamalıyım.

"Evet, efendim?"

"Dolabıma girip sağ tarafa bakmanı istiyorum. Orada bir ip ve güvenlik makası var. İkisini de getirmeni istiyorum."

Levi odaya girdi ve dolaba doğru yanımdan geçti, ama ben onun bileğini yakalamadan önce. Onu öpmeye çekince gözleri parladı, dudakları benimkine yumuşakça değdi, sakalı cildime sertçe değdi. Kokusu rahatlatıcı bir merhem gibiydi, vücudu bana yaslanmıştı.

Onun kalmasını o kadar çok istedim ki, canım acıdı.

Onu bıraktım, gözlerinde dans eden yıldızlara sırtarak. Levi zorlukla yutkundu ve dolaba doğru sendeledi, ışığı açıp içeriye baktı.

"Siktir," dedi. "Burada bir sürü şeyin var. Kendini tutuyor muydun?"

Avery kalkmaya başladı ama ben ona başımı salladım. "Diz çökmeye devam et."

Merakının onu kemirdiğini görebiliyordum, ama vücudu tekrar yerine gevşedi.

Levi bir demet ip ve makas getirdi. Onu elinden aldım ve keneviri çözdüm, pürüzlülüğü parmaklarımın arasında kayıyordu. Uçları yere çarptığında titreşimler geldi ve Avery'ye gülümsedim.

Halat, kink listesindeydi. Avery'nin daha önce hiç bağlanmadığını biliyordum. Çok yoğun bir şey yapmayacaktım, ama göğsünü bir koşum takımı içinde görmek, shibari'yi denemek için yeterli olacaktı ve aynı zamanda bana çekici gelen bir seksilik ve kontrol katmanı da ekleyecekti.

Levi'nin göğüs koşum takımını bağlamayı bildiğini de biliyordum.

Halatı ona geri verdim. "Ben onu kızdırırken sen ona koşum takımı takmanı istiyorum."

"Evet, efendim," diye fısıldadı. Eğilip beni bir kez daha öptü, sonra ikimiz de ona baktık.

Avery'nin gözleri hafifçe büyüdü, ama sonra dudaklarını yaladı. "İkinizi aynı anda emmek zorunda mıyım?"

Bu çok iyi bir fikirdi, ama benim planladığım şey değildi. "Önce ona koşum takımı tak," dedim sertçe.

Levi kolunu beline doladı ve onu ayağa kaldırdı. Bir an için sendeledi, ama ikimiz onu sabitleyerek dengede tuttuk. Kafası onun göğsüne yaslanırken yastığı yana doğru tekmeledim.

"Bu çok seksi," diye fısıldadı saygıyla. "Gerçekten, gerçekten çok seksi."

Levi kollarını kaldırıp göğüslerinin etrafındaki ipi kolayca hareket ettirebilecek şekilde onu konumlandırırken, ellerim vücudunda aşağı kaydı. İki parmağımı amına kaydardım, ıslak olduğunu görünce şaşırmadım.

"Birisi çok hevesli," diye fısıldadım ve parmağımı onun içine soktum.

"Oh, lanet olsun," diye inledi, gözleri titriyordu.

Parmağımı sıktı, Levi ipi vücudunun etrafına dolarken

Göğüslerinin altındaki kaburgalarının etrafında sıkılaştığını izledim. Sonra ipi etrafına doladı ve ikisinin arasında yukarı doğru çekti. Öne eğildim, meme ucunu ağzıma alıp emmeye başladım, o da koşum takımını sıkarken, ona ikinci parmağımı soktum.

Avery inledi, sözleri inlemelere boğuldu. Kalçaları hareket etti, benden daha fazlasını istiyordu. Dişlerimi yumuşak tenine geçirdim, meme ucunu o kadar sert emdim ki çığlık attı ve nefes nefese kaldı.

İpin titreşimlerini vücudunda hissedebiliyordum. Levi arkayı bağlamayı bitirdi ve omzunun üzerinden benimle göz göze geldi.

Meme ucunu bıraktım ve yaklaştım, vücudu bizim aramızda sıkışmıştı. Elleri göğsüme yerleşti, kalçaları daha hızlı hareket ediyordu. "Onun boşalmasına izin verecek misin?" diye sordu Levi.

"Öyleyim," diye fısıldadım. "Çünkü o çok uslu davranıyor, değil mi?"

"Öyle," diye mırıldandı, boynunun yanlarını öperek. "Elimizde oyuncak gibi."

Onun bakışlarını yakalayarak başımı salladım. "O, bizim istediğimiz her şeyi yapar. Elimi sikmeye devam et, bebeğim. İşte böyle."

Kirpikleri titredi, hareket etmeye devam ederken nefesi kısaldı, parmaklarımın onu sikmesinin ıslak sesleri sikimi demir gibi sertleştirdi. Sesi kulaklarımı yırtana kadar birlikte onu sikmeye devam ettik, orgazmı vücudunu sarsarken vücudu titriyordu. Parmaklarımın etrafında hissedebiliyordum, geldiği anda yüzündeki ifadenin değişmesinden anlayabiliyordum.

Avery, parmaklarımı çekip dudaklarının arasına soktuğumda inledi. Levi göğüslerini avuçlayıp meme uçlarını parmakları arasında yuvarlarken, o parmaklarımı emdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sersemlemiş bir halde.

"Çok güzeldi." "Sen çok iyiydin," diye fısıldadım.

"Dizlerinin üzerine çök."

Yere çöktü ve yastığı alıp dizlerinin altına koydu, böylece sert zemine diz çökmemiş oldu.

"Seni soyabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Evet."

Levi'yi yanıma çekerek, penisi ona doğru bakacak şekilde durmasını sağladım. Dudaklarını yalarken ellerini uyluklarımın üzerine kaydırды ve kot pantolonumun düğmelerini hızla açtı.

Kot pantolonum yere düştü, ardından boxer şortum da. Levi gömleğime uzandı ve ben de onun gömleğini çıkarmasına izin verdim, Avery ikimizin sikini kavrarken ona öpücük vermek için eğildim.

Siktir.

Levi beni okşamaya başladığında dili benimkiyle dolandı. Tüm vücudumu bir titreme sardı ve zevk dalgaları içimi kapladı, dizlerim titredi, sıcaklık penisimin başını sardı. Levi ve beni sırayla yaladı ve emdi, ta ki ikimiz de ter içinde kalıp nefes nefese kalana kadar.

Onu daha sıkı kavradım ve dudaklarımızı ayırdım. "Siktir," mırıldandım. "Onu birlikte sikeceğiz. Sonra da bu yayma çubuklarını iyi bir şekilde kullanacağım. Anladın mı?"

"Evet." Avery'ye bakarak nefesini çekti. "Ne isterseniz yaparım efendim."

"Güzel." Bir adım geri attım, çünkü şimdi yapmazsam, ağzını spermimle dolduracaktım. "Onu kaldır. Yatağa sırt üstü yatır. Başı kenara doğru, sana bakacak şekilde olsun."

"Evet, efendim."

Eğildi ve kollarını Avery'nin beline doladı, onu kaldırıp yatağa geri götürdü. Avery sırtını kavisledi, dudakları açıldı ve ondan aç bir öpücük çaldı. Onların uzuvlarının birbirine dolanmasını ve onun Avery'yi yere yatırıp ellerini vücudunda yukarı aşağı gezdirmesini izlerken sikim zonkladı. Avery, nefes nefese geri çekilip yatağın diğer tarafına geçince inledi.

Levi, başı kenardan düşerken onu yakaladı. Elim sikimi kavradı ve inledim, onun içine girmek istiyordum. Yatağa diz çöktüm, baldırlarını tuttum ve sikimi amına indirirken kovboy çizmeleriyle onu kendime doğru çektim.

"Bu açı nasıl?" diye sordum.

"İyi. İkinize de ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledi. "Sert ol. Lütfen. *Beni sik.*"

Sert ve hızlı istiyordu, biz de öyle. Tüm gerginlik bir anda yok oldu ve ben pes ettim, buna *ihtiyacım vardı*.

Baldırlarını daha sıkı kavradım, Levi'nin bakışlarını yakaladım, o da onun için güzel ağzını genişçe açtı. Göğüslerinin etrafındaki ipi, sertleşmiş meme uçlarını ve kızarmış cildini içime çektim. Alt dudağını diliyle yaladı, son bir kez bakışlarımız buluştu, sonra onun sikinin başı havada sallandı ve o başını salladı, ikimiz de aynı anda ona girdik.

"*Siktir*," diye boğuk bir sesle söyledim.

Amcığı etrafımda nabız gibi atıyor, her santimetrede beni sıkıyordu. Levi boğazını tuttuğunda sesi boğuklaştı, ardından inlemesi geldi.

Eli göğsüne yerleşti, kalçalarını pompalarken meme uçlarından birini çimdikledi.

"O kadar iyi ki," diye inledi.

Kelimeler bulamadan başımı salladım. Başımı geriye attım, kaygan sıcaklığına gömülü olan sikimin verdiği hissin tadını çıkardım. Kalçalarımı ileri doğru ittim, sonuna kadar, kontrolü kaybetmemek için titreyerek.

"Siktir," diye mırıldandı
Levi. "Bana bak," diye
homurdandım.

Başını kaldırdı, parlak yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Nefes nefese başımı salladım ve ikimiz aynı anda hareket etmeye başladık, onu aynı anda aldık, siklerimizle onu spitroasting yaptık. İnemeleri yatak odamı doldurdu ve onu sonsuza kadar dinleyebilmeyi diledim.

"Aferin," diye fısıldadım. "Siklerimizi çok iyi alıyorsun. Siktir, onu boğazında görebiliyorum."

Sikinin hatları çok belirgindi. Bu tek başına beni neredeyse boşaltıyordu. Bir an durup nefesimi topladım, yoksa çok erken boşalacaktım.

Kalçalarını sallayarak daha fazlasını istedi. Aşağıya bakarak, sikimin ona girmesini, onun beni sarmalamasını izlerken, sözlerim İspanyolca olarak ağzımdan çıktı. "*Siktir. Me das caliento.*" Amcığı ıslak ve açgözlü bir şekilde parlıyordu. Onun ne kadar mükemmel olduğunu aklımdan çıkaramıyordum.

"Onunla konuşmanı dinlemeyi seviyorum," diye homurdandı Levi. "Siktir. Şuna bak. Ne kadar güzel olduğuna bak."

Onun övgüsü onu daha da tahrik etti. Ben güldüm ve ona daha sert girdim, Levi tamamen geri çekilip nefes alması için kafasını yukarıda tutana kadar onun ritmine uyum sağladım.

"Daha fazlasını istiyorum," diye inledi. "Arkadan sikilmek istiyorum."

Bu, memnuniyetle yerine getirebileceğimiz bir istektir. Bacaklarını bıraktım ve yatağa geri çekildim, onu ters çevirirken içinden çıktım. Avery'nin ciyaklaması beni gülümsetti, kalçalarını tutup sikimi hizaladım ve kolaylıkla içine girdim.

Parmakları battaniyeyi kavradı, başı öne düşerken saçları dağınıktı. "Tanrım."

İnlerken tutuşumu sıkılaştırdım. Levi onun diğer tarafına diz çöktü, bizi izlerken sikini okşuyordu, bakışları fırtınalı ve şehvet doluydu.

"Onun penisini em," diye emrettim.

Cevap olarak inledi, ama elini uzattı ve penisini avuçladı. Ne kadar kalın olduğunu biliyordum, ama onun onu okşadığını görmek bana bunu hatırlattı. Kalçaları hareket etti, elini kafasının arkasına koyarak dengede kalmaya çalıştı. Dudaklarını penisin başına indirdi, dilinin ucuyla ön sıvıyı yaladı, ağzı benim penisin her itişinde en lezzetli sesleri çıkarıyordu.

Mükemmeldi. Birlikte, ayrı ayrı ve benimle olan her şey. Onun ifadesinin coşkulu hale gelmesi, endişeli maskesinin kaybolup

kaybolana kadar kaybolması ve geriye sadece bu anın kalması. Avery'nin penislerimizin her santimini alması, daha fazlasını istemesi. Onun açgözlü olmasını seviyordum. Yeterince doyamamasını seviyordum.

"İşte buradasın," diye inledi Levi. "Siktir, şuna bak. Her santimini alıyorsun, değil mi?"

Onun övgüsü bile beni tahrik etti. Nefes nefeseydim, ter cildimi nemli hale getiriyordu, ben de onu daha sert sikiyordum. Hiçbirimiz kendimizi tutmuyorduk, ama yine de ikimizin de çabuk boşalma dürtüsüyle mücadele ettiğini biliyordum.

"Gidiyorum. Geliyorum. Yine," diye hırıltılı bir sesle mırıldandı.

Levi saçını çekti ve o daha fazlasını aldı. Başı geriye düştü ve inledi, vücutlarımız birbirine kaynaştı. Aynı hızda, aynı sabit hareketle devam ettim, sikimin etrafındaki amını hissederek ve onun yaklaştığını bilerek. Onun yaklaştığını hissederek.

"Siktir."

Küfürü, boşaldığı anda geldi, Levi'nin penisi etrafında nefes nefese kalırken vücudu hareketsiz kaldı. Onu aramızda böyle görmek, nefesimi kesmeye ve beni doruğa ulaştırmaya yetti. Son bir hamle ile penisimi derine gömdüm ve boşaldım, ona her damlayı verdim.

Çıkardım ve spermimin kalçalarının yanlarından aşağı akmasını izledim. İki parmağımla birazını alıp, ait olduğu yere, amına geri ittim.

Levi onu bıraktı ve boş boş sikini okşarken kıkırdadı. Avery yüzüstü battaniyeye gömüldü ve zor nefes alıyordu.

Ve ben gülümsedim.

Çünkü henüz bitmemiştik.

KONUŞMA

Avery

İkisinin de yanımda yere yığılmasını bekliyordum, ama öyle olmadı. Mateo'nun elleri sırtımı yukarı aşağı okşadı ve Levi'ye bir şeyler fısıldadı, ama orgazmımdan dolayı dünyadan uçup gitmiştim, ne dediğini duyamadım.

Adımı bile hatırlayamıyordum.

Derin nefes alıp Mateo'nun kokusunu içime çektim. Battaniyeleri yumuşaktı. Onların içinde yuvarlanmak, derinlere gömülmek ve uçümüzün hayalini kurmak istedim.

Nasırlı parmaklar spermlerini içime itmeye devam etti. İnledim, tüm sinir uçlarım yeniden canlanmaya başladı. Botlarım çıkarıldı, daha fazla fısıldamalar duyuldu. Ne diyorlardı ki?

Ayak bileklerimde bir şey hissettim ve inleyerek kıcıımı geriye doğru ittim. Yavaş ama emin adımlarla, onlar beni istedikleri gibi hareket ettirip alay etmeye devam ederken, amım yeniden canlanmaya başladı.

"Sanırım bayıldı," dedi Levi gülerek.

"Kendine gelir. Bence ikimizden de daha azgın."

"İkinizi de sikeyim," diye mırıldandım gülümseyerek. Ama yanılmıyorlardı, ben doyumsuzdum.

Levi parmaklarını daha derine itti ve ben yavaşça pompalarken nefesimi tuttum.

Ayak bileklerimi hareket ettirmeye çalıştım ve sonra sıkıca açılmış olduklarını fark ettim.

Sonunda yüzümü yataktan kaldırdım ve omzumun üzerinden bakarak yayma çubuğunu gördüm. Mateo yatağın kenarında diz çökmüş, gözleri karanlık ve seksi bir vaatle doluydu, bir elinde bir kırbaç, diğerinde ise penisi vardı.

Levi beni sırt üstü çevirdi ve ellerimi başımın üzerine çekti. Onun penisine baktım ve hala sert olduğunu ve henüz boşalmadığını fark ettim. Bir eliyle bileklerimi sabitledi ve Mateo'ya baktı.

"Bana ne yapacaksın?" diye alay ettim. "Ne istersem onu."

"Cesaretin varsa, en kötüsünü yap." Bu beni düşündüğümünden daha fazla tahrik ediyordu. Ama yine de, zihnim yıllardır fantezilerle doluydu ve şimdi gerçekten sapıkça seks yapmaya başlamıştım

—bunu *çok seviyordum*. "Bir iz bile bırakacağını sanmıyorum."

"Sen tam bir veletsin," dedi Levi gülerek, ağırlığıyla beni yerinde tutuyordu. "Bu anı hatırlamak istediğini zaten biliyorum," dedi Mateo.

Bıyığı onu daha da seksi yapıyordu, sinsi bir kötü adam gibi. Seksi, flörtöz ve açıkça güvendiğim biri.

Ona dilimi çıkardım.

Bu bana kırbacın ilk darbesini kazandırdı. Hızlıydı ve uyluklarımın üst kısmına indi. Acıyı hissettiğimde nefesim kesildi, acının ardından...

Endorfin patlaması. Mateo, kırbacın düz kısmıyla vurduğu yeri ovarken meme uçlarım sertleşti, gözlerim büyüdü. Deri serin ve neredeyse yatıştırıcıydı.

Bekleyiş beni çıldırtıyordu.

Mateo bana başını salladı. "Onu tutun." "Evet, efendim."

Levi sırtıttı. Mateo yaklaşırken onun altında kıvranmaya başladım. Binicilik kamçısını gergin bir şekilde izledim, ama bu gerginlik şehvetli bir gerginlikti. *Meraklı* bir gerginlikti.

At kırbacı bacağımdan aşağı doğru kaydı. Mateo, ben kıvrılmadan önce yayma çubuğunu tuttu ve beni yerinde tutarken

kırbacı indirdiğinde beni yerinde tuttu.

"*Siktir.*" Gözlerimi kapattım ve inledim. Acıdı. Gerçekten çok acıdı, ama aynı zamanda o kadar iyi hissettirdi ki, tekrar tahrik oldum.

Mateo'ya tekrar baktığımda, hayranlık duydum. Bakışlarında beni tamamen yutan bir karanlık vardı. Beni sahiplenmek için şehvetli, ahlaksız bir ihtiyaç. Bana sahip olmak için.

Her şeye sahip olabilirdi.

Ona güveniyordum. Levi'ye güveniyordum. İkisi de barda içkimi bırakabileceğim ya da beni eve götürmesini isteyebileceğim türden erkeklerdi. İkisi de vücudumda morluklar bırakıp yine de bana kraliçe gibi davranacak kadar güvenebileceğim kişilerdi. İkisi de yürüdüğüm yeri taparcasına seviyordu ve bunu bilmek...

Bunu bilmek, durumu daha da ateşli hale getiriyordu.

Mateo diğer uyluğuma vurdu, ses etrafımda yankılandı. O bunu *tekrar, tekrar, tekrar* yaparken ben inleyerek kıvrandım...

"Siktir," diye inledim. "Siktir git."

Tekrar, tekrar, tekrar.

"Acıyor," diye bağırdım. Tereddüt etti, ama ben başımı salladım. Tanrım, onun yapmasını istediğim son şey durmasıydı. Bu yüzden güvenli kelimelerimiz vardı, değil mi?

Tekrar, tekrar, tekrar...

Dudaklarımdan bir çığlık daha kopardı ve Levi onu bir öpücükle yakaladı. Dillerimiz buluştuğunda inledim, Mateo'nun tadı aramızda paylaşıldı. Acı ve zevk, zihnimde mükemmel bir arzu gölgesi yarattı, her nefesini onunla paylaştım. Her öpücük her şeyi tüketiyordu. Her acı, damarlarımda dolaşan coşkulu heyecanla yatıştı.

Levi'nin diğer eli amımın üzerine yerleşti, ağırlığı beni şaşırttı. Mateo tekrar uyluğuma vurduğunda parmakları klitorisime kaydı ve keskin bir çığlık attım.

"Tanrım. *Tanrım. Siktir.*"

Parmakları klitorisime değdiğinde çok iyi hissettim. Hareket edemedim. Kaçamadım. Bana verdiklerini kabul etmek zorundaydım.

Kaslarım gerildi, ciğerlerim yüksek hissi kovalarken düzensiz nefesler aldı. Cildim çiğ hissediyordu, kırbaçtan gelen her vuruş giderek daha yoğunlaşıyordu, ta ki gözlerimin köşelerinden yaşlar süzülene kadar. Güçlü bir orgazm içimi kapladı, hızlı ve çiğ. Bittiğinde, ikisi de bana toparlanmam için bir saniye bile vermedi.

"Levi," diye inledim. "*Siktir. Siktir.*"

"Bize daha fazlasını ver, bebeğim," diye fısıldadı. "Yapabilirsin."

"O yapabilir."

Ona ne dediğimi bilmiyorum. "*Siktir git*" ile "*daha fazla, lütfen*" arasında bir şeydi. Her ikisi de, fark etmezdi çünkü o haklıydı, tekrar boşalacaktım.

Kalçalarım Levi'nin sert eline karşı kıvrandı. Her lezzetli şaplakla uyluklarımın üst kısmı yanıyordu, ta ki titremeye başlayana kadar, başka bir orgazm beni acımasızca ele geçirene kadar, gözyaşları yanaklarımdan süzülene kadar.

Levi eğilip birini yaladı, yüzüme öpücükler yağdırırken yumuşak bir şekilde mırıldandı. "Güzel," diye mırıldandı. "Sen güzelsin."

Teşekkürlerimi homurdandım, Mateo kırbacı yana attı ve ayak bileklerimi çözdü, ben de yatağa eridim. Bacaklarımın arasına sürünerek, zaten morarmaya başlayan izleri öpmeye başladı.

Uyluklarımı geriye doğru itip tuttu, ben de ağzım açık kalmış bir şekilde amımı izledi.

"Senin de içine boşalmanı istiyorum," dedi Levi'ye.

Levi yumuşak bir homurtu çıkardı. "Bu bir..."

"Evet. Sen onu doldururken ben de seni sikeceğim."

Uzun bir nefes verdi ve hevesle başını salladı. "Lütfen."

Mateo yataktan kaydı ve bir çekmeceyi açtı, Levi kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Onun tadını çıkardım.

Gitmesini istemiyorum. Gözyaşlarımı geri çekerek, onu biraz daha sıkı sarıldım.

Penisinin başı bana dokundu. Mateo, kayganlaştırıcı ve prezervatifiyle yatağa geldiğinde bacaklarımı beline doladım. Levi, yavaşça ilerlerken gözyaşlarımı öperek sildi.

Nazikti. Nazikti. İçime girmek için bekledikten sonra, az önce yaptığımız ateşli ve sapkın şeylerden sonra bile... O *almıyordu*. O veriyordu.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye

fısıldadım. "Sen de öyle, bebeğim.

Ah, siktir."

Sözleri yumuşaktı, gözleri sıkıca kapalıydı. Mateo'nun elini bacağımda hissettim, bana nazikçe okşuyordu ve fark ettim ki Mateo aynı anda Levi'yi de dolduruyordu.

"Tamam mı?" diye sordu

Mateo. "Evet. Daha da

fazlası."

Levi alnını alnıma dayadı. İçimde penisinin daha da sertleştiğini, beni onun etrafında gerdiğini hissedebiliyordum. Onu nazikçe öptüm,

kendimi rahatlatıp onun doluluğunun tadını çıkardım. Üçümüz arasındaki bağ.

Elimi sırtına kaydırdım ve Mateo'nun parmakları benimkilerle dolarken gülümsedim.

Mükemmel. Birkaç saniye boyunca her şey mükemmeldi. Her şey her zaman istediğim gibiydi.

Binlerce fırça darbesi daha büyük bir resim oluşturdu ve Mateo ve Levi ile geçirdiğim her an, her şeyden çok istediğim bir hayatı resmetti. Bunun sonsuza kadar böyle olmasını istedim.

Kalbimin parçalandığını hissedebiliyordum. Sanki büyük ekranda izliyormuşum gibi, yavaş çekimde küçük kırılmalar. Sonrasını biliyordum, ama durduramadım ve gözlerimi ayıramadım.

Levi'nin dudakları benimkileri aradı ve kalçalarını hareket ettirerek beni daha derine çekti. İnledim, tüm hüznü beni saran zevke bırakarak - derin ve tembel.

Mateo kalçalarını hareket ettirdi, kalçalarını pompalarken parmaklarını benimkine sıkıca tuttu ve Levi'nin de kalçalarını hareket ettirmesini sağladı. Onu hissettiğimde, ikisini bir arada hissettiğimde nefesim kesildi.

"Oh evet," diye inledim.

Saçlarımı yüzümden çekip, birlikte hareket ederken beni öptü. Her şeyi yavaşça yaptık, neredeyse acı verecek kadar yavaş. Samimi bir andı. Üzücüydü. Özlem ve arzu doluydu ve pazartesi gününün asla gelmemesi için dileğim yerine gelmemiştii.

"Çok yaklaştım," diye fısıldadı Levi.

Mateo ritmi yakaladı, bu değişiklik beni tam da istediğim yere itti.

Levi, ben tekrar boşalırken inledi, amım onu sardı, sikini sağdı. Daha derine girdi ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, hareketleri sarsılırken nefesi hızlandı.

"Onu doldur," diye emretti Mateo. "Ona her şeyi ver. Her damlayı hak etti, değil mi?"

"Hak etti." Dudakları cildimi okşarken daha sert pompaladı.

Levi nefes nefese kalırken ben inledim, hareketleri hızlandı. Daha hızlı ve daha hızlı, ta ki ellerini başımın yanına koyup son bir hareketle boşalırken kendini içime gömene kadar.

Mateo'nun inlemeleri Levi'ninkilere katıldı. İkisi birlikte boşaldıklarında, orgazmları senkronize olduğunda, beni hayranlık kapladı. Mateo'nun yüzü zevkten buruştu, başı

Levi yavaşça kalçalarını sallamaya devam ederken geriye doğru eğildi. Sıcak sperm içimde titreyerek dışarı damladı.

"Siktir," diye inledi Levi.

Geri çekildi, ikisi de yanıma yuvarlandı. Üçümüz de berbat durumdaydık, ama doğru anlamda.

Gözlerim, o anın ardından gelen hazın tadını çıkarırken kapandı. Uyluklarımın üst kısımları ağrıyordu, ama bu ağrı beni yere bağladı.

Ayrıca, gerçekten çok seksiydim.

Mateo kolunu omzuma dolayarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Hepimiz su içmeliyiz."

"İçeceğiz," diye mırıldandım. "Ama kollarında olmak çok güzel. Henüz kalkma

."

"Hayatta kalkmam."

İkisi birbirlerine daha da yakınlaşırken gülümsedim.

Birkaç dakika boyunca mutluluk içindeydim. Ama sonra o sinir bozucu "ya eğer"ler

. Geleceklerle ilgili can sıkıcı sorular ve bilmek istediğim şeyler.

Siktir et.

"Üçümüzün sırları olmadığı ve birlikte olabileceğimiz bu mükemmel dünyada," diye başladım. "İkinizden biri çocuk ister miydi?"

Mateo yanına döndü ve parmağının ucuyla kalçamda küçük daireler çizdi. Levi uzun bir uğultu çıkardı ve ilk cevap vereceğini anladım.

"Evet. Mükemmel bir dünyada."

"Ben de öyle isterdim," dedi Mateo. Kafamı çevirip ona baktığımda gülümsedi, gözleri umutla parlıyordu. İçimdeki bir şey eridi. "Köpekleri olan büyük bir aile istiyorum. Hatta belki sakallı ejderha gibi tuhaf bir şey bile. Kaotik bir hayat istiyorum. Eğlenceli, dolu ve mutlu bir hayat istiyorum."

"Bu şeyleri elde etmek için dünyanın mükemmel olması gerekmez," diye mırıldandı Levi.

İkimiz de başımızı çevirip ona baktık.

"Evet," dedi Mateo. "Ama mükemmel ya da mükemmel olmayan herhangi bir dünyada, bunlara sahip olmak için senin de burada olmana ihtiyacım var."

Levi yutkundu. Onun tıraş losyonunun kokusunu içime çektim, yüzündeki her çizgiyi izleyerek hafızama kazıdım. Parlak yeşil gözlerinin yanındaki yumuşak kırışıklıklar, sakalının sarısı arasında gördüğüm birkaç gümüş leke

kalın kaşları, yumuşak dudakları ve kaşlarını çatma şekli.

"İkiniz de iyi olacaksınız," dedi. "Birlikte mutlu olacaksınız."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve kendimi kaldırdım. "Levi, neden böyle düşünüyorsun?"

İkimiz de senin hayatımızda olmanı istiyoruz, birlikte ama aynı zamanda ayrı ayrı da."

"Sadece ben gittiğimde ikinizin iyi olacağını kastediyorum," dedi. Hafifçe doğruldu, kaşları gerildi ve açıkçası, onsuz hayatımıza devam etmemizi bu kadar doğal karşılaması beni çok kızdırdı.

"Bunu bilemezsin," dedim. "Ben iyi olacağımı sanmıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, gitmeni istemiyorum." "Gitmek zorundayım.

Burada kalamam."

Mateo'nun eli kalçamda hafifçe sıkıştı. "Belki üçümüz başka bir şey hakkında konuşmalıyız."

"Ama istemiyorum," dedim, tamamen doğrulup. İçimden sperm fişkırdı ve küfrettim, uyluklarımı sıkıca kapattım.

"Havlu getireyim mi?" diye sordu Mateo hemen.

"Hayır, şu anda umurumda bile değil. Çarşafları yıkarım." Levi tek kelime etmeden kalkıp yerden bir havlu alıp Mateo'ya uzattığında, ona bakışlarımı dikleştirdim. Temizliği yaparken yaptığımız bu konuşma beni çileden çıkaracaktı, özellikle de Levi bana bakmayı reddediyordu. "Aklımı mı kaçırıyorum? Bizimle birlikte olmak istediğini sanıyordum. Bu durum bana sanki...

"Ne gibi?" Levi yatağın kenarına oturup sonunda bana baktığında yatak sallandı. "Gerçek bir ilişki gibi mi? Kardeşlerinin arkasından gizlice buluşmuyoruz gibi mi? Hepimiz biliyoruz ki bir hafta sonra onlar farkına bile varmadan buradan ayrılacağım. Minnesota'ya geri döneceğim ve ikiniz de hayatınızı devam ettireceksiniz. Mateo'nun sahip olduğu hayatı yaşayabilirsiniz..."

"Mükemmel bir dünyada, sen de bunu ister miydin?" Mateo sözünü kesti. Levi'nin sözleri sessizliğe gömüldü. "Ne?"

"İlk soruyu cevapla," dedi. "Sen ne isterdin?" Cevabı zaten biliyorduk. Ben cevabı *biliyordum*. Mateo *da biliyordu*. Levi de biliyordu, değil mi?

O bunu istemese bile, *bunu* istiyordu.

Yine zorlukla yutkundu. Kaşları yine gerildi. Sonra sadece üzgün göründü.

Ayağa kalkıp tişörtünü ve kot pantolonunu giyerken tek kelime bile etmedi.

Mateo iç geçirdi ve parmaklarını koyu renk dalgalı saçlarının arasından geçirdi. "Böyle bir yere taşınman için sana yalvarmayacağım, Levi. Avery'nin de yalvaracağını sanmıyorum. İkimiz de Whynot'ta yaşamayı planlamamıştık. Hayatın hala Minnesota'da. Bir kariyerin var. Uğruna çalıştığın her şeye sahipsin. Ama gelecek hafta gidersen, bizimle her zaman bir yerin olduğunu bilmen gerekir. Bizimle her zaman bir evin var. Ne olursa olsun."

KONUŞMA

Avery

Kırk sekiz saat.

Onunla geçirebileceğimiz süre bu kadardı.

Her saat çok değerliydi, ama ben stüdyomdaydım. Resim yapmak, hissettiğim tedirginliği yatıştıran tek şeydi. Bu gece randevumuz vardı, ama sürekli ağlamak üzereymişim gibi hissediyordum.

Levi'nin gitmesini istemiyordum.

Başından beri onun gideceğini biliyordum. Belki hayal görüyordum, ama son birkaç haftadır bir balonun içinde yaşıyordum. Sonu görünmeyen bir balonun içinde. Uçak bileti yoktu, gideceği gün belli değildi. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar sonsuzdu.

Ama öyle değildi. Sona
eriyordu. "Ne çiziyorsun,
Blue?"

Tuvalimden başımı kaldırdım, ama Mateo'nun varlığı beni şaşırtmadı. Stüdyonun kapısında dururken gülümsüyordu. Bir vampir gibi, davet edilmeden odaya adım atmazdı.

"Merhaba," dedim. Fırçamı ve paletimi elimde tutarak tabureden indim ve ona doğru gittim. Ayakkabılarımın parmak uçlarına basarak ona sertçe öptüm, bıyığı cildimi gıdıklarken gülümsedim. "Erken geldin."

"Evet. Sadece gizlice girip bakmak istedim," dedi. "Levi de birazdan burada olacak." Başımı salladım ve tuvalime dönmeden önce onu bir kez daha öptüm.

Kaktüs resmi neredeyse bitmişti. Etrafındaki manzara, eklemek istediğim birkaç vurgu dışında tamamlanmıştı. Mateo ve Levi ortada duruyorlardı ve onları bu şekilde resmetmiş olmaktan oldukça gurur duyuyordum. Mateo'nun gözlerinde her zaman parıldayan yaramazlık ışıltısını ve Levi'nin gözlerindeki yumuşak, sabit şefkat ifadesini yakalamıştım. Onlara benziyordu, ama bir şey eksikti.

"Bakabilir miyim?"

"Evet," dedim. "Ama beni eleştirme, yoksa sinir krizi geçiririm."

Beni tuvalin yanına kadar takip ederken burnunu çektirdi. "Hayatım pahasına resim yapamam, Blue..."

Mateo arkamda dururken sesi kesildi. Onun bitmemiş bir şeyi görmesine izin verdiğimi fark edince kaslarım gerildi. Sadece bitmemiş değil, içinde onun da olduğu bir resim. Ya beğenmezse? Ya kötü olduğunu düşünürse?

"Bu harika," diye fısıldadı. "Bebeğim, çok yeteneklisin. Bunu yeterince söylemiyorum. Senin sanatına gece gündüz bakabilirim ve asla bıkmam. Her zaman onunla çevrili olmak istiyorum."

O kollarını bana doladığında nefes verip gülümsedim. Kapının açık olduğunu fark ederek ona yaslandım. Gece yarısı gibi birbirimizi açıkça sevgiyle kucaklayabileceğimiz bir saat olmadığını biliyordum.

Resmi incelemeye devam ederken omuzlarımdan küçük bir yük kalktı.

"Bir şey eksik," diye iç geçirdim. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Fikrimi söylememi ister misin?"

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Nazikçe."

Başımın üstüne bir öpücük daha kondurdu. "Sen eksik, Blue.

Üçümüz birlikte olmalıyız." Göğsüm sıkıştı.

O haklıydı.

"Onun kalmasını istiyorum," diye

fısıldadım. "Ben de."

"Onsuz ne yaparız bilmiyorum." "Ben de bilmiyorum."

"Ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Ben de değilim. Bu işte birlikte olduğumuzu biliyorum, Avery. Sadece..."

Onu da istiyorum. İkimiz de onu istiyorduk. O olmadan hayatın nasıl olacağını bilmiyordum. Göğsümdeki acı, Mateo gitseydi hissedeceğim acı ile aynıydı. Aynı derecede keskin ve hatta *daha da kötüydü*, çünkü Levi Minnesota'ya döndükten sonra onu bir daha görebileceğimden emin değildim.

Mateo yüzünü başımın üstüne dayadı, kollarıyla beni sıkıca sardı. Paletimi ve fırçamı tabureye bıraktım ve ona dönerek yüzümü göğsüne dayadım ve kokusunu içime çektim. Onun rahatlatıcı varlığını içime çekiyordum.

"Her şey yoluna girecek," diye

fısıldadı. "Öyle mi olacak?"

"Umarım."

Çenemi kaldırdı ve yüzümü avuçladı. Eğildi ve dudakları benimkine değdi. Ona eridim, gözyaşlarımla mücadele ettim. Yeterli olmadığını haykıran kafamdaki küçük canavarla mücadele ettim. Ne olursam olayım, Levi'yi burada tutmaya yetmiyordum.

"*Ne oluyor böyle?*"

Kalbim durdu. Mateo hemen geri çekildi, ikimiz de döndük.

Austin.

Benim stüdyomda.

Sadece kapıda *değil*, *benim stüdyomda.*

"Ne yapıyorsun?" diye sordum hemen. "Stüdyomdan çık! Buraya giremeyeceğini biliyorsun."

Kardeşimin yüzünde birkaç farklı duygu belirlediğini gördüm. Şok, sanki iki hayalet görmüş gibi. İhanet, çünkü ona yalan söylemiştik. Ben ona yalan söylemiştim. Gözleri odanın içinde dolaşp Levi ve Mateo'nun sayısız eskizlerinin bulunduğu yere, yere doğru kayarken yine şok.

Üçümüzün de sayısız eskizleri vardı.

Neyse ki hiçbir cinsel içerikli değildi, ama bu, yakalandığımız gerçeğini değiştirmiyordu.

"Austin," diye nefesini verdi Mateo. "Açıklayabiliriz..."

"Ben..." Gözleri benden Mateo'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Austin," diye homurdandım, panik beni kaplamıştı. "Stüdyomdan çık. Burası benim alanım. Çık dışarı!"

Beni duymuyordu. Dinlemiyordu. Bakışları uyluklarımın üst kısmına kaydı. Şort giyiyordum ve şaplak izleri görünüyordu. Bir şeylerin değiştiğini gördüm.

Austin'in gözleri öfkeyle parladı ve bize doğru yürüdü. "*Ne oluyor lan?*"

"Austin, düşündüğün gibi değil," dedim çabucak.

Onu durdurmaya çalıştım ama beni itip Mateo'ya doğru ilerledi. Kardeşimin gömleğini tuttum, o da Mateo'yu tuttu, öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu.

"Austin," diye yalvardım. "*Kes şunu. Düşündüğün gibi değil...*"

Austin onun yüzüne yaklaşmış olmasına rağmen Mateo'nun sesi sakindi. "Sakinleşip beni bırakmanı istiyorum Austin."

"Sakinleşmekten ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Austin.

"Düşündüğün gibi değil," diye ısrar ettim, sakın kalmaya çalışarak. Mateo'yu geri ittiğinde damarlarımdan buz gibi bir his geçti, odadaki gerginlik kalbimin hızla atmasına neden oldu. Bu durum hoşuma gitmedi. "Çürükler rızayla oldu. Düşündüğün gibi değil."

"Sana vurdu mu?" diye sordu Austin, bana dönerek. "İkisi de sana vurdu mu?"

"Austin, bu..."

"Neler oluyor?"

Levi kapıda belirdi ve tüm çerçeveyi doldurdu. Hemen bize doğru koştu, doğrudan Austin'e.

Kardeşim, Mateo'yu hala sıkıca tutarken, Levi'ye öfkeyle bakarak döndü.

"Bana yalan söyledin, Levi. Onunla yattın mı?"

Levi'nin yüzü ifadesizleşti, gözleri bana, sonra Mateo'ya kaydı.

"İkisiyle de yattım," diye patladım. "Çıkıyoruz. Son birkaç haftadır hep birlikteyiz."

"Ne?"

"Lütfen ikisinden de ellerini çek," diye fısıldadım. "Lütfen. Beni geriyor. Bundan hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum."

Panik hissi içimi kaplarken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Buz gibi, dondurucu, her şeyi döndüren bir his. Onun bunu bu şekilde öğrenmesini istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum. Ben...

"O zaman sana *bunu* onlar mı yaptı?" diye homurdandı, uyluklarımı işaret ederek. "Bu seni ilgilendirmez. Onlar Kevin değil. Onlar ona hiç benzemiyorlar

. Sakinleşmen lazım çünkü beni..."

"Gerçekten mi? Çünkü az önce en iyi arkadaşımı öperken seni yakaladım ve bacaklarında *morluklar* var, Avery. Üstelik diğer arkadaşım da yatıyorsun, öyle mi?"

"Hey," Mateo araya girdi. "Bunu dışarıda konuşmalıyız. Avery'nin stüdyosunda değil."

"Siktir git," diye homurdandı Austin, Mateo'yu daha sıkı tutarak. "Neden bunu benden sakladınız? Neden ikiniz de bunu benden sakladınız? Avery'nin yasak olduğunu biliyorsunuz. Haftalardır söylüyorum bunu. Yıllardır söylüyorum!"

"Bu yüzden sana söylemedik," dedim.

"Avery bir yetişkin," dedi Levi. "Ve eğer Mateo'yu hemen bırakmazsan, ben seni zorla bırakırım."

"Zorla yap o zaman..."

Levi, Austin'in bileğini yakaladı ve onu Mateo'dan uzaklaştırdı, ama Mateo buna hazırды. Mateo bana doğru adım attı ve kolunu belime doladı, Austin yumruk attığında beni geri çekti.

Yumruk isabet ettiğinde çığlık attım. Levi'nin burnundan bir çıtırtı sesi geldi, ama o hiç aldırış etmedi. Onun bir hokey oyuncusu olduğunu ve yumrukları kaldırılabileceğini bilsem de, kalbim sıkıştı. Mateo küfretti ve beni daha da geri çekti.

"Onları ayırmam lazım," dedi hızlıca. "Sen iyi olacak mısın?"

Hayır, iyi olmayacaktım. Hiçbir şey iyi değildi. Hiçbir şey. Austin Levi'yi yere indirirken, "Lütfen," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Mateo beni bıraktı ve kolunu Austin'in omzuna dolayarak onu başından tuttu ve Levi'den kolaylıkla uzaklaştırdı. Austin homurdandı, Mateo'nun kollarını tırmaladı ve tekmeledi.

Mateo onu bıraktı ve Austin öne doğru sendeledi ve doğrudan benim tuvalime çarptı.

"Hayır!" diye bağırdım, o ve şövale yere düşerken ağzımı kapattım.

"Ne oluyor lan... *oh, kahretsin.*" Dallas, Evie ve June kapının önüne toplandılar, ama Evie Dallas içeri girmeden önce onun kolunu tuttu.

Levi oturdu, burnundan kan damlıyordu. Mateo ona yardım etti, hepimiz Austin'e bakarken yüzlerinde dehşet ifadeleri vardı.

Tuval yırtılmıştı.

Dizlerim titriyordu. Yere çöktüm, gözyaşları yüzümden akarken ona bakıyordum. Austin yana yuvarlandı, ayağa kalktı, boya sırtına yapışmıştı.

. Aşağı baktı, ifadesi yumuşadı. "Siktir," diye

fısıldadı. "Avery..."

"Çık dışarı."

"Avery..."

"Defol git. Hemen."

Austin, Levi ve Mateo'ya öfkeyle bakarak kapıya doğru sendeledi. "İkinizle de işim bitmedi."

"Austin, *dur!*" diye bağırdım, hıçkırıklarımı tutamadan. "Senin davranışların yüzünden ikisiyle de arkandan görüşüyordum. Bu senin hatan. Onların değil. Beni hiç dinlemiyorsun. Dinlemiyorsun..."

"Avery, ben her zaman dinliyorum. Ben..."

"Hayır, dinlemiyorsun! Benim bir numaralı kuralımı çiğnedin, bu *benim* alanım. Kimse buraya giremez."

"Mateo buradaydı."

"Çünkü ben izin verdim," diye bağırdım. "Onu buraya ben aldım. Onu burada istedim. Ama bu sana bir mazeret vermez. Burası benim alanım. Benim. Bu yerde sahip olduğum tek şey bu. O resme haftalarımı harcadım..."

"En iyi arkadaşlarımdan öpüştüğün bir tablonun üzerinde mi?"

"Siktir," diye iç geçirdi Levi, burnunu silerek. "Austin, Mateo ve ben de birlikteydik."

Yüzü soldu, odanın içinde etrafına bakındı ve sonunda diğer kardeşimizi fark etti. "Bunu biliyor muydun?" diye Dallas'a sordu.

Dallas başını salladı. "Hayır, ama sen aşırı tepki veriyorsun ve Avery'nin stüdyosundan çıkman gerekiyor."

"Aşırı tepki *mi veriyorum*? Sen tepki bile vermiyorsun, Dallas. Hiçbir şey yapmıyorsun. Her zamanki gibi, her şeyi ben halletmek zorundayım."

Dallas eşiği geçmeden öne eğildi, Austin'i gömleğinden yakaladı ve dışarı sürükledi.

"Herkesin çıkması lazım," diye fısıldadım.

Mateo bana acı dolu bir bakış attı ve ben ondan gözlerimi kaçırdım. Levi'den.

"Lütfen. Birkaç dakika yalnız kalmam lazım."

Mateo elini Levi'nin eline koydu ve onu kapıya doğru götürdü. "Geri geleceğiz. Austin'le konuşmaya gidiyoruz. Tamam mı? Her şey yoluna girecek."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

KONUŞMA

Mateo

Sinirlenmem çok nadir olurdu. Ama Levi'nin yüzündeki kan ve Avery'nin gözlerindeki yaşlar arasında, stüdyosundan çıktığımız anda Austin'i yakasından yakaladım ve kaldırıma düşecek kadar sert bir yumruk attım.

"Hay sıçayım," diye bağırdı Evie, June'u kenara çekerek.

Levi elini omzuma koydu ve beni kendine doğru çekti. Her şeye rağmen, onun yanımda olması bana rahatlık veriyordu.

"Siktir, Mateo," diye haykırdı Dallas, kardeşinin yanına diz çökerek.

Austin bana bakarak, sersemlemiş bir şekilde oturdu. "Bana yalan söyledin," dedi. "Arkamdan iş çevirdin. Neden Avery hakkında bana sormadın?"

"Çünkü seni tanıyorum," dedim. "Ve çünkü Avery sana söylemememizi istedi. Ben de kabul ettim çünkü iki yıldır ona aşığım, Austin. İki yıldır."

"Neden hiçbir şey yapmadın?"

"Çünkü sen *böyle* davranıyorsun," dedim. "O Whynot'a döndüğünden beri, ona aşırı koruyucu davranıyorsun. Ona hiç

alan. Sürekli sınırları aşıyorsun." "Bu gerçekten seni ilgilendirmez..."

"Artık benim işim," dedim kararlı bir şekilde. "Sen onaylasan da onaylamasan da, ben senin kız kardeşinle çıkıyorum."

"O zaman artık benim arkadaşım değilsin."

Bu canımı yaktı. Ona bakarken tüm kaslarım kaskatı kesildi. "Gerçekten mi?"

Yavaşça ayağa kalktı ve ikimize de öfkeyle baktı. "İkiniz de benim arkadaşım değilsiniz."

Levi, bu hafta başında akşam yemeğinden sonra sana sormuştum. Ve sen..."

"Sana endişelenecek bir şey olmadığını söyledim," dedi Levi kararlı bir şekilde. "Çünkü pazartesi günü gidiyorum. Ve bu doğru."

Bunu söylediğinde midem düğümlendi.

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor!" diye bağırdı Austin. "Yani en iyi arkadaşım ve kız kardeşimle yatıp sonra öylece gidiyorsun? Gerçekten böyle biri misin?"

Levi'nin eli benimkinden ayrıldı. "Evet," diye fısıldadı.

Dallas, Austin Levi'ye saldırmadan önce onu sıkıca tuttu. "Ve hepimize bu konuda yalan söyledin."

"Şey..." Evie araya girdi, sesi giderek azaldı. "June ve ben biliyorduk." Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Biz biliyorduk," dedi June. "Ve biz de bunu destekledik, çünkü Levi ve Mateo Avery'yi mutlu ettiler. Sizin ikinizden de bu kadar uzun süre saklamak istediklerini sanmıyorum, ama Kevin'dan beri çok fazla baskı yaptınız."

"Kevin ona *zarar verdi*," dedi Austin sert bir sesle. "Sonra da vücudundaki morlukları görmek..." "Austin," diye araya girdi Evie. "Hepimiz morlukları bırakmanı istiyoruz. Avery bunu kabul etti. BDSM ile ilgili bir şey."

Yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu. Yavaşça dönüp bana ve Levi'ye tekrar baktı, ama Dallas başını salladı.

"Hepimizin biraz nefes almaya ihtiyacı var," dedi Dallas sakın bir şekilde. "Bu olay çok abartıldı. Austin, ikimiz de Avery'den özür dilemeliyiz."

Austin, Dallas'ı omuzlarından itti ve bize başını salladı. "İkiniz de onu hak etmiyorsunuz. Ve asla hak etmeyeceksiniz."

Levi sessiz kaldı, Austin ise dönüp kaldırımında ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Dallas bize özür diler gibi bir bakış attı ve ardından onun peşinden gitti. Evie uzun bir nefes verdi. "Lütfen gidip ona bir bakın."

"Onunla ilgileneceğiz," diye söz verdim. "Bir şeye ihtiyacım olursa ikinizi de ararım."

"İyi," dedi June. "Sana güveniyoruz."

O sözlerin ağırlığını hissederek nefes verdim. June'dan gelen bu sözler benim için çok anlamlıydı. O güvenini kolay kolay vermezdi.

"Bu gece eve gidiyoruz," dedi Evie. "Ama unutma, bir telefon kadar uzağız."

Başımı salladım ve Levi'ye uzandım, ama ona dokunamadan o uzaklaştı.

Evie ve June bizi bırakıp caddenin karşısındaki arabalarına doğru yürüdüler.

"Levi," dedim yumuşak bir sesle. "İçeri girmeliyiz."

"Şu anda onunla yüzleşmem."

Kalbim durdu. "Ne demek istiyorsun? O bize ihtiyaç

duyuyor." "O sana ihtiyaç duyuyor," dedi. "Bana değil."

"O sana ihtiyaç duyuyor," diye tartıştım, kaşlarımı çatarak. "Benim sana ihtiyacım var."

Levi başını salladı ve sakalındaki kanı koluna sildi. "Yapamam... Yapamam. Yapamam, Mateo. Gitmem gerek."

Arkasını dönüp *gitmeye* başladı. Panik içinde elimi uzattım ve elini tuttum. "Levi," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Lütfen. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var. Ben..."

Levi elini çekip geri döndü. "Başımdan beri bunun ne olduğunu sana söyledim. İlişkilerde iyi olmadığımı söyledim. Minnesota'ya geri döneceğimi söyledim."

"Biliyorum, biliyorum." Gözlerim yaşlarla doldu. "Ama bu farklı. Bu ilişki farklı. Bu bir anlam ifade ediyor, Levi. Seninle birlikte olduğum her an kendimi tam hissediyorum. Birbirimize uyuyoruz. İşe yarıyoruz."

"Hayır." Başını salladı. "Hiçbiri işe yaramıyor."

"Olabilir. Bir çözüm bulabiliriz. Birlikte çalışarak bir gelecek yaratabiliriz..."

"Ben senin geleceğinde yokum, Mateo," diye fısıldadı. "Oraya ait değilim." Levi bir süre daha bana baktı.

"Üzgünüm, Mateo. Onu benim için sev."

Peki ya ben? Çılgılık atmak istedim. Ama atmadım. Atamadım. O uzaklaşırken konuşamadım, hareket edemedim, ağlayamadım, nefes alamadım, düşünemedim. Adımları hızlandı ve koşmaya başladı. Benden kaçıyordu. Avery'den kaçıyordu. Sahip olabileceğimiz her şeyden kaçıyordu.

Onun peşinden gidemedim.

Göz yaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Gözlerimi ovuşturup saçlarımı parmaklarımla taradım, kendimi toparlamaya çalıştım ama parçalar bir türlü bir araya gelmiyordu. O olmadan olmazdı.

"Siktir," diye bağırdım. "*Siktir*."

Vücudum titriyordu, galerinin kapısını açtım ve bir zombi gibi uzun koridordan yürüdüm. Stüdyosunun kapısı hala ardına kadar açıktı. İçeri baktığımda kalbim parçalandı.

Avery, mahvolmuş tabloyu kucağında tutuyordu, yanakları kızarmış, omuzları hıçkırıklarla titriyordu. Bana geniş, cam gibi gözlerle baktı.

"Girebilir miyim?" diye sordum boğuk bir sesle.

O başını salladı ve ben ona doğru sendeleyerek yürürken hızla ayağa kalktı. Kim kimi ilk tuttu emin değildim, ama ikimiz de yere çöktük.

"Levi nerede?" diye fısıldadı.

"Gitti, Avery. Üzgünüm." Yüzümü bastırdığım yerden saçları nemlenmişti. "Çok üzgünüm."

"Onu seviyorum."

"Biliyorum. Ben de onu seviyorum." "Ama bu yetmiyor."

Onu daha sıkı sarıldım, gözlerimi kapattım. Söyleyecek sözüm kalmamıştı ve ben sadece...

Yapamadım...

Yalan

söyleyemedim...

Ona her şeyin yolunda olduğunu

söyleyemedim... Ve ağlamayı

durduramadım.

Kalbim kırılmaya devam ediyordu.

KONUŞMA

Avery

Ön kapımın çalınması beni yataktan kaldırmaya yetmedi. Battaniyeyi üzerime daha sıkı çekip, kapının tekrar çalınmasını duvarı izleyerek bekledim. Ve tekrar.

Ama sonra anahtarların sesi duyuldu.

"Avery?"

Kalbim gırtlığıma kadar çıkarken hemen oturdum. O ses, şu anda görmek isteyeceğim en son kişiye aitti. Yataktan atlayamadan, annem kapıda belirdi.

"Ben..." Onun bakışlarıyla karşılaşınca sözlerim kesildi.

Kaşları çatıldı. "İyi misin?" "Hayır."

Yutkundu ve başını salladı. "Şu anda görmek istediğin kişi olmadığımı biliyorum."

Şu anda onun duygularını düşünemezdim. "Değilsin. Ama kimse değil."

June ve Evie son birkaç gündür gelip giderek beni beslemişlerdi.

Hatta, Mateo ve beni beslemişlerdi.

Levi pazartesi günü bile ayrılmamıştı. Pazar günü ayrılmıştı. Teksas'tan en erken uçağa binip bana, bize tek kelime etmeden evine dönmüştü.

Annem dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Anlıyorum."

Omuzlarım biraz gevşeyene kadar birbirimize baktık. Vücudumu yatağa bırakıp, gözyaşlarımı silerek, odama girip yatağımın kenarına oturdu. Eli kalçama kondu ve hiçbir şey söylemedi.

"Beni en son böyle kontrol ettiğinde, lisede o çocuktan ayrılmıştım," diye fısıldadım.

"Tanrım, onu hatırlıyorum. O da aptalın tekiydi."

Hissetmesem de gülümsedim. "Öyleydi. Adını bile hatırlamıyorum."

"Sanırım Taylor'dı. Tyler mı?"

"Evet." Burnumu çekerek daha da kıvrıldım. "Şu anda burada olmana gerek yok."

"Biliyorum." Bir an sessiz kaldı, yavaşça nefes verdi. "Kardeşlerin beni aradı. Daha doğrusu Austin gelip bana her şeyi anlattı. Ben... Avery, bana Kevin'dan hiç bahsetmedin."

"Başka şeyler oluyordu." "Ama o sana zarar verdi."

"Öyle."

"Bana hiç söylemedin."

"Söylemedim."

"Bunu yaptığını bilmiyordum. Ve onu terk ettiğin için sana çok kızmıştım." "Umursar mıydın?"

Nefesi titriyordu. "Bilmiyorum. Öyle olurum diye düşünmek istiyorum. Sana iyi bir anne olurum diye düşünmek istiyorum. Ama babanı kaybetmenin üstüne bir de bu gelince, öyle olabileceğimi sanmıyorum. Olmadım."

"Anne, şu anda mücadele edecek gücüm var mı bilmiyorum. Çok üzgünüm."

"Buraya savaşmaya gelmedim. Sana özür dilemeye geldim. Ben... Terapiye başladım. Üzerinde çalışmam gereken çok şey var. Ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama deneyeceğim." Derin bir nefes aldı, sözleri fısıltıdan biraz daha yüksek sesle çıktı. "Avery, özür dilerim. Çok özür dilerim, tatlım."

Ona sorun olmadığını söylemedim. Özür dilemedim. Ama bir kez olsun, o da benden bunu yapmamı istemedi.

"Onu gerçekten sevmiştim," diye fısıldadım. "Mateo ve ben onu gerçekten sevmiştik. İkiisiyle de sonuna kadar gitmek istedim. Onlarla sonsuza kadar birlikte olmak istedim. Mateo ve ben hala birbirimize sahibiz. Her zaman da öyle olacağız. Ama Levi'nin gitmiş olması beni çok üzüyor. Gideceğini biliyordum, ama..."

"Kalmasını umuyordun."

"Evet, gerçekten öyle umuyordum." Gözyaşları cildimi yakıyordu. "şu anda sadece sarılmak istiyorum."

"Sana sarılabilir miyim?"

Başımı salladım. Yanımdaki yatağa yaslandı ve kollarıyla beni sardı.

Bu düşünce aklıma geldiğinde göğsümde bir hıçkırık yükseldi. Bazen bir kızın annesine gerçekten ihtiyaı olur.

KONUŞMA

Levi

Aralıksız toplantılar.

Geçen hafta, Minneapolis'e indiğim andan itibaren toplantılardaydım. Halkla ilişkilerle toplantılar. Menajerimle toplantılar. Koçlarımla toplantılar. Takım arkadaşlarımla toplantılar. Herkes ve Tanrı, bu numarayı yaparak ne düşündüğümü bilmek istiyordu, ama geri döndüğüme seviniyorlardı.

Kendimi hasta hissediyordum.

Robin arka koltuğa yanıma oturdu ve derin bir nefes aldı. Beş yaş yaşlanmış gibi görünüyordu ve bu muhtemelen benim hatamdı.

"Hadi akşam yemeğine gidelim," dedi. "Yorgunum."

"Yorgun olduğumu biliyorum," dedi. "Umurumda değil. Bu berbat olaydan sonra bana borçlusun."

O şoföre yol tarifini verirken ben omuzlarımı silktim. Son görüşmemiz çoğunlukla iyi geçmişti, ama o bana sanki bir sorun olduğunu biliyormuş gibi bakıp durmuştu.

Sessizlik. Nefret ediyordum. Her şeyden nefret ediyordum.

Gitmek istedim... *Eve*
mi? Evdeydim.

Boğazım
düğümlemişti.

Araba birkaç dakika sonra yavaşlayarak durdu ve Robin kapısını açtı. Dışarı çıkarken iç geçirdim ve ona sinirli bir bakış attım, ama onun sinirli bakışı benimkinden kesinlikle daha güçlüydü. Onu yıllardır tanıyordum ve birçok yönden benim için bir anne gibi olmuştu. Bu işte uzun süredir çalışıyordu, o kadar uzun ki gümüş rengi kısa saçları, kırışıklıkları ve herhangi bir cinsgender beyaz erkeğin egosunu parçalayabilecek manikürü vardı.

Robin restorana doğru yol gösterdi. Burası, deli gibi pahalı biftekleri olan hoş bir restoran idi, ama onun katlandığı onca şeyden sonra ona borçluydum.

Yerimize oturmamız birkaç dakika sürdü, ama oturur oturmaz rozetini çıkardı, ellerini masanın üzerine koydu ve bana baktı. "Pekala, Rayburn. Senin neyin var lan?"

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Ne demeliydim ki? İki kişiye aşık olup ikisini de Teksas'ta ağlayarak terk ettiğimi mi? Her şeyi mahvettiğimi mi? En yakın arkadaşşıma yalan söylediğimi mi?

"Anlat," diye talepte bulundu. "Yoksa kan dökmeye başlarım."

"Teksas'taki memleketimi ziyaret ettim, iki kişiyle tanıştım ve aşık oldum."

Mükemmel kaşları yukarı kalktı. Garson, tahıl ve tereyağı içeren şık bir sepeti masaya koyarken, göz teması hiç bozulmadı. Parmağını kaldırdı.

"Bize bir şişe Syrah getir."

"Evet, hanımefendi."

Garson ayrılır ayrılmaz, koltuğuna yaslandı. "İki kişi mi? Birbirlerini mi aldatıyorlardı?"

Gülerek başımı salladım. "Hayır. Üçümüz bir ilişki içindeydik. Avery en iyi arkadaşımın kız kardeşi. Mateo da onun en iyi arkadaşı. İkisi de birbirlerine aşık, ama ben ortaya çıkana kadar bu konuda hiçbir şey yapmadılar. Avery'nin kardeşleri aşırı koruyucu olduğu için bunu sır olarak sakladık."

Robin'in yüzünde şaşkınlık, eğlence ve gözlerini devirme ifadeleri belirdi. "Bu tam bir Teksas saçmalığı."

"Nasıl yani?"

"Kardeşleri kimin umurunda?"

"Yani, ben umursadım. İkisi de benim arkadaşım olduğu için." "Uh-huh. Tamam, peki. Ne oldu?"

Sepetten bir rulo aldım ve bu hareketim ona şaşkınlık yarattı, çünkü geçmişte masadaki ekmeğe asla dokunmazdım. Özellikle de sezon sırasında. Bir ısırık aldım ve sonra iç geçirdim. Karbonhidratlar hiçbir şeyi düzeltmedi, ama ona her şeyi anlatacak kadar cesaret verdi.

Ben bitirdiğimde, o ikinci kadeh şarabını içiyordu, siparişimiz gelmişti ve Robin'in de bana kızgın olduğu belliydi.

"Sen tam bir aptalsın," diye tısladı. "Neden buraya geri döndün?"

Ağzım açık kaldı. "Ne demek istiyorsun? Çünkü bu benim işim. Beni almak için Teksas'a gelirdin."

"Tabii ki, yapardım. Ama aynı zamanda, ikimiz de senin işinin bittiğini biliyoruz."

Ağzımı açtım ama sonra kapattım. Öyle demişti ki... "Beni kovuyor musun?"

"Hayır. Senden çok para kazanıyorum. Ama bu hafta sergilediğin davranışlara bakılırsa, bunu istemediğini düşünüyorum. Özellikle de Teksas'taki o ikisini duyduktan sonra."

Garson tabaklarımızı masaya koyarken sandalyeme yaslandım. Üzerine biftek konmuş büyük bir salata sipariş etmiştim ve bunun beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Robin ise bana çok pahalıya mal olacak bir şey sipariş etmişti.

Yumuşak, hüzünlü bir kahkaha patladı. "Buraya geri döndüm. Henüz işim bitmedi." Kaşlarını kaldırdı. "Yani bu veda yemeği değil mi?"

"Beni kovmadığın sürece hayır." O bifteklerini keserken, dudaklarını sıkıştırarak ikimiz de sessiz kaldık.

Onaylamamıştı.

"Sence istifa etmeli miyim?"

"Seni mutlu eden şeyi yapmalısın bence."

"Bu... senin ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim bir şey."

Robin içini çekti ve koltuğa yaslanarak beni mikroskop altındaki bir böcek gibi inceledi. "Benim de bir sevgilim var, biliyor musun? Onunla birkaç ay önce tanıştım, ama Nashville'de yaşıyor. Bir plak şirketinde asistan olarak çalışıyor. Komik, zeki ve mükemmel bir kız."

"Gerçekten mi? Hiç bahsetmemiştin." Kaşlarımı çattım. "Uzun mesafeli bir ilişki mi yaşıyorsun?"

"Deniyoruz. Ama uzun mesafe ilişkileri zor olabilir. Tabii ki yürütebilirsin."

"Bence o tren çoktan kaçtı..." Austin'le kavga ettiğimiz günden beri Avery'ye ve Mateo'ya mesaj bile atmamıştım. İkisine de bir özür borçluydum. İkisine de bundan çok daha fazlasını borçluydum.

"Bana anlattıklarına bakılırsa, onların bu olayı kolayca unutacağını sanmıyorum." "Peki. Onun için Nashville'e taşınır mıydın? Sevdiğin kişi için?" "Yıldız müşterimi kaybedersem taşınırdım."

"Elbette beni kastetmiyorsun."

Robin omuz silkti. "Sana yalan söylemek istemiyorum."

Kafamı salladım. "Eh, bunu hiç yapmadığını rahatlıkla söyleyebilirim."

Kahkahası sert ama rahatlatıcıydı. "Ne karar verirsen ver, Rayburn, kararını vermelisin. Bir sezon ara vermek omzunun iyileşmesi için iyi olacak, ama yine de vücudunu formda tutman gerekiyor. Seni bazı sosyal medya kampanyalarına ve hatta modellik işlerine sokmam gerekiyor."

Ugh. "Modellik konusunda emin değilim."

"İnsanlar seni iç çamaşırınla görmek için çok para öderler." "Bunu yapmak isteseydim, OnlyFans'a başlardım."

Bir an durup düşünür gibi yaptı. "Robin, *olmaz*."

"Seks pozitifliği. Çok para kazanırsın."

"Kesinlikle olmaz. Seks işçilerine büyük saygı duyuyorum, ama benim bu iş için uygun bir mizacım yok."

"Hiçbir şey için uygun mizacın yok," diye iç geçirdi. "Aşık olmak ve kendine işkence etmek hariç. Jane Austen'ın romanlarındaki karakterlerden biri olmadığından emin misin?"

"Ben aptal olduğumdan eminim, hepsi bu."

Yine kuru bir kahkaha. "Kalmana seviniyorum." "Ama...?"

"Mutsuz görünüyorsun. Acınası bir haldesin."

Mutsuz hissediyordum. Ama herkes için doğru seçimi yapmıştım, değil mi? Onların hayatlarına devam edebilmeleri için gitmiştim. Avery ve Mateo hayatlarına devam edecek, birlikte bir ev alacak, muhtemelen evlenecek ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklardı ve ben...

Keşke onlarla birlikte olsaydım.

"Düşünmek için biraz zaman ayır," dedi. "Hafta sonun var. Pazartesiye kadar bir cevap istiyorum."

"Tamam."

"Peki Levi?"

"Evet?"

"Kalırsan, yüzde yüz bu işe kendini vermelisin. Yarım yamalak, üzgün bir hokeyciyle başa çıkamam. Bunun için pazar yok."

Apartmanıma girdim, otomatik pilot devreye girdi. Akşam yemeğinden doymuştum ve bu haftaki zihin uyuşturan aktivitelerden yorgundum.

Bir bakıma, bunun için minnettardım.

Başkaları etrafta olduğunda hiçbir şey hissetmemek daha kolaydı.

Anahtarlarım, paket odasının kilidini açarken şingirdadı ve kafamı içeri soktum. Rafların köşesinde küçük bir yığın vardı ve hepsinin bana ait olduğunu fark edince yüzümü buruşturdum. Yedi haftadır postamı kontrol etmediğim için muhtemelen bazı komşularımı kızdırmıştım. *Tanrım.*

Tüm paketleri topladım ve bir kolumda dengede tutarak arkamdaki kapıyı kilitledim ve asansöre gittim. Dokuzuncu kata vardığımda, yalnızlık hissi içime yerleşmişti.

Kaçınılmazdı. Sonunda geçecekti, değil mi? Sonunda bu karar doğru gelirdi.

Dairem bile yalnızlık hissettiriyordu. Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslandım. Şehrin manzarası çok güzeldi. Her şey güzel, temiz ve moderndi ve tek bir damla bile kitsch Texas cazibesi yoktu.

Her şeyi mutfak tezgahına koydum ve hepsini ayırmaya başladım. Birkaç tişört. Bir tür hidrasyon tozu içeren bir sponsorluk paketi. Birkaç yeni kitap, yeni bir yapışkan not seti, yeni bir klasör seti.

En altta duran paket beni donduracak kadar şaşırttı.

Kare şeklindeydi. Kahverengi kağıdın üzerine kırmızı bir kırılabilir etiketi yapıştırılmıştı, üzerinde el yazısıyla adres yazıyordu.

Parmağımın ucuyla mürekkebi takip ettim ve kalbim boğazıma kadar çıktı.

Bir parçam, bunun ne kadar pislik olduğumu anlatan uzun bir mektubun bulunduğu bir dosya olup olmadığını merak ediyordu. Öyle olmasını diledim. Beni sevmediklerini diledim, çünkü bu, onların üzgün oldukları düşüncesinden daha kolaydı.

Mateo'yu kaldırımda bırakmak...

Avery'yi stüdyosunda bırakmak...

Bu beni her gece rahatsız ediyordu.

Kağıdı şeritler halinde soyup, altındaki hediye ortaya çıktığında ellerim titriyordu.

Bir eskizdi. Üçümüzün küçük bir eskizi. Müstehcen ya da kışkırtıcı bir şey yoktu, sadece birlikte durup birbirimize bakıyorduk. Çizgiler gevşekti, ama yakalamışlardı...

En çok istediğim şeyi yakalamışlardı.

Gözyaşlarım çerçeveye damladı ve gözlerimi hızla sildim, nefesimi verdim. Telefonumu çıkardım ve arama tuşuna bastım.

"Ne istiyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım var," dedim. "Emlakçı tanıyor musun?"

Robin'in sesinde gülümseme duydum. "Tabii ki tanıyorum."

KONUŞMA

Mateo

Hiçbir şey yolunda değildi.

Gerçekten yoktu.

Bazı anlarda her şey yolundaymış gibi geliyordu. Avery yanımda uyanıp parmaklarını saçlarıma doladığında gibi. Ya da alnıma öptüğünde. Ya da onu kucakladığımda ve ikimiz de yatak odamızın duvarlarının dışındaki dünyayı unutmak için elimizden geleni yaptığımızda.

Ama her şey yolunda değildi.

Hayat, başlangıçta eksik olduğunu hiç bilmediğin insanları hayatınıza sokmanın bir yolunu bulur. Levi bizim için öyle biriydi. Avery'nin evinde olduğum her seferinde, bakışlarım caddenin karşısındaki sarı kapıya kayardı.

Bir sabah, garaj yolunda bir araba vardı. Onu gördüğüm anda koşarak gittim, ama orada başka biri kalıyordu. Ve Whynot itfaiyecisinin sabah altı da onları neden uyandırdığı konusunda gerçekten çok şaşkındılar.

Başka bir öğleden sonra, sokakta kasabanın fotoğraflarını çeken bir fotoğrafçı gördüm. Uzaktan bakıldığında uzun boylu, kaslı bir adamdı, ama yaklaştıkça

yaklařtıķça, aslında öyle olmadığını fark ettim. Hala bir hayalet mi gördüğümü yoksa kafamda uydurduğumu mu bilmiyordum. Her halükarda, o Levi değildi.

Altı hafta olmuştu. İşin berbat kısmı da buydu. Levi'yi tanıdığımızdan beri ondan ayırdık ve acı hala devam ediyordu. Bu devasa, korkunç yara ruhumu parçalıyordu.

Avery ve ben her zaman birlikte olmak için yaratılmıştık. Bunu şimdi her şeyden daha iyi biliyordum. Buraya gelmemiz iki yıl sürmüştü, ama eğer bir teselli varsa, o da gerçek en iyi arkadaşıma aşık olduğumu bilmemdi.

Yine de onun için endişeleniyordum. Resim yapmıyordu. Levi gittiğinden beri stüdyosuna girmedi. Kırık tablonun tam olarak bıraktığımız yerde olduğundan emindim.

Austin onunla konuşmaya çalışmıştı, ama Avery hala ondan kaçınıyordu. Avery ve Dallas birkaç kez konuşmuşlardı ve araları düzelmişti. En azından aşırı koruyucu davranarak her şeyi mahvettiğini kabul edebiliyordu.

Kamyonetimin camına vuran bir vuruş, dudaklarımı ince bir çizgiye dönüştürdü. Sanki o piç, onu düşündüğümü biliyormuş gibiydi. Austin'den tamamen kaçınmanın bir yolu yoktu, ama yine de kızgındım.

Austin için camı indirdim ve o parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Gözlerinin altındaki halkalar daha da kötüleşmişti. Berbat görünüyordu. Bu beni daha iyi hissettirmedi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim açıkça. "Konuşabilir miyiz?" "Lütfen."

İç geçirdim ve kamyonetimin yolcu koltuğuna işaret ettim. Teknik olarak nöbetçiydim, ama burada oturmuş bir şeylerin olmasını bekliyordum. Departman kontrol listesinde halletmem gereken binlerce iş vardı, ama hepsi bekleyebilirdi.

Austin yolcu tarafına dolaşıp kapıyı açtı ve içeri girdi. Kapıyı kapattığı anda, avuçlarını kot pantolonlu uyluklarının üzerinde gezdirdi.

"Her şeyi mahvettim," dedi. "Gerçekten her şeyi mahvettim." "Yine mi? Yoksa son zamanlarda olanları mı kastediyorsun?" "Son zamanları kastettiğimi biliyorsun," dedi.

"Altı hafta oldu ve sen tek bir şey için bile özür dilemedin."

"Avery'den özür dilemeye çalıştım..."

"Avery, incittiğin tek kişi değil."

"Biliyorum. Aşırı tepki vermemin nedenleri var ama bunlar bir mazeret değil. Sana söylediklerim için özür dilerim. Seni incittiğim için özür dilerim. Henüz özür dilemedim, ama önce işleri yoluna koymam gerekiyordu. Levi'nin gittiğini öğrendiğimde ona ulaşmaya çalıştım ama haber alamadım."

"Ben sadece..." Bir an uzun uzun düşündüm ve sözlerim kesildi. Kafamda bu konuşmayı birkaç kez tekrar ettim. Aslında sayısız kez. Beni en çok rahatsız eden bir şey vardı. "Kevin'ın yaptığı gibi Avery'yi asla incitmeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ama morlukları gördüm ve kendimi kaybettim," diye fısıldadı. "Senin sapık olduğunu biliyorum. Ve lanet olsun dostum. Küçük kız kardeşimle bunu düşünmek bile istemiyorum. Hemen sonuca vardım. Durup sormadım. Levi dahil herkesi incitmekten başka bir şey yapmadım."

Elim direksiyonu sıktı. "Ondan haber aldın mı?" "Hayır. Aradım. E-posta attım. Hatta lanet olası menajerine bile mesaj attım. Sanırım beni engelledi, aslında, arka arkaya elli kez aradıktan sonra." Her şeye rağmen, kıkırdadım. "Şaşırmam."

Aramızda sessizlik oldu ve Avery hakkında bana soru sormamak için elinden geleni yaptığını biliyordum.

"O iyi," dedim yumuşak bir sesle. "Hâlâ incinmiş durumda. Yani, en azından annenle daha iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Bu bir ilk."

"Annem terapiye başladı. Çabalıyor. Ayrıca bana kızgın."

"Bence herkes kızgın."

Austin derin bir nefes aldı. "Evet. Haklı olarak. Dallas ve ben de bazı sorunları çözmek zorunda kaldık. Sanırım kendimi çok yıprattım ve babam öldüğünden beri kendime zaman ayırmadım. Bunların hiçbirisi mazeret değil."

"Değil."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Üzgünüm, Mateo. Sen en iyi arkadaşlarımdan birisin..."

"Öyleydi. En azından sen öyle demiştin."

Austin yüzünü buruşturdu. "Sana çok kötü davrandım. Levi'ye de çok kötü davrandım. Size nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum."

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım. Bir an tereddüt etti, sonra elini benimkine kaydırdı. Elini nazikçe sıktım ve öylece oturup istasyonun önündeki sessiz caddeyi izledim.

"Sen olmadan gerçekten işlev göremiyorum," diye fısıldadı. "Whynot'a geldiğinden beri arkadaşız. Ve sen, ailem dışında beni gerçekten tanıyan tek kişi olmasa da, çok kısa sürede beni gerçekten tanıyan birkaç kişiden biri oldun. Hemen sonuca varmamalıydım. O şekilde tepki vermemeliydim. Bunun için hiçbir mazeretim yok, Mateo. Özür dilerim."

Bir an sessiz kaldım, sözlerini sindirdim. Elini sıktım ve sonra bıraktım. "Seni affediyorum."

"Ne?"

"Seni affediyorum."

"Sen... affediyor musun? Neden?"

"Evet. Affediyorum. Levi ve Avery için seni affedemem, ama seni affediyorum." Ona baktım. "Bana gelmeni bekliyordum, çünkü bana bir özür borçluydun. Kız kardeşine ve Levi'ye de borçlusun. Ama mesele şu ki, senden hiçbir şey saklamamalıydık. Pişman olduğumdan değil, ama ikisiyle de sonsuza kadar birlikte olmak istediğimi anladığım anda seninle konuşmalıydım."

"Keşke konuşsaydın," dedi. "Yine de kızgın olurdum herhalde. Muhtemelen aşırı tepki verirdim. Kevin her şeyi mahvetti. Onu korumaya takıntılı hale geldim. Özellikle babamız öldükten sonra."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Gerçekten. Kız kardeşim yok, ama Maria var.

Büyükannem var. Annem ve teyzelerim var. Ve onlara bir şey olduğunu öğrenirsem, onlar adına her şeyi yakıp yıkarım."

Austin yavaşça nefes verdi. "Evet. Üstelik daha da kötüsü, onun stüdyosuna girdim. Resmini mahvettim. Onu dinlemeyerek onu incittim. Geri dönmüş mü acaba? Tüm dersler iptal edildi. Whynot'taki tüm yaşlılar ayaklandı. Nefret mektupları almaya başladım."

Gülmemeye çalıştım. "Aman Tanrım."

"Sana bir şey söyleyeyim. Bayan Carlson çok *acımasız*." Gülümsedim. "Gerçekten öyle."

İkimiz de gülümsedik, ta ki ben iç çekip koltuğumda rahatlayana kadar.

"Avery henüz stüdyoya geri dönmedi. Parkta çok çizim yapıyor. Kitap okuyor. Yoga yapıyor. Ev tasarımı nasıl yapılır diye araştırmaya başladı."

Austin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "İnşa etmek mi istiyorsun?"

"Belki? Uzun zamandır bunu konuşuyoruz. Sadece gelecek için bir fikir. Keşke..." Sesim kesildi, zorlukla yutkundum. "Üç kişi için yeterince büyük olur. Levi geri dönerse diye."

"Kız kardeşime çok odaklandım," dedi. "Ama sana nasıl olduğunu sormadım."

"Ben... Kalbim kırık. Uzun zamandır istediğim biriyle birlikte olmak, ama birlikte olmak istediğim başka birini kaybetmek çok garip. İkimiz de hala iyileşiyoruz ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"O seni bir süredir seviyor," diye mırıldandı Austin.

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun sana karşı hisleri olduğunu bir süredir biliyorum demek istiyorum. Avery bir şeyleri saklamakta berbat." Austin omuzlarını silktilti. "Biliyordum."

O aptalı yumruklamak istedim. "Bunu bilmen imkansız biliyorsun."

"Tabii ki hayır. Meşgulüm ama aptal değilim. O geri döndüğünden beri biliyorum. Sana nasıl baktığını gördüm. Sonra senin ona nasıl baktığını fark ettim ve hep merak ettim. Ama sen hiç bir adım atmadın ve benim için pislik ağabey olmak daha kolay hale geldi. Mesele şu ki, Mateo, sen onu hak ediyorsun. Öyle söylediğimde yanılmıştım ve içten söylememiştim. Levi dışında, bu dünyada seninle birlikte olması gereken başka birini düşünemiyorum."

Bu sefer elini uzattı ve ben gözyaşlarımı tutarak elini sıktım. "Teşekkür ederim. Keşke o da burada olsaydı."

"Şey... Bir itirafım var."

Somurtarak baktım. "Ne?"

"Bir konuda yalan söyledim." "Ugh. Ne?"

"Mesele şu ki, bu sabah çok uzun süre kamyonetinde oturdun."

"Tamam, ne olmuş?"

"Şey, istasyonu izlemiyordun. Sokağı izliyordun."

Gözlerimi kısarak baktım. "Kovuldum mu, Bay Whynot?" "Hayır," diye güldü. "Hayır. Ama bu çok uygun oldu."

Nereye varmak istediğini hiç anlamadım. "Anlat."

"Mesele şu ki, Levi'yi buldum."

Oturup öne doğru eğildim. "Ne?" "Evet."

Evini sattı."

"Ne yaptı?"

"Onu havaalanından aldım ve Whynot'a yeni döndüm.
Saat 3'ten beri ayaktayım çünkü lanet olası uçağı saat 6'da indi." "Ne?"

"Ve bence itfaiye binasına girmelisin."

Nefes alamıyordum. Bir anlığına ona baktım ve hemen kamyonetin kilidini açtım. "Eğer benimle dalga geçiyorsan..."

"Mateo." Austin bana yumuşak bir gülümseme attı. "Git adamını al."

İnanamıyordum. Kamyonetimden atladım, bacaklarım jöle gibi titriyordu, itfaiye binasının kapısına doğru koştum. Kapıyı iterek açtım, nefesimi tuttum, çiçekler zemini kaplıyordu, hepsi bir yol oluşturuyordu...

"Levi." Sesim kısılmıştı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Hayal mi görüyordum? Onun önümde durduğunu hayal ettiğim ilk sefer değildi.

"Mateo," diye fısıldadı.

Gözlerimiz buluştu ve... Tanrım... Gözlerindeki acı beni öldürdü, çünkü haftalardır taşıdığım acı ile aynıydı.

Farkına varmadan, kollarımı boynuna doladım ve o da beni kaldırıp sıkıca sarıldı. Dudakları benimkileri aradı ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öptüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Buradayım," dedi, alnını alnıma dayayarak. "Ve özür dilerim, Mateo."

Yavaşça beni indirdi, ama elleri benim ellerime kaydı ve gözlerime bakarken onları tuttu.

"Özellikle de o şekilde ayrılmamalıydım. Özür dilerim. Sizi, ikinizi de durmadan düşündüm, ama bazı şeyleri halletmem gerekiyordu."

"Önemli değil," dedim hemen.

Yüzündeki ifade yumuşadı.

"Mateo." Nefesim kesildi. "Sorun

yok değil." "Hiç olmadı."

"Hayır," dedim. "Olmadı. Seni her gün özledim. Avery ve ben okyanusu dolduracak kadar ağladık. Sürekli senden bahsediyoruz. Sana ihtiyacımız vardı."

Levi zorlukla yutkundu ve başını salladı.

"Buradayım." "Yine mi ziyarete geldin?"

"Hayır," diye fısıldadı. "*Buradayım*, Mateo. Evimi sattım. Menajerimle bazı sözleşme işlerini halletmem gerekti ama o benim için her şeyi halletti. NHL ile resmi olarak işim bitti. Eşyalarım birkaç gün içinde gelecek ve onları nereye koyacağımı bile bilmiyorum, ama buradayım. Teksas benim evim. Ve sen ve Avery, eğer isterseniz, benim evim olacaksınız."

"*İstersek mi?*" Çirkin, küstahça bir kahkaha patladı. "Evet, Levi. *istiyoruz*. Yani, onu kendin görmem gerekecek. Ama ben istiyorum. Bunu istiyorum." "Ben de istiyorum. Her şeyden çok."

"Neden bu kadar uzun sürdü? Neden bana ulaşmadın?"

"Çünkü her şeyi mahvettim. Son birkaç haftayı kendime işkence ederek geçirdim. Her gece ikinizi rüyamda gördüm. Sonra sana ulaşmaya korktum. Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yaptım ve plan yapmaya başladım."

"Küçük hesap tablolarını hazırladın mı?"

"Yaptım." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Senin affını kazanmak için yapmak istediğim şeylerle dolu bir sütun var."

"Oh. Öyle mi?" Gülümsemeden edemedim. "Ne tür şeyler?" "Çoğunlukla romantik şeyler."

"Yere serpilmiş çiçekler gibi mi?" "Evet."

"Ve..."

"İstersen öğrenirsin." Kıkırdadı. "Geri döndüğümde, ikinize de bu işe ciddi olduğumu kanıtlamak istedim."

"Ya... Ya seni geri kabul etmeseydik?"

Bir an düşündü. "Şey, umarım öyle olmazdı. Ama öyle olsaydı bile, buranın benim için doğru yer olduğu gerçeği değişmezdi."

"Öyle olmadığına sevindim."

Onu sertçe öptüm, tüm vücudum hafıflemişti. Sanki yeniden nefes alabiliyormuşum gibi. Yavaşça ona çılgın bir gülümseme attım ve o gözlerini kısarak baktı.

"Sakin söyleme."

"Söyleyeceğim," dedim. "Söylemek zorundayım."

O dramatik bir şekilde iç geçirdi, ama bunu duymak istediğini anlayabiliyordum.

"*Neden* Teksas'a taşınıp, seni her şeyden çok seven iki insana aşık olmuyorsun? Ve birlikte bir hayat paylaşmak? Birlikte yaşlanmak? Ve birlikte sevişmek?"

Levi'nin gözleri yumuşadı. "Neden olmasın?"

KONUŞMA

Avery

Kalbim sonunda iyileşecek, değil mi? Bu mümkün müydü?

Saçımı fırçaladım. Bu sefer eldiven giyiyordum. Ve bu sefer, saçımı istediğim renge boyamak için June'un verdiği talimatları takip ediyordum.

Tabii ki aynı anime mavisiydi. En sevdiğim renkti. Ama son birkaç hafta içinde, uçları deniz köpüğü gümüş rengine dönene kadar boyayı bitirmiştım. Tuvalde en sevmediğim renk değildi, ama kesinlikle kendimde en sevmediğim renkti.

Yani zamanı gelmişti. Maviyi geri getirme, kalbimi yeniden birleştirme, stüdyoya geri dönme zamanı.

Taburede bacak bacak üstüne attım ve June'un bana verdiği klipslerle saçlarımı şerit şerit tutturdum. İlk yarısı, ara sıra yanağıma yapışıp mavi bir çizgi bırakan saç telleri dışında, fena değildi.

"Avery!"

Mateo'nun sesi beni korkuttu ve mavi bir damla burnuma düştü. "Kahretsin. Hayır. Tanrım. Lanet olsun." Tüm saçlarımı omuzlarımın üzerine attım ve burnumdaki damlayı silmeye çalıştım. Eldivenlerimi çıkarıp makyaj temizleme mendilini aldığımda, cildimi kurtarmak için aceleyle hareket ederken, damla porselen lavaboya sıçradı.

Mateo içeri girdiğinde gördüğü manzara buydu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini ağzına kapattı. "*Avery*." "Gülme," diye tısladım burnumu ovarken. "Sen beni korkutana kadar her şey yolunda gidiyordu."

sen beni korkutana kadar her şey yolunda gidiyordu."

"Şey, benimle gelmen gerekiyor." Ciddi olamaz, değil mi?

"Saçımı boyamanın tam ortasıdayım." "Biliyorum.

Benimle gelmeni istiyorum."

"Sonra seninle gelirim," diye alay ettim.

"*Avery*." Yüzündeki ifade ciddileşti. "Benimle gelmek istiyorsun."

Kafasını mı çarpmıştı? Bir anlığına ona baktım ama kaşları kıpırdadı ve mutfığa ya da evin başka bir yerine kayboldu. Saçımı toplamaya çalışırken iç geçirdim ve başımı salladım.

Garip Barbie gibi görünüyordum. Kafamı salladım ama tabureden kayarak indim. Sütyen giymemiştim. Eski, boya lekeli bir tişört ve yıpranmış şort giyiyordum ama adam bana bir şey göstermek istiyordu.

İç geçirdim ve onu koridordan geçerek oturma odasına kadar takip ettim. Köşeyi dönmeden önce yumuşak bir ses beni donduracak kadar etkiledi.

"Geliyor."

"Ya beni görmek istemezse?"

Levi? Gözlerim yaşlarla doldu ve duyduğum şeyin doğru olup olmadığını görmek için köşeyi dönerek ileri atıldım.

Levi oturma odamda duruyordu. Tişört, kot pantolon ve bot giymişti, sanki hiç gitmemiş gibi. Sanki Minnesota'ya hiç dönmemiş gibi.

Nefesim kesildi. "Buradasın." "Öyle," diye

fısıldadı yumuşak bir hıçkırıkla. *Ağlıyor*

muydu? Yoksa ben mi ağlıyordum?

"Burada ne yapıyorsun?" dedim. Kalbimin çarpıntısından başka hiçbir şey duyamıyordum. "Ne..." Mateo'ya baktım, nefesim hızlanmıştı. "Sen... Ne..."

Mateo gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi.

Levi bir adım yaklaştı, gözleri bana kilitlendi. "Buradayım, *Avery*."

"Burada mı?"

"Evet. Kalmak için."

"*Kalmak için*," diye tekrarladım. Bir kez daha burnumu çektim. Bu sefer, kesinlikle bendim.

Bir adım daha attı. Biraz daha yaklaştı. Çok yakındı. "Burnunun ucu morarmış."

"Hâlâ terbiyesizsin." İçimdeki tüm kırık parçalar yavaşça bir araya gelmeye başladı. *Umut*. Öyle miydi? "Burada ne yapıyorsun?"

"Kalmak için buradayım. Başından beri yapmam gerekeni yapıyorum." Bir adım daha. "Buradayım, Avery. Asla gitmemeliydim. Minnesota'ya döndüm ve senin çizimini aldım ve... Ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım."

Ona baktım. Bunu unutmuştum. Onu postaya atmıştım, bir nevi... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Dev bir "*siktir git, kaybettiğin şeye bak*" mı?

"Seni incittiğimi biliyorum. İkinizi de incittim. Bir şans daha hak edip etmediğimi bilmiyorum, ama seni seviyorum. İkinizi de seviyorum. İkiniz olmadan yaşamak istemiyorum. Seninle olmak için her şeyi, her şeyi feda ederim."

Mateo nefesini çekti ve bana baktı. Levi'nin söylediklerini sindirirken onun bakışlarını karşıladım.

"Bekle. Sen seviyor musun...?"

"*Seni seviyorum*." Bir adım daha yaklaştı. Artık aramızda sadece birkaç santim vardı. Bana baktı, sonra Mateo'ya. "Seni seviyorum. Seni seviyorum." Tekrar bana döndü. "*Seni seviyorum*."

Artık kendimi tutamıyordum. Mateo ve Levi'yi kucaklayarak gözyaşlarımı akıttım. "Sizi seviyorum. Uzun zamandır seviyorum. Belki de saçımı ateşe verdiğiniz zamandan beri."

"Whynot'a geldiğimden beri Avery'yi seviyorum. Ve seni de, Levi, bana kötü proteinli kekler yedirmeye çalıştığından beri seviyorum."

Levi'nin kıkırdaması da bir hıçkırık gibiydi. Kollarını bize doladı ve biz de yere çöktük, şefkatli sözler, gözyaşları, kahkahalar ve *sevgiyle dolu* bir yığın halinde.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Kalbi kırılmaktan kurtarmanın yolu bu üç küçük kelimeymiş.

Levi

"Bence bir köpekle başlamalıyız."

Mateo ve ben, itfaiye binasının önündeki kaldırımda, altımıza havlular serip vücudumuza bolca güneş kremi sürerek uzanmış, güneşleniyorduk. Her an kalkıp giysilerimizi giymemiz gerekebilirdi, ama ben biraz daha güneşlenebilmeyi umuyordum.

"Köpek mi?" diye sordum.

"Evet. Hep bir tane istemişimdir," dedi.

"Ne tür?"

"Büyük bir köpek. Dağınık olanlardan. İnsanların köpek diye adlandırdığı nevrotik sincaplar gibi olmasın."

Gülümsedim ve güneş gözlüklerimi burnumun köprüsüne iterek başımı çevirdim. "Peki. Birkaç aydır birlikteyiz. Zaten büyük bir ev alıyoruz."

"Doğru. Neden köpek
almayalım?" "Neden
almayalım?"

"Bakma," dedi Avery.

Mateo, ikimiz hemen arkamızı dönmek için elimizden geleni yaparken burnunu çekti. Eli benim elimde sıkıca duruyordu ve beklenti arttıkça ara sıra elimi sıkıyordu.

Güneş ışığı stüdyosunu doldurmuş, tüm sanat eserlerini canlı hale getirmişti. Köşede, Austin ve benim aylar önce çarptığımız tablo tamir edilmişti, ama bitmemişti. Avery, bugüne kadar bizden sakladığı yeni bir tablo yapmaya başlamıştı.

"Şimdi bakabilir miyiz?" diye sordu

Mateo. "Hayır."

O arkamızda ayak seslerini dinlerken başını salladı. Boya kokusu normalden daha güçlüydü, ama ben buna alışmışım. Avery'nin her yerinde ya da bir şekilde benim eşyalarımda bu kokuyu görmeye de alışmışım.

Bu haftanın başında, Mateo ve ben boxerlarımızda mavi ve pembe lekeler keşfetmiştik.

Gerçi *bunun* nasıl olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Tamam." Avery derin bir nefes verdi. "Sanırım hazır. Bunun için çok çalıştım."

Heyecandan göğsüm sıkıştı. Mateo yanımda heyecanla konuşuyordu.

"Bakabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet. Arkanızı dönün."

Mateo elimi sıkıca tuttu, sonra bıraktı ve ikimiz birlikte döndük. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağzım açık kaldı, çünkü büyük bir tuval ortaya çıktı. Avery yüzünü elleriyle kapatmış, yanakları pembeye dönmüştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Mateo.

Çok güzeldi. Daha önce gördüğümüzden bile daha iyiydi.

Üçümüz vardık, ama sırtlarımız dönmüştü. Hepimiz çölde bir battaniyenin üzerine oturduk, güneş batıyor ve manzarayı binlerce pembe tonuna büründürüyordu. Ön planda kaktüsler çiçek açmıştı ve her şey beni sıcaklıkla dolduran parlak bir umutla doluydu.

"Avery," dedim. "Bu harika. Kendini aşkın bebeğim."

Parmaklarının arasından bize baktı. "Gerçekten mi?"

"Bunu evimize asmalıyız," dedi Mateo. "Giriş kapısından girer girmez. Spot ışığıyla. Ve bir plaketle."

"Ve plakette, dünyanın en güzel kadını tarafından boyandığı yazsın."

"Evet. Ve yanında senin bir fotoğrafın..."

"Aman Tanrım," diye güldü, sonunda ellerini yüzünden çekip kocaman bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "İkiniz de çok komiksiniz."

Sana gülünç, tamamen, umutsuzca aşık.

Yıldızlar, insanlığın hiç dokunmadığı gökyüzünde yayılmıştı. Şehirden bu kadar uzakta, sanki dünyada sadece üçümüz varmış gibi hissettik. Işık kirliliği yoktu. *Hiçbir şey yoktu.*

"Burada yaşamaktan hiç sıkılmıyor musun?" diye sordu Avery.

Mateo başını kaldırıp bana baktı. "Bu iyi bir soru. Bizden sıkıldın mı? Bir yıldır burada yaşıyorsun. Eskiden yaşadığın hayattan çok farklı. İstasyonunda gönüllü çalışmak ve fotoğraf çekerek geçinmek pek de göz alıcı bir şey değil."

Ben burnumu çekip ikisinin de ellerini daha sıkı tuttum. Onlar benim şu anda ne kadar mutlu olduğumu bilmiyorlardı. Hokey kariyerim bittikten sonra hayatımda ne yapacağımı bulmak biraz zaman almıştı, ama sonunda bulmuştum.

Bunu bulmuştuk.

"İkinizden de asla sıkılmam," dedim sonunda.

Avery yanına döndü ve çenesini göğsüme koydu. Onunla Mateo'nun arasındaydım, ki bu çoğu zaman böyle olurdu. Dom'umuz küçük kaşık olmayı severdi.

"Bizden sıkıldığımı söylemedim, aptal. *Burada yaşamaktan sıkıldığımı söyledim.*"

"Hayır," dedim. "Bazen Minnesota'yı özlüyorum, ama orayı yeterince sık ziyaret ettiğimiz için hiç özlem duymuyorum. Teksas çok sıcak. Ve burada yapacak pek bir şey yok. Sessiz bir yaşam tarzı. Ama biliyor musun? Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Avery'nin gülümsemesi yıldızlara dokunacak kadar parlaktı.

Avery, hayvan barınağının zeminine diz çöküp ellerini uzattığında, bir sürü köpek yavrusu ona doğru koşarken çığlık attı. Ben de direnmedim ve mavi heeler cinsi köpekler bizi çevrelerken hemen onun yanına yere oturdum. *O köpeği bulabilmek için Odessa'daki barınağa neredeyse üç saat yol gitmiştik.*

Avery ve ben bir yıldan fazladır Mateo'ya sürpriz yapmayı planlıyorduk, ama şimdiye kadar doğru anı bulamamıştık. Ta ki June, kurtarılan ve sonra bir sürü yavru köpek doğuran anne köpeklerle ilgili bir video izleyene kadar.

Üçü kucağıma tırmanmak için kavga ederken ben gülüyordum. Biri sakalımı ısırdı, diğeri ise artık eskimiş botlarımın ucuna saldırdı ve kemikmiş gibi kemirmeye başladı.

Avery'nin işi bitmişti, kıkırdamaları kalbimi binlerce kelebekle doldurdu. Onunla birlikte güldüm, ikimiz de onlar sakinleşene kadar onlarla oynadık ve şakalaştık.

"Nasıl sadece birini seçeceğiz?" diye sordu. "Bu adil değil."

"Biliyorum." Etrafımıza bakındım, sekiz yavruyu makul bir şekilde evlat edinebilir miyiz diye düşündüm. Cevap hayırdı, edinebilirdik.

Barınaktaki gönüllülerden biri bize gülümsedi. "Hızlıca sahiplenilecekler. Her zaman yaşlı köpekler, anneleri gibi, burada bir süre kalır."

Avery'nin bakışlarında bir şey parladı ve kaşlarını çattı. Kahretsin, o bakışı çok iyi tanıyordum. "Annesi evlat edinildi mi?"

"Henüz değil."

Avery bana yalvaran bir bakış attı. "Onu evlat edinsek nasıl olur?"

"Birlikte köpek yavrusu alma sürecini yaşamak istediğimizi sanıyordum. Bu, çocuk sahibi olmak için bir deneme..."

"Biliyorum..." Sesi kesildi. "Anne ve yavruyu birlikte evlat edinsek nasıl olur?"

"İki köpek mi?"

Avery gülümsedi, gözleri parıldıyordu.

"Sakın söyleme," dedim, gözlerimi ona dikerek.

Sürüdeki en tumbul yavruyu kucağına alıp güldü. "Neden olmasın? İki erkek arkadaşım var, değil mi? İki köpeğimiz olabilir."

İnledim, ama hayır demedim. Bunun yerine, gönüllüye baktım. "Annesi ile tanışabilir miyiz?"

O gece geç saatlerde, Mateo yeni köpeklerimizi kucaklayarak bir saat boyunca yerde ağladı ve bizi ne kadar sevdiğini söyledi.

"Hey! Seni tanıyorum."

Otelin kafesindeki masadan başımı kaldırdım ve bir adamın bana yaklaşmasına şaşırdım. Austin kaşlarını kaldırdı, karşımda oturuyordu ve önümüzde her zamanki şeftali kreplerimiz yığılmıştı. Bu, sekiz yıldır sürdürdüğümüz aylık geleneğimizdi.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Evet. Sen Levi Rayburn'sün," dedi yabancı adam. En harika keşfi yapmış gibi başını sallayarak mırıldandı. "Hokey yıldızı, değil mi? Minneapolis'in doksan numaralı oyuncusu? Harika bir oyuncuydu, dostum."

Gülümsedim ve elimi uzattım, onun elini sıktım. "Teşekkürler. Tanıştığımıza memnun oldum. Adın ne?"

"Bryan. Seninle bir fotoğraf çekilebilir miyim? Kuzeyde bazı arkadaşlarım var, tatilimde ıssız bir yerde sana rastladığımı öğrenince çıldıracaklar."

Austin gülmemeye çalışıyordu. "İstersen senin için çekebilirim."

"Dostum, bu harika olur."

Pankeklerime baktım ve iç çekerek ayağa kalktım, yabancı adamın üzerinde yükseliyordum. Telefonunu heyecanla Austin'e uzattı ve Austin bizim fotoğrafımızı çekti.

"Teşekkürler," dedi Bryan. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Buna değer miydi?"

Her şeyi geride
bırakmak?"

"Baba!"

Hemen arkamı döndüm ve kızım otelin içinden koşarak geçerken dizlerimin üzerine çöktüm. Küçük kollarını bana doladı ve ben onu kucaklayıp sıkıca sarılırken güldüm. Avery, Mateo ile birlikte köşeden döndü ve o da oğlumuzu kucağında tutuyordu. Dördü benim için her şeydi.

Onları çok seviyorum.

Gülümsedim. "Evet. Buna değdi."

Thorn Kiss Önizleme (Whynot Kitap 2)

Madi

Dizüstü bilgisayarımın kamerasının önüne oturduğumda maskaram yüzümden akıyordu. Gözlerim kan çanağına dönmüştü ve az önce sürdüğüm fondötenin altında yanaklarım kıpkırmızıydı.

"Kendine gel, Madi," diye burnumu çektim.

Faydası olmadı. Burun deliklerimden hava çekmeye çalıştım ve sonra insan sesinden çok ölen bir çim biçme makinesine benzeyen bir ses çıkararak yüzümü buruşturdum.

"Hadi," diye fısıldadım. "*Siktir.*"

Masamdaki pembe kutudan bir mendil alıp gözlerimin altını sildim. Her şey yoluna girecekti. Harika olacaktı. Bu, uzun zamandır beklediğim büyük toplantıydı. Sadece kocaman bir gülümseme takınmam ve hayatımın sekiz yılını beni hiç sevmeyen birine harcadığım gerçeği yerine olumlu yönlerle odaklanmam gerekiyordu.

Göğsümde bir acı hissettim ve başımı geriye eğdim. Kendimi toparlamalıyım. Gözlerimi kapattım ve Dream Ink'te sanat yönetmeni olarak çalıştığım, çok uğraştığım bir geleceği hayal ettim. Faturalarımı ödeyebilecek ve eğlenebilecek kadar param vardı ve *mutluydum*. Bu da tam elimin altındaydı. Sadece ağlamayı bırakıp bunu atlatmam gerekiyordu.

Yavaşça nefes vererek, o umut tohumuna tutundum. Kameraya ve toplantı bekleme odasına odaklandım, ekran parladığında kalbim hızla atıyordu.

Patronum bir kutuda belirdi, ardından ikinci bir kutu açıldı. İnsan kaynaklarından Melanie. Mantıklıydı, değil mi? Terfi için.

Dream Ink'te animasyon alanında çalışmak, on bir yaşımdan beri hedefimdi. Hayatımı tamamen değiştiren ve herkesin sizi uyardığı türden bir hayali ateşleyen filmi onlar animasyonlamıştı.

Sanatçı olmak istiyordum.

Ve başarmıştım. Hayallerimin stüdyosunda tam zamanlı bir animatör olarak çalışıyordum, Los Angeles'ta başarılıydım ve stüdyoda daha büyük bir rol üstlenebileceğimi onlara göstermek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ekstra görevler üstleniyor, fazla mesai yapıyor, tüm teslimatlarımın mükemmel olmasını sağlıyordum.

"Hey Madison," Tom içini çekti.

Ses tonunda bir uyarı sinyali vardı. Her zamanki neşeli hali yoktu.

Bir şey mi olmuştu?

"Selam Tom," dedim. "Melanie. Günaydın."

"Günaydın," diye karşılık verdi Melanie.

Yakında iyi olacaktı. Ellerimi masanın altında sıkıca birleştirdim. "Tamam."

Tom kaşlarını çatarak başını salladı. "Peki, başlayalım başlayalım. Maddison, öncelikle şunu söylemek istiyorum, son birkaç yıldır Dream Ink'te sana çok değer veriyoruz. Çok güçlü bir ekip üyesisin. Yeteneklisin ve birlikte çalışmak harika. Ekibimizde olmandan gerçekten çok memnunum."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Bunu bekliyordum. Bekliyordum...

"Bu yüzden size işten çıkarmak zorunda olduğumuzu bildirmek bana çok zor geliyor. Dream Ink, işgücünü rasyonelleştirmek zorunda..."

Oda nın havası bir anda boşaldı. Tom konuşmaya devam ederken kulaklarım çınlamaya başladı, ama onu duyamıyordum.

"...Sizi ekibimizin bir animatörü olarak çok değer veriyoruz, ama..."

Her şey nemli, çok sıcak ve çok yakındı. Giysilerimin dokusu bana yanlış geliyordu ve çalışırken her zaman giydiğim en sevdiğim hırkaman ağırlığı bana çok fazla geliyordu. Her şey *çok fazlaydı*.

"Beni kovuyor musunuz?" diye patladım.

Tom durakladı, ifadesi yumuşadı. Melanie hemen araya girdi. "Maalesef, Dream Ink seni işten çıkarmak zorunda, evet, doğru."

Sesindeki mükemmel bir şekilde çalışılmış şefkat, tüylerimi diken diken etti.

Okulda geçirdiğim tüm o zorlu yıllar. En iyi animatör olmak için kendimi zorladığım tüm o yıllar. Sayısız mülakatlar, sürekli ağ kurma ve yalakalık yapma, mülakatlarda LA standartlarına uygun görünmek için yeni makyaj malzemelerine para harcayabilmek için ucuz ramen yediğim geceler.

Dean, işimle evli olduğum için benden ayrılmak istediğini söyledi.

"Bu ayrılıktan dolayı çok üzgünüz," diye devam etti Tom. "Sana en iyisini diliyoruz. Melanie bundan sonrasını devralacak."

"Tamam, Madi. Sana e-posta ile göndereceğim bazı evraklar var..."

Nefes almakta zorlanıyordum. Melanie'nin mükemmel yüzüne gözlerim yanana kadar baktım ve terlerim boşaldı. Panik göğsümü kemiriyordu.

Uğruna çalıştığım her şey gitmişti.

Masamdaki sandalyeye yaslanırken ellerim titriyordu. Şakaklarımda gerginlik yanıyordu, içimi boşluk kaplıyordu. Arkamdaki pencerelerden güneş ışığı içeri doluyor, küçük dairemi yumuşak yeşil tonlarla boyuyordu.

Gerçek gibi gelmiyordu.

"Maddison, dinliyor musun?"

Hayır. Bunu yapamazdım.

Öne eğildim ve görüşmeyi sonlandırdım. Dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Neden böyle oluyordu? Terfi için çok çalışmıştım, bunun için değil. Bir hata mı yapmışlardı? Dream Ink'te çalışan başka bir Madison kovuluyor muydu?

Masamdan geri çekildim ve ayağa kalktım, ellerimi başımın üzerine koyarak oturma odası-ofis-yatak odamın ortasına adım attım. Tek bir odada, deli gibi volta atacak kadar yer vardı. Topuzumu çözdüm ve koyu renkli saçlarım sırtımın alt kısmına kadar uzanan dalgalar halinde döküldü, parmak uçlarımı kafa derime bastırarak korkuyu masajla gidermeye çalıştım.

Telefonum masamda titriyordu ama onu görmezden geldim. "Siktir," diye fısıldadım.

Göz yaşları henüz akmaya başlamamıştı. Bir noktada baraj yıkılacaktı, ama şu anda bunu hissedemiyordum.

Bunun için çok çalışmıştım. Hayalim. *Lanet olası hayalim* iş.

Telefonum yine titredi ve bakmadan cevaplamak için yürüdüm, patladı. Patronum olduğunu düşünerek.

"Gerçekten kovuldum mu?" diye sordum.

"Oh, um. Merhaba, sanırım sizi kötü bir zamanda yakaladım?"

Kadının sesinde, New Yorklu patronuma kesinlikle ait olmayan bir güney aksanı vardı.

"Üzgünüm, başka birini bekliyordum. Kimsiniz?" Sesim, göğsümdeki buzla boğuşurken tiz çıkmıştı.

"Benim adım Avery Whynot. Madison Fletcher ile mi görüşüyorsunuz? Teksas, Whynot'taki sanatçı konuk programı hakkında arıyorum."

Birkaç kez gözlerimi kırptım ve sonra hafif bir kahkaha attım. Tanrım, tam bir sinir krizi geçirecektim.

Bunu tamamen unutmuştum.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Evet, ben Madi. Sizin arıyağınızı hiç beklemiyordum. Beni reddetmek için mi arıyorsunuz?" Acı bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Bu kadar kısa sürede üçüncü kez başıma kötü bir şey gelmesi benim şansımdı.

"Hayır, hayır! Seni aramamın sebebi, seni aramızda görmek istememiz. Hala ikamet etmekle ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek istedim, eğer ilgileniyorsan, sana hoş geldin paketini gönderebilir ve tarihleri kesinleştirebiliriz." Sözleri, başımı döndürecek kadar hızlandı. "Gerçekten, Whynot'un küçük bir kasaba olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum, çok çekici bir yer. Hiç Teksas'a gittin mi? Çölün ortasında, ama gün batımları muhteşem. Ben de bir sanatçıyım ve önyargılı olabilirim, ama burası gerçekten ilham verici ve harika bir yer..."

Arka planda bir erkek sesi yankılandı ve kadın burnunu çekerek sözünü kesti.

"Üzgünüm, bu benim erkek arkadaşlarımdan biriydi. Saçmaladığımı söylüyor. Muhtemelen haklıdır."

Erkek arkadaşlar mı?

"Madi? Hala orada mısın? Seni korkuttum mu?"

Bir kahkaha daha kaçtı ve onunla birlikte daha fazla gözyaşı. "Hayır," diye hıçkırarak cevap verdim. "Beni korkutmadın. Emin misin—sanatçı olarak bir animatör istediğinden emin misin? Çoğu rezidansın resim yapan veya somut sanat eserleri yaratan insanlar için olduğunu sanıyordum."

"Evet, çoğu zaman öyle. Ama şöyle bir şey var, bu konudaki tüm kararları ben veriyorum ve animasyon alanında çalışan kimseyi tanımıyorum. Bu yüzden, seni ağırlamayı çok isterim."

Pencereden dışarı baktım. Bu rezidans programına başvurduğumu tamamen unutmuştum. Uzun bir günün ardından ellerim ağrıyarak geçirdiğim, yemeklerin etkisiyle geçirdiğim bir gece, beni Amerika'daki sanatçı rezidanslarını araştırmaya yöneltmiş ve Teksas'ta küçük bir kasaba bulmuştum.

Telefonum tekrar çalmaya başladı ve kulağımdan uzaklaştırdım, kesinlikle insan kaynaklarından gelen diğer aramayı reddettim.

Melanie şu anda canı cehenneme gidebilirdi.

İşim ve erkek arkadaşım yoksa, neyim vardı ki? "Tarihleri ve diğer bilgileri bana hatırlatabilir misin?" Gözyaşlarımı silerken her yudum cam gibi geliyordu.

“Tabii. Sekiz haftalık bir konaklama olacak ve Whynot Stay adlı yerel bir hanın çatı katında kalacaksın. Dijital sanatla uğraştığını biliyorum, ama yine de Whynot Paint'teki malzemelere erişimin olacak ve istersen özel bir stüdyo alanı da kullanabileceksin. Ayrıca, konaklama masrafların karşılanacak ve yemek için bir ödenek alacaksın. Rezidans bittikten sonra bir galeri sergisi düzenleyeceğiz; serginin formatını, yaptığın çalışmalara göre değiştirebiliriz. Belki sinemada bir gösterim olabilir? Açıkçası, binlerce fikrim var.”

Her şeye rağmen, dudaklarım gülümsedi. Aynı nefeste *Whynot kelimesini* kaç kez söyleyebileceğini merak etmeden edemedim.

“Ancak, şehirde yaşadığını gördüğüm için seni uyarmam gerek. Whynot çok küçük bir kasaba. Coyotlarla ulumayı eğlence olarak görmüyorsan, burada gece hayatı yok.” Kendi şakasına güldü. “Ama loft gerçekten çok güzel. Geçen yıl bazı yenilikler yaptık, artık uzaktaki David Dağları'nın mükemmel manzarasını sunuyor.”

"Avery." Arka plandaki adamın sesi eğlence doluydu. "*Onu korkutup kaçıracaksın.*"

"Mateo, *sus.*" Avery boğazını temizledi. "Sanırım bu kadar yeter. Ne dersin?"

Pencereden dışarı bakarken alt dudağımı ısırdım. Dairem, tüm kalbimle sevdiğim şehrin güzel manzarasına sahipti.

Ama Dream Ink olmadan, burada benim için ne kalmıştı ki?

Altımdan halı çekilmişti ve yapmam gereken son şey Teksas'a kaçmaktı. Aslında yapmam gereken şey yeni işlere başvurmak ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermektir.

Mali açıdan, ben mahvolmuştum. Dean bu dairenin kirasını ödememe yardım etmişti.

Dün gece ayrıldıktan sonra, bu dairede tek başıma kalmıştım.

Eşyalarımı depoya koymazsam ne yapacağımı bilmiyordum.

Aslında... bu fikir hiç de fena değildi.

Neden her şeyi geride bırakmayayım ki?

Yavaşça, titrek bir nefes aldım. "Ne zaman başlıyor?"

"Bugünden iki hafta sonra. 1 Eylül."

Gözyaşlarımı sildim. *Siktir et.* "Ben varım."

[THORN KISS'I BURADAN ÖN SİPARİŞ VERİN](#)

Clio Evans hakkında

Clio Evans, kink-pozitif, queer-normatif, ateşli ve kalpten gelen çağdaş ve canavar romantizm kitapları yazıyor. Austinlı olan yazar, şu anda Chicago'da latte içip mutlu sonlar yazarak hayatının en güzel günlerini yaşıyor. Clio yazmadığı zamanlarda resim yapıyor, partneriyle swing dansı yapıyor veya şehirde yeni kahve dükkanları keşfediyor.

Yeni yayınlar, güncellemeler ve daha fazlası için Instagram, Facebook, TikTok veya haber bültenlerine katılın!

www.clioevansauthor.com

Clio Evans'ın diğ er eserleri

Çağdaş/Küçük Kasaba Romantizmi:

WHYNOT SERİSİ

Kaktüs Kalbi (Whynot 1)

[Thorn Kiss \(Whynot 2, 2026'da yayınlanacak\)](#) [Prickly Pair \(Whynot 3, 2026'da yayınlanacak\)](#)

CITRUS COVE SERİSİ

Kırık Başlangıçlar (Citrus Cove 1)

Çalınan Şanslar (Citrus Cove 2) Gizli

Kökler (Citrus Cove 3)

BAĞIMSIZ

Benim: Ters Yaş Farkı Romantizmi

The Perfect Gift (Noel Cuckold Novella) The

Perfect Escape (Yaz Spanking Novella) Lasso

Lovebirds: Rainbow Ranch Novella

Canavar Romantizmi:

CREATURE CAFE SERİSİ

[Küçük Cehennem](#)

[Parçası Küçük Günah](#)

[Yudumu Küçük](#)

[Şehvet Yalaması](#)

[Küçük Nefret Şoku](#)

[Küçük Küstahlık](#)

[Parçası Küçük Acı](#)

[Şarkısı Küçük İhtiyaç](#)

[Tadı Küçük Düşme](#)

[Riski Küçük Kader](#)

[Kanatları Küçük Afeş](#)

[Ruhları](#)

[Küçük Kar Öpücüğü: Yaratık Kafe Noel Antolojisi Küçük Kan](#)

[Damlası](#)

[Küçük Taş Kalp Küçük](#)

[Alev Kıvılcımı](#)

WARTS & CLAWS INC. SERİSİ

[O Kadar da Nazik Değil](#)

[O Kadar da İyi Dilekler](#)

[Değil](#)

Önceden Çok Teşekkürler

Değil Çok Saygılarımla Değil

Çok Takdir Edilmedi DOĞANIN

UCUBELERİ DUET

Güvercinler ve Şeytanlar

Şeytanlar ve Güvercinler

ÜÇ KADER MAFYA SERİSİ

Hırsızlar ve

Canavarlar Katiller ve

Canavarlar Kraliçeler

ve Canavarlar Krallar

ve Canavarlar

GALAKSİK MÜCEVHERLER SERİSİ

Kozmik Öpücük

Kozmik Aşk

Kozmik Isı

BAĞIMSIZ

Gece Hayatı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

